

Du Nhân Miêu
Editor: Tiêu Khang

<https://tieuthuyetedit.wordpress.com>

Design
Sunnie Phạm

Em là ánh sáng
của đời Anh

Mục lục

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68: Kết Thúc Chính Văn

Chương 69: Ngoại Truyện Một

Chương 70: Ngoại Truyện Hai (Phần Văn Thông)

EM LÀ ÁNH SÁNG CỦA ĐỜI ANH!

Du Nhàn Miêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 1

Mở đầu:

Cơ thể tôi như đang trôi nổi giữa chín tầng mây, bỗng bành lơ lửng, bất ngờ có một trận gió xoáy thổi tới, cuồn cuộn cuốn tôi vào trong đám mây ấy. Sau đó cơ thể bỗng lao nhanh xuống, bên tai là tiếng gió vù vù, trái tim tôi vọt lên đến tận cổ khiến tôi không sao thở được, có phải tôi sắp chết hay không? Cảm giác thở không nổi thật khó chịu, đầu đau ơ là đau, đầu của tôi giống như sắp phải nổ tung vậy. Vào thời khắc đau đến muốn chết mà không chết được, có thứ gì đó rất mềm, rất ấm chạm vào bàn tay lạnh như băng của tôi, tôi lập tức bắt lấy nó như cọng cỏ cứu mạng, dùng hết sức với theo để bắt nó cho bằng được, không muốn bỏ qua nó. Cơ thể căng thẳng dường như đã không còn lao băng băng xuống phía dưới nữa, mà bắt đầu trôi nổi lơ lửng, tất cả cũng bình tĩnh trở lại như ban đầu.

"Anh Lương, anh ngồi thế có ổn không? Cũng khá lâu rồi, có cần tôi giúp anh đánh thức cô gái này không?" Giọng nói mềm mại đó là của một cô tiếp viên hàng không.

"Không sao, cảm ơn cô. Tôi vẫn ổn." Giọng nam trầm bổng du dương vang vang bên tai, khiến tôi cảm thấy yên tâm một cách lạ thường.

Mở mắt ra, bị cảnh tượng trước mắt dọa cho giật mình, tôi thế nhưng lại đang ôm cánh tay của người đàn ông ngồi ở bên trái tôi, cũng là bàn tay trái của anh ta, hành động này khiến cho anh ta phải ngồi nhướn người về phía tôi. Bên cạnh anh có một cô gái rất xinh đẹp đang đứng, mặc đồng

phục hàng không, đảo mắt nhìn chung quanh bốn phía, hó ra tôi đang ở trong cabin máy bay.

Tay của người đàn ông nọ vẫn đang bị tôi nắm chặt, tôi như bóc phải củ khoai nóng tay lập tức buông tay ra, mặt bắt đầu nóng rần lên. Quay đầu nhìn người bên cạnh, tôi bỗng nhiên sửng sờ.

Tướng mạo anh ta trông rất đẹp trai, làn da trắng trẻo mịn màng, sống mũi rất cao và thẳng. Gương mặt có nét giống Keanu Reeves, trên đôi mắt to sáng mang mắt kính gọng nhựa màu đen với hai tròng kính hình vuông nho nhỏ, môi anh ta dường như đang nhếch cười.

Tôi thấy anh ta nhếch mép cười, mới biết mình hơi mất lịch sự, vội vàng dè dặt nói, "Thật ngại quá, tôi ngủ thiếp đi, tôi cũng không hiểu sao lại như vậy nữa."

"Không sao, dường như cô đang mơ thấy gì đó rất đáng sợ." Anh ta cười nói rất dịu dàng.

Nằm mơ á? Tôi ngượng ngùng nhìn anh ta cười cười, sau đó lật đật dùng chăn trùm đầu ngủ tiếp.

"Anh Lương, cô Lâm, buổi tối anh chị có muốn dùng chút gì không?" Cô tiếp viên hàng không bên cạnh hỏi.

"Tôi không cần bữa tối, cảm ơn cô." Anh ta khách sáo nói.

"Tôi cũng vậy, không muốn ăn." Tôi cũng nói theo.

"Cô uống chút sữa rồi hãy ngủ tiếp." Không ngờ anh ta lại nói với tôi như vậy.

Tôi nhìn anh ta, lần này tôi phát hiện thấy lông mi anh ta rất dài, đôi con ngươi không phải màu đen hắc mà có chút nâu nhẹ.

Anh ta thấy tôi sững sờ bất động nhìn mình, thế là anh ta lại cười nói, "Thế nào? Sữa tươi nhé?"

"Cũng được." Tôi không suy nghĩ chỉ trả lời qua loa.

Cô tiếp viên hàng không đã đi.

Tôi dựa lại vào ghế, khi vừa chuẩn bị nhắm mắt, tôi nhìn thấy anh ta dùng tay chống lên hai bên tay vịn để sửa lại chỗ ngồi, chừng hai ba giây mới buông ra ngồi xuống, sau đó dùng tay xoa bóp hai chân của mình, nhìn xuống theo từng ngón tay thon dài anh ta đặt ở trên đùi, chân anh ta rất dài, ừm, có lẽ anh ta rất cao. Có điều, dường như chân anh ta hơi nhỏ nhẻ, tôi chợt bắt đầu suy nghĩ, tuổi còn trẻ như vậy mà không chịu siêng năng rèn luyện cơ thể gì hết. Xem ra, anh ta là người không thích vận động.

Tôi buồn ngủ quá nên nhắm mắt lại ngủ tiếp, có lẽ do tác dụng của thuốc tôi uống trước khi lên máy bay.

"Thưa cô, sữa tươi cô cần đây ạ."

"Cứ để xuống đây đi, hình như cô ấy lại ngủ rồi." Giọng nói dễ nghe thấp thoáng cất lên.

Khi tôi tỉnh lại lần nữa, cũng là lúc máy bay sắp sửa hạ cánh, ổn định lại chỗ ngồi xong, tôi vặn vẹo người duỗi cái lưng đang mỏi nhừ. Thoải mái thật. Quay đầu qua, nhìn thấy anh ta đang nhìn tôi, tôi bèn ái ngại cười nói với anh ta: "Có phải tôi mê ngủ quá không?"

"Ừ, đúng là rất mê ngủ." Anh ta nhẹ giọng nói. Anh ta cũng điều chỉnh lại chỗ ngồi của mình. Dùng tay nâng lên một chân rồi bỏ xuống, sau đó cũng làm như thế với chân còn lại.

Tôi nhìn từng cử động của anh ta mà rất lấy làm lạ. Sợ anh ta phát hiện tôi vội vàng quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, tránh cho người ta nói tôi

đang nhìn trộm.

Máy bay cuối cùng cũng hạ cánh an toàn ở sân bay quốc tế HongKong, đợi sau khi máy bay ngừng hẳn, những người ngồi ở khoang hạng nhất như chúng tôi cần phải xuống trước, nhưng tôi thấy anh ta vẫn ngồi im không hề có dấu hiệu muốn đứng dậy. Tôi đành đứng lên, xách theo túi của mình đi ngang qua trước người anh ta, trước khi xuống máy bay, tôi vẫn nói với anh ta một câu.

"Cảm ơn anh đã chăm sóc tôi suốt chặng đường đi nhé."

"Đừng khách sáo." Anh ta nhìn thẳng vào tôi.

Tim tôi nhảy đập thình thịch mấy lượt, tôi bỗng nhiên có cảm giác ánh mắt này dường như tôi đã gặp ở đâu rồi thì phải?

Không thể nào, tôi hoàn toàn không biết anh ta, lắc đầu, nói với anh ta: "Chào tạm biệt."

"Ừ." Anh ta không nói chào tạm biệt với tôi.

Khi đi gần đến cửa, tôi đã nhìn thấy một chuyên mà tôi không ngờ tới, cô tiếp viên hàng không đang đẩy một chiếc xe lăn màu đen đến trước mặt anh ta rồi dừng lại, anh ta khoát khoát tay với cô tiếp viên hàng không, từ chối sự giúp đỡ của cô ta. Anh ta điều chỉnh góc độ của xe lăn, rất nhẹ nhàng và thành thạo di chuyển cơ thể mình sang xe lăn, sau đó dùng tay nhắc chân để lên bàn đạp.

Sau khi làm xong tất cả đầu vào đó, anh ta mới ngẩng đầu lên, vừa hay chạm phải ánh mắt tôi. Tôi cười cười với anh ta rồi quay đầu đi luôn ra ngoài. Trong lòng tôi bỗng dâng lên cảm xúc kỳ lạ khó diễn tả bằng lời mà trước nay chưa từng có.

Bây giờ thì tôi đã biết chân của anh ta tại sao lại nhỏ và gầy như thế, không phải thiếu vận động mà là không có cách nào để thích hợp cho việc vận động.

Niềm vui sướng khi sắp được về nhà của tôi đã bị tâm trạng bối rối ấy thay thế. Suốt cả quá trình làm kiểm tra, trong đầu tôi chỉ đều là dáng vẻ khi anh ta từ chỗ ngồi chuyển qua xe lăn. Có thể nói, tôi chưa bao giờ được tiếp xúc gần gũi với người khuyết tật nào như vậy, dù rằng tôi ngồi ở ngay cạnh anh ta, nhưng lúc ấy tôi hoàn toàn không hề nhận ra.

Nhưng khi ánh mắt anh ta ngồi trên xe lăn nhìn tôi lại khiến trái tim tôi đau đớn không thể tả. Hiện tại tôi thật sự không hiểu trạng thái khi đó của mình là tại làm sao nữa.

Mãi cho đến khi tôi mang ba lô đến baggage để đợi lấy hành lý, tôi mới phát hiện tốc độ đi của mình khá nhanh, là người đầu tiên trong chuyến bay đi đến nơi lấy hành lý. Cho nên khi đến chỗ lấy hành lý, tôi vẫn chưa thấy hành lý của mình được chuyển ra ngoài, tôi đứng dựa vào xe đẩy hành lý đợi.

[*baggage claim: băng chuyền phân phát hành lý]

"Cô đi nhanh thật, chúng ta gặp lại nhau rồi." Giọng nam dễ nghe từ phía sau tôi truyền tới.

Nghe được giọng nói ấy, tôi chợt xoay người lại, có lẽ do xoay người quá đột ngột nên tôi không giữ được thăng bằng, chân tôi va phải bàn đạp xe lăn của anh ta, khiến cho xe lăn bị trật sang một bên. Tôi thấy anh ta vội vàng điều chỉnh cho chiếc xe quay về chỗ cũ rồi nhấn nút khoá lại. Anh ta vẫn giữ nguyên nụ cười trên mặt.

"Thật xin lỗi, tôi quá lỗ mãng rồi." Tôi thành thật xin lỗi.

"Không liên quan đến cô, là do xe lăn của tôi đứng quá gần cô thôi, không làm cô bị thương chứ?" Anh ta ân cần hỏi.

Tôi lúng túng nhìn anh ta, lắc đầu.

"Thật ngại quá, hai lần gặp cô đều để cô phải xin lỗi, mong cô vui lòng bỏ qua nhé." Anh ta tỏ ra rất áy náy.

Tôi đứng ở bên cạnh anh ta cũng không biết nên nói gì, đột nhiên nghĩ anh ta như thế này thì làm sao chuyển hành lý xuống được?

"Anh không ngại nếu tôi hỏi, anh có cần giúp đỡ gì không chứ?" Tôi dè dặt hỏi.

Anh ta đầu tiên hơi ngây ra một lúc, phát hiện ra tôi đang nhìn xe lăn của mình thì mới hiểu ra, nói: "Cám ơn cô, công ty tôi có cử một nhân viên đi cùng tôi, cậu ta sẽ giúp tôi mang hành lý. Hành lý của cô có nhiều không, tôi nhờ cậu ta mang giúp cho cô."

Đến lượt tôi ngay ra, sao tự nhiên bây giờ tôi trở thành người cần được giúp đỡ thế này?

"Chúng ta ở cùng nhau suốt hành trình, thế mà vẫn chưa biết tên nhau, tôi tên là Lương Văn Thông, tên tiếng Anh là Thomas, rất hân hạnh được biết cô." Âm thanh của anh ta phá vỡ phút yên lặng ngán ngùi.

Tôi cười, "Tôi tên là Lâm Văn Ý, tên tiếng Anh là Joyce, tôi cũng rất vui khi được biết anh." Tôi đưa tay về phía anh ta.

"Ha ha, trong tên của chúng ta thậm chí còn có chữ giống nhau nữa đấy." Anh ta cười rồi đưa tay ra, khi chúng tôi bắt tay nhau, tôi cảm nhận được tay anh ta rất ấm và mềm mại, sau đó chúng tôi đều nở nụ cười rất chân thành.

"Tôi sinh ra ở HongKong, sống và làm việc ở Mỹ, bây giờ được điều tới HongKong làm việc." Anh ta tiếp tục tự giới thiệu mình.

"Tôi cũng sinh ra ở HongKong, vừa tốt nghiệp đại học ở Mỹ, bây giờ trở về đoàn tụ với gia đình. Còn công việc thì vẫn chưa có. Còn đang thất nghiệp." Tôi không thể chỉ nghe người khác giới thiệu bản thân, nên cũng muốn giới thiệu về mình một chút. Tuy nhiên, tôi vẫn cảm thấy hành động hôm nay của tôi rất kỳ lạ, tôi không phải thuộc tuýp người hướng ngoại, từ trước đến nay đều rất ít nói, có thể nói chưa từng bắt chuyện với người lạ bao giờ. Hôm nay tôi thật sự không giống ngày thường chút nào.

Lúc anh ta còn muốn nói gì đó thì tôi thấy hành lý của tôi đã được chuyển tới, một cái vali màu đỏ, "Xin lỗi, tôi phải đi lấy vali của mình."

"Joyce, để Alan lấy giúp cô đi, cái vali của cô lớn quá."

"Không sao, tôi có thể tự xoay sở được." Tôi kiên quyết tự đi lấy hành lý của mình.

Tay của tôi bị anh ta kéo lại, "Đừng để ý như vậy, đàn ông giúp đỡ phụ nữ là lẽ đương nhiên, nếu tôi có thể tự đứng lên, tôi nhất định sẽ giúp cô lấy." Trong giọng nói của anh pha chút bất đắc dĩ.

Tôi ngoan ngoãn đứng lại, anh ta và một người đàn ông trẻ tuổi bên cạnh nói chuyện, anh chàng kia giúp tôi đem cái vali lớn bỏ lên xe.

"Cám ơn." Đây là câu duy nhất tôi có thể nói.

.....

Cứ như vậy tôi đẩy xe hành lý của tôi, anh ta di chuyển bằng xe lăn bên cạnh tôi, còn Alan thì đẩy xe hành lý đi theo sau tôi, chúng tôi đi ra cửa chính.

Tôi thấy mẹ tôi ở phía trước đang vẫy tay với tôi, tôi dừng lại nói với anh ta, "Anh Lương, mẹ tôi đến đón tôi rồi, chúng ta phải chia tay nhau ở đây, một lần nữa, tôi thật sự rất vui khi được quen biết anh, cũng cảm ơn anh trên đường đi đã chăm sóc tôi." Giọng nói của tôi có chút lưu luyến.

"Được rồi, tạm biệt, rất vui khi được biết cô, cũng hy vọng có thể gặp lại cô."

Tôi cúi người xuống ôm anh theo phép xã giao. Cảm nhận được cơ thể anh hơi rung nhẹ lên, anh cũng khẽ ôm lại tôi, vỗ vỗ phía sau lưng tôi.

Chúng tôi lần này vô tình gặp được rồi lại tạm biệt nhau.

Tôi vui vẻ vẫy tay với mẹ rồi đẩy xe hành lý chạy tới.

"Bảo bối, rốt cuộc con cũng trở về với mẹ rồi." Mẹ ôm tôi thật chặt xúc động nói.

Thấy mẹ tôi cũng xúc động vô cùng, nước mắt không kiềm chế được chảy xuống, hai mẹ con đã bốn năm không gặp nhau rồi.

Tôi cùng mẹ âu yếm thật lâu mới buông tay ra.

"Bảo bối, chúng ta mau mau về nhà, ba con chờ ở nhà nhất định rất sốt ruột."

Tài xế nhận lấy hành lý của tôi, anh ta đi lấy xe, căn dặn mẹ và tôi ở chỗ này chờ anh ta.

Mẹ lại bắt đầu ôm tôi không rời, mẹ của tôi là một mỹ nhân, lúc còn trẻ bà đã làm say mê rất nhiều nam sinh, cuối cùng lại để ý người cha với tính cách vô cùng cởi mở nhưng cũng không kém phần dịu dàng của tôi. Ba mẹ tôi kém nhau tận tám tuổi, nhưng họ vẫn luôn sống trong thế giới hạnh phúc tốt đẹp của hai người. Mãi đến khi mẹ bốn mươi tuổi mới có tôi, khi

đó ba cũng đã bốn mươi tám tuổi rồi. Tôi là con một trong gia đình, họ cũng coi như tuổi xế chiều mới có được một quý tử, à không, là quý nữ mới đúng, nhưng họ vẫn luôn vô cùng yêu thương và cưng chiều tôi. Nếu như không phải do tôi cố chấp muốn đi Mỹ, họ sẽ không bao giờ để tôi rời xa họ.

Bất ngờ, tôi lại lần nữa thấy bóng dáng ngời trên xe lăn đã chăm sóc tôi trên chuyến bay, anh ta đang cùng một đôi nam nữ cười nói. Anh ta còn ôm người phụ nữ kia. Đến đón anh không chỉ có cặp nam nữ đó mà còn có một cặp vợ chồng, trông rất thân mật. Xe của họ đã tới. Tôi thấy anh ta tự mình đẩy xe lăn tới cạnh cửa xe, điều chỉnh vị trí, sau đó đặt đôi chân không có lực của mình vào xe trước, rồi dùng sức chống người nhóm dậy ngời vào xe, sau đó tôi không còn thấy anh ta nữa. Tiếp theo người đàn ông kia đem xe lăn bỏ vào cốp sau xe, rồi cùng người phụ nữ kia đi vòng lên ngời ở phía trước, Alan lên một chiếc xe khác.

"Bảo bối, con đang nhìn gì vậy?" Tiếng của mẹ cắt ngang tầm mắt nhìn lên của tôi.

"Không có gì ạ." Tôi nhỏ giọng nói. Mặt của tôi nóng lên, hôm nay tôi nhìn trộm anh ta hơi nhiều. Mặc cỡ chết đi được. Lúc anh ta lái xe ngang qua chỗ tôi, anh ta nhìn thấy tôi và mẹ, nhìn tôi rất lâu và còn mỉm cười vẫy vẫy tay với tôi.

Tôi cũng vẫy tay chào lại anh ta nhưng không cười. Tôi thấy anh ta còn quay đầu lại nhìn tôi.

"Bạn của con sao?" Mẹ tò mò hỏi.

"Không phải ạ, chúng con quen nhau trên máy bay, anh ấy chăm sóc con suốt đường đi." Tôi trả lời nhưng trong đầu chỉ nghĩ đến ánh mắt anh ta nhìn tôi khi này.

"Mẹ, xe tới rồi, chúng ta đi thôi." Tôi thấy mẹ còn muốn hỏi gì đó.

Lôi kéo mẹ lên xe, sau đó làm nũng vùi vãnh với bà, xe chạy về hướng đường dốc Cựu Sơn.

Cuối cùng cũng về đến nhà, tôi nhảy xuống xe chạy một mạch vào nhà, lớn tiếng gọi: "Ba ơi, ba đang ở đâu? Con đã về rồi nè."

Ba từ phòng khách bước nhanh ra ngoài, tôi liền nhào vào lòng ông.

"Ba, con rất nhớ ba."

"Ba cũng vậy, bảo bối của ba rốt cuộc cũng chịu về rồi, con làm ba mẹ nhớ con muốn chết." Ba ôm tôi...tôi từ trước ngực ngược lên nhìn ông, tóc ông đã biến thành màu trắng rồi.

"Từ nay ba mẹ không cần phải nhớ con nữa, lần này về con sẽ không đi nữa đâu. Ba, dạo này ba có khỏe không?"

"Khỏe, con trở về ba sẽ tự nhiên khỏe lên, nhưng dạo này công ty ba hơi bận, nên ít khi ở nhà, mẹ con giận dữ ba suốt ngày đó." Ba nhỏ giọng nói cho tôi nghe.

Tôi cũng le lưỡi làm mặt quỷ với ông.

"Đúng rồi, bảo bối, chuyển bay thế nào, có phải rất vất vả không?" Lúc này mẹ đi tới, quan tâm hỏi.

"May mà trước khi bay con có uống thuốc ngủ, ngủ suốt chặng đường nên cũng không thấy khó chịu ạ."

Có lẽ các bạn rất ngạc nhiên, tại sao suốt bốn năm đi học tôi không về thăm ba mẹ đúng không, hơn nữa trước khi lên máy bay tôi còn uống thuốc ngủ. Bởi vì tôi sợ ngồi máy bay.

Chuyện là thế này, vào tám năm trước, năm tôi mười lăm tuổi, tôi đến nhà chú tôi ở Mỹ chơi. Khi bay đến một trấn nhỏ khá hẻo lánh, máy bay

mới vừa cất cánh đã gặp sự cố rơi xuống một hồ ở lân cận. Trong số hơn một trăm người chỉ có 47 người may mắn còn sống sót, tôi cùng anh họ của tôi đều nằm trong số đó, chú thím tôi thì gặp tử nạn, từ đó anh họ tôi bỏ Mỹ về HongKong sống, trở thành một thành viên trong gia đình chúng tôi.

Từ đó trở đi, có một khoảng thời gian tôi đều rơi vào tình trạng tinh thần căng thẳng, không thể tự thoát ra được, cả ngày suốt đêm không sao ngủ được. Chỉ có thể dựa vào thuốc mới ngủ được. Nhưng nỗi ám ảnh từ giữa không trung lao nhanh xuống ấy cứ luôn xuất hiện trong giấc mơ của tôi.

Bốn năm trước, vì muốn chứng minh tôi đã thoát khỏi bóng ma tâm lý ấy, tôi đã kiên trì muốn học đại học ở Mỹ, cũng yêu cầu trong thời gian tôi học đại học, ba mẹ không được đến thăm tôi, tôi thật sự rất sợ nếu để họ ngồi máy bay, sợ cùng lúc phải mất đi hai người thân mà tôi yêu thương.

Cùng ba mẹ vui vẻ đoàn tụ, được ăn những món mà tôi thường nằm mơ muốn ăn, mẹ tôi làm cá xông khói cùng sườn xào chua ngọt, ôi ngon quá xá là ngon.

Cơm nước xong, mẹ liền thúc giục tôi lên lầu nghỉ ngơi.

Tôi nhún nhảy sai bước lên lầu, đi tới căn phòng mà tôi đã cách xa bốn năm, tất cả đều giữ nguyên như lúc tôi rời đi, chưa từng thay đổi thứ gì. Tất cả là một thế giới màu hồng.

Tôi dọn dẹp qua loa, rửa mặt xong liền chui vào chiếc giường lớn màu hồng của tôi, thoải mái quá...

Xem tạp chí một hồi, cảm thấy hơi mệt nên tắt đèn chuẩn bị đi ngủ.

Tắt đèn, trong phòng một mảnh tăm tối, chợt trước mắt tôi lại hiện lên hình ảnh lúc Lương Văn Thông từ trên ghế ngồi chuyển qua xe lăn và ánh mắt khi anh ngồi ở trên xe ngoảnh lại nhìn tôi.

Tất cả những hình ảnh ấy cứ đung đưa trước mắt tôi, khiến tôi không sao chớp mắt được.

EM LÀ ÁNH SÁNG CỦA ĐỜI ANH!

Du Nhân Miêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 2

Một tháng sau đó, đi dạo phố, gặp gỡ bạn bè đã trở thành công việc hằng ngày của tôi, còn yêu cầu bạn tôi phải cùng tôi đi ăn những món ngon mà đã lâu rồi tôi không được ăn. Điều tôi thích nhất chính là mỗi khi họp mặt tôi đều được ăn những món mình thích. Hôm nay tôi có hẹn với mấy người bạn một giờ trưa gặp nhau tại lầu hai ở một nhà hàng gần khu quảng trường Trung Hoàn (*).

(* Nếu các bạn thường xem phim HK chắc cũng có nghe nhiều về khu Trung Hoàn rồi. Đó là khu trung tâm cao cấp (cũng tựa như khu Q1 ở VN mình ấy) về chính trị và kinh doanh của Hồng Kông; có rất nhiều ngân hàng, tổ chức tài chính quốc tế và lãnh sự quán nước ngoài, còn có cả trụ sở chính của chính phủ Hồng Kông đều được đặt ở đó.)

Thật không ngờ rằng hôm nay đường lại kẹt xe đến vậy, xe bị kẹt giữa đường muốn nhích lên cũng không thể nào nhích được. Tôi sốt ruột nhìn xem đồng hồ, đã một giờ hai mươi phút rồi, tôi liền bảo tài xế cho tôi xuống ở đây. Sau khi được tôi yêu cầu, tài xế đã cho tôi xuống trước cổng ngân hàng HSBC. Tôi đi bộ đến quảng trường, đã vậy hôm nay tôi còn đi giày cao gót nữa, mà gót giày lại còn rất mảnh, khiến tôi muốn đi nhanh cũng không được, chỉ có thể chịu đựng từ từ mà bước đi, chắc chắn hôm nay tôi sẽ bị đám bạn mắng cho một trận rồi.

"Joyce, bọn chị ở đây này." Mới vừa đi tới cửa nhà hàng, tôi đã nghe thấy tiếng Sally đang gọi tôi.

"Ngại quá, cho em xin lỗi mọi người nhé. Hôm nay kẹt xe quá, khiến cho mọi người đợi lâu." Tôi thành thật xin lỗi mọi người.

"Em đó, chị thấy em viện cớ thì có chứ kẹt xe nổi gì, vua trễ giờ như em mà có thể đến sớm thì chị cũng lạy tạ cảm ơn trời đất." Sally lớn giọng nói.

"Xin chị đấy, Sally, có thể nói nhỏ một chút được không, chị muốn cho mọi người nghe thấy hết sao?" Tôi thở dài ra vẻ hối lỗi, rồi kéo ghế ra ngồi xuống bên cạnh chị ấy.

Bốn người chúng tôi bắt đầu rôm rả trò chuyện trêu chọc lẫn nhau, họ đều là những người bạn tôi chơi từ nhỏ đến lớn, tôi là đứa nhỏ nhất trong bốn người. Cả tháng nay kể từ khi tôi từ Mỹ trở về, hầu như cuối tuần nào chúng tôi cũng phải gặp nhau, họ đều làm việc gần chỗ này, cho nên người thất nghiệp như tôi đây phải nhân nhượng bọn họ mà đến tận đây gặp mặt.

Họ đều đã có bạn trai rồi, bây giờ chỉ còn có mình tôi là độc thân. Thế nên lần nào gặp mặt, các chị ấy cũng đều muốn giới thiệu bạn trai cho tôi, như thế các bà mẹ muốn tống quách con gái mình đi lấy chồng cho rồi ấy.

"Joyce, chị không thể nào tin nổi..., em ở Mỹ bốn năm mà không có mối tình nào hết sao?" Grace, chị cả của chúng tôi nói.

"Em nói với mọi người nhiều lần rồi mà, không có, không có." Tôi bất đắc dĩ nói.

Họ cứ bao vây tấn công tôi như thế này thật khiến tôi muốn bỏ chạy quá đi mất.

"Ê, mọi người nhìn người đàn ông đẹp trai ngồi ở đối diện kia, kể từ khi Joyce đi vào anh ta cứ luôn nhìn về phía chúng ta đấy. Joyce, có phải anh ta để ý đến em rồi không?" Nancy, người kỹ tính nhất trong nhóm chúng tôi, nhỏ giọng nói.

"Ở đâu, người nào đâu?" Cái loa Sally hỏi.

"Cái bàn phía đối diện chị ấy, cái anh chàng da trắng trắng, trông giống như con lai ấy, còn mang đôi kính nhỏ hình vuông gọng đen ấy." Nancy miêu tả.

Tôi ngồi ở đối diện Nancy, cho nên tôi đang đưa lưng về phía người mà Nancy nói, nhưng sau khi tôi nghe chị ấy miêu tả, tôi có cảm giác hình như mình gặp người này ở đâu rồi thì phải? Tôi nhin không được quay đầu lại nhìn.

Khi tôi chạm phải ánh mắt của anh ta, thì anh ta nở nụ cười với tôi, đó không phải là Lương Văn Thông sao? Đi cùng với anh còn có hai người đàn ông người nước ngoài, đều mặc tây trang, giống như là vừa từ công ty ra ngoài dùng cơm.

Tôi cũng cười cười với anh ta.

"Mọi người nhìn kìa, anh ta đang cười với em kìa Joyce." Nancy còn nói.

Tôi vội vàng quay đầu trở lại nói với chị ấy, "Không cần ngạc nhiên đâu, em với anh ta có gặp nhau một lần rồi."

"Ồ, dáng dấp anh ta cũng đẹp trai thật đấy." Sally nói.

Grace cũng ở đó gật đầu lia lịa tỏ vẻ đồng ý.

Sau khi thấy vẻ mặt kinh ngạc của bọn họ, tôi lại quay đầu nhìn.

Khắc sâu vào tâm mắt của tôi là Lương Văn Thông lúc này không biết anh ta lấy ra từ đâu ra một cặp nạng màu xanh da trời, hai tay chống lên cây nạng, cố hết sức đứng lên, thấy mình đã đứng vững ngay ngắn mới gạt đầu với hai người đàn ông ngồi cùng bàn. Sau đó lập tức di chuyển đôi nạng đi

về phía tôi. Anh đứng lên thật đúng là rất cao, liếc mắt có thể đoán chừng anh ta cũng cao khoảng 1m85.

Anh ta di chuyển rất tốn sức, tôi thấy đầu tiên anh ta di chuyển cây nạng bên phải trước, rồi hơi nghiêng người về bên phải, sau đó hình như là dùng phần hông để nhắc bắp đùi trái của anh ta đi, rồi giơ chân trái dường như dài hơn người bình thường một chút bước đi. Như vậy thì anh ta có thể di chuyển được chân trái của mình, có thể nói là mượn sức ở phía trên để đi về phía trước, đi lên trước nữa lại di chuyển sang cây nạng bên trái, tương tự lúc này dời đùi phải, chân của anh ta xem ra vẫn có thể cử động nhẹ ở bắp đùi và đầu gối. Nhưng phần mắt cá chân của anh ta vốn không có, vì vậy mỗi bước đi của anh ta đều phải nhờ vào bắp chân của mình, vì để ổn định được bước đi nên anh ta đi rất chậm, sự thăng bằng và toàn bộ sức nặng của cơ thể anh ta, toàn bộ đều dựa vào cánh tay của anh ta, nhưng tổng thể mà nói thì anh ta đi lại cũng rất vững vàng.

Nhìn thấy anh ta khó khăn bước đến chỗ tôi như vậy, tôi ra dấu với các chị, sau đó vội vàng đi đến chỗ anh ta.

Đi mới mấy bước tôi đã đến trước mặt anh ta. Anh ta cúi đầu nhìn thấy mình đứng vững rồi lại ngược mắt lên nhìn tôi, cười nói: "Rất vui vì hôm nay có thể gặp lại cô ở đây. Cô khỏe không?"

"Tôi rất khỏe." Tôi trả lời xong thì thấy mọi người chung quanh đều đang nhìn chúng tôi, tôi liền kéo anh ta lại, ý bảo anh ta ngồi lên chỗ trống bên cạnh tôi.

Anh ta hiểu được ý tôi, chậm chậm ngồi xuống nói: "Joyce, gặp lại cô thật vui quá, bạn bè của tôi ở Hongkong quả thật cũng không nhiều lắm."

"Tôi cũng không nghĩ rằng có thể gặp lại anh ở đây đó." Tôi nhỏ giọng nói.

"Đây là danh thiếp của tôi, phía trên có số điện thoại di động của tôi, nếu cô không cảm thấy phiền, có thể gọi điện thoại cho tôi bất cứ lúc nào." Anh ta giống như có chút ngượng ngùng.

"Sao lại phiền được chứ, cảm giác cô độc khi tới một nơi xa lạ, chính tôi khi tại Mỹ cũng đã trải qua cảm giác này rồi nên tôi hiểu, đây là số điện thoại của tôi...Anh có thời gian cứ gọi cho tôi. Tôi nhớ anh cũng là người bạn rộng, khoảng thời gian này anh nhất định rất vất vả rồi, hình như anh có vẻ gầy hơn rất nhiều khi tôi gặp anh trên máy bay đấy." Tôi nghiêm túc nói.

"Ừ, tôi bận đến bù đầu bù cổ, có rất nhiều việc tôi cần phải làm. Chỉ là Joyce, một tháng vừa qua chắc cô sống không tệ phải không, cô không gầy giống như khi tôi gặp cô trên máy bay, tinh thần cũng trông rất sáng khoái, có lẽ cô đã được bồi bổ nhiều món ngon lắm đúng không?" Anh ta cười nói.

"Hả, không phải ý anh muốn nói là tôi béo lên đó chứ." Tôi cố làm ra vẻ khẩn trương. Thật kỳ quái, tôi là người không thích bắt chuyện với người lạ, nhưng mỗi lần gặp anh ta tôi cảm thấy dường như chúng tôi rất hợp ý nhau, nên tự nhiên cũng nói nhiều hơn.

"Cô đừng hiểu lầm, cô không mập chút nào cả, cô như vậy thì càng đẹp hơn đó. Thật đấy." Anh ta sợ tôi hiểu lầm lại đi bắt đầu mấy cái quá trình giảm cân đáng sợ kia.

"Anh yên tâm, tôi sẽ không giảm cân đâu, tôi có tình yêu đặc biệt với các món ăn mà. Suốt tháng nay tôi đã đi khắp nơi để sưu tầm những món ăn ngon đấy."

"Nếu như cô không ngại kẻ tàn tật như tôi gây phiền phức cho cô, tôi thật hy vọng cô có thể đưa tôi đi ăn những món ngon ấy." Anh thử dò xét nói.

Tôi nhìn anh ta không biết nên nói gì.

"Bỏ qua cho tôi nhé, tôi nói đùa thôi. Được rồi, mau cùng bạn cô ăn cơm đi, họ đã đợi cô lâu lắm rồi đấy, vua trẻ giờ ạ." Giọng nói anh ta rất dễ nghe.

"Cái gì mà vua trẻ giờ chứ!" Tôi giật dỗi liền đứng lên. Lại nhẹ nhàng bồi thêm một câu; "Tôi không ngại anh gây phiền đâu." Cô nói rất nhỏ, nhưng tôi biết anh ta nhất định sẽ nghe được. Anh ta cũng chống nạng đứng lên mỉm cười với tôi nói: "Tôi phải về lại văn phòng rồi, tôi sẽ điện thoại cho cô sau."

Tôi gật đầu rồi đi về chỗ.

"Joyce, hai người biết nhau à, anh ta đẹp trai thật, chỉ tiếc là, anh ta phải dùng nạng để đi." Nancy than tiếc nói.

"Đây cũng là lần đầu tiên em thấy anh ta dùng nạng để đi đó, lần trước em gặp là anh ta ngồi trên xe lăn." Tôi thản nhiên nói.

"Chậc, đúng là tiếc thật." Grace nói.

"Em quen biết anh ấy ở đâu thế?" Sally hỏi.

Tôi liền kể cho bọn họ nghe quá trình chúng tôi vô tình gặp nhau, lúc tôi đang kể, tôi thấy anh ta chống nạng đi rất chậm cùng hai người bạn đi về hướng thang máy. Có thể là anh ta sợ mình đi chậm làm ảnh hưởng hai người kia, tôi thấy anh ta nói gì với với hai người nọ, một trong hai người nước ngoài đó đánh nhẹ lên người anh ta một cái, rồi hai người đó đi trước.

Anh ta chống nạng từ từ nhích đi, nhìn như rất tốn sức nhưng bước đi rất kiên định, có vài người đi đường nhìn thấy anh ta như vậy, có người còn ngoái đầu lại nhìn anh ta. Giống như anh đã quen với chuyện này rồi, nên cứ tiếp tục đi về phía trước.

Tôi thấy những điều này, cảm thấy trái tim mình như bị ai nhéo một cái, tôi không nói chuyện cùng mọi người nữa.

Có thể anh ta cảm nhận được đang bị tôi nhìn chăm chăm nên anh ta ngừng lại, khó khăn xoay người, khi thấy ánh mắt của tôi anh ta hơi gật đầu chào tôi.

Tôi cũng vô thức, gật đầu lại với anh một cái.

Anh ta cười rồi xoay người sang hướng khác, tiếp tục đi về phía trước.

Cái cảm giác kỳ quái một tháng trước mà tôi đã quên đi lại quay trở về rồi.

EM LÀ ÁNH SÁNG CỦA ĐỜI ANH!

Du Nhàn Miêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 3

Suốt một tuần sau đó, tôi cứ luôn có cảm giác điện thoại mình đổ chuông, nhưng khi tôi vội vàng lấy điện thoại từ trong túi xách ra xem thì không có gì cả, cũng không có một cuộc gọi nhờ nào cả, mỗi lần nhìn chiếc điện thoại im lìm không có động tĩnh gì tôi lại cảm thấy mất mát. Tại sao lại như vậy, lẽ nào tôi đang mong chờ điện thoại của anh ta sao?

Ngày đó là một buổi chiều thứ bảy đầy nắng, nhưng nắng vào tháng Tám ở Hongkong thì càng vô cùng nóng rát. Tôi xem dự báo thời tiết thấy bảo hôm nay sẽ là một ngày rất nóng bức, tôi liền quyết định hôm nay sẽ ở lì trong nhà, không đi đâu cả, ở nhà lánh nạn cùng ba mẹ. Họ đã bắt đầu phàn nàn tôi cứ đi suốt ngày, nhất là ba tôi. Buổi sáng lúc ông đi làm thì tôi vẫn chưa thức dậy, tối đến lúc ông phải đi ngủ thì tôi còn đang vui chơi ở bên ngoài, vì vậy hôm nay nhất định phải ngoan ngoãn ở nhà với hai ông bà mới được. Nhưng sau khi cùng ba ăn sáng xong, ông lại muốn đi đánh golf, nói là đã có hẹn với mấy người bạn của ông. Xem ra, đứa con gái bảo bối tôi đây còn không sánh bằng mấy quả bóng kia nữa.

Sau khi ăn cơm trưa xong, tôi liền bưng ly cà phê đi tới bộ sofa cỡ lớn trong phòng khách nằm hưởng thụ sự bình yên sau khi ăn. Nhìn mặt trời tỏa nắng chói chang phía bên ngoài, nghĩ đến thôi đã muốn toát mồ hôi hột rồi, cho nên ở trong nhà vẫn thoải mái hơn nhiều. Tôi vợ đại một quyển tạp chí hờ hững liếc nhìn, bất chợt có một cái tên rất quen thuộc đập vào mắt tôi. Lương Văn Thông? Sẽ không phải trùng tên chứ? Tôi ngồi bật dậy, xem kỹ lại coi đó là loại tạp chí gì.

Đây là cuốn Time Magazine (*) mà kỳ nào ba tôi cũng hay xem, thật sự là anh ta sao? Anh ta lợi hại vậy ư, lại còn xuất hiện trong cuốn tạp chí danh tiếng này. Tôi bỗng hiểu kỳ rất muốn biết xem anh làm nghề gì, danh thiếp mà lần trước anh ta đưa cho tôi, tôi cũng chưa xem qua coi anh ta làm ngành nghề gì nữa, bởi vì trên đó chỉ viết anh là CEO của tập đoàn gì đó mà thôi. Tôi lật tới trang có viết về anh ta. Thomas Leung (Lương Văn Thông) - Huyền thoại của ngành quảng cáo và đạo này mới nổi lên trong giới truyền thông truyền hiện từ công ty mẹ ở Mỹ được điều đến châu Á để điều chỉnh lại công ty, khai thác tiềm năng và mang lại cho công ty một bộ mặt mới. Chắc chắn là anh ta rồi, đúng là cái tên tiếng Anh đấy, cũng ở Mỹ về, tất cả đều giống nhau. (*Tạp chí nói về tin tức hàng tuần của Mỹ)

Tôi từng sờ ngòi chết dí một chỗ, thật không ngờ anh ta chính là người mà thầy giáo ở Mỹ của tôi thường nhắc đến. Có một bạn học cũng vừa là đồng hương của tôi, còn là nhân tài rất nổi tiếng trong ngành quảng cáo. Khi ở Mỹ anh ta đã làm được rất nhiều quảng cáo với những ý tưởng rất sáng tạo, tôi rất hâm mộ người đã làm ra những quảng cáo đó, nhưng lúc đó tôi chưa từng nhìn thấy bất kỳ hình ảnh gì về anh ta, hình như mỗi lần đoạt được giải thưởng anh đều cử nhân viên của mình đi nhận giải thay. Anh ta quả thật chính là thần tượng của tôi, tôi đã từng rất may mắn khi được thực tập ở công ty anh ta ba tháng trước khi tốt nghiệp, khi đó tôi cũng không biết tại sao mình có thể đến công ty của anh ta thực tập nữa, chắc hẳn là do thầy giáo đã đề cử tôi, nhưng trong ba tháng đó, tôi chỉ là một thực tập sinh, muốn gặp CEO của công ty không phải là một chuyện dễ, vậy nên tôi chưa gặp mặt anh ta lần nào. Nhưng quả thật tôi nghe được rất nhiều về những chiến tích oanh liệt của anh ta, tôi thật sự rất thích cảm giác khi làm việc ở công ty anh, hơn nữa bọn họ cũng cho tôi những lời đánh giá rất tốt, còn cho tôi cơ hội để có thể trở thành nhân viên chính thức nữa. Nhưng sau đó tôi đã quyết định trở về nhà với ba mẹ, vì tuổi của họ cũng đã già rồi, cho nên tôi đành từ bỏ cơ hội đó, nén nỗi tiếc trở lại Hongkong.

Tôi đúng là đồ chậm tiêu mà, lúc nghe thấy tên anh tại sao lại không có phản ứng gì chứ? Chắc là do trước khi lên máy bay tôi đã uống thuốc ngủ nên đầu óc u mê. Nhớ lại những hành động của mình trên máy bay, khiến tôi bây giờ có chút quần bách lại có phần vui sướng, tôi dám ôm chặt cánh tay của thần tượng còn siết chặt vào lòng nữa. Hơn nữa còn rất khoa trương, tôi nhớ đến bộ dáng của anh ta, anh ta bị tôi ôm chặt đến nỗi phải ngồi nường người theo, không biết anh ta đã phải ngồi như thế bao nhiêu lâu nữa, nhưng khẳng định thời gian sẽ không ngắn, nếu không cô tiếp viên hàng không kia sao lại đánh thức tôi, nhất định là cảm thấy tôi khiến cho anh ta ngồi không thoải mái.

Đôi chân không thể cử động ấy lại hiện lên trong đầu tôi, hình như tôi có chút hiểu ra, tại sao nổi tiếng như anh ta, mà tất cả các bài báo liên quan đến anh ta lại không có bất kỳ tấm hình nào của anh ta cả, hơn nữa anh ta cũng không xuất hiện tại bất cứ lễ trao giải nào, những gì tôi thấy được đều chỉ có những bài báo viết về anh ta.

Tôi nhìn điện thoại di động của mình, chẳng lẽ tôi đã cho sai số điện thoại của mình hay sao, cũng đã một tuần rồi, sao không nhận được cuộc gọi nào của anh ta, tôi cũng có chút mất hứng. Xem ra những lời anh ta nói với tôi căn bản chính là lời khách sáo, nói cái gì sẽ điện thoại cho tôi. Thật chất chỉ là nói theo phép lịch sự thôi, chẳng lẽ muốn con gái như tôi chủ động gọi cho anh ta sao, đối với tôi thì đó là chuyện không có khả năng.

Bản hòa tấu Piano số một của Tchaikovsky vang lên, đó là tiếng chuông điện thoại di động của tôi, tôi cầm lấy điện thoại lên xem, là số điện thoại mà tôi không hề quen biết, tôi bấm nút nghe nhưng không lên tiếng.

"Hello, tôi là Thomas Leung, Lương Văn Thông. Có phải cô Lâm bên đó không?" Giọng nam trầm ấm dễ nghe vang lên.

Vì quá vui sướng nên khiến tôi nói không ra lời.

"Thật xin lỗi, có lẽ tôi đã gọi nhầm số." Giọng nói có phần nghi hoặc.

"Hello, không sai đâu, tôi là Joyce, chào anh." Tôi vội vàng đáp lại.

"Chào cô, cô không nói gì làm tôi giật cả mình, cứ tưởng tôi nhớ nhầm số điện thoại không ấy chứ." Giọng nói của anh ta có chút thoải mái hơn.

Tôi ngậm ngừng một lúc rồi cười nói: "À, tại anh nói cô Lâm nên khiến tôi cảm thấy lạ, bạn bè tôi khi nói chuyện qua điện thoại, không ai xưng hô với tôi như thế cả."

"Lần đầu tiên điện thoại cho cô, tôi nghĩ gọi như thế cho đúng phép tôn trọng một chút, không ngờ ngược lại dọa cô sợ. Xin lỗi, Joyce." Tiếng anh ta cười vọng sang.

Tôi cũng cười theo, nhưng không biết nên nói những gì, bèn hỏi; "Anh có khỏe không?"

"Tôi vẫn khỏe, chỉ là công việc quá bận rộn, mỗi ngày đều bận từ sáng sớm tới tối mịt, chờ tới khi tôi rảnh rỗi thì đã quá muộn rồi, nên không dám làm phiền cô. Hứa gọi điện thoại cho cô, mà lâu thế mới gọi được, mong cô đừng giận nhé." Anh ta nói chuyện rất nhẹ nhàng, giọng nói cũng vô cùng ấm áp, khiến trái tim tôi như có dòng nước ấm rót vào.

"Anh Lương, anh không cần khách sáo với tôi như vậy, này giờ anh đã nói xin lỗi tôi nhiều lắm rồi đấy." Tôi nghiêm túc nhấn mạnh giọng lên chút.

"Được rồi, vậy cô cũng đừng gọi tôi là anh Lương nữa, cứ gọi tôi là Thomas được rồi."

"Vâng, Thomas."

"Joyce, ngày mai cô có rãnh không? Vốn là muốn hôm nay hẹn cô, nhưng mới vừa rồi đột nhiên anh tôi điện thoại cho tôi, nói buổi tối muốn tôi cùng anh ấy đi gặp bạn. Anh tôi nói đã hẹn với người ta rồi, nên tôi từ chối không được. Ngày mai chúng ta gặp mặt nhau được không?" Anh ta nói năng rất cẩn thận, nhưng rất chân thành.

"Đồng ý, hiện tôi cũng đang thất nghiệp chưa có việc làm. Nếu mà hôm nay tôi có muốn ra ngoài cũng không được, vì hôm nay tôi muốn ở nhà với ba mẹ, cả tháng nay tôi đã đi chơi suốt không có ngày nào ở nhà với họ cả."

"Cô cũng thật là nghịch ngợm." Nào ngờ anh ta thế mà lại trêu chọc tôi.

"Không phải tại tôi mê chơi, mà là đồ ăn ngon nó hấp dẫn tôi." Tôi giải thích.

"Vậy ngày mai cô dẫn tôi tới chỗ nào ngon ngon ăn đi, suốt tuần lễ nay ngày nào tôi cũng phải ăn sandwich hết. Ăn tới mức tôi sắp biến thành cái sandwich rồi."

"Được thôi, nhưng anh cũng không được xem thường sức khỏe của mình như thế chứ, lần trước gặp lại tôi thấy anh gầy rõ đi đấy."

"Thật sao? Đó là lần duy nhất tôi ăn cơm ở bên ngoài đó, bình thường tôi đều ăn trưa ở công ty."

Tôi ngừng một chút, trong lòng cảm thấy có chút đau lòng thay cho anh. Sau đó nói tiếp: "Vậy anh có thể nói cho tôi biết anh thích ăn những món gì không?"

"Cô thấy chỗ nào ngon thì cứ dẫn tôi đến đó đi, nơi này là địa bàn của cô mà."

"Vậy cũng được, để tôi suy nghĩ xem đã, ngày mai tôi sẽ báo cho anh biết nhé."

"Được, vậy chúng ta gặp nhau lúc mấy giờ được? Buổi chiều nhé? Tôi biết buổi sáng cô còn phải ngủ nướng." Anh ta nói.

"Sao anh biết tôi ngủ nướng hả?" Tôi giận dỗi trách.

"Là tôi phải ngủ nướng, tôi cũng muốn giữ gìn cơ thể không lạnh lặn của mình nghỉ ngơi nhiều chút" Anh ta sáng khoái nói.

Nghe thấy anh nói cơ thể mình không lạnh lặn mà trái tim tôi như thắt lại. Tôi im lặng không lên tiếng.

Dường như anh ta cũng cảm nhận được, nên vội vàng nói: "Ý tôi nói là muốn bù đắp cho mấy hôm mất ngủ ấy. Vậy nên chúng ta hẹn nhau buổi chiều, có được không?"

"Được, chúng ta gặp nhau ở đâu?"

Nhà tôi ở dốc núi Cự Sơn, có bất tiện cho cô không?" Anh ta hỏi.

"Anh nói sao, nhà tôi cũng ở dốc núi Cự Sơn đó." Tôi kinh ngạc nói.

"Con gái cưng, con đang nói chuyện điện thoại với ai thế, mẹ có chuyện nhờ con chút." Đó là giọng của mẹ tôi.

"Buổi tối tôi sẽ gọi lại cho anh sau, hẹn lại thời gian gặp mặt và địa điểm, mẹ tôi tìm tôi có việc." Tôi nói với Thomas.

"Được, tôi chờ điện thoại của cô, bye bye."

"Bye bye." Tôi cúp điện thoại.

Trong lòng tôi rất vui vẻ, đúng là nhắc Tào Tháo, Tào Tháo liền có mặt.

"Chuyện gì vậy mẹ?" Tôi vui vẻ chạy lên lầu.

"Con gái ngoan, nhanh lên nào, mau thay đồ đi, ba con vừa mới gọi điện nhắc nhở mẹ, hôm nay nhà chúng ta có khách."

"Khách nào thế mẹ? Nhà mình rất hay có khách thế này ạ?"

"Là một người bạn có giao tình lâu năm với ba con, cũng là bạn cùng chơi bóng với ông ấy. Ba con xem người đó như con cháu trong nhà vậy, hai người cũng rất hợp ý nhau. Họ đã rời khỏi sân golf đang trên đường về nhà." Mẹ tôi nói.

"Bạn thân lâu năm? Con xem như con cháu trong nhà, nói vậy có nghĩa là người đó vẫn còn trẻ tuổi sao?" Lòng hiếu kỳ của tôi trỗi dậy.

"À, cũng đã bốn mươi tuổi rồi. Nghe đâu cậu ta rất tài giỏi, hình như một thời gian trước có đi Mỹ. Ba của con rất thích người này, nên năng nặc muốn mời cậu ta đến nhà chúng ta dùng cơm cho bằng được. Đã hẹn từ tuần trước rồi, thiếu chút nữa mẹ cũng quên mất. Mẹ phải nhanh bảo dì Lâm chuẩn bị bữa tối, con gái ngoan, con nhanh lên một chút, đừng ăn mặc tùy tiện như vậy." Mẹ dỗ dành tôi nói.

"Dạ, con cũng rất muốn gặp người bạn lâu năm ấy của ba xem thử thế nào."

Tôi vào phòng đổi hết bộ này sang bộ khác, cảm thấy không thích lập tức thay ra. Cuối cùng chọn một chiếc váy màu hồng đào, soi gương quay một vòng, cảm thấy không tệ, quyết định mặc cái váy này. Tôi ngồi trên chiếc ghế sofa vuốt lại mái tóc có chút rối, thoa son môi. Tất cả vừa xong xuôi thì lúc này tôi nghe thấy tiếng chuông cửa.

Tôi vừa bước ra khỏi phòng thì nghe được tiếng cười sang sảng của ba tôi. Tôi liền đi nhanh xuống.

“Con gái bảo bố, mau tới đây, ra mắt bạn tốt của ba này.” Ba thấy tôi ở trên cầu thang đi xuống vội hô hoán gọi.

"Dạ, con xuống ngay ạ." Tôi bước nhanh xuống lầu, chạy đến bên cạnh ba.

Ba kéo tôi đi ra cửa, tôi thấy một cô gái rất xinh đẹp, phía sau còn có một người nữa, người nọ chỉ lộ diện có nửa người, hình như người đó còn đang phía đờ ai đi cùng nữa thì phải.

Lúc tôi nhìn thấy hai người đó, tôi như bị đóng đinh tại chỗ, đứng ở cửa không nhúc nhích được.

Tôi thấy Lương Văn Thông.

EM LÀ ÁNH SÁNG CỦA ĐỜI ANH!

Du Nhàn Miêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 4

Khi hai người đàn ông đó xuất hiện tại cửa phòng khách nhà tôi, người đi ở phía sau khiến tôi khựng lại dừng bước. Sao là anh ta? Mới tức thì còn đang nói chuyện với tôi qua điện thoại kia mà?

Hôm nay anh ta chống cặp nạng màu xám bạc, mặc quần tây màu tro, cả áo sơ mi cũng cùng tông màu. Anh ta đang cúi đầu nhìn xuống, khi đã đứng vững, lúc anh ta ngẩng đầu lên tôi không nhận được khe cong khoe môi, bởi vì tôi cũng nhìn thấy vẻ mặt sững sờ rồi sau đó khe mỉm cười của anh ta khi nhìn thấy tôi, dù chỉ đọng lại ngắn ngủi.

"Con gái, sao nhìn người ta như vậy chứ?" Ba tôi vội giật cánh tay tôi, tôi quay đầu lại thấy ba đang nháy mắt với tôi. Tôi hiểu ý ông, chắc ông đang nghĩ rằng tôi tò mò về điều kiện cơ thể của người ta. Tôi ngượng ngùng đứng sang cạnh chỗ ba tôi.

"Chú, đây là cô con gái cưng của chú đó hả, so với trong hình thì cô ấy xinh đẹp hơn rất nhiều đó." Người đàn ông đứng cạnh Lương Văn Thông cười nói.

"À phải, để ba giới thiệu với mọi người. Con gái, người này chính là bạn quen biết lâu năm của ba, tên Lương Văn Trí, còn đây là Vu Mẫn Di vợ của cậu ấy, người này là Lương Văn Thông em trai cậu ấy." Ba lại kéo tôi qua nói: "Còn đây chính là con gái bảo bối của chú, tên Lâm Văn Ý, tên tiếng anh là Joyce, ở Mỹ mới về được một tháng."

"Haizz da, sao mọi người cứ đứng ở đấy mãi thế, mau vào trong đi." Mẹ tôi nhiệt tình mời khách vào nhà.

"Ấy chết, bà xem tôi đúng là già nên hồ đồ rồi." Ba vỗ đầu của mình.

Tôi thấy anh trai Thomas cúi người xuống để giúp Thomas cởi giày, tôi lập tức nói: "Không cần thay giày ra đâu ạ."

"Không sao, là tôi muốn thay đó." Lương Văn Thông từ tốn nói. Chống gậy dựa cạnh cửa để anh trai giúp anh cởi giày. Lúc ấy tôi thấy được vẻ mặt bất đắc dĩ của anh ta.

Bọn họ thay dép đi vào bên trong, tôi thấy Lương Văn Thông mang dép đi có vẻ không được thoải mái, tôi liền đi tới cạnh anh ta nhỏ giọng nói với anh ta, "Không mang dép được không, trong nhà tôi có trải thảm."

"Cũng được."

Tôi liền ngồi xổm xuống giúp anh ta thay dép ra.

Anh ta muốn ngăn tôi đừng làm thế, nhưng không biết phải làm sao, đành đứng im ở đó mà nhìn tôi.

Từ ống quần màu xám tro của anh, tôi thấy anh mang một đôi vớ màu trắng được dệt từ vải bông mềm mịn, nhìn ra được mắt cá chân của anh ta khá nhỏ, tuyệt đối không phải là bàn chân mà người cao to như anh ta nên có. Tôi mang đôi dép ra chỗ khác, đứng lên gật đầu cười với anh ta, tôi nhìn thấy ý cười bối rối trên mặt anh ta.

"Văn Thông, lại đây ngồi đi." Là giọng của ba tôi.

Tôi thấy anh ta chống gậy từ từ đi tới, rồi ngồi xuống, đem gậy đặt bên cạnh ghế sofa.

"Văn Thông, chú có xem qua bài báo Time Magazine tháng này viết về cháu, chú biết cháu rất nổi tiếng trong ngành quảng cáo, nhưng không ngờ cháu còn lợi hại hơn chú nghĩ, đạt được rất nhiều giải thưởng. Nhưng chỉ thấy cháu qua ảnh chụp, không ngờ ngoài đời còn đẹp trai phong độ hơn cả anh của cháu nữa." Ba tôi cười nói.

"Chú quá khen rồi ạ." Lương Văn Thông được mà ngượng chín đỏ mặt.

Tôi ngồi ở đối diện quan sát hai anh em bọn họ, hai người đều là con lai, khi nhìn hai người ngồi chung với nhau, anh trai của anh ta có nét giống người châu Á hơn, đôi mắt không lớn như của Thomas, cũng mang kính không gọng, nhìn có vẻ rất lịch sự. Mà Thomas thì tương đối giống người nước ngoài hơn, mắt rất to, sống mũi thì cao vút, hôm nay anh ta mang đôi kính màu đôi môi (*), khiến cho người đối diện có một cảm giác rất mới mẻ trẻ trung. Họ có chung một đặc điểm đó là nước da rất trắng. Tôi lại nhìn sang chị dâu của Thomas, cô ấy là người phụ nữ rất hiền và đảm đảm, cũng rất xinh đẹp. Họ chính là cặp vợ chồng mà tôi đã thấy ở sân bay lúc đến đón Lương Văn Thông.

"Đúng rồi, nhân đây tôi cũng muốn gửi lời cảm ơn đến cậu Văn Thông khi còn ở Mỹ đã chiếu cố giúp đỡ cho đứa con gái bảo bối này của gia đình chúng tôi." Mẹ tôi nhiệt tình nói với Lương Văn Thông.

"Không cần cảm ơn đâu ạ, cháu cũng không có làm gì cả, dì cứ gọi tên cháu là được rồi." Lương Văn Thông nói.

"Ở Mỹ làm sao hả mẹ, có chuyện gì con không biết sao?" Tôi nhin không được hỏi.

"Là thế này, con sống ở Mỹ một thân một mình bốn năm, con lại không muốn ba mẹ sang thăm con, ba mẹ rất lo lắng cho con mà không biết phải làm sao. Đúng lúc khi đó quen biết Văn Trí, biết em trai cậu ấy cũng ở

Mỹ, hơn nữa còn sống ở New York giống con, nên ba con đã nhờ Văn Trí bảo Văn Thông ở Mỹ để ý cho con một chút." Ba nói.

"Sao con không biết gì hết vậy." Tôi tò mò hỏi.

"Thật ra thì tôi cũng không có làm gì cả, bởi vì tôi biết tôi và cô học chung một trường đại học, nên tôi nhờ giáo sư Lee, là giáo viên của cô, đặc biệt quan tâm cô hơn một chút, ông ấy nói cho tôi biết tình trạng của cô cho tôi biết, sau đó tôi nói lại cho anh trai tôi biết. Suy cho cùng thì tôi thật sự không làm gì cả." Thomas giải thích.

"Vậy anh có gặp tôi bao giờ chưa?" Tôi hỏi.

"Ban đầu tôi chỉ thấy hình của cô do anh Văn Trí đưa, nhưng trước khi cô thực tập, tôi đã gặp cô ở sân trường một lần, nhưng cô không thấy tôi. Trước đó là giáo sư Lee đến tìm tôi, đề cử cô đến công ty tôi thực tập."

"Thì ra là thế, khi đó tôi được đến công ty của anh thực tập, anh không biết tôi vui sướng thế nào đâu. Tôi còn tưởng rằng đó là do thành tích của tôi tốt nữa ấy chứ, không ngờ sự thật là như vậy." Giọng nói của tôi có hơi thất vọng.

"Cô tuyệt đối đừng nghĩ vậy, sở dĩ tôi để cô đến công ty tôi thực tập vốn dĩ là vì thành tích của cô rất tốt, tôi sẽ không vì lý do nào khác mà tuyển đại một người vào công ty như thế đâu. Tôi là người rất rõ ràng trong việc công và việc tư." Lương Văn Thông nói rất nghiêm túc.

"Joyce, về chuyện này em nên tin tưởng chú ấy, về phương diện công việc chú ấy luôn có yêu cầu rất cao, đối với ai cũng vậy. Lần này chú ấy về nước, anh trai như tôi đây còn bị chú ấy phê bình thảm thương suốt mấy ngày đấy." Lương Văn Trí nói.

"Con gái, lúc con ở công ty thực tập chưa từng gặp Văn Thông sao?" Mẹ hỏi tôi.

"Dạ chưa, chỉ là một thực tập sinh bình thường thôi mà, sao có thể gặp được tổng giám đốc đâu dễ dàng như vậy ạ." Tôi nói chuyện như mang về oán trách.

"Chuyện không phải vậy, tôi cũng rất muốn gặp cô, nhưng không có dịp. Khi đó tôi ở Los Angeles đi công tác, không cẩn thận té bị thương ở chân, phải nằm viện không đi lại được, thật ngại quá." Lương Văn Thông chân thành nói.

"Không sao đâu, nhưng sự thật phải nói là tôi đã học được rất nhiều thứ từ công ty đó." Hễ nhắc đến chuyện ở công ty là tôi bắt đầu thấy vui vẻ trở lại.

"Ừ, tôi thấy được, cô làm việc rất tốt, tôi xem tác phẩm của cô rồi, rất có ý sáng tạo. Những lời đánh giá cô trong phiếu nhận xét là do tôi viết đấy." Lương Văn Thông nhìn tôi gật gật đầu nói.

"Con gái, rốt cuộc con đã tìm được đúng đối tượng để nói chuyện rồi." Ba cười nói.

Tôi rất vui gật đầu một cái.

Khi nhìn thấy ba tôi lôi kéo vợ chồng Lương Văn Trí đi xem mấy món bảo vật mà ông ấy sưu tầm, tôi liền đi đến ngồi xuống bên cạnh Thomas, nhỏ giọng hỏi hỏi, "Khi này lúc anh điện thoại cho tôi là anh đã biết sẽ đến nhà tôi rồi có đúng không?"

"Không biết, anh tôi chỉ gọi điện thoại nói là muốn đưa tôi đi gặp người bạn quý của anh ấy, chứ không nói là ai, vì vậy nên khi tôi vừa bước vào nhà trông thấy, thúc thật lúc đó làm tôi giật cả mình."

"Tôi cũng thế á, tôi cũng không ngờ người đến nhà tôi lại là anh." Tôi thấy anh ta gật đầu với vẻ đăm chiêu, tôi bèn nói: "Vậy khi ở trên máy bay, anh cũng đã biết tôi là ai luôn đúng không?"

"Ừ, tôi biết."

"Vậy sao anh không nói cho tôi biết?"

"Thưa cô, tôi nào dám nói chứ, tôi nghĩ nếu tôi nói ra, nhất định cô sẽ nghĩ tôi có ý xấu muốn tiếp cận cô ngay." Anh ta cười nói.

"Vậy anh định lúc nào mới nói cho tôi biết?" Tôi hỏi tiếp.

"Thật lòng thì, tôi thật sự không biết phải làm thế nào để nói cho cô biết nữa, vẫn chưa nghĩ kỹ." Anh ta thành khẩn nói.

"Không ngờ rằng hôm nay chúng ta lại gặp nhau há?" Tôi cười hỏi.

"Đúng vậy, đúng là người tính không bằng trời tính mà, còn tạo hoàn cảnh thích hợp nhất để cô biết được sự thật này." Anh ta cười, nụ cười của anh ta rất đẹp.

"Đừng nói chuyện nữa, mau đến ăn cơm thôi." Là giọng của mẹ từ phòng ăn truyền tới.

"Chúng ta đi ăn cơm thôi." Tôi đứng lên.

"Được." Lương Văn Thông cầm cặp nặng từ bên cạnh ghế sofa sang, dùng sức chống tay muốn đứng dậy, nhưng chống vài lần vẫn không được, có thể là do ghế sofa nhà tôi quá mềm.

"Để tôi đỡ anh được không?" Tôi nhỏ giọng hỏi.

"Được, làm phiền cô." Tôi không nhận ra điều gì khác thường qua giọng nói của anh ta, nhưng khi tay của tôi chạm vào eo để dìu anh ta đứng dậy, rõ ràng tôi cảm nhận được cơ thể anh ta bỗng nhiên run lên.

Đến khi anh ta chống gậy đứng vững rồi, mới khẽ cười với tôi, nhẹ giọng nói: "Cảm ơn."

"Anh đừng khách sáo với tôi mà." Tôi vỗ một cái vào cánh tay anh ta nhắc, "Đi thôi, chúng ta đi ăn."

"Ừ." Anh ta gật đầu một cái, chống nạng cùng tôi đi chậm chậm tới phòng ăn.

EM LÀ ÁNH SÁNG CỦA ĐỜI ANH!

Du Nhàn Miêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 5

Khi tôi cùng Lương Văn Thông đi tới phòng ăn, thì mọi người đều đã ngồi vào chỗ của mình cả rồi, chỉ còn đứng hai cái ghế để cạnh nhau dành cho chúng tôi. Tôi kéo cái ghế ra, để một khoảng trống đủ lớn để anh ta có thể dễ dàng chống nạng đến gần bàn ăn, nhìn anh ta cẩn thận ngồi xuống xong, đem cái nạng để dưới đất, tôi mới kéo ghế ra ngồi xuống ngay bên cạnh anh ta.

"Sao hả, chàng trai trẻ, chú thấy hai đứa nói chuyện có vẻ rất hợp ý đấy nhé." Ba tôi cười nói.

"So với Joyce, thì cháu cũng không còn trẻ trung gì nữa rồi." Lương Văn Thông mỉm cười nói với mọi người.

"Nhưng dì thấy cháu vẫn còn rất trẻ mà, xem chừng cháu cũng không lớn hơn bảo bối nhà dì bao nhiêu tuổi đâu." Mẹ ở bên cạnh nói.

"Cháu cũng hơi lớn rồi ạ, tính ra thì hơn Joyce những mười tuổi đó dì." Lương Văn Thông nói.

"Ồ, cháu lớn dữ vậy sao? Dì thật sự không tin được đấy." Mẹ tôi kinh ngạc nói.

"Văn Thông năm nay ba mươi ba tuổi rồi ạ, chú ấy nhỏ hơn cháu bảy tuổi." Lương Văn Trí lễ phép nói.

"Chú vẫn không thể tin nổi thật đấy, chú nhìn cháu mà cứ tưởng cùng lắm thì lớn hơn bảo bối nhà chú vài tuổi thôi ấy chứ!" Ba tôi cũng có vẻ không tin nói.

"Nói vậy có phải là con trông già quá đúng không?" Đến lượt tôi nhỏ giọng nói.

"Làm gì có chứ, cô mới chính là người trẻ nhất ở đây đấy. Cô vẫn còn là một em gái bé nhỏ mà thôi." Lương Văn Thông vỗ vỗ vào sau lưng tôi như đang dỗ dành một đứa trẻ vậy.

Mọi người đều cười xòa lên, còn tôi miệng thì cười nhưng mặt lại méo xệch.

"Mấy đứa đều là thanh niên so với ông già này đây." Ba tôi sáng lãng nói. (năm nay ba tôi cũng đã 71 tuổi rồi.)

"Mọi người đừng mãi lo nói chuyện nữa, mau ăn cơm đi, ăn đi mấy đứa." Mẹ tôi ở một bên chọt chọt ba tôi.

"Đúng rồi, xem ông lão tôi này, cứ hễ gặp đúng người là cứ muốn nói mãi không ngừng, những người trẻ tuổi các cháu mau mau ăn cơm đi nào." Ba nói.

Khi tôi và Lương Văn Thông cầm đĩa lên, mọi người ai cũng bật cười, bởi vì cả hai chúng tôi đều dùng đĩa bằng tay trái.

"Hai đứa tụi con ăn cơm mà cũng giống nhau thế." Mẹ tôi cười nói.

Tôi nhìn Lương Văn Thông, anh cũng nhìn tôi, cả hai cùng mỉm cười với nhau.

"Con gái, hôm nay con được gặp đàn anh của con, con có vui không? Hơn nữa cậu ấy còn hết sức ưu tú như vậy. Ba vừa nghe Văn Trí nói em trai

cậu ấy về Hongkong, thì ba lập tức muốn cho hai đứa gặp nhau một lần." Ba tôi lại rôm rả nói.

"Dạ, con rất vui, nhưng mà ba, thật ra chúng con đã gặp nhau trước đó rồi." Tôi ra về bí mật nói, nói xong tôi liếc nhìn sang Lương Văn Thông, không ngờ lại chạm phải ánh mắt của anh ta, anh ta cũng đang nhìn tôi.

"Ừa, tụi con gặp nhau khi nào thế, chẳng phải con nói khi ở Mỹ chưa từng gặp Văn Thông ư?" Mẹ tôi tò mò hỏi.

"Đúng là khi ở Mỹ con chưa từng gặp được anh ấy, nhưng trên đường từ Mỹ trở về thì con có gặp anh ấy, anh ấy còn ngồi ngay bên cạnh con." Tôi kể lại câu chuyện trên máy bay cho mọi người nghe, nhưng lược bỏ việc tôi dùng tay người ta làm gối ôm ngủ ngon lành.

Mẹ tôi như đang nhớ lại điều gì đó, sau đó chợt ồ lên, "A, mẹ nhớ ra rồi, bảo bối, cậu ta là người mà khi ở sân bay con cứ nhìn hoài đó phải không?"

Mặt tôi bỗng dung nóng lên, tôi gật đầu một cái.

"Chúng cháu không chỉ gặp nhau ở sân bay, mà tuần trước chúng cháu còn gặp nhau ở một nhà hàng gần công ty cháu làm nữa ạ. Cháu với cô ấy còn trao đổi số điện thoại với nhau, vừa chiều hôm nay cháu có gọi cho Joyce, hẹn cô ấy ngày mai dẫn cháu đi ăn ạ." Lương Văn Thông thành thật tường thuật lại diễn biến câu chuyện xảy ra giữa hai người cho mọi người hiểu.

"Ha ha, hai đứa đúng là có duyên phận thật, xem ra sự sắp xếp hôm nay của chú đã thành công cốc mất rồi. Có phải mình đã làm chuyện dư thừa hay không nhỉ?" Ba tôi nói đùa.

"Không đâu, gặp nhau như thế này mới giải trừ được mối lo lắng của cháu ấy ạ. Cháu rất sợ Joyce hiểu lầm tưởng cháu có ý đồ xấu với cô ấy.

Nếu không có buổi gặp mặt ngày hôm nay cháu thật sự không biết nên làm sao nói sự thật cho cô ấy biết, thật ra là cháu đã sớm biết cô ấy từ trước rồi." Lương Văn Thông cười nói.

Lời anh ta kể khiến ai cũng phì cười, cả tôi cũng cười theo.

Chúng tôi cùng nhau ăn một bữa tối rất ấm cúng, ăn xong bữa tối mọi người đều trở lại phòng khách nói chuyện phiếm. Lần này Lương Văn Thông không ngồi ở ghế sofa lúc này, mà tìm một cái ghế có cao hơn từ từ ngồi xuống, đem nạng đặt ở ngay cạnh chân anh ta. Lúc giương mắt lên thấy tôi đang nhìn anh ta, anh ta liền mỉm cười với tôi.

Tôi ngượng ngùng dời ánh mắt đi, tôi thật sự có vấn đề rồi, cứ nhìn chăm chăm người ta mãi, đúng là xấu hổ chết đi được.

"Văn Thông, cháu có thường xuyên về Hongkong không?" Ba tôi hỏi.

"Dạ không, lúc cháu tốt nghiệp trung học thì có cùng gia đình về đây một lần, lần này là lần thứ hai, đa số thời gian còn lại cháu đều ở Mỹ."

"Vậy cháu có muốn bảo bố nhà chú đưa cháu đi tham quan đâu đó cho biết không, và giới thiệu cháu một số món ngon nào đó chẳng hạn." Ba tôi nói tiếp.

"Đúng rồi, về điểm này thì nhất định phải để Joyce dẫn cháu đi, con gái của dì biết rất nhiều chỗ nào có đồ ăn ngon lắm đấy." Mẹ tôi nói.

"Ba mẹ nói như thế, làm như con chỉ biết có ăn không vậy." Tôi bắt đầu giận dỗi.

"Đâu có, tôi mới là người mê ăn này, nếu là ở Mỹ, tôi nhất định sẽ dẫn cô đi ăn thật nhiều món ngon, mỗi khi tôi đi tới đâu, việc đầu tiên tôi quan tâm chính là xem ở đó có món gì ngon không. Sau đó sẽ lập tức đến đó thưởng thức cho biết." Lương Văn Thông đang xoa dịu sự giận dỗi của tôi.

"Ngày mai hai đứa có hẹn rồi sao?" Chị dâu Lương Văn Thông hỏi.

"Tụi em còn chưa thống nhất thời gian và địa điểm thì đã bị mẹ gọi đi thay đồ để tiếp khách rồi, nói là muốn em ra mắt bạn của ba." Tôi tiếp tục trách móc.

"Ái chà, hóa ra là do ba làm cản trở cuộc hẹn của tụi con sao?" Ba tôi cười cười.

"Không đâu ạ, chú đã tạo điều kiện để tụi cháu gặp nhau trước đây chứ." Lương Văn Thông cười nói.

"Bảo bối, con nghĩ ra chỗ để đi chưa?" Mẹ tôi hỏi.

"Vẫn chưa nghĩ ra ạ, anh Văn Trí, nhà anh rất gần nhà em hả?" Tôi hỏi.

"Đúng vậy, chính là ngôi nhà ở hướng xéo đối diện đó." Lương Văn Trí đáp.

"Vậy chiều nay em lái xe đến nhà anh đón Thomas là được rồi. Anh muốn đi mấy giờ?" Tôi hỏi Lương Văn Thông.

"Mấy giờ cũng được, trước khi cô ra khỏi nhà thì gọi cho tôi, tôi ra cửa chờ cô." Lương Văn Thông nhìn tôi nói.

"Cứ quyết định như vậy đi, chiều nay bốn giờ tôi qua nhà anh, nếu đi sớm quá tôi sợ khi đó trời vẫn còn rất nóng. Đến chừng ấy tôi sẽ nói cho anh biết sẽ đi đâu, được không?"

"Được, quyết định vậy đi." Lương Văn Thông gật đầu đồng ý.

Thế là vấn đề của chúng tôi đã được giải quyết xong.

"Văn Trí này, vợ chồng hai cháu tính chừng nào quay lại Mỹ vậy?" Ba tôi hỏi.

"Cháu ở đây một tháng giúp Văn Thông làm quen với công việc, hiện cũng gần như hoàn tất, đồ đạc của cháu cũng đã thu xếp xong xuôi rồi, vì còn phải lo chuyện nhà trẻ cho thằng nhóc, nên tuần sau tụi cháu sẽ quay lại Mỹ." Văn Trí nói.

"Nhanh vậy sao, chú thật sự không nỡ để hai đứa đi chút nào." Ba tôi chán nản nói.

"Cháu cũng rất muốn ở lại đây với chú và dì nhiều hơn, chú và dì đối đãi với tụi cháu như con cháu trong gia đình vậy, khiến tụi cháu cảm thấy như tìm lại được thân tình ấm áp của bậc ba mẹ." Giọng Văn Trí hơi nghẹn nghẹn.

"Đây là việc chú nên làm mà, cháu còn trẻ như vậy đã phải chống đỡ cả một công ty lớn như thế quả thật vất vả cho cháu rồi. Hơn nữa còn gầy dựng thành công thế này. Thật không dễ dàng gì." Ba tôi bùi ngùi nói.

"Đối với người đã mất cha mẹ như chúng cháu, nhưng lại được chú và dì quan tâm như thế, cháu thật sự cảm thấy rất hạnh phúc." Lương Văn Trí xúc động tiếp lời.

"Haizz, mọi chuyện đều đã qua, đừng nhắc lại làm gì, vậy lần này cháu đi rồi bao lâu mới quay về?" Mẹ tôi đổi chủ đề.

(Tôi ngồi ở bên cạnh mơ hồ không hiểu gì hết, bởi vì tôi thật sự không biết chút về về tình trạng của nhà họ Lương.)

"Vì tụi cháu quyết định để thằng nhóc thích nghi với hoàn cảnh bên đó, hơn nữa nó còn nhỏ, nên Mẫn Di và cháu đành phải dành nhiều thời gian ở cạnh chăm sóc nó. Văn Thông vì thông cảm cho tụi cháu mà chú ấy

đã chủ động yêu cầu chuyển về bên này, để cháu được ở lại Mỹ lo cho gia đình." Lương Văn Trí cảm kích nhìn em trai mình.

"Em còn độc thân, sống ở đâu cũng được. Không cần cảm kích em."
Lương Văn Thông cười cười với anh trai.

"Thomas, thật ra anh vẫn còn chút hơi lo cho em, vì phương tiện ở Hongkong bất tiện hơn nhiều so với ở Mỹ, có nhiều nơi buộc em phải thường xuyên dùng nạng."

"Không sao đâu, em đâu có yếu đuối như anh nói vậy chứ, thời gian qua anh không có ở bên cạnh nên anh không biết, mấy năm nay bác sĩ đã yêu cầu em phải dùng nạng để đi bộ nhiều hơn, ít dùng xe lăn lại, phải rèn luyện đi đứng nhiều một chút, ở đây vừa đúng phù hợp với yêu cầu của bác sĩ." Lương Văn Thông ngắt lời anh trai đang nói.

"Văn Trí, cháu không cần phải lo lắng, mọi người trong nhà đều mong Văn Thông cũng sẽ giống như cháu, cứ xem nơi đây là nhà của mình. Chú và dì lúc nào cũng hoan nghênh tụi cháu." Ba tôi nhiệt tình nói, mẹ tôi ở cạnh cũng vui vẻ gật đầu bày tỏ tán thành.

"Phải đó, Văn Thông, em có thời gian thì hãy đến nhà thăm chú nhé, hai người có thể cùng chơi đánh cờ, môn cờ tướng của chú có thể nói là thiên hạ vô địch đấy, anh thua suốt cho chú ấy đấy." Lương Văn Trí nói với Lương Văn Thông.

"Anh còn thua suốt vậy em thì sao đây?"

"Đừng nghe anh cháu nói linh tinh, anh trai cháu cố tình muốn nhường ông già này thôi." Ba tôi cười ha ha.

"Dạ, một ngày nào đó, nhất định cháu sẽ thỉnh giáo chú." Văn Thông gật đầu đồng ý.

Bầu không khí sôi nổi rôm rả, thời gian cũng vì thế mà trôi qua rất nhanh.

"Cũng muộn rồi, tụi cháu nên về rồi, vì còn phải sang nhà ông ngoại đón Bính Bính về nữa ạ." Văn Trí nhìn đồng hồ đeo tay, vừa nói xong cũng chuẩn bị đứng dậy.

"Thật không nỡ để mấy đứa đi." Ba tôi thở dài nói.

(Có lẽ vì ba tôi đã lớn tuổi rồi, lần này trở về, tôi phát hiện ông càng ngày càng thích náo nhiệt.)

"Trước khi hai đứa về lại Mỹ, nhất định phải đến nhà chú và dì ăn một bữa cơm nữa đấy, nhớ dẫn theo thằng nhỏ luôn nhé." Mẹ nói.

"Dạ, được ạ." Lương Văn Trí dứt khoát trả lời.

Lương Văn Thông cũng chống nạng từ từ đứng lên. Đi theo anh trai mình ra cửa. Tôi vội vàng cầm cái ghế nhỏ mà tôi mới mua để bên cạnh kệ giày, chờ anh ta đi tới liền kéo anh ta lại nói: "Anh ngồi ở đây đổi giày đi."

Anh ta nhìn tôi thật lâu, môi khẽ nở nụ cười, "Cảm ơn." Giọng không lớn lắm, nhưng khiến lòng tôi có chút gì đó ấm áp thật khó diễn tả bằng lời.

Anh ta một tay chống gậy, một tay vịn tường, từ từ ngồi xuống, tự mình cố gắng mang giày vào.

Tôi đứng cạnh anh ta nói: "Vậy chiều nay trước khi đi, tôi sẽ điện thoại cho anh nhé."

"Được, tôi chờ điện thoại của cô."

"Có cần Joyce lái xe đưa mọi người về không?" Mẹ tôi hỏi. (xem ra mẹ tôi cảm thấy Lương Văn Thông đi đường có vẻ bất tiện)

"Không cần đâu dì, nhà tụi cháu cũng gần đây mà." Lương Văn Thông vội trả lời.

Cứ như vậy, chúng tôi nhìn ba người họ từ từ đi về phía căn nhà đối diện bên kia, thỉnh thoảng Lương Văn Trí còn quay sang dìu đỡ em trai mình.

Đóng cửa lại, tôi nghe mẹ tiếc thương nói;"Thanh niên tốt như thế mà lại...Ông trời thật bất công, khiến cậu ấy phải đi đứng khỗ sở như vậy."

Nghe xong lời mẹ nói, chẳng hiểu tại sao nước mắt tôi lại chảy ra....

EM LÀ ÁNH SÁNG CỦA ĐỜI ANH!

Du Nhàn Miêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 6

Hôm nay tôi đột nhiên cảm thấy thời gian sao trôi qua quá chậm, từ lúc rời khỏi giường đến bây giờ, tôi vẫn luôn trong trạng thái đứng ngồi không yên, không có tâm trí để làm được gì cả. Tôi cứ ngồi ở bệ cửa sổ nhìn ra ngoài, khi vô tình nhìn thấy ngôi nhà của họ Lương kia, tôi thật không thể ngờ rằng chúng tôi ở gần nhau đến vậy. Nhớ lại sự tình cờ tôi và Lương Văn Thông gặp nhau trong một tháng nay: từ trên máy bay, rồi ở sân bay, sau đó là ở nhà hàng, cuối cùng là tại nhà của tôi, đến việc anh đã biết tôi khi còn ở Mỹ, còn tạo điều kiện cho tôi đến công ty của anh thực tập. Tóm tắt lại cả câu chuyện, tôi thật không ngờ tôi và thần tượng mình lại có duyên đến mức ấy, nghĩ đến là tôi cảm thấy vui ới là vui.

Chờ đợi mãi cuối cùng cũng đến ba giờ chiều, tôi đứng tần ngần ở trong sân một lát, hôm nay là một buổi chiều oi bức. Chạy nhanh lên lầu tắm nước lạnh cho mát mẻ, sau đó tôi bắt đầu lục lọi tủ quần áo, tôi nên mặc cái gì đây? Mặc cái này, xem thử nào, không được, phải đổi bộ khác, liếc nhìn đồng hồ treo tường, tôi giật nảy mình, thôi tiêu rồi, đã 3h55 rồi, chỉ còn lại năm phút để tôi cho quyết định nên mặc cái gì. Không còn cách nào khác, quyết định mặc trang phục đơn giản nhất, quần jean màu xanh kết hợp với áo sơ mi màu trắng, cầm theo túi xách vừa chạy xuống lầu, vừa lấy điện thoại di động ra gọi cho anh.

Chuông điện thoại mới vang lên một hồi đã có người bắt máy.

"Hi, tôi là Joyce, ngại quá, nhưng có lẽ tôi sẽ đến muộn vài phút, bây giờ anh khoan hãy đi ra, bên ngoài trời rất nóng, đợi khi nào đến tôi sẽ gọi

cho anh nhé." Tôi vừa thở hồng hộc vừa nói.

"Joyce, cô đang chạy sao? Đừng có gấp, tôi chờ cô." Giọng nam trầm ấm vọng sang từ điện thoại, khiến tôi trở nên bình tĩnh lại.

Tôi chạy đến nhà để xe, ngồi vào chiếc Benz CLK của tôi, vừa tính khởi động xe thì sực nhớ chiếc xe này thấp như vậy, trong đầu bỗng hiện lên dáng vẻ anh khó khăn từ ghế sofa đứng dậy, không được, xe này không được. Tôi vội vàng nhảy xuống xe chạy vào trong nhà gọi lớn.

"Mẹ, chìa khóa xe jeep mẹ để ở đâu vậy? Hôm nay con muốn đi chiếc xe đó."

"Ở ngăn kéo thứ nhất của cái tủ gần cửa đấy, mấy giờ rồi, sao con còn ở nhà?" Mẹ tôi từ trên lầu đi xuống.

"Vâng, con bị trễ rồi, con đi ngay đây ạ." Tôi lấy được chìa khóa xe liền chạy như bay ra ngoài.

Trời hôm nay đúng là nóng thật, mới chạy có mấy bước mà người tôi đã đầm đề mồ hôi rồi. Lên xe tôi liền bật máy lạnh đến mức cao nhất, rồi vội vàng đưa mặt đến trước máy lạnh để hạ nhiệt gương mặt đỏ bừng của tôi, nếu không anh mà nhìn thấy gương mặt đỏ lừ này của tôi, anh ta nhất định sẽ cười tôi chết luôn. Đẳng nào cũng trễ, cứ hạ nhiệt chút đã.

Nhìn vào gương thấy mặt tôi đã khôi phục lại bình thường, tôi liền khởi động xe lái ra khỏi nhà.

Vừa ra khỏi cổng, tôi liền thấy Lương Văn Thông đã chống nạng đứng trước nhà anh ta chờ tôi, khi nhìn thấy trang phục của anh ta trái tim tôi lại đập thình thịch mấy cái.

Hôm nay anh ta cũng mặc chiếc quần jean xanh và áo sơ mi trắng giống tôi, anh ta còn mang kính râm loại nhỏ, mang đến cho người ta cảm

giác mát mẻ giữa buổi trưa hè nóng bức. Tôi thấy anh ta tựa vào công lớn, tay vuốt trán liên tục, tim tôi như thót lại, lẽ nào này giờ anh ta luôn đứng ở đó đợi tôi? Tôi nhanh chóng dừng xe trước mặt anh ta.

Tôi nhảy xuống xe đi tới chỗ anh ta nói: "Thật sự rất xin lỗi, tôi đến muộn, anh đứng chờ tôi từ này tới giờ à." Tôi nhìn đồng hồ đeo tay, đã hơn bốn giờ rồi.

Anh ta chống gậy từ từ đi tới, cười nói: "Không có, tôi cũng vừa mới ra đây không lâu, tôi nghĩ lúc này có lẽ cô cũng sắp đến rồi, cho nên lúc cô điện thoại là tôi đi ra luôn, còn sợ bắt cô phải đợi nữa đấy, vì động tác của tôi hơi chậm chạp mà."

Tôi giúp anh ta mở cửa xe ra, "Anh Lương, tôi chờ cũng đâu có sao, vì tôi có thể ngồi trong xe chờ, còn anh phải đứng đợi ngoài nắng đó."

Anh ta đi tới bên cạnh xe, nhìn tôi nói: "Cám ơn cô, nhưng mà này Joyce, cô có thể đừng gọi tôi là anh Lương được không, tôi đã gọi cô là Joyce, vậy cô cũng gọi tôi là Thomas đi, có thể chứ?"

"Anh gọi tôi Joyce là chuyện đương nhiên rồi, nhưng anh đã từng là ông chủ của tôi, tôi sao có thể gọi anh không tôn trọng như thế được?"

"Tôi mà là ông chủ gì chứ, lúc cô làm việc ở công ty tôi cũng đâu có quan tâm cô gì cô đâu. Nói tới chuyện đó lại khiến tôi thấy thật xấu hổ."

"Được rồi, Thomas, lên xe đi, xem anh chắc nóng dữ lắm rồi." Lưng áo anh ướt đầm mồ hôi rồi kia kìa.

"Ừm." Anh ta đi tới cửa xe, quay lưng lại với cửa xe rồi từ từ ngồi vào hàng ghế ở trước, đặt cây gậy ngay cạnh chân trái của anh, vịn cửa xe để nhích người lên phía trước, sau đó dùng tay dịch chuyển đặt hai chân vào xe, sau khi ngồi đàng hoàng xong mới đem cây gậy bỏ ra phía sau. Tôi thấy

mọi thứ đã xong nên liền đóng cửa xe, đi qua bên kia, ngồi vào ghế lái, vừa đóng cửa ngồi vào chỗ thì nghe được giọng nói dễ nghe của anh ta.

"Joyce, sao cô mở máy lạnh cao dữ vậy, cô sẽ bị cảm đấy."

"Tôi quen rồi, từ trước đến giờ đều như vậy, vào mùa hè tôi sẽ mở máy lạnh hết mức tối đa. Tôi cực kỳ sợ nóng."

"Nhưng tôi nghĩ, nếu như cô đang ra mồ hôi, mà mở số lớn như vậy sẽ rất dễ bị cảm ấy." Anh ta ân cần nói.

Đúng lúc này, tôi hắt xì hai cái, sau đó nói: "Xem ra phải nghe lời anh rồi." Tôi giảm máy lạnh nhỏ lại, chỉnh hướng gió thổi xuống phía dưới.

"Hôm nay chúng ta đi đâu đây?" Thomas hỏi.

"Bây giờ còn sớm, anh chưa đến đỉnh núi bao giờ phải không, nơi chúng ta ăn cơm cách đây rất xa, chúng ta có thể đi đi dạo, sau đó chúng ta đến nhà hàng Kim Chung ăn cơm đi, tôi thấy thời gian vừa qua anh khá mệt mỏi, nên uống nhiều canh bổ một chút." Tôi nói lên kế hoạch của mình.

"Được, tất cả đều nghe theo lời cô."

"Vậy chúng ta đi thôi nào." Tôi khởi động xe, chạy về hướng đỉnh núi.

Xe của tôi là loại xe chuyên dùng ở vùng đồi núi, nhìn khung cảnh bên ngoài tôi cảm thấy thật phấn khích. Lâu rồi tôi không có đến đây, nên không chú ý rằng tốc độ chiếc xe đang ngày càng nhanh. Trong khi tôi đang hưởng thụ cảm giác như đang được đua xe, thì vô tình tôi liếc sang thấy Lương Văn Thông đang dùng hai tay mình đè chân lại, qua hai bàn tay đó tôi có thể thấy anh ta đang dùng sức để ghìm chân mình lại, tôi chợt nhận ra có lẽ do mình lái quá nhanh. Chân tôi đạp bàn thắng từ từ giảm tốc độ.

"Tôi lái nhanh quá nên khiến anh không thoải mái hả?" Tôi nhỏ giọng hỏi.

"Dáng vẻ cô lái xe giống hệt như tôi của mười năm trước vậy, không ngờ một cô bé còn nhỏ như cô mà cũng đam mê tốc độ quá nhỉ."

"Ai là cô bé?"

"Ha ha, là cô gái xinh đẹp!"

"Anh đừng chọc tôi cười nữa." Tôi cười nói thế, nhưng trong lòng cũng có chút đắc ý.

"Tôi nói sự thật mà. Không có trêu cô đâu."

Tôi nghiêng đầu nhìn anh ta, anh ta cũng nhìn lại tôi, nở nụ cười khiến tôi khó có thể mà quên được.

Rất nhanh chúng tôi đã đến đỉnh núi Thái Bình, sau khi đậu xe xong, tôi nhảy xuống xe đi vòng qua phía bên anh, tôi nghĩ mình nên giúp anh một chút, vì vậy sau khi mở cửa xe, tôi lấy cặp nạng ra, trước khi tôi mở cửa giúp anh thì tôi thấy anh đang dùng tay xoa bóp đôi chân của mình.

"Chân không thoải mái sao?" Tôi dè dặt hỏi.

"Không sao, chỉ thấy hơi tê thôi." Anh ta tiếp tục xoa, sau đó dùng tay vỗ lên chân, sau đó di chuyển hai chân, nhận cây gậy chống vững xong, hai tay dùng sức vừa chống đứng dậy đã phải ngồi xuống lại. Tôi vội bước lên dìu anh ta. Tôi hơi lo lắng hỏi: "Chân của anh thật sự không sao chứ. Anh đừng giấu tôi....Đối với mấy những chuyện này một chút kiến thức thông thường tôi cũng không biết."

"Thật sự không có việc gì đâu, cái chân này thật không nề mặt tôi chút nào cả, hai tôi lần đầu tiên hẹn cô đi ăn mà để cô phải lo lắng cho tôi như

vây. Tôi ngời một chút sẽ không sao nữa." Anh ta dùng tay vỗ vỗ tôi.

Tôi nhìn về mặt ái ngại của anh ta hỏi: "Anh mang kính mát có độ không?"

"Không có, hôm nay tôi mang kính sát trùng, thế nào?"

"Anh mang kính như thế này trông rất đẹp đấy."

Anh lấy kính mát xuống đưa cho tôi nói: "Cô thích thì tặng cô này, cái này là do nhà thiết kế người Mỹ Diane Capt thiết kế, hôm nay là lần đầu tiên tôi mang nó, cái kính này nữ cũng có thể mang được."

"Không cần, tôi chỉ nói là anh mang nó rất đẹp thôi."

"Cô mang thử cho tôi xem nào, tôi thấy hôm nay hình như cô đi vội, nên không mang theo kính mát, hôm nay trời nắng thế này mà cô còn phải lái xe, vì vậy cô phải mang kính vào để bảo vệ mắt chứ. Đừng khách kháo, tôi còn mấy cái nữa lận."

Tôi đành mang mắt kính lên, anh ta nhìn tôi: "Cô mang đẹp hơn tôi nhiều. Về sao nó là của cô."

Anh ta thấy tôi đang muốn từ chối, liền chống gậy cố gắng đứng lên, lần này thành công nói với tôi: "Chúng ta đi thôi."

Tôi cũng không nói gì nữa liền mang kính mát đi theo anh về phía trước, anh đi một đoạn không nhìn thấy tôi bên cạnh liền ngừng lại, tôi thấy anh xoay người lại cũng vội vàng tăng nhanh bước chân đi đến bên cạnh anh ta, kéo cánh tay của anh ta lại, "Đi thôi."

Chúng tôi từ từ đi dọc theo con đường mòn nhỏ, người qua đường ai cũng ngoái đầu lại nhìn chúng tôi, tôi nhìn bốn phía, mới đầu tôi cảm thấy bị người khác nhìn chằm chằm vậy rất không thoải mái, tôi đành nói nong

tay ra. Anh ta cảm nhận được, nhưng không tỏ thái độ gì, tiếp tục chống gậy đi về phía trước. Tôi thật hối hận vì hành động của mình, đi đến bên cạnh anh, cũng lặng lẽ đi về phía trước. Thật ra thì tôi rất muốn kéo cánh tay anh lại.

Chẳng lẽ anh ta có năng lực đặc biệt gì đó, như có thể đọc được trong lòng tôi đang nghĩ gì, tôi đúc kết ra được điều này bởi vì chính ta tôi nghe được anh nói.

"Nếu cô không cảm thấy phiền, nhờ cô giúp đỡ kẻ tàn tật này một chút được không, tôi sẽ rất cảm kích cô."

"It's my pleasure." Tôi vui vẻ nói đồng thời bám lấy cánh tay anh.

Chúng tôi cứ như vậy mà chậm chậm đi về phía trước, tôi nói cho anh biết chỗ này có thể thấy được toàn cảnh sắc của cảng Victoria. Chúng tôi nhìn về phía xa xa, không ai nói gì cả.

Tôi sợ anh ta đứng quá lâu sẽ không thoải mái, bèn lôi kéo anh ta đi tới quán cafe ở đỉnh núi uống cafe nghỉ mệt.

Chúng tôi ngồi đối diện nhau, tôi lẳng lặng quan sát anh ta qua đôi kính râm, không mang mắt kính trông anh ta càng giống người ngoại quốc hơn.

Có thể là do anh ta quá đẹp trai, tuy chỗ ngồi này của chúng tôi rất dễ thu hút sự chú ý của người khác. Nhưng lần này tôi không cảm thấy lúng túng mà ngược lại còn cười rất vui vẻ.

EM LÀ ÁNH SÁNG CỦA ĐỜI ANH!

Du Nhàn Miêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 7

Lương Văn Thông thấy tôi ngồi đó nhàn nhã tự đắc vui vẻ cười nên tò mò hỏi: "Joyce, có thể nói cho tôi biết, cô đang nghĩ đến chuyện gì mà vui vậy không?"

Giọng nói của anh kéo suy nghĩ của tôi trở lại, tôi tự cười một mình này giờ sao? Chính tôi cũng không ý thức được điều này, tôi hơi giật mình hỏi: "Tôi có đang cười sao? Sao tôi không cảm thấy gì hết vậy?"

"Thật sao? Rõ ràng là cô đang cười mà."

"Tôi mắc cười là vì thấy trong quán café này có rất nhiều cô gái đang ngắm nhìn anh, tôi thấy hình như các cô ấy đã bị anh mê hoặc hấp hồn rồi." Tôi cười nói.

"Cô đừng trêu tôi, nếu nhìn tôi là nguyên nhân, thì chắc là do tôi nhiều chân hơn so với người khác mà thôi." Anh ta lấy chính mình ra đùa cợt.

Nghe anh nói vậy, tim tôi chột nhói lên, nhưng không tìm được đề tài nào khác, đành ngượng nghịu cười cười.

Anh ta nhìn thấy sự biến đổi của tôi, cũng ngậy ra một lúc rồi chuyển đề tài khác, nói: "Joyce, chúng ta chuẩn bị dùng cơm trưa được rồi chứ?"

Tôi cúi nhìn đồng hồ đeo tay nói: "Vâng, thời gian trôi qua nhanh quá, mới đó đến giờ dùng cơm trưa rồi."

Chờ anh ta trả tiền xong, nhìn anh chống nạng từ từ đứng lên, tôi liền theo anh ta đứng lên đi ra ngoài cửa.

Suốt dọc đường đi chúng tôi không nói với nhau câu nào, lẳng lặng đi tới cạnh xe đang đỗ, tôi dùng điều khiển từ xa mở cửa xe, vừa định đi về phía ghế bên trái anh ngồi, chuẩn bị giúp anh mở cửa, thì nghe anh ta nói.

"Joyce, không cần, mở cửa cho phụ nữ là nhiệm vụ của đàn ông mà." Anh ta từ từ đi về phía ghế lái. Tôi đi theo sau anh ta, thấy anh hơi nghiêng người sang bên trái rồi chìa tay phải ra, sau đó mở cửa xe, làm động tác mời tôi lên. Tôi cười cười với anh ta rồi ngồi vào ghế lái, anh ta giúp tôi đóng kỹ cửa lại, mới chống nạng đi từ từ về lại bên kia, mở cửa tự mình ngồi vào, đem gậy đặt ở phía sau, thắt chặt dây an toàn, thấy anh ta thành thạo hoàn thành xong hết thảy, tôi cười nói: "Ngồi vững nha, Thomas, tôi bắt đầu lên đường đây."

"Cô bé, an toàn là trên hết."

"Ok, no problem."

Tôi mở nhạc lên, bản giao hưởng thứ chín của Antonin Dvorak với làn điệu dân gian nhẹ nhàng du dương quanh quẩn trong không gian xe. Chiếc xe mang không khí yên bình nhẹ nhàng của chúng tôi bắt đầu xuống chân núi.

Trong khi đang chạy xe, tôi phát hiện anh ta luôn xoa xoa đôi chân của mình, đột nhiên tôi ý thức được chắc là do mình bật máy lạnh chĩa xuống dưới chân, nên mới khiến anh ta không thoải mái. Tôi vội tắt máy lạnh, hạ kính xe xuống nói: "Hôm nay chúng ta hít thở khí trời thiên nhiên nhé."

Thật ra thì tháng tám ở Hongkong lúc nào cũng rất nóng, nên không khí mát mẻ trên xe thoáng chốc đã bị thay thế bởi khí trời oi bức.

"Joyce, cô không nóng sao?"

"Vậy anh cứ muốn tiếp tục chịu đựng như thế phải không?"

"..."

Tôi cũng duy trì im lặng không nói.

"Tôi không sao."

"Anh có chỗ nào khó chịu thì phải nói thẳng với tôi, cứ để cho tôi đoán mò hoài, sẽ khiến tôi thấy mệt lắm."

"Được, thật xin lỗi cô. Chân của tôi không chịu được lạnh." Anh ta nhỏ giọng nói.

"Vậy sao ban đầu anh không chịu nói ra, để tôi còn mở lớn như vậy, hơn nữa còn thổi thẳng vào chân anh như thế, nếu chẳng phải khi này thấy anh đứng dậy khó khăn tôi cũng không nghĩ đến." Tôi oán trách nói. Nhưng tôi cũng không dám hỏi nhiều về tình trạng chân của anh ta, chúng tôi còn chưa thân quen đến mức đó, hơn nữa anh còn là thần tượng của tôi mà. Nên tôi cũng hơi ngại.

Anh ta không nói gì.

"Thật ra thời buổi này hít thở chút không khí thiên nhiên trong lành cũng tốt, chứ chúng ta cứ ở mãi trong máy lạnh suốt sẽ có hại cho sức khỏe."

"Joyce, nếu nóng thì cô cứ bật máy lạnh đi, bật số trung bình và đừng thổi vào chân là được, tôi không sao cả."

Trong khi chúng tôi nói về chuyện máy lạnh, cứ anh một câu tôi một câu, thì chúng tôi đã đến nơi. Tôi lái xe vào bãi đỗ, đậu xe xong, đóng kỹ cửa sổ xe, tắt máy, tôi liền đẩy cửa xuống xe.

Lần này tôi không giúp anh làm bất cứ chuyện gì, chỉ đứng một bên chờ anh ta, đợi anh ta đứng vững, rồi bước lên trước hai bước đóng cửa xe, tôi mới khóa xe lại nói: "Chúng ta đi ăn cơm thôi nào." Chúng tôi sóng vai nhau đi về phía thang máy.

Đi tới sảnh ăn, quản lý nhiệt tình chào hỏi chúng tôi, "Cô Lâm, hôm nay cô và bạn đến dùng cơm à, ông Lâm và bà Lâm hôm nay không đến sao?"

"Hôm nay ba mẹ tôi không tới. Hôm nay tôi có đặt chỗ rồi."

"Vẫn ngồi chỗ cũ mà cô thích nhé." Quản lý dẫn chúng tôi đến một bàn ăn năm riêng một phòng mà tôi hay ngồi.

Chúng tôi ngồi xong, tôi liền nói với Lương Văn Thông: "Nơi này tôi và ba mẹ rất thường hay đến đây, vì ở đây nấu canh rất rất ngon, anh nhất định phải nếm thử. Tôi đề nghị anh phải thường xuyên đến đây uống canh, ở đây có các món canh thay đổi theo mùa. Công việc của anh lại bận rộn như vậy, tốt nhất nên chú ý đến sức khỏe."

"Được, nghe lời cô."

"Anh có kiêng cử món nào không?" Tôi hỏi.

"Tôi không ăn được tôm, tôi bị dị ứng với tôm."

"Trùng hợp vậy, tôi cũng dị ứng với tôm." Tôi nhìn anh ta rồi nói tiếp, "Mà lúc nhỏ tôi rất thích ăn, thấy người khác ăn tôm, tôi cũng lén ăn, cuối cùng khắp người nổi đầy mụn nước, ngay cả trên mặt cũng bị, từ lần đó trở đi, tôi không dám ăn tôm nữa." (Tôi phát hiện hôm nay tôi đặc biệt nói hơi nhiều.)

"Trường hợp của tôi cũng không kém gì cô, sau khi ăn là nổi mụn nước khắp người, thê thảm không chịu được."

"Vậy chúng ta gọi một phần canh, gà quý phi, cùng rau cải nhé, anh thấy sao?"

"Được, cứ như vậy đi."

Suốt quá trình chúng tôi ăn cơm, Thomas và tôi nói rất nhiều chuyện thú vị về công việc của anh ta, làm tôi cũng nổi hứng theo, liền kể lại khi đó đó tôi muốn ở lại công ty anh làm đến mức nào, nói rằng đó là mơ ước ấp ủ của tôi, nhưng sau đó tôi vẫn quyết định trở về sống cùng để chăm sóc ba mẹ, mới nén nuối tiếc mà bỏ qua cơ hội ấy.

Anh ta lặng im nghe tôi nói, có lúc như đồng tình với ý kiến của tôi nên gật gật đầu, tôi ngược mắt nhìn anh ta, không mang kính cho nên bây giờ mới thấy rõ đôi mắt của anh, thật chỉ có thể dùng từ mỹ lệ để hình dung, mặc dù đối với đàn ông mà dùng từ này có vẻ hơi quái. Đôi mắt của anh rất lớn, rất dài, hốc mắt sâu như người nước ngoài điển hình, lông mi thì dài và cong như hình bán nguyệt vậy, khi anh ta nghe tôi nói hàng mi ấy còn chớp chớp. Hình ảnh đó khiến cho tôi quên mất mình muốn nói tiếp theo.

"Joyce, cô sao vậy?" Thomas gọi tôi.

"Không sao cả, anh không ngại nếu tôi hỏi anh điều này chứ?"

"Cô hỏi đi."

"Anh có cận thị không?"

"Có, nhưng không nặng, sao cô lại hỏi chuyện này?" Lương Văn Thông tò mò hỏi.

"Tôi nói ra, anh đừng mất hứng nhé."

"Sao thế được. Chắc chắn sẽ không."

"Tôi cảm thấy anh mang mắt kính để giấu đi đôi mắt tuyệt đẹp thế này thì thật sự rất đáng tiếc." Giọng nói của tôi nhỏ tựa như muỗi kêu. Còn ái ngại cúi đầu.

"Cám ơn cô đã khích lệ, Joyce. Có điều tôi thấy là đàn ông thì không cần phải thể hiện qua đôi mắt của mình." Văn Thông cười nói.

"Tôi nói thật đấy." Tôi lại bồi thêm một câu.

Trong lúc chúng tôi nói chuyện vui vẻ với nhau, chúng tôi đều ăn no đến căng bụng.

"Hôm nay để tôi mời anh nhé." Tôi nói với anh.

"Vậy sao được chứ?"

"Sao không được, tôi muốn cám ơn anh khi ở Mỹ đã chăm sóc tôi, còn giúp đỡ để tôi được vào công ty anh thực tập nữa chứ." Tôi kiên trì nói.

"Không được, chuyện này căn bản không đáng nhắc tới, sao tôi lại có thể để em gái mời mình ăn cơm vậy được."

Nghe thấy tiếng em gái đó, không hiểu sao trái tim tôi lại nhói lên một cái.

Anh ta còn nhìn tôi nói, "Bây giờ cô còn chưa có việc làm, vẫn nên để tôi mời cô đi nhé. It's my pleasure." (Đây là vinh hạnh của tôi)

Anh ta thấy tôi không nói gì chỉ ngồi im thinh ở đó, bèn nói tiếp, "Hay là vầy đi, giờ cũng còn sớm, lúc này khi tới đây, tôi có thấy một rạp chiếu phim, hay là chúng ta đi xem phim đi."

"Được, tôi mời anh xem phim." Tôi lập tức trả lời.

"Quyết định vậy đi. Tôi tính tiền đã." Anh ta vẫy tay gọi người phục vụ.

Sau khi tính tiền, anh hỏi: "Chúng ta có thể đi được chưa?"

Tôi gật đầu một cái, anh liền cầm cật đứng dậy, "Xin mời, Joyce, chúng ta đi xem phim nào."

Tôi vui vẻ cùng anh ra khỏi nhà hàng, từ chỗ này tới rạp chiếu phim, chúng tôi phải đi thang máy để lên tầng trên. Khi đến thang máy, tôi không hỏi mà tự ý tiến lên đỡ giúp anh ta đi lên thang máy, anh ta cũng không phản đối, tôi cũng rất tự nhiên dìu tay anh ta đi về phía rạp chiếu phim.

Đến rạp chiếu phim, tôi hỏi "Thomas, anh muốn xem phim gì đây?"

"Cô bỏ tiền, cô cứ quyết định đi."

"Sợ phim tôi muốn xem, thì anh lại không thích." Tôi do dự nói.

"Sao cô biết tôi sẽ không thích. Nói thử xem, cô muốn coi phim gì nào."

"Tôi muốn xem Kungfu Panda." Giọng nói của tôi rất nhỏ.

"Hả, cô nói nhỏ quá, là Kungfu Panda sao? Hay thật, tôi cũng thích xem thể loại đó. Cô đừng quên tôi là người làm quảng cáo đấy nhé, tôi sẽ không ghét phim hạt hình đâu. Khi ở Mỹ, tôi còn tham gia chế tác phim hoạt hình đấy." Anh ta nghiêng đầu nhìn tôi. (Hôm nay đứng cạnh anh ta, tôi có cảm giác mình thật thấp bé, tôi mang giày đế bằng, nên đứng chỉ tới vai anh mà thôi.)

"Vậy chúng ta xem Kungfu Panda thật à?" Tôi muốn xác nhận lại.

"Dĩ nhiên, nhanh đi mua vé đi."

Khi tôi mua vé, vốn là mua hai vé ở giữa, nhưng đột nhiên nghĩ đến Thomas phải chống nạng, mà đi vào phía trong thì rất bất tiện, nên tôi liền đổi sang hai vé ngồi phía ngoài.

Mua vé xong, tôi trở lại chỗ Lương Văn Thông chờ tôi, nhưng không thấy bóng dáng anh đâu cả, tôi nhìn chung quanh, nhìn thấy anh đang xếp hàng để mua đồ ăn vặt. Nghĩ đến việc hai tay anh không thể cầm đồ ăn được vì phải chống nạng, và mỗi lần nghĩ đến chuyện anh không thể làm là trái tim tôi đều có cảm giác đau đớn.

Bước nhanh tới bên cạnh anh, anh thấy tôi đi tới: "Joyce, bắp rang bơ, cô muốn ăn ngọt hay ăn mặn?" Giọng anh rất dịu dàng.

"Tôi muốn ăn ngọt."

Khi anh trả tiền, tôi cầm lấy bắp rang bơ vị ngọt và hai chai nước suối rồi đi ra ngoài, đến chỗ vắng người chờ anh. Thấy tôi ôm đống đồ ăn đứng đợi, mặt hiện lên nụ cười bất đắc, nhưng rất nhanh lại nói với tôi: "Chúng ta vào thôi."

Đến vị trí số ghế ngồi, tôi đi vào trước, kéo ghế ngồi bên cạnh cho anh, nhìn anh loay hoay một lúc rồi cũng chậm chạp ngồi xuống, bỏ cây nạng xuống phía dưới ghế. Tôi đưa cho anh một chai nước, khi đưa cho anh bịch bắp rang bơ, anh thoải mái nói: "Cái này cô ăn đi."

Bộ phim này thật đáng yêu, con gấu trúc béo tròn ấy cứ chọc tôi cười mãi, không dừng lại được, tôi yêu con gấu trúc này quá đi mất. Lúc tôi cười cũng có nhìn lén sang anh, dường như anh cũng rất vui, khi phát hiện tôi đang nhìn mình, anh chỉ nhướn nhướn mày, hơi nhếch môi.

Đột nhiên tôi lại có ý nghĩ muốn ôm chầm lấy anh, suy nghĩ này khiến tôi giật thót người, tôi lập tức quay đầu đi, trái tim tôi vẫn còn đập thình thịch.

Đoạn phim sau đó tôi cũng không thể nào tập trung xem tiếp được, trong đầu cứ suy nghĩ lung tung, mặt từ từ cũng nóng lên.

Khi bộ phim kết thúc thì đèn cũng bật sáng lên, Lương Văn Thông thấy mặt tôi vậy liền hỏi: "Joyce, cô nóng lắm à, sao mặt đỏ lên vậy?"

Tôi sờ sờ mặt mình, âm ờ nói không hiểu sao lại bị như thế. Liền vội vàng kéo anh ta đi, để anh mau mau đi đến bãi đỗ xe cùng tôi.

Trên đường về nhà, ban đầu chúng tôi còn nói về những đoạn buồn cười trong phim, nhưng khi chúng tôi sắp đến nhà thì cả hai đều im lặng không nói gì.

Xe dừng ở trước cửa nhà anh, không đợi anh đã bước xuống, sang đứng bên cạnh xe anh xuống xe.

Sau khi anh ta xuống xe, chống nạng đứng vững, thấy tôi đứng ngay bên cạnh mình, hơi nghiêng người chuyển cây nạng cầm sang tay trái, sau đó vươn tay phải ra ôm tôi, rồi nói: "Cảm ơn cô, Joyce. Hôm nay tôi thật sự rất vui, nhưng tôi cảm thấy để cô đứng ngoài cửa với tôi thế này sợ gây phiền toái cho cô."

Khi bị anh ôm, tâm trạng tôi vừa có chút khấn trương cũng vừa có chút vui vui, nhưng sau khi nghe anh nói vậy, tôi liền thấy mất hứng. Nhưng tôi không dám có phản ứng gì, bởi vì anh chỉ dùng một tay chống nạng. Đợi khi anh buông tôi ra, chống nạng bằng hai tay, tôi mới nói: "Hôm nay tôi cũng thấy rất vui, nhưng anh có biết những lời nói này của anh đã phá vỡ những thứ tốt đẹp của chúng ta sao? Anh cảm thấy mình rất phiền à? Tôi không biết anh nghĩ như thế nào, nhưng cho đến bây giờ tôi cảm thấy giữ tôi và anh chẳng có điểm nào bất đồng với nhau cả. Khi chưa gặp anh, anh ở trong lòng tôi là một người rất kiên cường mạnh mẽ, là thần tượng của tôi đó, anh có biết không? Sao anh lại để ý đến cái chân của mình đến vậy? Tôi thật sự không hiểu. Tôi đi đây, hẹn gặp lại."

Nói xong, không đợi anh trả lời, tôi bỏ đi một mạch ngồi vào xe phóng thật nhanh về nhà.

Khi đỗ xe xong, tôi chạy nhanh về phòng mình, đứng trước cửa sổ, tôi thấy anh còn chổng nạng đứng đó nhìn về phía nhà tôi. Tôi đứng nép sang một bên, thấy anh đứng đó một lúc, rồi mới mở cửa bước vào nhà.

Sau khi thấy anh vào nhà, nước mắt của tôi cũng không kiềm được chảy xuống, tại sao sau khi gặp anh tôi lại hay mũi lòng đến thế chứ. Thật khó hiểu.

EM LÀ ÁNH SÁNG CỦA ĐỜI ANH!

Du Nhàn Miêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 8

Tôi đứng ở trước cửa sổ nhìn anh ta vào nhà, tôi lấy tay lau khô dòng nước mắt cứ chảy mãi, tôi bị sao vậy, tại sao lại cứ xử theo cảm tính như vậy, đó hoàn toàn không phải là tôi. Tôi đi tắm, nằm trong bồn tắm thật lớn, tôi nhắm mắt lại nghỉ ngơi, hình ảnh của anh cứ như thước phim quay cuồng trong đầu tôi, tôi lập tức mở mắt ra, tôi không thể để mình mê muội trong tình trạng này mãi được. Bước ra khỏi bồn tắm, rửa mặt xong, tôi sợ mình ngủ không được lại suy diễn lung tung, nên uống một viên thuốc ngủ, rồi chui vào giường ngủ luôn.

Khi tôi tỉnh lại đã là trưa ngày hôm sau, ngồi dậy cứ thế sững người ra trên giường, lúc này mẹ tôi đẩy nhẹ cửa phòng ra, thấy tôi đã dậy, mẹ nói, "Bảo bối, con nướng sập khét rồi đấy, bây giờ mau dậy đi, hôm nay con có đi đâu không? Chút nữa mẹ phải ra ngoài một lát."

"Mẹ đi đi, không cần để ý đến con, hôm nay con không muốn đi đâu cả, chắc là tại hôm qua con bật máy lạnh lớn quá nên giờ con thấy toàn thân ê ẩm hết lên."

"Con đúng là, mẹ nói với con nhiều lần rồi, lúc nào cũng mở máy lạnh chạy vù vù." Mẹ bắt đầu căn nhắc tôi.

"Mẹ, con không sao, con uống thuốc rồi ngủ một giấc là khỏe ngay thôi ạ."

"Để mẹ lấy thuốc giùm con, con mau rửa mặt rồi xuống lầu ăn sáng, sau đó uống thuốc đi."

"Vâng, con xuống ngay đây."

Tôi nhìn một bàn đầy thức ăn nhưng tôi không có khẩu vị gì cả, cứ ngồi đó không ăn gì, mẹ đem thuốc tới nói, "Bảo bối, con không đói bụng à, hay để mẹ gọi bác sĩ Lưu đến khám cho con nhé." Mẹ tôi quan tâm nói.

"Không cần, không cần đâu ạ, con thật không sao mà."

"À, đúng rồi, hôm nay mẹ có nghe điện thoại di động của con kêu mấy lần đấy, nhưng mẹ không tìm thấy điện thoại của con đâu cả, con để đâu vậy?" Mẹ hỏi.

Điện thoại di động của tôi để đâu rồi nhỉ, hoàn toàn không có ấn tượng, cũng chẳng nhớ để nó ở đâu cả, hay là tôi còn bỏ trong cái ví, tôi nhớ lại hình ảnh ngày hôm qua khi tôi về nhà, rồi đứng lên đi đến gần cửa chính, thì nhìn thấy túi xách của tôi để ở phía sau chậu hoa gần cửa.

Ngồi trên ghế sofa, hôm nay tôi thật sự sợ phải cầm điện thoại di động lên xem, nhưng vẫn nên xem thử thế nào, nói không chừng là do tôi tự gây sức ép mình mà thôi.

Khi tôi xem điện thoại thì có hai cuộc gọi nhỡ và hai tin nhắn được gửi đến. Toàn bộ đều là của Lương Văn Thông. Tin nhắn thứ nhất được gửi vào tối ngày hôm qua.

"Joyce, hôm nay tôi thật sự rất vui, nếu như tôi có nói gì làm cô buồn, thì tôi thật xin lỗi. Mong cô tha thứ cho tôi. Thomas."

Hai cuộc gọi nhỡ đều là của ngày hôm nay, một cuộc là lúc mười giờ rưỡi, một cuộc là lúc mười hai giờ.

Tin nhắn cuối cùng được gửi lúc mười hai giờ rưỡi hôm nay.

"Joyce, cô khỏe không? Có thời gian cô gọi cho tôi nhé, cảm ơn. Thomas."

Xem những tin nhắn này, tôi rơi vào trầm tư. Bây giờ tôi không thể gọi cho anh ta được, tôi không biết phải nói với anh ta cái gì nữa. Muốn đặt xuống, nhưng đành nhắn cho anh ta một tin, theo lễ phép.

"Thomas, tôi khỏe, không sao cả. Joyce." Tôi gửi đi xong hình như thấy hơi đói nên đi về phía phòng ăn, thì điện thoại di động vang lên có tin nhắn gửi đến.

Mở ra xem, là anh ta gửi tới.

"VẬY THÌ ĐƯỢC RỒI, TÔI SỢ CÔ GIẬN SẼ KHÔNG ĐỂ Ý ĐẾN TÔI NỮA. TÔI ĐÃ SAI RỒI. THOMAS."

"Không phải là anh sai, chỉ là suy nghĩ của anh và tôi không giống nhau, tôi không cảm thấy anh sẽ vì cái chân mà mất tự tin, đây là cách nhìn của tôi, tôi không biết như thế là đúng hay sai, nhưng tôi chưa bao giờ cảm thấy phiền phức khi đi cùng anh. Lần này bỏ qua, nếu như sau này anh còn nói vậy nữa, tôi thật sự giận đấy. Joyce." Tôi nói hết những gì muốn nói, nên cảm thấy rất sáng khoái. Không chút do dự tôi nhấn gửi.

Qua mấy phút tiếng chuông lại vang lên, "Tôi biết rồi, tôi sẽ không khiến cô tức giận nữa đâu. Bây giờ tôi phải đi họp, có thời gian sẽ điện thoại cho cô. Chúc cô một ngày vui vẻ."

Xem tin nhắn của anh ta, tâm trạng của tôi trở nên tốt hơn. Anh ta đúng là kẻ cuồng công việc mà, sắp phải đi họp mà còn nhắn tin cho tôi. Hành động này của anh ta khiến tâm tình tôi tốt lên một chút.

Mấy ngày tiếp theo, tôi thật đúng là bị cảm, bị cảm như thế này khiến tôi rất khó chịu, nước mắt nước mũi cứ chảy hoài không dứt, đầu còn nóng bừng bừng. Mẹ tôi gọi bác sĩ Lưu, bác sĩ gia đình của chúng tôi đến khám cho tôi. Tim cho tôi một mũi rồi kê toa thuốc, sau khi uống thuốc cảm thì tôi ngủ li bì, cả ngày cứ trong trạng thái mơ màng, nằm vật vờ trên giường như gấu con lười biếng vậy.

Đến buổi sáng thứ năm, tôi tỉnh dậy, cảm thấy trên người không còn đau ê ẩm nữa, đầu cũng tỉnh táo hơn rất nhiều. Tôi rửa mặt xong đi xuống lầu tìm cái gì đó bỏ bụng, mấy ngày nay tôi ăn cái gì cũng không ra hồn, ngày nào cũng ăn cháo trắng với dưa muối. Điều này cũng tốt, coi như là thanh lọc cơ thể, tháng vừa rồi tôi cũng đã ăn quá nhiều dầu mỡ rồi.

"Bảo bối, con dậy rồi à, hôm nay con thấy sao rồi?" Mẹ tôi hỏi.

"Khá hơn rồi mẹ, mẹ ơi con đói quá, có cái gì ăn không ạ, con không muốn ăn cháo nữa đâu."

"Có cháo thịt băm với rau củ, con ăn không?"

"Vậy cũng được ạ, nghe có vẻ ngon đấy."

Một lát sau, dì Lâm bưng lên cho tôi, (Dì Lâm ở nhà tôi đã lâu rồi, lúc tôi còn nhỏ dì ấy đã ở đây rồi, dì ấy đối xử với tôi rất tốt.)

"Dì Lâm, có thể cho con xin miếng cháo được không ạ, bây giờ miệng con không cảm nhận được mùi vị gì cả."

"Bảo bối, con không sao là được rồi, vừ nãy mẹ còn vì buổi hẹn tối này là lo lắng nữa đấy, nghĩ nếu như con chưa khỏe thì ba mẹ đành mời khách ra ngoài dùng cơm." Mẹ tôi đi tới nói.

"Ba mẹ tính mời ai đến nhà vậy?"

"Con quên rồi sao, tuần trước mẹ có nói tuần này chúng ta làm bữa tiệc tiền gia đình Lương Văn Trí, chủ nhật này họ sẽ bay qua Mỹ."

"Nhanh vậy ư, hôm nay là thứ năm rồi ạ." Tôi chợt nhớ ra mấy hôm nay Lương Văn Thông cũng không điện thoại cho tôi. Tâm trạng của tôi bỗng chốc nặng nề.

Món cháo thịt băm vốn rất ngon bỗng thấy nhạt thếch.

"Bảo bối, con ở nhà nghỉ đi, mẹ đi siêu thị một lát, mẹ phải mua một ít quà bánh cho trẻ con."

"Vâng ạ." Tôi phờ phạc rũ rượi trả lời.

Sau khi ăn cơm xong tôi quay trở về phòng mình, ngã nhào lên giường chuẩn bị đánh một giấc

"Bảo bối, mau dậy đi, con phải giúp ba chuyện này." Tôi bị lay tỉnh.

"Cái gì vậy ba, con còn chưa ngủ đủ mà."

"Bây giờ đã là hơn bốn giờ rồi đó, một lát nữa cả nhà Văn Trí sẽ tới, còn có một cậu nhỏ bốn tuổi nữa, con phải giúp ba trông nó nhé, không phải con là thủ lĩnh của bọn trẻ đó ư?"

"Cái gì mà thủ lĩnh chứ, đó là chuyện của năm xưa năm xưa nào rồi mà." Tôi lồm cồm bò dậy, nghĩ đến chắc Lương Văn Thông cũng sắp đến đây. Liền nói, "Dạ, ba để cho con thay quần áo, rồi rửa mặt đã, con sẽ xuống ngay."

"Đúng là con gái ngoan của ba, mẹ con đi mua đồ ăn chắc cũng đang trên đường về nhà đấy."

Xem ra tình bạn của ba tôi với gia đình họ thật đúng là không tầm thường.

Mới vừa xuống lầu không bao lâu, liền nghe được tiếng chuông cửa, tim của tôi lại đập nhanh, tôi chạy nhanh ra mở cửa.

"Joyce, chúng ta lại gặp nhau rồi." Vợ của Lương Văn Trí là Vu Mẫn Di mỉm cười nói.

"Hoan nghênh mọi người, ba em đã chờ mọi người từ sáng đến giờ đây."

"Đến đây con, Bính Bính, chào dì nào." Cô ấy kéo đứa bé sau lưng ra trước mặt, cậu bé này khá giống với chú Lương Văn Thông của mình, có điề là phiên bản nhỏ, đôi mắt cũng rất sâu và lớn, mới bập lớn mà đã đẹp trai thế này rồi. Nhìn qua hình như cậu nhóc cũng chạc bốn năm tuổi rồi.

"Chào dì." Giọng trẻ con non nớt.

"Xin chào, Bính Bính, cháu đẹp trai thật đó." Tôi cúi xuống nói với cậu bé.

Người bạn nhỏ nhìn tôi ngỡ ngàng, trốn sau lưng mẹ cậu.

"Chị Mẫn Di, khuôn mặt Bính Bính khá giống với Thomas nhỉ. Nét giống người nước ngoài nhiều hơn ha chị, cậu bé mấy tuổi rồi ạ?"

"Thằng bé năm nay bốn tuổi rưỡi rồi, phải đó, lúc chúng tôi có Bính Bính, Thomas thì ở Mỹ, nên mọi người không để ý lắm, lần này chú ấy về, hai chú cháu đứng cạnh nhau cũng khiến chúng tôi giật mình, ai cũng bảo đôi mắt của Bính Bính giống y hệt như chú nó vậy." Lương Văn Trí ở phía sau nói.

"Anh Văn Trí, anh nói như vậy sẽ gây hiểu lầm không tốt đâu nha."

"Đúng vậy, cũng may từ khi tôi mang thai đến khi sinh cũng chưa từng gặp qua Thomas, nếu không tôi nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng rửa không

sạch. Nói giỡn thôi, thật ra thì đôi mắt của Bính Bính rất giống bà nội nó." Mẫn Di cười nói.

Chúng tôi cũng cười. Chờ bọn họ đi vào, tôi ngoái nhìn ra phía sau.

"Joyce, Thomas sắp tan tầm rồi, chú ấy sẽ tới đây ngay, tôi đã nói với chú ấy rồi, không cho chú ấy làm thêm giờ đâu." Văn Trí nói.

Không biết sự thất vọng có hiện hết lên mặt tôi hay không mà sao anh ta lại biết nhỉ. Tôi cúi đầu hỏi: "Anh ấy thường làm thêm giờ ạ?"

"Chú ấy là người rất cuồng công việc, hôm thứ hai chân chú ấy bị cơn đau nhức tái phát, bị đau thế mà chú ấy vẫn kiên quyết đòi đến công ty họp, ai nói cũng không nghe, tôi thật sự hết cách với người em trai này rồi."

Sau khi thay giày xong, mọi người đều đi tới phòng khách ngồi, lúc này mẹ tôi cũng về đến, mẹ tôi mua rất nhiều đồ ăn vặt cho Bính Bính, người bạn nhỏ ở nhà tôi cũng không xa lạ vì trước kia cậu bé rất thường đến đây, ngồi một hồi lại đòi ba tôi dẫn đi chơi game. Lúc ba tôi dẫn Bính Bính và Mẫn Di đến thư phòng chơi game, tôi kéo Lương Văn Trí lại.

"Anh Văn Trí, anh nói hôm thứ hai chân Thomas bị đau là sau cái ngày em dẫn anh ấy đi chơi phải không? Tại sao vậy? Buổi tối anh ấy còn nói với em không sao mà."

"Có thể là do bị lạnh, buổi tối về đến nhà, đến nửa đêm thì chân chú ấy ru rút rất dữ dội, đau đến mức chú ấy tuôn mồ hôi ướt người, anh cho chú ấy uống thuốc mới ngủ được đó."

"Có lẽ tại em, là do hôm ấy em bật máy lạnh quá lớn, còn chĩa ngay chân anh ấy nữa." Tôi ân hận nói.

"Cái này không thể trách em được...vì em không biết mà." Văn Trí vội vàng an ủi tôi.

"Chân của anh ấy không chịu được lạnh sao?"

"Đúng vậy, hai chân chú ấy từ đầu gối trở xuống bị mất cảm giác không thể cảm nhận gì cả. Không phải là do em đâu, Joyce, anh cũng thật nhiều chuyện, nếu chú ấy biết anh kể cho em nghe chuyện này, chú ấy nhất định sẽ trách anh mất."

"Lần sau em nhất định sẽ chú ý." Tôi nói với Văn Trí cũng như đang tự nói với chính mình.

"Văn Trí, cháu qua đây xem một chút này, đây là bảo bối chú mua được ở buổi đấu giá ngày hôm qua đấy." Ba tôi ở trong thư phòng gọi.

Lương Văn Trí cùng tôi gật đầu một cái rồi đi vào thư phòng, cả phòng khách chỉ còn lại một mình tôi ngồi trên ghế sofa suy nghĩ, đêm đó có phải anh rất đau không? Chân của anh sao lại bị co rút có nặng không? Nghĩ đến chuyện vì tôi mà anh phải chịu đựng đau đớn như vậy, đêm đó anh còn cố gắng cùng tôi xem phim nữa. Khiến trái tim của tôi như bị kim châm đau nhói.

Tôi vẫn ngồi trên ghế sofa nhìn ra ngoài cửa sổ, sắc trời đã dần tối, sao anh còn chưa tới, đang nghĩ mông lung thì lúc này chuông cửa vang lên.

Tôi nhanh chóng đi về phía cửa, từ từ mở cửa ra.

Hôm nay Lương Văn Thông mặc âu phục màu xám tro, chống cây nạng cũng màu xám. Hôm nay anh không mang kính, đứng ở cửa, không hề là người làm quảng cáo, lúc nào cũng ăn mặc rất chỉnh chu và đúng mode, quần áo và nạng mỗi lần đều đi tông với nhau, khiến anh càng thêm nổi bật.

Tôi sững sờ đứng ở cửa, quên mất việc phải mời anh vào nhà.

"Joyce, sao thế, hôm nay tôi có gì lạ lắm sao?"

"Không có, anh mau vào đi."

"Cái này là tôi tặng cho chú." Anh ta đưa cho tôi một túi giấy.

Anh thấy tôi vẫn không có phản ứng gì, bèn nói thêm một câu, "Đó là rượu nho."

Tôi để anh ta tự ngồi xuống thay giày, anh nhìn tôi ân cần nói, "Joyce, cô có sao không? Mới ba ngày không gặp, sao cô lại gầy đến thế?"

"Như lời anh nói đấy, tôi ngồi máy lạnh nhiều quá cho nên bị cảm."

"Có bị sốt hay không? Ba ngày đã gầy chừng này rồi ư. Mặt cô cũng dài ra rồi đấy." Trong giọng nói của anh không giấu được vẻ đau lòng.

Nhìn anh cởi giày chỉ còn mang vớ. Tôi hỏi: "Ở nhà anh có mang giày trong nhà không?"

Anh nhìn chân của mình, hiểu ý của tôi nên nói, "Tôi có mang dép ở nhà."

"Lần sau, anh có thể mang đến nhà tôi một đôi không?" Tôi lo lắng đề phòng hỏi.

Sau đó anh nhìn nhìn tôi rồi mỉm cười nói: "Được, lần sau tôi sẽ mang sang."

Tôi cũng cười lại với anh, sau đó hai chúng tôi đi vào phòng khách.

EM LÀ ÁNH SÁNG CỦA ĐỜI ANH!

Du Nhân Miêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 9

Tôi cùng Lương Văn Thông đi tới phòng khách.

"Hai chân của chú ấy từ đầu gối trở xuống hoàn toàn tê liệt không thể cảm nhận được gì". Giọng nói của anh Văn Trí cứ quanh quẩn trong đầu tôi mãi, tôi theo bản năng nhìn xuống hai chân anh, chúng hoàn toàn không cảm giác, dưới đất có gì anh cũng không thể cảm nhận được. Rốt cuộc tôi đã hiểu tại sao mỗi lần đi bộ anh đều nhìn dưới chân của mình, nhìn để xem nên đi như thế nào, tôi thật sự không tưởng tượng được.

Lương Văn Thông đi tới cái ghế lần trước anh đã ngồi, đặt cây nạng ở bên cạnh, hai tay đặt ngay ngắn lên hai chân.

"Joyce, chân tôi khó coi lắm đúng không?" Giọng nam trầm ấm đặc biệt kia bỗng vang lên bên tai tôi.

"Hả?" Tôi ngạc nhiên nhìn anh, mặt tôi vụt đỏ bừng bừng. Xem ra, hành động nhìn lén của tôi đã bị anh phát hiện rồi.

Thấy anh hỏi với thái độ dò xét, tôi bèn miễn cưỡng nói: "Không phải tôi thấy chúng khó coi, tôi chỉ đang suy nghĩ lúc chúng bị co rút thì..."

"Chắc anh Lương Văn Trí lại bép xép với cô rồi." Giọng điệu của anh có vẻ rất nghiêm túc.

"Xin anh đừng giận nhé, là do tôi nằng nặc đòi anh Văn Trí kể cho nghe. Nể mặt tôi đừng giận anh ấy, được không? Xin anh đấy." Tôi chấp

tay nấn nỉ.

"...."

"Please, Thomas." (Làm ơn mà Thomas)

"Thôi cũng được."

"Anh đúng là người tốt."

"Joyce, tôi cảm thấy hôm nay cô rất là buồn cười."

"Thật không? Có lẽ do tôi bị sốt."

"Bớt sốt chưa? Nhìn xem thành quả một tháng nay của cô đều lãng phí hết rồi." Anh ta tiếc rẻ nói.

"Thành quả gì cơ?"

"Thịt trên mặt đấy."

"Choáng quá, tôi không muốn mình phát phì đâu, khi đó sẽ chẳng có ma nào thèm yêu tôi cả."

"...."

"Anh nói xem phải vậy không? Thomas, hiện nay đang rất thịnh hành mốt mình dầy. Làm tôi cũng hâm mộ chết đi được ấy."

"Đừng lúc nào cũng chạy theo trào lưu, tôi vẫn thấy cô mập lên một tý nữa mới đẹp."

"Đó chỉ là cảm nhận của một mình anh thôi. Trong nhóm bạn của tôi, tôi là người mập nhất đấy, vì tương lai của mình, tôi vẫn nên kiểm soát mình sẽ tốt hơn."

Lương Văn Thông yên lặng nhìn tôi, không nói gì nữa.

"Chú Thomas, chú đã đến rồi sao không gọi con." Là giọng nói của cậu nhóc con.

"Hello Bính Bính, hôm nay con có ngoan không? Đến đây để chú ôm con cái nào." Trên mặt Lương Văn Thông ngập đầy ý cười.

Người bạn nhỏ lập tức chạy ào về phía anh, Lương Văn Thông bế cậu nhóc đặt lên hai chân của anh, Bính Bính uốn éo cười nắc nẻ trên đùi anh làm chân anh bị di chuyển, bởi vì chỗ anh ngồi là sàn nhà trơn láng, chân anh vì thế mà trượt về phía trước nhưng anh lại không hề hay biết. Đến khi Bính Bính thấy mình sắp bị trượt xuống đất, cậu nhóc liền dùng cánh tay nhỏ béo núc của mình ôm lấy cổ anh, lúc này Văn Thông mới phát hiện chân mình đã bị tuột về phía trước một đoạn, lập tức dùng tay kéo chân mình lại.

Tôi nhìn dáng vẻ vui cười của hai chú cháu nói: "Quan hệ giữa Bính Bính và anh có vẻ rất thân nhi."

"Ừ. Đây là lần đầu tiên tôi và thằng nhóc sống chung với nhau lâu như thế. Tôi phát hiện thằng nhóc cũng rất thích tôi." Văn Thông đặc ý nói.

"Cái tên Bính Bính này rất thú vị, sao lại đặt tên cho thằng bé là Bính Bính vậy?"

"Là do anh tôi và Mẫn Di đã kết hôn năm năm rồi mà vẫn chưa có con, mọi người ai cũng lo lắng, thời gian đó Mẫn Di là kế toán, công việc rất bận, còn phải tham gia cuộc thi gì đó, ôm đồm nhiều việc nên chuyện vợ chồng cũng không biết làm sao. Sau đó chỉ một lần mà lại mang thai, mọi người ai cũng bảo đừng một phát vậy mà trúng, nên đặt tên cúng cơm là Bính Bính." (Bính có nghĩa là đụng/chạm/va)

"Ra là vậy." Tôi gật đầu như đã hiểu.

"Chú Thomas, vẽ mèo con cho Bính Bính đi." Anh bạn nhỏ lắc lắc anh nói.

"Lại vẽ nữa à, hôm qua chú đã vẽ cho con nhiều lắm rồi mà."

"Con còn muốn nữa cơ." Bính Bính năn nỉ.

"Con có đem theo tập vẽ không?" Văn Thông hỏi.

Bính Bính thất vọng lắc đầu. Tôi lập tức nói: "Không sao, Bính Bính, dì có, để dì đi lấy cho cháu." Nói xong tôi liền chạy về phòng của tôi lấy tập và bút vẽ.

Sau đó, Bính Bính trượt xuống khỏi chân anh, tôi thấy anh đang xoa hai chân của mình liền hỏi: "Chân của anh không thoải mái sao?"

"Không có gì, tôi bị thẳng nhóc này làm tê chân thôi."

"Nào, Bính Bính, bảo chú Thomas vẽ mèo cho cháu đi, dì cũng rất thích mèo nữa."

Tôi đưa tập vẽ cho Lương Văn Thông rồi nói, "Vẽ ở đâu đây?" Tôi nhìn quanh căn phòng khách nhà tôi.

"Ở chỗ này." Bạn nhỏ Bính Bính chạy đến cạnh sofa, chỉ vào bàn trà trước ghế.

Nhưng chiếc ghế sofa ấy vừa lớn mà còn mềm như vậy, tôi do dự nhìn sang anh.

"Được, vậy thì chỗ đó." Lương Văn Thông chống nạng lên, tôi vội cầm tập vẽ từ tay anh, thấy anh đứng vững xong mới đi về phía sofa, rồi từ từ ngồi xuống.

Cuốn tập vẽ được đặt vào tay anh, "Bính Bính hôm nay muốn cho mèo đi đâu nào?"

Bính Bính ngẫm nghĩ một lúc rồi nói, "Cho con mèo đi bãi biển đi ạ."

"Ok, let's go." (Được rồi, bắt đầu thôi nào)

Lương Văn Thông mở cuốn tập vẽ lên bàn trà, dùng hai tay chống lên phía trước để di chuyển phía dưới rồi ngồi xuống ghế sofa, sau đó cúi người sát bàn trà dùng tay trái vẽ tranh.

"Anh vẽ tranh cũng dùng tay trái à?" Tôi tò mò hỏi.

"Ừ, tay phải của tôi đã từng là bộ phận vô dụng nhất trong bốn chi của tôi, sau này khi chân tôi không đi lại được nữa, nó mới rớt xuống vị trí thứ hai đấy." Văn Thông cúi đầu thản nhiên nói.

Tôi không lên tiếng. Đi tới bên cạnh bàn trà ngồi xuống dưới đất nhìn anh vẽ.

Anh liếc nhìn tôi rồi để bút xuống, dùng tay kéo hai chân qua bên trái, tôi liền ôm Bính Bính vào lòng dịch sang một bên.

Bàn tay trái thon dài trắng nõn của Lương Văn Thông bắt đầu cầm bút phăng phăng múa lượn trên trang giấy. Ngay sau đó nghe anh nói: "Xong rồi, hai người nhìn thử xem thế nào?"

Bính Bính và tôi nhìn những chú mèo con anh vẽ, chúng tôi đều cùng bật cười ha ha.

Đó là bóng lưng của hai con mèo siêu mập đang đứng, một con mặc bộ bikini, một con mặc chiếc quần bơi còn sắp bị tuột ra mất, mèo được dùng bàn tay úc núc của nó ôm chiếc eo tròn vành vạnh của con mèo cái, bọn chúng béo đến nỗi chân cũng không chạm nổi đất. Dường như còn phải

nhờ đến cái đuôi để chống đỡ sức nặng của thân hình mập mạp, sánh đôi đứng đó ngắm nhìn hai chú mèo con mập khác đang bơi trong nước.

Tôi cười đến đau cả bụng, dựa vào ghế sofa, ngẩng đầu nói với anh: "Tôi thật sùng bái anh đó, mấy con mèo này đáng yêu ghê, anh cũng phải vẽ cho tôi một gia đình mèo giống như vậy nhé, phải vẽ đầy hết cuốn tập này mới được. Xin anh đó."

Lương Văn Thông cúi đầu nhìn tôi đang ngồi dưới đất, sử dụng cánh tay phải của anh vỗ vỗ lên vai tôi nói: "Cô gái, có phải cô giao cho tôi nhiệm vụ quá to lớn rồi không. Cả quyển lận đó!"

"Ừm, nhất định phải vẽ cho tôi, tôi không vội, anh có thời gian thì giúp tôi vẽ nha, đi mà."

"Tôi có thể từ chối công việc gian khổ này không?"

"Không được, anh vẽ cho tôi đi mà?" Hành động của tôi bây giờ không khác gì Bính Bính cả.

"Được rồi, nhưng tôi có một điều kiện."

"Điều kiện gì?"

"Cô không được gầy như thế này nữa."

"Chỉ cần không mập như mấy con mèo anh vẽ, thì tôi sẽ suy nghĩ lại."

Nói xong những lời này, chúng tôi đều cười rần lên.

"Mấy đứa đang làm gì đấy? Cười vui vẻ dữ vậy." Ba, Văn Trí và Mẫn Di từ phòng đọc sách đi ra.

"Ba, ba mau đến xem chú vẽ cho con con mèo này, đáng yêu lắm." Bọn nhỏ ngoắc ngoắc ba mình lại xem.

Khi mọi người nhìn thấy bức tranh vẽ đại gia đình mèo mập của Lương Văn Thông, cũng không kiềm được mà cười muốn rung chuyển nhà.

"Văn Thông, cháu rất có trí tưởng tượng đấy." Ba tôi cười nói.

"Ông ơi, dì cũng rất thích con mèo chú vẽ đấy, dì còn muốn chú vẽ cho dì cả quyển luôn đó." Thăng nhóc to mồm mách với ba tôi.

"Thật sao, lợi hại vậy à, cả quyển luôn ư, bảo bối, con định làm người ta mệt chết à?"

"Sao có thể chớ, anh ấy vẽ bức tranh này còn chưa tới mười phút mà, nếu anh ấy chịu vẽ, con tin sẽ không mất nhiều thời gian đâu." Tôi khẳng định nói.

"Văn Thông, cháu đồng ý với yêu cầu của bảo bối nhà chú rồi à?" Ba tôi tiếp tục tò mò hỏi.

"Vâng, đã tiếp nhận nhiệm vụ gian khổ này rồi ạ." Văn Thông cười nói.

"Vậy là cháu tham rồi, con bé nhất định sẽ nhắc con từng giờ từng phút đấy."

"Ba, ba nói gì vậy?" Tôi trợn mắt với ba tôi.

"Được, được, ba không nói nữa, con gái cưng."

"Anh đã đồng ý với tôi rồi thì không được đổi ý đâu đấy." Tôi chuyển sang Lương Văn Thông.

"Đã biết, thưa cô." Anh gật gật đầu.

"Joyce, anh chỉ cho em cách này nè, em có thể nhắc nhở chú ấy vẽ mèo bất cứ lúc nào cũng được." Anh Văn Trí đi tới trước mặt tôi nói.

"Cách gì ạ?"

"Là như vậy, vừa rồi anh cũng đã bàn với chú, để em đến công ty của tụi anh làm việc."

"Sao ạ?" Tôi không hiểu gì cả.

"Anh nghe nói em đã học ngành truyền thông, cũng đã học qua thiết kế quảng cáo, vừa đúng lúc công ty tụi anh có vài vị trí còn trống, em cứ tới làm thử đi." Lương Văn Trí nói.

"Nhưng em không có kinh nghiệm làm việc."

"Không phải lúc ở Mỹ cô đã thực tập ở công ty rồi à, khi đó hình như công ty cũng đã sắp xếp cho cô một vị trí làm việc thì phải, như vậy là được rồi." Lương Văn Thông cũng tham gia vào.

Tôi vui mừng nhìn anh. Anh nhìn lại tôi gật đầu.

"Bảo bối, ba biết khi con ở Mỹ đã rất muốn vào công ty của hai anh làm, nhưng vì phải quay về với ba mẹ nên con mới đành từ chối." Ba tôi nói.

"Vậy thì đến công ty anh làm việc đi." Lương Văn Trí nói.

"Con hãy làm chuyện mình thích đi, con gái ngoan." Ba tôi cũng khẳng định nói.

"Cứ đến thử xem thế nào." Lương Văn Thông nói.

"Đi đi, Joyce, nhân tiện Văn Thông cũng ở đó, có gì không biết cũng có thể hỏi chú ấy." Mẫn Di nhiệt tình nói.

Tôi được mọi người khích lệ nên cũng vui vẻ gật đầu.

"Joyce, hoan nghênh em gái gia nhập công ty bọn anh." Lương Văn Trí đưa tay về phía tôi.

Tôi ngượng ngùng bắt tay anh ấy.

"Đáng tiếc anh không có cơ hội làm việc với em, tuần sau anh phải sang công ty bên Mỹ rồi." Lương Văn Trí nói.

"Không sao, Văn Thông nhất định sẽ chăm sóc cho em ấy tốt thôi mà." Mẫn Di ở cạnh bên nói.

"Văn Thông, chú giao con gái bảo bối của chú cho cháu đấy, hãy giúp chú đào tạo nó thật tốt nhé, chú không biết gì về lĩnh vực này, nên nhờ vào cháu cả đấy." Ba tôi bắt đầu nói.

Ba tôi làm về địa ốc, cả ngày nào là thành thị rồi khai phá đất đai, còn thường xuyên đến công trình xem xét, tôi thật sự một chút hứng thú cũng không có. Vì vậy khi lên đại học tôi đã nói rõ quan điểm của tôi cho ba biết, tôi không thể tiếp nhận công việc của ba được, mẹ tôi cũng ủng hộ tôi, mẹ cho rằng công việc đó không thích hợp với con gái, cho nên ba tôi đã giao công ty lại cho anh họ tôi, bây giờ anh ấy đang làm công trình, đã ở Bắc Kinh một thời gian rất lâu.

"Chú cứ yên tâm ạ, cháu sẽ chăm sóc cho Joyce như em gái mình vậy, lâu nay vẫn luôn tiếc nuối vì ba mẹ không sinh cho cháu cô em gái nào cả." Lương Văn Thông cam đoan nói.

Tôi ngồi cạnh bàn trà, khi nghe anh nói thế cơ thể tôi bỗng run lên, tâm trạng vừa chớm vui sướng cứ như bánh xe tuột dốc không phanh. Lúc tôi không biết phải nói gì tiếp theo thì mẹ tôi từ trong nhà bếp đi ra.

"Ăn cơm thôi, mọi người đến đây đi."

Ba và Lương Văn Trí, Mẫn Di dẫn Bính Bính bắt đầu đi vào phòng ăn, tôi đứng lên bên cạnh Lương Văn Thông, thấy anh cầm cây nạng chống lên, tôi không nói gì đưa tay ra đỡ phần eo giúp anh đứng dậy. Thấy anh đã đứng ổn tôi liền về phía phòng ăn trước, âm thanh di chuyển của cây nạng vang lên theo tiết tấu phía sau tôi.

Lần này tôi không ngồi cạnh anh nữa mà ngồi cùng với mẹ, đối diện với anh. Tôi có thể cảm nhận được anh đang nhìn tôi. Nhưng tôi không dám nhìn thẳng vào mắt anh.

Suốt cả bữa ăn, tôi chỉ biết Bính Bính cứ quẩn lấy chú Thomas, đòi ngồi lên đùi anh mới chịu ăn cơm, còn đòi anh đút cho bằng được, Mẫn Di ngăn thẳng bé thì nó bắt đầu khóc, cuối cùng vẫn phải để thẳng bé ngồi ăn đùi Lương Văn Thông đút cho ăn cơm.

Nhìn anh kiên nhẫn đút cho Bính Bính ăn cơm, qua đó cho thấy anh nhất định sẽ là một người cha tốt. Ý nghĩ đó cứ luôn xáo trộn trong lòng tôi, khiến cho tôi có cảm giác muốn ói. Tôi chạy thật nhanh vào toilet nôn thốc nôn tháo, tôi chẳng nôn được gì cả, nhưng hai mắt thì giàn dụa nước.

Tôi vội vàng rửa mặt, đứng ở trước gương để ổn định lại cảm xúc của mình. Tự nói với chính mình: "Lâm Văn Ý, mày không thể như vậy được, người ta là người thành đạt, còn lớn hơn mày những mười tuổi, sao có thể để mắt đến một sinh viên vừa mới tốt nghiệp như mày được chứ, là tự mày đa tình thôi."

Một lát sau, tâm trạng đã ổn định, nước mắt cũng không còn chảy nữa, tôi liền quay trở lại phòng ăn, thấy Bính Bính vẫn còn ngồi trong lòng anh, Lương Văn Thông nhìn tôi ân cần hỏi: "Joyce, cô làm sao vậy?"

"Không có gì, có thể là do mấy ngày nay bị sốt, ngày nào cũng ăn cháo với dưa muối, hôm nay đột nhiên nhìn thấy nhiều thịt cá như vậy, tự nhiên có chút khó chịu." Tôi cười nói.

Anh nhìn tôi không nói gì, nhưng chân mày thì nhíu lại một chỗ.

Có thể là do nụ cười của tôi quá khó coi chăng?

EM LÀ ÁNH SÁNG CỦA ĐỜI ANH!

Du Nhân Miêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 10

Edit: Fraye

Beta: TieuKhang

Đêm đó sau khi tạm biệt, tôi nhìn gia đình họ rời đi, cuối cùng Lương Văn Thông quay đầu lại nhìn tôi thật lâu, ánh mắt của anh như muốn nói gì đó với tôi, nhưng tôi không thể nào hiểu được.

Một tuần sau đó, tôi luôn ở suốt trong nhà không đi đâu cả, cũng không đến công ty Lương Văn Thông làm việc. Ba tôi có hỏi tính chùng nào sẽ đi làm, nhưng tôi viện cớ trong người vẫn còn khó chịu nên chưa thể đi làm được. Lương Văn Thông có nhắn tin cho tôi, vì anh có hỏi thăm ba tôi nên biết tôi không khỏe, bảo tôi chùng nào khỏe lại rồi hãy đi làm, nhớ chú ý nghỉ ngơi cho khỏe.

Hôm nay là chiều chủ nhật, tôi đang ở trong phòng nhằm chán lướt web thì điện thoại di động vang lên, tôi nhìn thấy một dãy số lạ không có quen.

"Alô, Joyce à? Tôi là Thomas."

"Tôi đây, anh dùng số nào mà lạ quá vậy?"

"Đây là số điện thoại ở văn phòng của tôi."

"Hôm nay là chủ nhật, mà anh vẫn còn ở công ty làm thêm giờ sao." Tôi có chút giật mình nói.

"Không còn cách nào khác, có nhiều việc cần tôi giải quyết quá." Giọng của anh có vẻ hơi mệt mỏi.

"Anh đừng làm việc quá sức, cả ngày nay anh đều ở công ty sao?"

"Tôi không sao, cô thấy khỏe chưa?"

"Tôi đã khỏe rồi." Tôi nhỏ giọng nói.

"Vậy ngày mai cô có thể đến công ty làm việc không? Công ty đang có một dự án quảng cáo tôi muốn cô tham gia, tôi thấy cô có thể học hỏi thêm một số thứ đấy."

"Được, ngày mai sẽ tôi đến công ty. Hôm nay anh ăn cơm chưa?"

"Buổi sáng tôi có ăn ở nhà một chút." Anh qua loa nói.

"Vậy bây giờ anh chưa rời khỏi công ty đâu phải không?" Tôi vừa hỏi, vừa cầm túi xách của mình lên chạy xuống dưới lầu.

"Sao vậy, cô muốn đến đây sao?" Anh nâng cao giọng hỏi.

"Đúng lúc tôi đến gần chỗ công ty anh, thuận tiện mang cho anh chút đồ ăn, anh muốn ăn gì?"

"Vậy làm phiền cô quá, tôi ăn gì cũng được." Trong giọng nói có chút vui vẻ.

"Mấy ngày nay anh ở nhà một mình à, không có người giúp việc sao?" Tôi hỏi tiếp.

"Ừm. Tôi mời người giúp việc theo giờ, hôm nay bà ấy xin nghỉ."

"Vậy anh ở đó chờ tôi nha." Tôi đi ra khỏi cửa.

Bởi vì ở khu Trung Hoàn không cho đậu xe, nên tôi phải bắt taxi đi.

"Được, cô không cần phải gấp, tôi sẽ ở đây chờ cô." Anh dịu dàng nói.

"Ừm."

Tôi đến một quán mì hoành thánh nổi tiếng ở Trung Hoàn mua cho anh và tôi mỗi người một phần, rồi đến công ty của anh.

Khi tôi mang đồ ăn đến địa chỉ công ty anh theo như trên danh thiếp, nhìn công ty anh mà miệng tôi ngoác rộng ra. Sao lại trống trơn thế này.

Tôi lấy điện thoại di động ra gọi cho anh, chuông điện thoại vừa vang lên một hồi liền có người bắt máy.

"Thomas, sao công ty anh lại trống trơn vậy, tôi đi đúng địa chỉ ghi trên danh thiếp mà?"

"Oh my God, I'm so sorry, Joyce. (Ôi chúa ơi, tôi xin lỗi Joyce) Tôi quên nói cho cô biết, công ty của tôi đã chuyển đến tòa nhà của ba cô rồi. Thành thật xin lỗi." Anh ở đầu dây bên kia hình như rất gấp gáp.

"Không sao đâu, anh cứ ở đó chờ tôi đi, tôi sẽ đến đó ngay, anh hãy gửi tin nhắn cho tôi biết anh ở lâu mấy đi." Tôi trấn an anh.

"Được, thành thật xin lỗi."

"Anh Lương Văn Thông, anh có thể đừng nói xin lỗi được không vậy, nếu không tôi sẽ lập tức bỏ về đây."

"Được, tôi sẽ gửi tin nhắn cho cô ngay, tôi chờ cô."

Một câu "Tôi chờ cô" của anh khiến tôi hận không thể bay đến bên cạnh anh ngay lập tức, tôi thật sự điên cuồng hết nói nổi rồi.

Chờ đến khi tôi tới thang máy của tòa cao ốc, nhân viên an ninh yêu cầu tôi ghi tên của mình và tên công ty tôi tới. Tôi thấy trên bảng đăng ký có tên của Thomas Leung, mười giờ rưỡi anh đã có mặt tại công ty rồi. Tôi lắc đầu trầm nghĩ, anh thật đúng là một kẻ cuồng công việc mà.

Vừa đi ra khỏi thang máy rồi quẹo phải, tôi lấy điện thoại ra xem tin nhắn anh gửi cho tôi, vừa ngẩng đầu thì thấy anh chống nạng từ bên trong đi ra, hôm nay anh không mặc tây trang, chỉ mặc đồ thường ngày, khi thấy tôi anh liền nhoẻn miệng cười.

"Làm sao anh biết được tôi đã đến nơi rồi?" Tôi tò mò hỏi.

"Nhân viên an ninh ở lầu dưới gọi điện lên cho tôi."

"Công ty của anh chuyển đi bao giờ thế, sao tôi không biết, cũng may hôm nay tôi có tới đây, nếu không ngày mai nhất định tôi sẽ tới trễ mất." Tôi may mắn nói.

"Xin lỗi cô nhé, đều là lỗi của tôi, quên nói cho cô biết." Lương Văn Thông lại bắt đầu nói xin lỗi.

"Xem anh kìa, đây là lần thứ ba anh nói xin lỗi rồi đấy." Tôi nhìn anh trách móc.

"Được, không nói nữa. Joyce, cô mang đến cho tôi món gì thế, khi nghe cô mang đồ ăn đến dạ dày tôi bắt đầu réo ầm ĩ rồi đây." Văn Thông anh vậy mà mong ngóng đồ ăn đến không thể đợi được.

"Anh mà cũng biết đói sao, anh là người cuồng công việc không còn biết thời gian mà, lúc này tôi có liếc nhìn sổ ghi chép, thấy anh Lương đây hôm nay mười giờ mà đã có mặt rồi."

"Cuồng công việc gì chứ, tôi là người có số khổ mà."

"Số anh mà số khổ ấy à, vậy chắc bao nhiêu người trên đời này khỏi sống luôn quá. À phải, chúng ta ăn ở đâu đây?"

"Đến phòng làm việc của tôi đi." Anh đưa tay ra sau lưng tôi vỗ một cái.

Tôi theo anh đi đến phòng làm việc.

"Chúng ta cứ ngồi trên ghế sofa ăn đi Joyce."

"Được." Tôi đem mì hoành thánh đặt lên bàn, mở nắp hộp thức ăn ra nói: "Thomas, mau ăn đi, nếu nguội sẽ ăn không ngon đâu."

"Cô thì sao? Chẳng lẽ để tôi ăn một mình ư?" Lương Văn Thông ngồi xuống ghế sofa.

"Tôi cùng ăn với anh, ở phòng anh có cái gì uống không, tôi sắp chết khát tới nơi rồi."

"Ở chỗ tôi chỉ có café và trà thôi, cô muốn uống gì?" Anh vừa nói vừa lấy cây nạng chuẩn bị đứng dậy.

"Anh đừng đi, để tôi tự lấy, anh muốn uống gì?"

"Uống trà đi. Cảm ơn cô."

Tôi chạy đến quầy bar mini trong phòng làm việc rót hai ly trà bưng lại, có thể do nhìn thấy trà nóng nên tôi cũng cảm thấy nóng theo. Tôi lại hỏi: "Thomas, anh không có thứ nước uống lạnh lạnh nào khác sao?"

"Vậy thì tôi chỉ có nước suối thôi. Không còn thứ gì khác cả." Anh hơi ngượng nói.

"Nước sôi cũng được, chỉ cần có đá là được, tôi nóng quá."

"Joyce, cô mở máy lạnh lên đi, tôi có một mình nên không có mở."

"Thôi được rồi, tôi không muốn chốc nữa lại thấy anh phải khó chịu. Tôi uống chút nước lạnh là cũng được."

Tôi thấy trên mặt anh lại có vẻ băn khoăn, bèn nói: "Nói trước nhé, không được nói xin lỗi nữa, mau ăn đi thôi."

Anh nhìn tôi không nói gì nữa mà bắt đầu ăn mì.

Đến khi cả hai chúng tôi đều ăn xong, tôi thuận tay dọn dẹp mấy hộp đồ ăn trên bàn, xong vứt tất cả vào thùng rác. Sau đó hỏi Thomas nhà vệ sinh ở đâu, tôi muốn đi rửa tay.

Tôi rửa tay xong quay lại thì nhìn thấy Lương Văn Thông đang dùng khăn giấy lau bàn sạch sẽ, anh thấy tôi bước ra liền nói: "Joyce, tới uống chút trà đi."

"Được." Tôi vui vẻ đi qua ngồi xuống, có lẽ do đã quen ngồi ghế sofa loại mềm, tôi vô tư thả người ngồi mạnh xuống và nghe thấy một tiếng động nhỏ.

"Cô đụng trúng cái gì rồi à, có đau không? Thật xin lỗi, tôi không ngồi được sofa loại mềm."

"Lần thứ tư rồi đấy, nếu lần nào anh cũng xin lỗi tôi như thế này, nói thật tôi sẽ không bao giờ đến đây nữa. Do tôi sơ ý thôi, vì khi này ngồi cũng không thấy nó quá cứng." Tôi ngồi bên cạnh anh tự nhiên nói.

Chúng tôi cứ ngồi như vậy, không ai nói chuyện với ai, cuối cùng anh nói: "Joyce, tôi còn chút việc phải làm, cô có muốn đi đâu chơi không? Hay vẫn ở đây?"

"Anh nói thật lòng nhé, tôi ở đây có quấy rầy gì anh không?" Tôi thử dò hỏi.

"Làm gì có chứ." Anh lấy cây nạng chống đứng dậy, từ từ đi tới sau bàn làm việc ngồi xuống.

"Anh có muốn tôi ở lại đây không?" Tôi rên sất khi còn nóng hỏi tiếp.

"Ừ, đương nhiên là tôi muốn rồi." Anh thấp giọng nói.

"Vậy thì tôi sẽ ở lại đây, tôi lười phải đi ra ngoài." Tôi nói.

"Được, ở chỗ tôi có rất nhiều sách, cô tự nhiên xem nhé, cũng có thể dùng Notebook của tôi để lên mạng, tôi sẽ nhanh chóng giải quyết xong công việc."

"Anh cứ làm việc của anh đi, cứ mặc kệ tôi, nếu không tôi sẽ rất ngại khi ở đây làm phiền anh."

"Được, cô cứ tự nhiên." Anh vừa nói vừa đeo mắt kính bắt đầu xử lý đồng tài liệu trên tay.

Tôi đứng trước tủ sách của anh chọn một cuốn sách nói về quảng cáo, sau đó ngồi xuống ghế sofa đọc. Thỉnh thoảng tôi cũng len lén nhìn anh, anh làm việc rất nghiêm túc, vẻ mặt chuyên chú, khác hoàn toàn với những lúc anh nói chuyện với tôi, dáng vẻ này của anh khiến người ta phải kiêng dè.

Thời gian cứ thế lặng lẽ trôi qua. Sắc trời đã tối, ánh sáng trong phòng làm việc dần dần sẫm lại, tôi ngẩng đầu lên nhìn anh thì chạm phải ánh mắt sâu thẳm của anh cũng đang nhìn đến tôi.

"Nhanh thật, mới đó mà trời đã tối rồi. Tôi đi mở đèn."

"Để cô buồn chán suốt cả buổi trưa, tôi sẽ xong ngay đây."

"Anh đang làm gì thế?" Tôi hỏi.

"Là công ty muốn tổ chức một hội nghị diễn đàn kinh tế ở Bắc Kinh, thứ tư tôi lại phải đi Bắc Kinh rồi."

"Vậy tôi đến công ty làm việc chưa tới hai ngày là anh phải đi công tác rồi à."

"Cho nên tôi muốn cô ngày mai tới công ty, tôi sẽ giới thiệu cô gặp mặt một vài đồng nghiệp."

Tôi không lên tiếng.

Anh thấy tôi im lặng nên nói tiếp: "Joyce, tôi cho cô xem cái này, là trọng trách cô giao cho tôi đấy, nhưng chỉ có thể cho cô xem một tấm thôi."

"Việc gì cơ?" Tôi nghi ngờ hỏi.

"Cô đã quên rồi à, sớm biết như vậy thì tôi đã không nghiêm túc làm cho cô. Cô đã quên gia đình mèo béo rồi sao?"

"Đúng rồi ha, tôi muốn xem, một tấm cũng được."

Anh đem cuốn tập vẽ của mình đến cho tôi xem, còn dùng kẹp giấy kẹp lại, đưa sang cho tôi xem còn nói: "Cô nhớ giữ lời đó, chỉ được nhìn một trang mà thôi. Không được nuốt lời."

Tôi giơ tay lên nói: "Anh yên tâm, tôi nói được sẽ làm được."

"Vậy cô xem đi."

Sau khi thấy bức tranh anh vẽ tôi lại bắt đầu cười không ngừng. Anh vẽ hai con mèo mập ú mặc áo cặp Polo T-shirt màu trắng, ngồi trong một chiếc xe thể thao nhỏ xíu, con mèo lái xe còn mang một cặp kính mát nhỏ nhỏ, có lẽ vì xe chạy với tốc độ khá nhanh, cho nên lông của hai con mèo

đều bay ngược về phía sau, con mèo ngồi kế bên bởi vì quá sợ hãi mà hai tai dựng đứng cả lên thậm chí còn há mồm rất lớn. Buồn cười không chịu được.

"Anh Lương Văn Thông, anh thật lợi hại, tôi ngưỡng mộ anh thật đó." Tôi chấp tay cung kính bái phục anh.

Hành động này của tôi cũng đã chọc anh cười ha ha.

"Tôi rất bái phục anh...Anh nhất định phải dạy tôi vẽ đấy nhé, tôi yêu bọn chúng chết mất."

"Được, có thời gian tôi sẽ dạy cho cô, nhưng có vẽ được hay không còn tùy thuộc vào tài năng của cô nữa."

Bị tôi quậy cho một trận, anh cũng không làm việc nổi nữa, nên chuẩn bị dọn dẹp tài liệu, đem chúng bỏ vào cặp tài liệu của mình.

"Anh không làm việc nữa sao?" Tôi thấy anh đã cầm cặp tài liệu lên.

"Đem về nhà làm, bây giờ chúng ta đi ăn cơm thôi." Anh cầm nặng đứng lên, anh hất cằm về phía cửa, ý bảo đi thôi.

Tôi lấy túi xách của mình bước theo anh ra ngoài.

Dùng xong bữa ăn tối ở nhà hàng Rose, chúng tôi chuẩn bị về nhà.

"Hôm nay chúng ta phải ngồi taxi thôi, tôi không lái xe."

"Hôm nay tôi có lái xe, không biết tôi có vinh hạnh mời cô kiểm tra kỹ thuật lái xe của mình không nhỉ?"

"Anh lái xe? Không gặp anh một thời gian, anh thật có quá nhiều thứ khiến tôi phải kinh ngạc." Lời vừa nói ra, tôi liền cảm thấy có chút không đúng, sao tôi lại muốn biết chuyện của anh cơ chứ. Tôi cúi đầu.

"Là sơ sót của tôi." Lần này anh không nói thật xin lỗi nữa.

Chúng tôi tới bãi đậu xe, đi tới chỗ đậu xe dành cho người khuyết tật. Xe của anh là một chiếc BMW X5 màu xanh ngọc, anh giúp tôi mở cửa, đợi tôi ngồi xong liền đóng cửa lại, sau đó đi qua phía bên kia, tự mình ngồi vào xong thì đem cặp nạng bỏ ra phía sau. Thấy tôi thắt chặt dây an toàn, anh cũng thắt cho mình, tựa như lần trước tôi nói với anh: "Xong chưa, Joyce, tôi khởi động nhé."

Xe của anh đã được cải tạo lại, toàn bộ đều dùng tay để điều khiển. Nhìn động tác tay của anh điều khiển xe rất nhuần nhuyễn. Kỹ thuật của anh rất tốt, nhưng tôi cảm thấy vẫn còn hơi cứng, như biết được sự nghi ngờ của tôi, nên anh nói: "Đây là lần thứ hai tôi lái xe ở bên này, vẫn còn chưa thích ứng được. Lái xe ở bên này, rất khác khi lái xe ở Mỹ, hơn nữa đường xá cũng không quen thuộc, tôi chỉ biết đường từ nhà đến công ty mà thôi."

Tôi gật đầu bày tỏ như đã hiểu ý anh.

Rất nhanh xe đã dừng ở trước nhà tôi, lúc tôi đang muốn xuống xe, anh hỏi: "Joyce, ngày mai cô có muốn tôi tới đón cô không?"

Tôi vội lắc đầu nói: "Thôi đừng, tôi không muốn vừa mới đi làm ngày đầu tiên đã mang đến tin đồn xấu đâu, việc này sẽ khiến mọi người coi thường năng lực làm việc của tôi đấy."

"Vậy mai cô phải dậy sớm chút nhé." Anh dùng tay véo mặt tôi.

Hành động của anh khiến trái tim tôi bắt đầu đập dồn rộn lên, nhưng tôi không hề né tránh anh mà nhoèn miệng cười với anh.

"Không thành vấn đề, có thể tới công ty của thần tượng tôi làm việc, tôi mong đợi còn không hết nữa là."

Anh nhìn dáng vẻ hưng phấn của tôi, cũng cười vui vẻ, "Vậy cô ngủ sớm chút nhé." Anh rất dịu dàng nói.

"Ừm, tôi vào đây, anh cũng đừng làm việc quá muộn đó." Tôi nhìn anh nói.

"Cô yên tâm, sẽ không đâu. Ngủ ngon, Joyce."

"Ngủ ngon, anh đừng xuống. Tự tôi đi vào nhà được."

"Được, tôi nhìn cô đi vào rồi đi."

"Ừm." Tôi mở cửa bước xuống, vẫy vẫy tay với anh rồi bỏ chạy vào nhà.

Lần nào cũng vậy, sau khi chào tạm biệt với anh xong tôi liền thật nhanh chạy về phòng mình, xuyên qua cửa sổ nhìn ra ngoài, tôi thấy xe anh vẫn còn dừng ở trước cửa nhà tôi.

Tôi nhanh chóng mở đèn lên, mở cửa sổ ra, hướng về phía anh ngoắc ngoắc, anh cũng từ cửa sổ xe vươn tay ta vẫy lại rồi mới bắt đầu khởi động xe lái về phía đối diện.

EM LÀ ÁNH SÁNG CỦA ĐỜI ANH!

Du Nhàn Miêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 11

Edit: Fraye

Beta: TieuKhang

On trời ngày hôm sau tôi có thể dậy đúng giờ, sau khi đánh răng rửa mặt xong, tôi mặc một bộ đồ công sở màu xám tro nhã nhặn lịch sự, rất thích hợp để đi làm. Tôi đi xuống lầu tìm ba tôi, tôi chuẩn bị đi nhờ xe của ông đến công ty, bởi vì công ty của ba ở ngay tầng dưới công ty Văn Thông.

Lúc sắp đến công ty, tôi nhận được tin nhắn từ Lương Văn Thông, "Joyce, nhất định cô sẽ không muốn tôi ở công ty đón cô, tạo ảnh hưởng không tốt cho cô, vậy khi nào cô đến công ty hãy tìm giám đốc Trần của bộ phận nhân sự, tôi đã nói với ông ấy rồi, ông ấy sẽ dẫn cô đến phòng cô làm việc nhé. Thomas."

Ngày đầu tiên đi làm, tôi vô cùng khẩn trương, giám đốc Trần của bộ phận nhân sự là một người đàn ông trung niên với dáng người trung bình không cao không thấp. Ông ấy rất nhiệt tình, bảo tôi điền xong tất cả các tư liệu cần điền, rồi dẫn tôi đến phòng mở rộng thị trường, giới thiệu tôi với các đồng nghiệp, tôi rất vui vẻ ngồi xuống chỗ của mình, bày trí bàn làm việc xong đầu vào đấy.

Phòng của chúng tôi có khoảng mười người, nhưng có vài người phải đi công tác nên không có mặt ở công ty, hiện tại trong phòng chỉ có bảy,

tám người mà thôi. Trưởng phòng của chúng tôi là một người đàn ông nước ngoài khoảng ba mươi mấy tuổi, chính là một trong hai người nước ngoài tôi đã gặp tại nhà hàng mà tôi và Văn Thông bất ngờ gặp lại nhau. Ông ấy cũng được điều tới từ Mỹ cùng với Văn Thông. Ông ấy tên là Gary Quinn, vừa mới cùng tôi hàn huyên mấy câu đó rồi không thấy bóng dáng đâu cả.

Tôi nhìn chung quanh một lúc, phòng làm việc của chúng tôi cũng giống như phòng của Văn Thông, từ chỗ của tôi không thể nào nhìn thấy được phòng của anh. Một nỗi thất vọng nho nhỏ nhen nhóm trong lòng.

Chuông điện thoại bỗng vang lên, tôi nhìn nhìn mọi người chung quanh một hồi mới phát hiện thì ra là điện thoại trên bàn của tôi đang kêu.

Tôi nhắc điện thoại lên nhưng không lên tiếng, thầm nghĩ ai mà lại biết số điện thoại chỗ này của tôi vậy nhỉ?

"Hi, Joyce, là tôi, Thomas đây." Giọng nói dễ nghe truyền vào tai tôi.

"Xin chào, Thomas." Tôi nhỏ giọng nói.

"Thế nào rồi, mọi thứ đều sắp xếp xong xuôi chưa?" Anh ân cần hỏi.

"Đã xong rồi, tốt vô cùng." Tôi tiếp tục hạ thấp âm thanh.

"Ở chỗ tôi đang có khách, chờ tôi hết bận sẽ sang thăm cô."

"Đừng, tuyệt đối đừng nha, anh là nhân vật lớn, là CEO ở đây mà lại đến thăm một nhân viên mới tới như tôi. Tốt nhất anh đừng đến thì hơn." Tôi vội vàng nói, cũng không dám lớn tiếng.

"Nhưng tôi muốn gặp cô mà." Giọng điệu của anh có phần gấp gáp, tôi thật sự cảm thấy buồn cười.

"Vậy cũng không được, tôi xin anh đấy. Anh hãy tha cho tôi đi mà."

"Thôi được rồi." Giọng anh có vẻ hơi thất vọng.

"Anh mau làm việc của mình đi, không phải anh có khách sao? Sao vẫn còn ngồi đó nói chuyện phiếm với tôi."

"...."

"Tôi cúp đây. Bye bye!"

"See you later."

Đặt điện thoại xuống, tâm trạng của tôi như vừa phóng thẳng lên mặt trời vậy, phi thường sáng ngời hihi. Anh ấy bảo rất muốn gặp tôi cơ đấy, trong khi công việc bận rộn, còn tranh thủ thời gian gọi điện thoại hỏi thăm tôi nữa chứ. Ha ha.

Bởi vì hôm nay là ngày đầu tiên tôi đến làm việc, nên trưởng phòng cũng không giao việc gì cho tôi cả, nên bây giờ tôi rất thảnh thơi nhàn rỗi. Người ngồi bên cạnh tôi là một cô gái với tóc dài cũng xấp xỉ tuổi tôi. Cô ấy nhiệt tình tự giới thiệu mình.

"Xin chào, tôi là Tiffany Wong, làm việc ở đây gần hai năm rồi. Rất hân hạnh được biết cô."

"Tôi là Joyce Lam, rất hân hạnh được biết cô."

"Cô nên xem mấy quyển tạp chí này trước đi, trong đó đa số quảng cáo đều là do công ty chúng ta làm đó." Cô ấy đưa cho tôi mấy quyển tạp chí.

"Được. Cảm ơn cô." Thật ra thì, tôi là người không giỏi về phương diện giao tiếp, nên tôi không biết nên nói gì thêm nữa. đành bắt đầu cúi đầu xem tạp chí.

Ngồi như thế không lâu thì đến giờ nghỉ trưa, tôi liền chạy đến công ty của ba ở lầu dưới, tôi muốn mời ông đi ăn trưa, hôm nay là ngày đầu tiên con gái bảo bối của ba đi làm mà.

"Con gái, thế nào rồi, ngày đầu tiên đi làm con thấy sao?" Ba hỏi khi thấy tôi đi vào phòng làm việc của ông.

"Cũng tốt ạ, chỉ là con vẫn chưa biết làm sao để kết thân với đồng nghiệp."

"Con cứ thật lòng đối xử với người ta là được rồi."

"Dạ."

"Vậy con muốn ba mời con ăn món gì nào?" Ba hỏi.

"Con không có yêu cầu gì đặc biệt đâu, vì thời gian nghỉ trưa của con cũng không nhiều ạ."

"Vậy thì ăn ở phòng làm việc của ba đi, mọi người có mua đồ ăn mang về. Đợi tối về rủ thêm mẹ con rồi chúng ta cùng nhau ra ngoài ăn mừng nhé. Con thấy thế nào?"

"Được. Được ạ." Tôi cười gật đầu. Được ba mẹ thương yêu như vậy là niềm hạnh phúc lớn nhất của tôi.

Mang tâm trạng vui vẻ đi ra khỏi thang máy, đang cúi đầu bước qua quây tiếp tân thì tôi nghe thấy một giọng nói có vẻ hơi sốt ruột.

"Joyce, cô đã đi đâu vậy?" Đó là giọng của Lương Văn Thông.

Tôi vội ngẩng đầu lên, nhìn thấy anh chống nạng ở cửa ra vào. Tôi như bị đờ luôn.

Thấy tôi đực mặt ra đứng đó nhìn anh, còn có những nhân viên vừa đi ăn trưa về đang nhìn chúng tôi nữa. Anh lập tức đi về phía tôi, nhỏ giọng nói: "Vừa tan ca tôi lập tức đi tìm cô, nhưng không thấy bóng dáng cô đâu cả."

"Anh tìm tôi làm gì?"

"Tôi tranh thủ làm cho xong việc để sang tìm cô cùng đi ăn trưa ấy mà." Anh nói chuyện với giọng điệu giống hệt như trẻ con.

"Tôi đến chỗ ba tôi ăn cơm." Tôi nhỏ giọng nói, sau đó đi về phía phòng làm việc của mình. Đột nhiên phát hiện anh vẫn còn chống nạng đi theo phía sau tôi.

"Sao anh còn đi theo tôi chi thế, không phải tôi đã nói với anh là anh đừng tới tìm tôi hay sao." Ở phía sau vẫn không có động tĩnh gì cả, tôi lại nói: "Anh yên tâm, mọi thứ ở đây đều rất tốt. Mau trở về làm việc của anh đi." Tôi quay đầu lại nhìn anh nói.

Anh vẫn đứng ở đó gật đầu với tôi. Tôi cũng cười cười với anh rồi bước nhanh về phía phòng làm việc, đi được vài bước, tôi quay đầu lại nhìn xem thế nào, anh vẫn còn chống nạng đứng đó nhìn theo tôi.

Hai giờ rưỡi chiều, tôi đang xem những tài liệu quảng cáo trước kia của công ty, lúc này Gary Quinn đi vào thông báo với mọi người, ba giờ cả phòng phải đi họp, để nghiên cứu thêm về dự án sắp làm.

Đang nghĩ có lẽ mình không cần phải đi đâu nữa, vì dù sao tôi cũng mới đến làm hôm nay thôi mà, hơn nữa tôi cũng không biết họ đang làm gì, thì chợt nghe Gary nói: "Joyce, cô cũng phải đi họp luôn đấy."

Tôi thoáng giật mình nhìn ông ấy, ông ấy gật đầu với tôi một cái.

"Vâng ạ." Tôi lập tức đáp.

Khi cùng các đồng nghiệp bước vào phòng họp, tôi thấy tất cả mọi người đều rất kinh ngạc, nhìn theo ánh mắt của các đồng nghiệp, tôi thấy Lương Văn Thông đã an vị trong phòng họp nhìn tôi.

Tôi chọn một chỗ trống ngồi xuống, khá xa chệch với hướng của Lương Văn Thông, không được nhìn anh, tôi tự nhắc nhở mình.

"Joyce khi ở Mỹ đã từng thực tập ở công ty, cũng có chút kinh nghiệm nên tôi mời cô ấy tham gia dự án này cùng chúng ta, hy vọng mọi người giúp đỡ cô ấy nhiều hơn." Lương Văn Thông từ từ nói.

"Không thành vấn đề." Gary Guinn nói.

Tất cả mọi người đều gật đầu, mà tôi cũng đang âm thầm kêu khổ, anh lại giở trò quý gì đây không biết. Một CEO chức cao quyền trọng như anh lại đích thân đến tận đây chỉ để thông báo mong mọi người hãy chiếu cố giúp tôi, bảo tôi làm sao giải thích cho rõ ràng được, đến kẻ ngu cũng sẽ biết mối quan hệ giữa tôi và anh không thể nào bình thường được.

Tôi ngẩng đầu lên, nhìn anh bằng ánh mắt rất nghiêm túc. Ánh mắt tôi như hình viên đạn thể kia mà anh lại ngồi đó cười lại với tôi mới ghê chứ. Tôi thật sự bó tay với anh rồi, đành phải cam chịu số phận thôi.

Dự án mà chúng tôi thảo luận hôm nay chính là một công ty muốn giới thiệu hoành tráng sản phẩm nước hoa mà công ty vừa cho ra mắt. Các đồng nghiệp đều đang tích cực trình bày ý kiến của mình, phải dùng ý tưởng nào để làm nổi bật dòng sản phẩm nước hoa. Trong cuộc họp, tôi ngồi nghe là chính, hoàn toàn không có khái niệm gì cả. Trong quá trình họp, tôi luôn len lén nhìn xéo về phía bên kia, vừa đúng lúc chạm phải ánh mắt ấy, tôi lại bắt đầu hoảng hốt.

Rốt cuộc cũng nhịn được đến khi cuộc họp kết thúc, tôi là người đầu tiên chạy ra khỏi phòng họp để thoát khỏi tâm trạng nóng như lửa đốt kia, sau đó hít thở thật sâu.

Trước khi tan sở mười phút, điện thoại di động của tôi vang lên, tôi lấy ra xem rồi nhấn nút nghe, là ba tôi.

"Alô, ba à, con vẫn chưa tan sở."

"Ba biết rồi, ba gọi điện là để nói cho con biết, mẹ đang ở phòng làm việc của ba đây này, tối nay chúng ta ăn cơm ở chỗ cũ nhé, nhà hàng Thái Diệp Hiên, thế nào?"

"Dạ, con biết rồi." Tôi vội vã muốn cúp điện thoại.

"Con gái, con nhớ gọi Văn Thông đi cùng nhé, nó sống có một mình nên ăn uống chắc cũng không đàng hàng đâu." Trong lúc tôi còn đang do dự, điện thoại trên bàn lại đổ chuông.

"Ba, con nghe điện thoại một chút, lát nữa con sẽ gọi lại cho ba." Cúp cuộc gọi này xong, lại phải tiếp một cuộc gọi khác, ngày đầu tiên đi làm của tôi đúng là bận rộn mà.

"Joyce, là tôi đây, tan sở xong cô có tính đi đâu không?" Lương Văn Thông hỏi.

"Ba mẹ tôi đã hẹn cả nhà tối nay ra ngoài ăn, họ muốn ăn mừng ngày đầu tiên tôi đi làm đó mà."

"Vậ à." Trong giọng nói của anh có pha chút thất vọng.

"Ba tôi cũng mời anh cùng đi, anh có rảnh không?" Tôi nhỏ giọng hỏi.

"Rảnh chứ, mọi người tính ăn ở đâu?"

"Vẫn là nhà hàng ở dưới lầu, anh tính đi chưa."

"Cô đi trước đi, tôi hết bận rồi qua đó. Được không?"

"Được, chúng tôi ở đó đợi anh nhé."

Ba mẹ cùng tôi đi tới nhà hàng, vừa mới gọi trà xong thì tôi nhìn thấy Lương Văn Thông chống nạng bước vào nhà hàng, ngó dáo dác nhìn xung quanh.

Tôi lập tức vẫy tay gọi anh, sau đó anh từ cửa đi chậm chậm đi về phía tôi.

"Văn Thông, mau ngồi xuống đi." Ba tôi nhiệt tình nói.

"Chào chú, chào dì, dì và chú dạo này khỏe không ạ?"

"Chú và dì đều rất khỏe, mà Văn Thông này, có phải gần đây cháu rất bận phải không? Dì thấy sắc mặt của cháu không tốt lắm." Mẹ tôi ân cần nói.

"Dạ cả tuần nay cháu hơi bận." Lương Văn Thông lễ phép nói.

"Cháu chỉ có một mình, công việc lại bận rộn, nhất định phải chú ý đến sức khỏe, phải ăn cơm đúng giờ, dì hiểu đàn ông các người ở bên ngoài một khi bận rộn là không còn nhớ gì cả." Mẹ tôi lại bắt đầu giảng dạy rồi.

"Vâng ạ, sau này cháu nhất định sẽ chú ý."

"Cái bà này, bà đừng vừa thấy Văn Thông lại bắt đầu căn nhắc thẳng nhỏ rồi." Ba tôi cười nói.

"Tôi thấy đáng vẻ mệt mỏi của nó thì tôi lại cảm thấy đau lòng." Mẹ tôi nhìn Văn Thông đau lòng nói.

"Cháu biết dì nói là vì muốn tốt cho cháu ạ, được dì nhắc nhở quan tâm....cháu rất thích nghe."

"Ông xem đi, Văn Thông thích nghe tôi nói kìa." Mẹ tôi vui vẻ cười.

Ngồi ở một bên nhìn mọi người vui vẻ nói chuyện với nhau, tôi càng để ý Lương Văn Thông hơn. Mẹ tôi nói không sai, sắc mặt của anh hình như hơi tái hơn bình thường thì phải, nói đúng hơn là trắng trợt cứ như không còn chút máu nào ấy chứ, còn gầy hơn so với lần đó đến nhà tôi nữa. Tôi đúng là quá vô tâm mà, sáng hôm nay gặp anh ở công ty nhưng lại không phát hiện ra cái gì cả. Sau này nhất định mình phải tăng cường chú ý mới được.

Văn Thông phát hiện tôi đang nhìn anh, anh liền mỉm cười với tôi. Nụ cười này của anh lại khiến cho tôi không hiểu gì cả.

"Văn Thông, dì có một yêu cầu, cháu nhất định phải đồng ý với dì đó." Mẹ tôi tiếp tục nói.

"Dì cứ nói đi ạ."

"Sau này mỗi tuần ít nhất một lần chsau phải đến nhà dì dùng cơm, dì muốn làm vài món ngon để cháu bồi bổ cơ thể. Cháu không giống Văn Trí, anh cháu đã có một người vợ rất đảm đang rồi." Mẹ tôi nói.

Ba và tôi ngồi ở bên cạnh càng không ngừng gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

"Dạ, cháu đồng ý với dì, chỉ cần cháu ở Hongkong, cháu nhất định sẽ đến nhà chú và dì dùng cơm, cháu cũng là người thích ăn uống lắm." Văn Thông cười nói. Anh cười lên cũng thật đáng yêu nhỉ.

Chúng tôi giống như người một nhà vậy, vui vẻ ăn xong bữa tối, chúng tôi cùng nhau đi ra khỏi nhà hàng, ba mẹ tôi đi ở phía trước. Tôi dùng ánh mắt dò hỏi nhìn Lương Văn Thông.

Anh hiểu được ý của tôi nên nói: "Joyce, hôm nay cô về nhà cùng chú và dì trước đi. Tôi còn phải về công ty một lát."

"Hả, giờ này còn muốn về công ty sao?" Tôi bất mãn nói.

"Thật xin lỗi, tôi còn phải sửa lại một số tài liệu để ngày mai đi công tác."

"...."

Thấy tôi không nói gì cả, anh nói: "Yên tâm đi, tôi sẽ không làm việc muộn đâu." Tôi thấy anh rất muốn ôm tôi một cái, thế nhưng anh lại không làm được, bởi vì anh phải dùng hai tay để chống nạng.

Tôi nhìn ra được sự tiếc nuối của anh, nhưng tôi cũng không còn cách nào khác, chỉ đành nói: "Đây là do anh hứa đó nha, nhất định phải về nhà sớm đó."

"Nhất định, về đến nhà tôi sẽ điện thoại cho cô."

"Ba mẹ, chúng ta đi trước đi, Văn Thông anh ấy còn phải về công ty nữa." Tôi nói.

"Ồ, Văn Thông, cháu phải về công ty sao?" Mẹ tôi lại bắt đầu oán trách.

"Dì à, cháu thật xin lỗi, cháu phải chuẩn bị tài liệu để ngày mai đi công tác ạ."

"Cháu bận rộn quá nhỉ, Văn Thông, nhớ về nhà sớm nhất có thể nhé." Ba tôi đứng bên cạnh Văn Thông nói.

"Dạ, nhất định ạ."

Khi chúng tôi nói lời tạm biệt nhau thì tôi dấu bằng tay nhắc nhở anh phải gọi điện thoại cho tôi.

Anh nhìn tôi bằng đôi mắt tràn đầy ý cười.

EM LÀ ÁNH SÁNG CỦA ĐỜI ANH!

Du Nhàn Miêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 12

Hôm nay là ngày thứ ba tôi đến công ty làm việc, chiều nay Lương Văn Thông sẽ đi Bắc Kinh công tác, tôi đoán có lẽ hôm nay anh sẽ không đến công ty. Tối đêm trước sau khi gia đình tôi và anh chia tay đến nay chúng tôi chưa gặp lại nhau.

Ngày hôm qua có nhận được điện thoại của anh, anh nói cho tôi biết mình đang đi họp, nên không kịp đến gặp tôi, tôi nghe giọng nói của anh có vẻ khá mệt mỏi, liền dặn dò anh đừng nên làm việc quá sức.

Hai ngày không thấy mặt anh, quả thật tôi nghĩ về anh rất nhiều, trong tâm trí tôi tràn ngập hình bóng của anh, sao lại như thế được chứ? Tôi lắc đầu, vội tập trung chăm chỉ làm việc. Mở văn kiện trước mặt ra, đây là văn kiện Mr. Quinn đưa cho tôi, ông ấy muốn tôi làm xong trong vòng một tuần rồi giao lại cho ông ấy, đây là dự án đẩy mạnh lượng tiêu thụ của nhãn hàng nước hoa. Nhiệm vụ cũng gian khổ thật đấy, đây là lần đầu tiên cá nhân tôi làm một dự án, hiện tại thì tôi vẫn chưa có ý tưởng nào cả. Thần tượng của tôi không có ở đây nên tìm ai để nảy ra ý tưởng bây giờ.

Chuông điện thoại làm tôi giật cả mình. Lập tức cầm điện thoại lên.

"Văn Ý, là tôi đây, cô có thể đến phòng của tôi được không?" Là giọng của Văn Thông.

Đây là lần đầu tiên anh gọi tên tiếng Trung của tôi, khiến tôi không biết phải trả lời anh thế nào.

"Văn Ý, sao cô không nói gì thế."

"À, tôi lập tức sang liền."

"Được, tôi chờ cô."

Cúp điện thoại xong tôi ngay lập tức đi sang phòng anh, hiện tại tôi cũng không thể suy nghĩ được nhiều, hình như là... tôi rất muốn gặp anh thì phải.

Tôi đứng trước cửa văn phòng anh làm việc gõ một cái.

"Mời vào." Âm thanh dễ nghe của anh vang lên.

Đẩy cửa đi vào thì thấy anh đang ngồi trên chiếc ghế da sau bàn làm việc mỉm cười nhìn tôi, "Văn Ý, ngồi đi." Anh ra dấu bảo tôi ngồi xuống chiếc ghế đối diện.

Tôi vui vẻ đi tới chỗ đối diện anh ngồi xuống, "Tôi có thể hỏi anh một vấn đề không?"

"Đương nhiên. Có chuyện gì vậy?" Anh tò mò hỏi.

"Sao tự nhiên hôm nay anh gọi tôi là Văn Ý thế?"

"Ồ, tôi gọi cô là Văn Ý khiến cô cảm thấy khó chịu sao?"

"Không phải, chỉ là trước kia anh vẫn hay gọi tôi là Joyce mà."

"Là như vậy, hôm trước sau khi chúng ta ăn tối, lúc chào tạm biệt, tôi nghe cô gọi tôi bằng Văn Thông, tôi cảm thấy rất ên tai, cảm giác ấy cũng rất tuyệt. Cho nên tôi quyết định về sau gọi cô là Văn Ý, còn cô thì gọi tôi là Văn Thông, có được không?"

Tôi suy nghĩ một chút nói: "Được, không thành vấn đề, nhưng ở công ty thì không được."

"Ok, quyết định thế nhé." Anh cười.

"Không phải hôm nay anh đi Bắc Kinh công tác à?"

"À, tôi chuẩn bị đi đây, chỉ là trước khi đi tôi muốn gặp cô một chút đó mà." Giọng anh mỗi lúc càng nhỏ. Nhưng tôi nghe được, hơn nữa khi nghe vậy tôi còn thấy rất vui. Tôi nhìn anh chăm chăm.

"Sắc mặt anh hình như không tốt lắm thì phải, hôm qua anh ngủ không ngon à, anh sắp biến thành gấu trúc rồi đó 0.0."

"Đành chịu thôi, sau này tôi nhất định sẽ chú ý."

"Chừng nào anh đi?" Giọng tôi khi nói chuyện có vẻ nũng nịu sao sao ấy.

"Cũng sắp rồi." Anh nhìn đồng hồ đeo tay.

"Hay quá, vừa kịp thời gian, anh hãy cứu tôi với, anh cho tôi một chút gợi ý được không, tôi không có ý tưởng gì về dự án lần này cả." Tôi trưng ra vẻ mặt cầu xin nói.

"Cái dự án nước hoa đó sao?"

"Đúng vậy, hôm nay Mr. Quinn bảo cho một tuần để hoàn thành bản kế hoạch rồi giao cho ông ấy, tôi phải làm sao đây? Tôi chưa bao giờ làm dự án một mình cả."

"Đừng gấp, Văn Ý, điều trước tiên là cô cần phải nắm bắt được điểm xuất phát cho ra đời của dòng nước hoa này." Văn Thông kiên nhẫn nói.

"Điểm xuất phát à?"

"Nói thí dụ về dòng nước hoa này nhé, đại khái là có một cô gái nhìn thấy chàng trai mà cô ấy thầm mến, cô ấy nghĩ đủ mọi cách để người con trai ấy chú ý đến mình... Từ tâm trạng đến hành động... Tất cả mọi thứ. Cô phải để trí tưởng tượng của mình được bay bổng và mường tượng ra."

Tôi nghiên ngẫm những lời anh nói, đột nhiên phun ra một câu mà ngay cả tôi cũng giật mình, "Tôi chưa từng thầm mến ai cả, làm sao có được cảm giác ấy bây giờ?" Nói xong tôi giương mắt nhìn anh.

Anh cũng nhìn lại tôi bằng ánh mắt rất kỳ quái.

"Tôi lại nói gì sai sao?" Tôi nhỏ giọng hỏi.

"Văn Ý, cô có thể tìm hiểu cảm giác ấy qua những bộ phim hay tiểu thuyết mà cô thường hay xem thử sao." Anh nói với trạng thái thần thờ.

"Được rồi, tan việc tôi sẽ thử xem."

Có tiếng gõ cửa.

"Mời vào." Văn Thông nói.

Là Alan người mà tôi đã gặp ở sân bay, "Thomas, đã sắp đến giờ chúng ta phải đi rồi."

"Được, tôi lập tức xong ngay." Văn Thông kéo chiếc xe lăn từ sau ghế anh đang ngồi, tự mình ngồi lên rồi di chuyển xe lăn đến trước mặt tôi.

"Sao nay anh ngồi xe lăn, khó chịu ở đâu sao?" Tôi kinh ngạc và có chút lo âu hỏi.

"Không có đâu Văn Ý, mỗi lần đi máy bay thì tôi sẽ dùng xe lăn. Như vậy di chuyển cũng dễ dàng hơn. Hơn nữa thế này thì đi lại nhanh hơn lúc tôi chống nạng." Anh nói rất nhẹ nhàng.

Nghe anh nói vậy mà tôi thấy đau lòng không thôi.

Dường như anh cũng nhận ra tâm trạng đang biến hóa của tôi, di chuyển xe lăn đến trước mặt tôi, vươn hai tay ra cầm lấy tay tôi, " Văn Ý, vui lên nào, tôi không sao mà, tôi đi một tuần sẽ quay về, được không?"

Cảm giác đôi tay bị anh nắm chặt khiến trái tim tôi vui sướng đến nỗi đập loạn điên cuồng, khiến tôi có một cảm giác rất an toàn. Lúc thấy anh muốn buông tay, trong lòng tôi có cảm giác luyến tiếc không nỡ.

"Anh đi ngay bây giờ sao?"

"Đúng rồi, không đi sẽ không kịp mất, đến sân bay tôi sẽ gọi cho cô nhé."

"Anh đến Bắc Kinh cũng phải gọi điện thoại cho tôi đấy."

"Nhất định rồi." Anh lại cầm tay tôi, lần này hơi dùng sức, "Đưa tôi đến thang máy đi." Văn Thông dịu dàng nói.

"Được." Chỉ cần có thể ở cùng anh thêm một lát vào lúc này đối với tôi mà nói còn quan trọng hơn bất cứ điều gì.

Khi anh đẩy xe lăn vào thang máy rồi xoay người lại, cả hai chúng tôi đều thâm tình nhìn đối phương cho đến khi cửa thang máy chậm rãi đóng lại.

Liên lạc cho nhau bằng điện thoại để biết tình trạng của đối phương, khiến cho việc xa cách nhau một tuần cũng không quá dài. Hôm nay là đêm cuối anh ở lại Bắc Kinh, tôi đang nằm trên chiếc giường to đùng của mình, cầm điện thoại di động đợi điện thoại của anh, trong lòng tôi sốt ruột như kiến bò trên chảo nóng vậy.

Sao giờ này mà anh ấy còn chưa điện thoại cho mình, đã hơn mười giờ đêm rồi mà." Tôi lẩm bẩm phàn nàn.

Âm thanh ‘tin tin’ nhắc nhở tôi có tin nhắn đến. Tôi lập tức mở điện thoại ra xem tin nhắn, là Văn Thông gửi tới.

"Văn Ý, cô có khỏe không?"

"Không khỏe chút nào cả, sao hôm nay anh không gọi cho tôi?"

"Thật xin lỗi, hôm nay bận quá, tới bây giờ tôi vẫn chưa có thời gian rảnh nữa, hiện tại ở chỗ tôi còn rất nhiều người, chỉ có thể gửi tin nhắn cho cô mà thôi, cô không cần chờ tôi, mau đi ngủ đi, ngày mai còn phải dậy sớm đi làm nữa đấy."

"Tôi không mệt."

"Nghe lời, ngoan, ngày mai tôi sẽ trở về."

"Ngày mai mấy giờ anh tới sân bay vậy? Có đến công ty luôn không?"

"Hai giờ chiều tôi sẽ đến, rồi về công ty luôn, buổi tối chúng ta có thể cùng nhau ăn cơm."

"Được, tôi chờ anh."

"Ng ngoan, mau đi ngủ sớm đi."

"Ừm."

"Ngủ ngon."

"Ngủ ngon."

Điện thoại yên lặng, tâm trạng của tôi bình tĩnh lại. Từ từ tiến vào giấc mộng đẹp.

Không biết sao thời gian lại trôi qua chậm dữ vậy chứ? Giống như đang dừng lại vậy, tôi ở trong phòng làm việc đã làm rất nhiều việc không đúng với bốn phận của mình, đồng nghiệp của tôi cần photocopy rất nhiều tài liệu, cho nên tôi chủ động yêu cầu làm việc đó, bởi vì phòng photocopy nằm cạnh phòng làm việc của Văn Thông. Đứng ở chỗ đó, tôi sẽ biết được anh đã về công ty hay chưa, tôi không nhịn được nhìn đồng hồ đeo tay lần nữa, bây giờ cũng sắp bốn giờ rưỡi rồi, sắp tới giờ tan sở luôn rồi, sao anh còn chưa tới nữa? Có khi anh bị kẹt xe cũng nên. Tôi đứng trong phòng photocopy nóng lòng chờ đợi trong đau khổ.

"Joyce, cô ở đây à, mau lên cô có điện thoại này." Tiffany lo lắng nói với tôi: "Điện thoại di động của cô kêu từ nãy giờ đó, nhưng tôi không biết cô đang ở đâu, sau đó tôi nghe điện thoại vang lên lần nữa, tôi giúp cô nghe máy, là trợ lý Alan của Lương tổng tìm cô đấy. Tôi đi lòng vòng tìm cô cả buổi, không biết bên kia còn giữ máy không nữa. Cô mau về nghe điện thoại đi, tôi giúp cô photo đồng tài liệu này cho."

"Cảm ơn cô." Nói xong tôi ngay lập tức chạy về chỗ ngồi của mình, tim đập bịch bịch, tại sao Alan lại điện thoại cho tôi kìa? Nỗi lo lắng đột nhiên xuất hiện.

"Tôi là Joyce đây."

"Rất cuộc cũng tìm được cô, tôi đã gọi cho cô rất nhiều lần rồi." Giọng Alan rất lo lắng.

"Các anh về chưa? Thomas đâu? Các anh không về công ty sao?"

"Hai giờ rưỡi chúng tôi đã đến, nhưng chúng tôi không về công ty được, bệnh của Thomas trở nên nghiêm trọng rồi."

Đầu của tôi lập tức nổ bùm một cái, "Anh ấy bị làm sao?"

"Bây giờ tôi không thể nói rõ với cô được, tôi đã bảo tài xế chờ cô dưới lầu rồi đấy, cô mau qua đây đi."

"Được, tôi sẽ lập tức xuống ngay."

Tôi xin Mr. Quinn nghỉ sớm, sau đó vội vàng cầm túi xách chạy ra khỏi công ty.

Lúc ngồi trên xe đến nhà Văn Thông, bây giờ tôi mới cảm nhận được cái gọi là lòng như lửa đốt. Không biết nên diễn tả làm sao nữa.

"Chú tài xế, lúc này là chú đón anh Lương sao?" Tôi nhất định phải tìm một người để nói chuyện mới được.

"Đúng vậy thưa cô Lâm."

"Bệnh của anh ấy rất nghiêm trọng à?"

"Dạ phải, cậu ấy đang phát sốt, hình như hông cậu ấy đang trở đau."

Trời ạ, sao lại có thể như vậy được? Ngày hôm qua khi anh gửi tin nhắn cho tôi không phải bảo rất khỏe sao? Không biết tình trạng của anh như thế nào rồi nữa? Càng nghĩ tôi càng khẩn trương. Ngóng nhìn ước gì có thể lập tức bay đến bên cạnh anh.

Khi xe mới vừa dừng trước cửa nhà Văn Thông, tôi lập tức mở cửa nhảy xuống xe, tay tôi ấn chuông cửa cũng hơi run rẩy.

Rất nhanh Alan đã ra mở cửa, tôi vội vàng hỏi, "Sao rồi, Thomas thế nào?" Tôi lập cập không biết phải nói gì cả.

"Đừng hoảng hốt, cô Lâm, tôi cho cậu ấy uống thuốc rồi, cậu ấy mới vừa ngủ. Cô ngồi xuống trước đi."

"Sao anh ấy lại ngã bệnh vậy?" Đây là câu duy nhất tôi có thể nói được ngay lúc này.

"Khoảng thời gian này sức khỏe Thomas không mấy tốt, công việc liên tục bận rộn, mà bản thân cậu ấy cũng không chú ý." Alan đưa cho tôi một ly nước.

"Hôm anh ấy đi công tác không phải còn rất khỏe sao?"

"Hôm đó cậu ấy đã có triệu chứng sốt rồi, tôi vốn muốn bảo cậu ấy ở nhà nghỉ một chút rồi hãy đến sân bay, nhưng cậu ấy nằng nặc đòi đến công ty. Nói ở công ty có chuyện rất quan trọng cần làm, bạn học cũ như tôi đây mà cũng không khuyên nổi."

Có chuyện quan trọng phải làm, là tới gặp tôi sao?

"Bữa đó hình như chân của cậu ấy bị co rút, lúc tôi tới đón cậu ấy thì cậu ấy còn kiên trì muốn dùng nạng, nhưng cậu ấy ngay cả đứng cũng đứng không nổi. Sau đó cậu ấy quyết định dùng xe lăn." Alan nói một hồi nên không chú ý đến tôi, nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt của tôi, anh thoáng giật mình.

"Cô không sao chứ, cô Lâm. Sắc mặt cô nhìn rất khó coi."

"Tôi không sao, Thomas mấy ngày nay cứ sốt như vậy sao?" Hiện tại trong đầu tôi giống như đang chắt đầy bùn nhão vậy, không suy nghĩ được gì cả.

"Đến Bắc Kinh, tôi lập tức buộc cậu ấy đi bệnh viện, truyền dịch suốt ba ngày nên mới hạ sốt, nhưng hôm qua lại bận đến tận khuya, còn uống không ít rượu. Hôm nay bị sốt trở lại, lúc trên máy bay thì hông bị đau thắt đến đổ đầy mồ hôi."

"Hông của anh ấy sao lại đau dữ vậy?" Những điều tôi biết về anh thật sự là rất ít.

"Đó là do tai nạn cũ, hông cậu ấy từng bị thương khá nặng."

"Tôi có thể đi thăm anh ấy một chút được không?"

"Dĩ nhiên, chắc cậu ấy vẫn còn đang ngủ."

Alan dẫn tôi đến phòng của anh, đây là lần đầu tiên tôi vào phòng anh, anh ở lâu một, Alan đẩy cửa ra bảo tôi vào đi.

Tôi rón rén đi tới bên giường anh, thấy anh ngủ mà vẫn cau mày, chắc là thấy không thoải mái rồi. Tôi dùng tay sờ lên trán anh, vẫn còn rất nóng, đúng lúc tôi đang chuẩn bị đi ra ngoài tìm Alan, thì tôi nghe anh thều thào: "Văn Ý", âm thanh rất nhỏ, rất mơ hồ, nhưng tôi có thể xác định được anh đang gọi tên tôi, tôi tưởng anh đã tỉnh dậy nên đi tới xem, không ngờ anh vẫn đang ngủ.

Tôi ra khỏi phòng nói với Alan: "Alan, anh về nhà nghỉ ngơi trước đi, tôi thấy anh cũng mệt rồi, tôi sẽ ở lại chăm sóc cho anh ấy. Nhà tôi ở ngay đối diện nhà anh ấy, lát nữa tôi sẽ bảo bác sĩ gia đình tôi sang khám cho anh ấy, rồi nhờ người nhà nấu chút gì cho anh ấy luôn, anh hãy yên tâm đi, có chuyện gì tôi sẽ gọi cho anh."

"Được, vậy làm phiền cô nhé. Cô Lâm, có đôi lời tôi không biết có nên nói với cô hay không, nhưng lần này từ Mỹ trở về, tôi cảm thấy cô chiếm một vị trí rất quan trọng trong lòng Thomas, điều này tôi có thể cảm nhận được."

Tôi ngượng ngùng gật đầu.

"Đây là chìa khóa nhà, vậy tôi về trước, có chuyện gì thì điện thoại cho tôi."

"Được. Anh cũng về nghỉ ngơi sớm nhé."

Tiền Alan đi rồi tôi quay trở lại phòng của Văn Thông, đứng bên cạnh nhìn anh chăm chú, anh gầy đi rất nhiều, hai má cũng hóp lại, sắc mặt tái nhợt.

Thấy anh như thế, tôi không kiềm chế được mà rơi nước mắt, lòng cũng nhói đau.

EM LÀ ÁNH SÁNG CỦA ĐỜI ANH!

Du Nhàn Miêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 13

Edit: Freya

Beta: TieuKhang

Tôi đau lòng nhìn Văn Thông, hình như vì sốt nên anh cảm thấy lạnh thì phải? Tấm chăn bị anh kéo giựt lên nên chân của anh bị lộ ra, tôi sợ chân anh bị lạnh nên vội kéo tấm chăn của anh xuống thấp một chút, nhưng khi tôi thấy chân của anh khiến tôi sợ điếng hồn.

Hai chân anh tái nhợt, hơn nữa bàn chân bị co rút giống như tôi cong bàn chân lại mỗi khi tập múa ballet lúc nhỏ vậy, ngón chân chụm lại với nhau, hai chân ngoạc ra hướng phía ngoài, teo tóp không hề có chút sức sống. Tôi dè dặt sờ tay lên chân anh, nhiệt độ chân anh không nóng như cơ thể anh, ngược lại chúng rất lạnh, nên tôi dùng chăn phủ kín chúng lại. Trái tim đôi đau đớn không thôi, cùng là thân thể của một người nhưng lại có sự khác nhau về nhiệt độ như thế. Rồi cuộc anh bị thương thế nào mới ra nông nỗi này cơ chứ? Tôi thật sự rất muốn biết.

Trong khi tôi đang sững sờ nghĩ ngợi, bỗng nghe thấy giọng nói yếu ớt gọi tên mình, "Văn Ý, là cô sao?"

Tôi vội ngồi xổm xuống trước mặt anh nói: "Vâng, là tôi, tôi đang ở đây đây. Anh thấy sao rồi, Văn Thông?" Tôi lại sờ trán anh, vẫn còn hơi nóng.

"Thật xin lỗi, hôm nay tôi không thể nào ăn cơm cùng cô rồi." Giọng anh yếu ớt nói.

"Lại nữa rồi, tại sao cứ hễ mở miệng ra là anh lại xin lỗi tôi chứ? Chẳng lẽ anh cứ định khách sáo với tôi vậy sao?" Nói xong mắt tôi lại ngân ngấn nước.

"Đừng khóc, ngoan, thấy cô khóc tôi lại càng thấy khó chịu thêm đấy." Anh vươn tay ra lau nước mắt cho tôi.

"Nhưng thấy anh ngã bệnh tôi cũng đau lòng mà."

"Lần sau nhất định tôi sẽ chú ý, không để mình ngã bệnh nữa đâu, được không? Bảo bối của tôi."

Anh gọi tôi là gì cơ? Bảo bối của tôi? Nghe anh gọi vậy khiến tôi càng khóc to hơn nữa, nhìn trừng trừng thẳng vào anh.

Anh cũng ý thức được vì mình quá gấp gáp mà lỡ lời. Nhìn bộ dạng khóc bù lu bù loa của tôi, tay chân anh càng luống cuống, anh chống tay xuống giường cố gắng ngồi dậy.

Tôi vội vàng đề anh xuống, lo lắng nói: "Anh làm gì đó, nằm xuống mau."

"Nếu cô không thích tôi gọi cô như vậy thì cho tôi thu hồi lại lời lúc nãy nhé." Giọng anh nhỏ hần đi.

"Sao chứ, em đương nhiên thích rồi, nhưng không phải trước kia anh luôn bảo xem em như em gái thôi sao?" Nhớ tới lời lần trước anh nói lúc ở nhà tôi, tôi thấy giận ghê gớm.

Anh bị tôi làm cho cứng họng, hơi giật mình nhìn tôi.

"Mỗi lần nhớ đến câu nói đó của anh là em cảm thấy không vui." Tôi bĩu môi nói.

"Nhưng so với anh em còn quá trẻ." Anh như có điều lưỡng lự nói.

"Anh sống ở phương Tây mà cũng bận tâm đến cái vấn đề tuổi tác này nữa hả, hơn nữa bây giờ là thời đại nào rồi chứ?"

"...."

"Dù sao đi nữa thì em cũng không thích mình chỉ là em gái của anh, mà càng nói càng mất hứng à, em không thèm để ý đến anh nữa đâu." Nói xong tôi liền đứng lên.

"Đừng đi." Anh đưa tay kéo tôi lại.

Tôi nhìn anh nhưng vẫn không nói gì. Còn anh thì cười cười, thông thả ung dung nói: "Không để em làm em gái nữa, cho nên em đừng bỏ mặc một bệnh nhân như anh lại một mình nhé, bảo bối."

Oh, my God, tôi đang làm gì vậy trời, sao lại không hiểu chuyện như vậy chứ, anh ấy vẫn còn đang sốt cơ mà, tôi còn giận dữ với anh nữa, tôi như thế này thì làm sao trở thành bạn gái của anh được.

"Em xin lỗi, là do em không đúng rồi, anh đang bệnh mà em lại cáu kỉnh với anh." Tôi cúi đầu nói.

"Bảo bối, ngồi xuống đây đi, được không?"

"Ừm." Tôi ngoan ngoãn ngồi xuống cạnh anh.

"Để em ấm ức lâu như vậy, em đương nhiên có thể trừng phạt anh, em bảo anh không được xin lỗi em, thì em cũng không cần xin lỗi anh đâu, được chứ?"

"Được, em rất thích anh gọi em là bảo bối." Tôi vừa cười, vừa nhỏ giọng nói. Mắt mặt quá đi, vừa khóc vừa cười nữa chứ.

Trước ánh mắt nóng bỏng của tôi dường như anh có chút ngượng, anh cũng nhìn lại tôi đăm đăm, cuối cùng mỉm cười nói: "Em thích là được rồi."

Nghe anh nói vậy, những chuyện khó chịu trong lòng tôi đều bay biến đi hết. Nhìn gương mặt anh vì sốt mà hơi ửng đỏ, nên tôi nghiêm túc nói với anh: "Một là em gọi bác sĩ Lưu đến khám bệnh cho anh, hai là em đưa anh đến bệnh viện, tùy anh lựa chọn."

"Anh không muốn đi bệnh viện." Anh lập tức trả lời.

Tôi gật đầu với anh một cái, sau đó lập tức ra khỏi phòng anh gọi điện thoại cho bác sĩ Lưu, phiền ông ấy đến nhà Văn Thông, tôi nói sơ tình trạng của Văn Thông cho ông ấy biết, còn chi tiết hơn nữa thì tôi không biết rõ thế nào. Đặt điện thoại xuống, tôi vội lấy điện thoại ra gọi về nhà, người nghe điện thoại là mẹ tôi.

"Bảo bối, sao giờ này còn chưa về vậy con, hôm nay không về nhà ăn cơm à?" Mẹ tôi hỏi liền hai câu.

"Mẹ, bây giờ con đang ở nhà anh Văn Thông, anh ấy mới từ Bắc Kinh trở về, bây giờ đang bị sốt, nằm ình một đống trên giường rồi ạ. Con mới vừa gọi điện thoại cho bác sĩ Lưu, nhờ ông ấy đến khám cho Văn Thông rồi. Mẹ, mẹ có thể nhờ dì Lâm nấu một chút cháo cho anh ấy được không ạ, con thấy hình như anh ấy hơi đói bụng thì phải."

"Được rồi, bảo bối, con đừng vội, mẹ sẽ bảo dì Lâm nấu ngay, con ở đó chăm sóc cho Văn Thông thật tốt đi, lát nữa mẹ sẽ đem ít thức ăn qua cho."

"Dạ." Đặt điện thoại xuống, tôi mới cẩn thận quan sát phòng khách nhà Văn Thông. Không gian rất lớn nhưng không trang trí gì nhiều, mọi thứ

đều rất sạch sẽ, tuy đơn giản nhưng cũng rất sáng tạo. Dùng hai tông màu trắng đen làm chủ đạo, đồ dùng trong nhà màu đen, ghế sofa màu trắng, điểm nhấn duy nhất trong căn phòng chính là những chiếc gối tựa trên chiếc sofa, chúng còn có màu hồng đào mà tôi thích nhất.

Mấy cái ly để đâu nhỉ? Tôi cần phải cho anh uống chút nước nóng mới được, thường người bị sốt phải nên uống nhiều nước. Tôi lục quanh nhà, trong nhà anh hình như không có nước nóng thì phải? Không được rồi, phải về nhà lấy thôi, tôi nghĩ vậy.

"Bảo bối, em đang tìm gì thế?" Có lẽ vì mệt nên giọng Văn Thông nói chuyện không lớn, nhưng bất ngờ vang lên giữa phòng khách rộng lớn vẫn khiến tôi giật bắn người.

"Sao anh lại ra đây?" Tôi thấy anh đang ngồi trên xe lăn, mặc bộ đồ ngủ màu xanh đen, nhưng không mang giày, để lộ ra đôi chân mất đi sức sống khiến người khác đau lòng.

"Em ở ngoài này lâu quá nên anh ra xem em thế nào."

"Em đang tìm cái ly, nhà anh có nước nóng không?"

"Ly và máy đun nước đều ở nhà bếp đấy." Anh đẩy xe lăn ý muốn đi vào phòng bếp, tôi gọi anh lại.

"Văn Thông, anh ở đây nghỉ đi, để em đi lấy cho." Nói xong tôi lập tức đi nhanh về phía mà anh chỉ.

Khi tôi cầm ly nước quay trở lại thì thấy Văn Thông ngồi trên xe lăn nhưng hơi nghiêng người về phía trước dùng tay trái xoa xoa hông.

"Hông của anh còn đau hả?" Tôi nhỏ giọng hỏi.

"Không sao, chỉ thấy hơi nhói nhói."

"Hay anh về phòng nằm nghỉ thêm đi."

"Anh muốn ngồi một chút, cứ nằm mãi thấy người uể oải không có chút sức lực nào cả."

"Vậy anh ngồi dựa vào ghế sofa này đi." Nói xong tôi đặt ly nước lên bàn. Rồi lấy hai cái gối dựa màu hồng đào xếp vào một chỗ.

Văn Thông đẩy xe lăn đẩy đi tới, điều chỉnh vị trí xong tự xê dịch từ xe lăn sang ghế sofa, động tác của anh hôm nay rõ ràng chậm hơn so với mọi ngày, có thể do bị bệnh nên tay anh mới không có sức.

Tôi đỡ anh chuyển qua ghế sofa, sau đó muốn giúp anh nhấc hai chân lên, anh lập tức ngăn cản tôi nói: "Bảo bối, để tự anh làm được rồi."

Tôi dùng tay đứng sang bên cạnh nhìn anh dùng tay nâng hai chân đặt sang ghế sofa, đùi anh vẫn còn chút khả năng hoạt động, nhưng từ đầu gối trở xuống thì hoàn toàn không cử động được, chân của anh vì chuyển động mà cứ lắc lư qua lại, rõ ràng mắt cá chân của anh không có chút sức lực gì cả.

"Trông chúng rất khó coi phải không?" Văn Thông nhìn đôi chân của mình nói.

"Nhìn có vẻ hơi gầy ạ, em có thể sờ chúng được không?" Tôi dè dặt hỏi.

Văn Thông nhìn tôi một hồi lâu làm tôi cảm thấy không biết có phải mình đã đưa ra yêu cầu quá đáng quá hay không nên lập tức nói: "Xin lỗi anh, em yêu cầu hơi vô lý rồi, anh cứ xem như em chưa nói gì hết nhé." Tôi định sang chỗ ghế sofa bên cạnh ngồi xuống.

"Bảo bối, em không cần phải xin lỗi anh đâu, anh chỉ sợ em thấy chúng xấu xí quá mà thôi." Anh kéo tay tôi lại rồi nhỏ giọng nói tiếp, "Nếu

em không cảm thấy chúng chúng khó coi thì em cứ tự nhiên kiểm tra đi."

"Chân anh không khó coi chút nào đâu, chỉ là do thiếu vận động nên gãy đi mà thôi." Tôi lấy tay nhẹ nhàng xoa xoa chân phải của anh, mắt cá chân phải của anh hoàn toàn trái ngược với mắt cá bên trái, "Đây chính là chân bị gãy của anh lúc em còn thực tập sao? Đau lắm phải không?" Tôi hỏi.

"Không đau chút nào cả, chân anh từ đầu gối trở xuống hoàn toàn không có cảm giác gì, cho đến khi mắt cá chân của anh sưng phồng lên, thì anh mới biết là nó đã gãy."

Lúc nghe anh nói chân bị gãy xương mà anh không cảm nhận được gì, trái tim tôi đau đớn như ai dùng dao cứa vậy, tôi xoay mặt ra chỗ khác để anh không nhìn thấy tôi khóc, nhưng nước mắt đã nhỏ xuống đùi anh.

Cảm nhận được tôi đang khóc, anh lập tức kéo tôi về phía anh và xoay mặt tôi lại, anh lấy khăn giấy trên bàn giúp tôi lau đi nước mắt, dịu dàng nói: "Bảo bối, đừng khóc, chân anh không đau chút nào cả, nhưng vừa thấy em khóc chúng lại đau rồi đây này."

"Đau sao, anh đau chỗ nào hả?" Tôi khẩn trương hỏi.

"Bảo bối ngốc, là trái tim anh đau đó, anh rất đau lòng khi thấy em khóc." Anh chột dùng sức ôm tôi vào trong ngực anh.

Cơ thể tôi đầu tiên hơi sượng lại, sau đó tôi cũng duỗi hai tay vòng qua cổ anh, cơ thể cứng ngắc dần dần trở nên mềm mại, dụi dụi vào lồng ngực anh. Ấm quá, tôi không còn nhận biết được sự ấm áp này có phải do anh đang phát sốt mới có hay không, nhưng tôi rất quyến luyến nhiệt độ đó từ anh. Tôi tựa mặt mình sát vào cổ anh hơn.

Một hồi chuông cửa phá vỡ sự yên bình của chúng tôi, tôi vội vàng buông tay ra đứng lên nói: "Chắc là bác sĩ Lưu đến rồi, em đi mở cửa."

Người tới quả nhiên là bác sĩ Lưu, ông ấy đã năm mươi tuổi rồi, là một người rất tốt bụng, tay nghề cũng rất tốt.

Ông ấy là bác sĩ của gia đình tôi đã nhiều năm, ông ấy cũng đã chứng kiến tôi trưởng thành, ông ấy xem tôi như con gái của ông ấy vậy.

"Joyce, bạn của cháu sao rồi?" Bác sĩ Lưu hỏi.

"Anh ấy mới từ Bắc Kinh về thì bất ngờ phát sốt ạ, cháu nghe trợ lý của anh ấy nói là phần eo của anh ấy thỉnh thoảng cứ hay đau lắm ạ."

"Để chú đi xem cậu ấy như thế nào."

Tôi dẫn bác sĩ Lưu đến trước mặt Văn Thông, giới thiệu đơn giản.

"Văn Thông, đây là bác sĩ Lưu."

"Chú Lưu, đây là anh Lương Văn Thông."

Khi bọn họ bắt tay nhau, bác sĩ Lưu nói: "Cậu Lương đây và Lương Văn Trí là...?" Khi ông vẫn còn đang suy đoán thì Văn Thông đã nói: "Anh ấy là anh trai cháu. Chú cũng biết anh ấy ạ?"

"Tôi cũng là bác sĩ gia đình của họ, tôi rất thích thằng nhóc Bính Bính."

"À đúng rồi, cháu quên mất chuyện này nữa." Tôi đứng cạnh bên nói.

"Cậu Lương, để tôi xem cậu một chút nào."

"Được, chú cứ gọi cháu là Thomas đi ạ." Nói xong Văn Thông dời hai chân xuống đất, kéo xe lăn qua rồi tự mình chuyển qua xe lăn. Sau đó đặt chân lên bàn đạp.

Đúng lúc tôi đang tính xem có nên vào cùng bọn họ không, thì nghe Văn Thông nói: "Văn Ý, em cũng vào đi, để em ở bên ngoài cũng sốt ruột."

Nghe anh nói vậy, tôi cũng nghe theo đi cùng Văn Thông vào phòng ngủ.

Bác sĩ Lưu giúp Văn Thông chuyển mình từ xe lăn sang giường, bảo anh nằm xuống, bác sĩ Lưu cho anh ngâm nhiệt kế, một lát sau lấy ra xem nói: "Thomas, cậu có sốt nhẹ, cậu mới sốt hôm nay sao?"

"Tuần trước cháu cũng hơi sốt, khi cháu đến Bắc Kinh công tác có truyền dịch ba ngày nên cũng ổn, nhưng ngày hôm qua có thể là do quá bận và uống chút rượu, còn ở trong phòng máy lạnh nên có thể cháu bị nhiễm lạnh cũng nên, sáng sớm hôm nay lại bắt đầu sốt cao."

"Cậu cần phải chú ý đến sức khỏe, không nên làm việc quá độ, tốt nhất cậu nên cố gắng hạn chế không được uống rượu nữa."

"Dạ, sau này cháu sẽ chú ý." Văn Thông vừa nói vừa nhìn tôi như đang trấn an sự bất mãn của tôi.

"Tôi sẽ tiêm cho cậu một mũi hạ sốt, kê toa thêm một số thuốc cho cậu, nhất định phải uống nhiều nước thì cơn sốt sẽ nhanh hạ thôi. Eo của cậu tại sao lại đau? Có đau nhiều không?"

"Chỉ mới tuần này thôi ạ, do cháu ít ngồi mà đi lại nhiều quá, lại còn nghỉ ngơi rất ít." Giọng của Văn Thông rất nhỏ. Anh còn hơi khẩn trương liếc nhìn sang tôi.

"Tôi có thể tìm hiểu về tình trạng của chân cậu một chút được không?"
Bác sĩ Lưu hỏi.

"Cháu bị gãy xương L3, từ hai đầu gối trở xuống không còn cảm giác gì cả. Đã làm phẫu thuật ba lần rồi ạ, trong xương có đặt đinh cố định."

Văn Thông nói khá nhiều thuật ngữ chuyên môn khiến tôi nghe không hiểu.

"Trừ hai đầu gối trở xuống, những bộ phận khác thì sao?" Bác sĩ Lưu hỏi tiếp.

"Mặt ngoài bắp đùi cháu cũng không có cảm giác gì, phần lưng thì kém linh hoạt hơn so với trước, phía sau đùi thì không cảm nhận được rõ lắm, còn đùi trước thì có cảm giác, trải qua mấy năm vật lý trị liệu, cơ đùi cũng đã khôi phục không ít, có thể dùng đùi để kéo lê bàn chân, mắt cá chân chống đỡ được trong thời gian ngắn để cố định hai chân, dùng nạng chống đỡ nên cháu đi đứng cũng khá ổn."

"Tôi có thể xem tình trạng chân của cậu không?"

"Vâng, được ạ." Lúc anh muốn kéo ống quần lên, Văn Thông nhìn tôi, tôi lập tức gạt đầu với anh ý bảo tôi cũng muốn xem.

Khi nhìn thấy chân anh, tôi bị hình dạng đôi chân dọa cho hết hồn, tôi chưa nhìn thấy đôi chân nào giống như thế này.

Đùi anh vẫn còn chút cơ bắp, nhưng đến hai đầu gối trở xuống chỉ còn da bọc xương mà thôi, một chút thịt cũng không có. Tôi thấy hình như chúng chỉ bằng cánh tay anh là cùng, chân như vậy sao có thể đi đứng được cơ chứ. Thấy đôi chân của anh tôi mới cảm nhận được khi anh di chuyển khó khăn đến cỡ nào, tôi cố dè nén nước mắt của mình, nhất định không thể để nó chảy xuống.

Bác sĩ Lưu lại giúp Văn Thông lật người nằm sấp trên giường, tôi lập tức nhìn thấy sau lưng phần hông của anh có một vết dao rạch rất lớn. Bởi vì da của anh rất trắng nên vết sẹo kia càng thêm rõ ràng.

Bác sĩ Lưu kiểm tra tình trạng của anh kỹ càng rồi nói: "Mấy ngày tới tốt nhất cậu nên nằm trên giường nghỉ ngơi, để phần eo cậu bớt vận động lại, cậu có thường xoa bóp không, phần hông và bắp đùi của cậu rất cần

được xoa bóp nhiều đấy. Hiện tại phần cơ ở những bộ phận này đều bị cứng lại, không được để chân trần, phải thường xuyên mang vớ, chú ý giữ ấm cho chân, đừng để bị lạnh sẽ dẫn tới co giật. Tôi nghĩ những điều này cậu đã rõ rồi nên không cần tôi phải nói nhiều, nhưng phải xem cậu có làm được hay không mà thôi. Đúng không? Thomas."

"Được, cháu nhất định làm được."

Bác sĩ Lưu tiêm cho Văn Thông một mũi. Viết đơn thuốc rồi đưa cho tôi nói: "Joyce, phiền cháu nhờ ai giúp mua thuốc rồi."

"Cháu sẽ nhờ tài xế đi mua ạ." Văn Thông nằm trên giường nói.

"Được, vậy tôi đi trước, có chuyện gì thì điện thoại cho tôi."

"Cảm ơn chú." Văn Thông nói xong tính ngời dậy, cố gắng muốn bước xuống giường.

"Cậu không cần xuống giường, nghỉ ngơi cho tốt đi, Joyce đưa tôi ra ngoài là cũng được."

Cứ như vậy, tôi cùng bác sĩ Lưu ra khỏi phòng của anh.

EM LÀ ÁNH SÁNG CỦA ĐỜI ANH!

Du Nhàn Miêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 14

Tôi và bác sĩ Lưu cùng nhau ra khỏi phòng của Văn Thông, ra đến phòng khách bác sĩ Lưu liền nói với tôi: "Joyce, cháu nhất định phải khuyên cậu Thomas trong mấy ngày tới phải nằm trên giường nghỉ ngơi, cậu ấy đang bị kiệt sức đấy, chú gửi cháu lọ tinh dầu xoa bóp, cháu hãy nhờ dì Lâm xoa bóp phần hông giúp cậu ấy."

"Cháu tự làm cũng được ạ." Tôi cầm lấy lọ tinh dầu nói với vẻ chắc chắn.

"Cô bạn nhỏ, có phải cháu để ý người ta rồi hay không hả?" Bác sĩ Lưu cười nói với tôi.

"Chú à, chú đừng trêu chọc cháu nữa, cái gì mà cô bạn nhỏ chứ, cháu giờ đã tốt nghiệp đại học rồi kia mà."

"Đúng rồi ha, nhưng với chú cháu vẫn chỉ là một đứa trẻ mà thôi, xem ra chú đã già rồi. Được rồi, Joyce, chú về trước đây, có chuyện gì thì điện thoại cho chú."

"Vâng ạ, cháu cảm ơn chú Lưu." Khi tôi chào tạm biệt bác sĩ Lưu rồi chuẩn bị đóng cửa thì tôi nhìn thấy mẹ và dì Lâm đang xách túi lớn túi nhỏ đứng ở đối diện chuẩn bị băng qua đường.

Tôi lập tức cầm theo chìa khóa nhà ra chạy qua phụ giúp một tay, mẹ nhìn thấy tôi liền vội vàng hỏi thăm tình hình của Văn Thông, thấy dáng vẻ quan tâm ấy của mẹ giống như thật lòng đã coi Văn Thông là người nhà, tôi

vội vàng an ủi bà: "Mẹ, mẹ bình tĩnh đi ạ, chú Lưu vừa mới khám cho anh ấy rồi, chú ấy đã tiêm mũi hạ sốt cho Văn Thông. Nói điều quan trọng bây giờ là anh ấy cần phải nghỉ ngơi, vì khoảng thời gian vừa qua anh ấy đã làm việc quá sức."

"Thằng bé này, thật là, mẹ biết ngay là nó sẽ như thế mà, bây giờ chỉ có một mình nó ở Hongkong, lại không có ai bên cạnh chăm sóc, thử hỏi cơ thể nó làm sao mà chịu đựng được."

Chúng tôi xách túi lớn túi nhỏ đi vào nhà Văn Thông, mẹ lập tức hỏi, "Con gái, phòng bếp ở đâu? Để dì Lâm hâm thức ăn lại cho nóng, mẹ muốn thăm thằng bé một chút."

Tôi đưa dì Lâm đến phòng bếp, thuận tiện rót cho Văn Thông ly nước nóng, rồi tôi cùng mẹ đi vào phòng của Văn Thông. Bây giờ trời đã xẩm tối, tôi đang định mở đèn lên thì mẹ liền cản tôi nhỏ giọng nói: "Con gái, đừng bật đèn, có thể Văn Thông đang ngủ đó."

Tôi rón rén đi tới bên cạnh giường khom lưng nhìn xem anh thế nào, đúng là anh đang ngủ, mẹ quả là lợi hại mà, tôi lập tức ra dấu bằng tay với mẹ bảo chúng ta nên ra ngoài thôi, lúc chuẩn bị đi ra, tôi còn nhẹ nhàng sờ trán của anh, rồi sờ trán của mình, hình như không còn sốt nữa, lúc này trái tim tôi mới có thể thả lỏng một chút, nhưng sao anh ngủ mà vẫn cau mày thế nhỉ?

"Con gái." Mẹ nhẹ giọng gọi tôi, bảo tôi ra ngoài cùng bà ấy.

"Mẹ, hình như Văn Thông hết sốt rồi ạ." Tôi vui vẻ nói.

Đúng lúc này, tôi nhận được điện thoại từ tài xế của Văn Thông, ông ấy đang đứng trước cửa, tôi lập tức đưa cho ông ấy đơn thuốc của Văn Thông, phiền ông ấy giúp tôi đi mua thuốc.

Trở về phòng khách tôi thử thăm dò mẹ nói: "Mẹ, hôm nay con muốn ở đây chăm sóc anh ấy, ở đây không có ai ở cùng anh ấy cả."

"Được, vậy con ở lại đi, con gái ngoan con nhớ nhắc Văn Thông uống thuốc đúng giờ nhé, uống nhiều nước nữa, con cũng ăn chút gì đi, đừng để mình bị đói không tốt."

Vì mẹ ở đó giám sát nên tôi phải ăn một chút cháo, vì lo lắng cho anh mà từ chiều tới giờ tôi không muốn ăn uống gì cả. Chờ tài xế mua thuốc về, mẹ tôi cũng đứng dậy nói: "Con gái, vậy mẹ và dì Lâm về trước nhé, ba con ở nhà cũng sốt ruột lắm, con có cần gì thì gọi điện về nhà nhé. Nếu Văn Thông còn phát sốt nữa, thì con phải gọi xe cấp cứu đưa nó đến bệnh viện ngay biết không."

"Vâng ạ, con biết rồi, có chuyện gì con sẽ lập tức nhờ trợ lý của Văn Thông đến giúp con, mẹ mau về nhà nghỉ đi, mẹ cũng đừng lo lắng quá."

Tiền mẹ về rồi tôi cầm theo thuốc sau đó nhẹ nhàng đẩy cửa phòng Văn Thông. Vừa đẩy cửa ra tôi chợt hoảng hốt la lên, "Văn Thông, anh đang làm gì vậy?" Tôi thấy anh đang kéo kéo cái xe lăn.

"Anh mau mau nằm xuống, đừng lộn xộn nữa." Nói xong tôi lập tức đẩy xe lăn ra.

"Bảo bối, em đẩy xe lăn lại đây cho anh đi, anh phải đi vệ sinh. Nhanh lên." Văn Thông cười nói với tôi.

Tôi cũng thấy buồn cười vì hành động của mình, nhưng không thể không cho người ta đi toilet được, vội vàng kéo xe lăn trở lại, anh điều chỉnh xe lăn rồi tự mình di chuyển qua xe lăn, nhưng mới được một nửa thì anh hừ nhẹ một tiếng rồi khựng lại, sợ anh ngã nên tôi lập tức đỡ anh ngồi trở lại xe lăn, trong quá trình đỡ anh ngồi xuống tôi vô tình chạm phải hông anh, nó cứng như cái cờ lê vậy, chắc là anh rất khó chịu. Văn Thông đặt hai chân lên bàn đạp rồi lăn xe đi vào phòng vệ sinh.

"Cần em giúp anh không?" Giọng của tôi nhỏ giống như con muỗi vậy.

"Không cần đâu bảo bối, anh không sao, em mau ngồi xuống nghỉ ngơi đi, em cũng vất vả từ chiều đến giờ rồi." Anh vừa nói vừa đẩy xe lăn đi vào.

Anh không nói thì tôi cũng quên mất, đúng là hơi mệt thật, từ khi nhận được điện thoại của Alan tôi luôn ở trong trạng thái căng thẳng, bây giờ bình tĩnh lại thật sự cũng thấy hơi mệt, nên tôi ngồi lên giường của anh, giường của anh rất cứng. Mặc kệ phải giữ hình tượng thực nữ, tôi cứ thế ôm cái gối nằm dài ra giường nghỉ một chút trước đã.

Trong lúc tôi đang mơ màng thiếp đi, tôi cảm thấy hình như có người đang giúp tôi đắp chăn, trong chiếc chăn có mùi hương nhàn nhạt thơm mát rất dễ chịu, bất chợt tôi cảm nhận được người đó đang dùng ngón tay nhẹ nhàng di chuyển từ vùng đầu long mày đến chóp mũi tôi, kèm theo đó là một tiếng thở dài rất nhẹ.

Tôi đã hoàn toàn tỉnh táo, sao Văn Thông lại thở dài cơ chứ, trái tim tôi lại treo lơ lửng, chẳng lẽ anh hối hận rồi sao?

"Văn Ý, chúng ta thật sự có thể đến với nhau không?" Giọng nói của Văn Thông từ từ truyền vào tai tôi.

"Dĩ nhiên có thể rồi." Tôi ngồi bật dậy. Hành động bất ngờ này của tôi khiến Văn Thông giật nảy mình, tôi thấy rõ thân hình anh run bắn lên.

"Bảo bối, em đừng dọa bệnh nhân như anh ngất nhé." Văn Thông giả bộ sợ hãi bịt chặt ngực trái của mình.

"Em sợ anh hối hận." Tôi dấu môi nhỏ giọng nói, vì để xác định câu trả lời nên tôi quay sang nhìn anh.

Anh vẫn mặc bộ đồ ngủ ngồi trên xe lăn, nhìn xuống phía dưới thì thấy anh lại đi chân trần, hai chân chụm lại vào nhau.

Tôi nhìn chân của anh bỗng lập tức nhớ tới những lời căn dặn của bác sĩ Lưu, không được để chân trần phải chú ý giữ ấm, nên bắt đầu lớn tiếng với anh: "Tại sao anh lại để chân không hả?"

Câu trả lời chẳng ăn nhập gì nhau khiến Văn Thông ghen lời, mới vừa rồi còn đang thảo luận có phải anh thấy hơi lạnh hay không, rồi tự dung chuyển qua chân anh, quả thật khiến anh không thích nghi kịp.

"Vớ của anh đâu?" Tôi nhảy xuống giường, sốt ruột hỏi.

"Trên chiếc ghế cạnh đầu giường."

Tôi đi qua lấy, tới chỗ tôi thấy đôi vớ màu đen mà anh mang khi đi làm, hình như hơi mỏng nên hỏi: "Anh có đôi vớ nào dày một chút không, loại mang ở nhà ấy."

"Cái đó ở trong phòng quần áo, trong ngăn kéo đầu tiên bên tay phải."

Tôi vào phòng sau khi lấy một đôi tất thật dày, rồi nhìn quanh căn phòng để quần áo của anh, rất chỉnh tề ngăn nắp. Một bên treo những bộ tây trang và áo lót trong mà anh thường mặc đi làm, còn một bên phía trong góc tường thì để mấy cặp nạng nhiều màu sắc khác nhau, anh đúng là rất sành điệu về khóa này.

Tôi lấy một chiếc áo khoác thể thao trên giá rồi chạy đến bên cạnh anh.

"Văn Thông, anh mặc áo khoác vào đi, coi chừng bị lạnh đó." Đưa quần áo cho anh rồi tôi ngồi xuống trước mặt anh chuẩn bị mang vớ vào cho anh.

"Bảo bối, để anh tự mang đi." Văn Thông một tay cầm áo, một tay vội vàng cản tôi lại.

"Văn Thông, nếu anh đã gọi em là bảo bối thì hãy để em mang vớ giúp anh, được không?" Tôi chân thành nói.

Anh nhìn tôi một lúc rồi gật đầu với tôi.

Tôi ngồi xuống trước mặt anh, dùng tay nhẹ nhàng nâng chân anh lên, cổ chân của anh rất gầy và nhỏ, bàn tay con gái nhỏ xíu như tôi mà có thể nắm gọn được ấy. Nhấc chân anh ra khỏi bàn đạp, chân anh lập tức thông xuống, vì khớp xương mắt cá chân của anh không thể cố định được nên khiến chân anh cứ đưa trái đưa phải. Tôi đặt chân anh lên chân mình rồi cẩn thận từng li từng tí giúp anh mang vớ vào, nhưng cũng không dễ dàng gì, vì mắt cá chân anh không thể hoạt động được nên chân anh cứ đong đưa theo động tác của tôi, còn thôi thì sợ sẽ làm bàn chân vốn yếu ớt của anh sẽ bị thương.

"Bảo bối, không sao đâu, nó không yếu ớt như vậy đâu. Hay là để anh tự mang." Trong giọng nói của anh có sự không đành lòng.

"Không được, em làm sắp xong rồi." Nói xong, tôi tiếp tục mang vớ vào, rồi đặt nó về bàn đạp, kế tiếp nâng chân khác lên.

Chờ khi tôi đặt hai chân anh lên bàn đạp một cách nghiêm chỉnh, Văn Thông đột nhiên kéo tôi lên, tôi ngồi quỳ gối trước mặt anh, hai tay anh nắm bả vai tôi, nhìn sâu vào mắt tôi. Chúng tôi nhìn vào mắt nhau, anh ôm chặt tôi vào ngực mình, dịu dàng nói: "Bảo bối, anh rất muốn...hôn em."

"Vậy sao anh không hôn đi?" Tôi ngượng ngùng hỏi.

"Không được, anh sợ sẽ lây bệnh cho em."

"Em không sợ. Có bị lây cũng đâu có sao đâu." Tôi chủ động đưa môi mình chạm vào môi anh. Đây chính là nụ hôn đầu đời của tôi, tôi gần như có thể nghe thấy tiếng tim mình đập rất nhanh.

Khi môi tôi vẫn còn đang căng thẳng nên gương mặt cứng nhắc, thì môi Văn Thông đã nhẹ nhàng ghé vào môi tôi, bờ môi anh rất ấm, sự mềm mại của chúng như hòa tan đôi môi cứng nhắc của tôi, tôi ôm lấy cổ anh, hai tay anh ôm chặt bờ lưng tôi. Chúng tôi quấn quýt ôm nhau, anh tặng tôi một nụ hôn đầu quá tốt đẹp, nụ hôn này đã khuấy động sâu trong linh hồn tôi, khiến từng lỗ chân lông trên cơ thể mình như nổ tung ra vậy. Tôi thật sự nghĩ rằng ước gì mình có thể ôm người đàn ông hoàn mỹ này mãi mãi, tôi rất sùng bái anh, có thể bước vào cuộc sống của anh đây chính là mơ ước của tôi.

Dạ dày chúng tôi bỗng réo gọi âm ỹ, chúng tôi đành tạm kết thúc nụ hôn triền miên, lưu luyến cắn mút môi của đối phương, cố kéo dài khoảnh khắc ấy, sau đó buông nhau ra rồi lại ngồi đó cười ha ha.

"Bảo bối, tiếng động hồi nãy là của em phát ra phải không?"

Cái tên Lương Văn Thông đáng giận này dám ác nhân cáo trạng trước* nữa chứ. Tôi không chút do dự nện cho anh một quyền.

Anh dùng hai tay ôm lấy ngực mình làm bộ như đau đớn lắm, miệng còn nói: "Cô Lâm Văn Ý, cô đang khi dễ bệnh nhân đấy."

Nhìn xem anh kìa, có chỗ nào giống nhân tài kiệt xuất của giới truyền thông gần ba mươi ba tuổi đâu chứ, cứ như một sinh viên mới tốt nghiệp đại học vậy. Anh xong đời rồi, hình tượng sáng chói của anh đã bị tôi phá hỏng mất rồi.

"Rõ ràng là bụng của anh kêu mà, còn dám đổ thừa em sao, anh dám ăn hiếp em." Tôi bấu môi đưa lưng về phía anh đang còn ngồi trên xe lăn.

"Bảo bối như vậy là không có lịch sự đâu nha. Nhỏ mọn quá đi."

"Anh nói ai nhỏ mọn hả, anh lớn hơn em thì anh phải nhường nhịn em, có biết chưa? Với lại đàn ông cũng nên ga lăng với phụ nữ, anh ở Mỹ chắc rõ điều này chứ."

"Anh là quý hẹp hòi, được chưa, em là bảo bối của anh, cũng là nữ vương của anh, vậy được rồi chứ?"

"Nói thế còn nghe được." Tôi cười, cười rất ư là hả hê, "Tinh Tinh, không phải anh đói bụng rồi sao?"

"Em gọi ai là Tinh Tinh hả, bộ anh khó coi đến vậy sao?"

"Ai cha, anh hiểu lầm rồi, Tinh Tinh có nghĩa anh là thần tượng của em, là ánh sao của minh tinh đó."

"Không được, tên gọi này khiến hình tượng của anh bị tổn hại nghiêm trọng, cho nên không được gọi."

"Nhưng em thích." Tôi bướng bỉnh gân cổ lên cãi.

"Có thể đổi cái khác không, cái này khó nghe quá."

"Có gì đâu mà khó nghe, hay là vậy nhé, khi chỉ có hai chúng ta thì em sẽ gọi anh như vậy được không?"

Anh suy nghĩ một chút rồi nói: "Được rồi, chỉ được gọi khi có hai chúng ta thôi đấy." Anh dừng lại một chút rồi nói: "Anh cũng phải nghĩ ra cái tên gì để đặt cho em mới được."

Hừ, rõ ràng mình đã nhượng bộ, lại còn muốn kê thêm bậc thang nữa, "Không thèm nói với anh nữa, em đi hâm nóng đồ ăn đây." Tôi không thể để anh bị đói được.

"Anh đi với em." Anh chuyển qua xe lăn đi theo.

"Đợi chút, anh phải mặc áo khoác vào, ngoài đó hơi lạnh đấy. Mà anh lại mới vừa hạ sốt."

"Anh đâu có yếu đuối như em nói vậy chứ?" Anh ai oán nói.

"You're su-per-man (Anh là siêu nhân). Vậy được chưa?"

Lúc sắp ra đến cửa, tôi bỗng nhớ mình quên lấy một thứ, vội xoay người quay trở về, lấy một tấm chăn bông nhỏ trong phòng quần áo của anh ra, tôi đã nhìn thấy nó khi lấy vớ cho anh. Tôi đem cái chăn đắp lên đùi anh, rồi quấn chặt kỹ càng lại ở hai chân.

"Bảo bối, bây giờ là tháng chín, sao em lại gói kín anh như gói bánh chưng vậy. Thế này anh không phải ngã bệnh vì bị lạnh mà bị nóng chết mất."

Lời anh nói chọc tôi bật cười ha ha. Sau đó tôi lại chuyển sang sắc mặt nghiêm túc nói với anh: "Ông chủ, anh phải rang chịu thôi!"

EM LÀ ÁNH SÁNG CỦA ĐỜI ANH!

Du Nhàn Miêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 15

Edit: Freya

Beta: TieuKhang

Khí con lập tức trở mặt, quăng lại một câu lạnh lùng rồi ung dung thong thả đi về hướng phòng bếp, tôi nghe thấy tiếng xe lăn chuyển động ngay ở phía sau. Cảm giác ấy thật hạnh phúc!

"Khí con, có món gì ngon không nào?"

"Cái gì, anh gọi em là gì hả, em không nghe rõ." Tôi trợn to mắt nhìn anh.

"Vì không có ai trở mặt nhanh như bảo bối của anh cả, y hệt như chú khí con vậy. Nên anh mới gọi em là khí con." Anh nhìn dáng vẻ trợn mắt há mồm của tôi lại nói tiếp: "Hay thật, anh là Tinh Tinh, em là khí con, hai chúng ta thật xứng lứa vừa đôi, dù anh cao hơn em đến một cái đầu."

"Sao anh có thể đặt cho em một cái tên khó nghe như vậy chứ, anh thật quá đáng."

"Rất khó nghe à, anh thấy nó rất hay mà, như vậy chúng ta mới giống một gia đình." Văn Thông ở phía sau từ tốn nói.

Nếu không phải vì câu 'như vậy chúng ta mới giống một gia đình' sau cùng của anh nói, tôi nhất quyết sẽ không chịu nhận cái tên này.

"Ông chủ lớn Tinh Tinh à, mẹ em có mang cháo sang cho chúng ta nè, cháo trứng muối thịt nạc, còn có bún thịt băm dưa chua, ngài muốn ăn món gì nào?" Tôi quay đầu lại nhìn thấy anh đang ngồi trên xe lăn. Không nhìn thì thôi, nhưng vừa thấy bị tôi góí lại như cái bánh chưng thì tôi không nhịn được cười đến gập cả lưng.

"Em biến anh thành bộ dạng như thế này mà con cười anh à." Văn Thông đẩy xe lăn tới bên cạnh tôi, đưa tay dùng sức kéo tôi lại để tôi ngồi lên đùi anh. Hành động này khiến toàn thân tôi lại bắt đầu khẩn trương.

"Em ngồi trên đùi anh có được không?" Hai chân tôi vẫn chống xuống để mình không hoàn toàn ngồi xuống đùi anh.

"Ngồi đi, không sao đâu. Xem nào chúng ta ăn gì đây nhỉ." Anh vừa nói vừa di chuyển xe lăn đến chỗ để thức ăn, anh muốn ăn gì đó nóng nóng một chút.

Tôi rất thích tình cảnh như bây giờ, hai chúng tôi cứ như vợ chồng vậy, thân mật cùng nhau vào bếp chuẩn bị thức ăn.

"Văn Thông, anh mau ra ngoài ngồi đi, em bưng cháo ra ngay đây."

"Được, bảo bối." (Văn Ý: cái tên này dễ nghe hơn so với biệt danh khi con nhiều.) Văn Thông đẩy xe lăn ra khỏi phòng bếp.

Hình như vì tâm trạng của chúng tôi đều rất tốt, cho nên đã ăn hết cả một bàn thức ăn, đúng là quá khủng bố mà, tôi ăn đến nổi đi không nổi nữa.

Văn Thông chuyển mình từ ghế qua xe lăn, lăn tới bên cạnh tôi và nói với tôi: "Đến đây nào, bảo bối, chúng ta qua ghế sofa ngồi đi." Anh lại đưa tay kéo tôi ngồi lên đùi anh, rồi lại nói: "Khi con, hình như sau khi ăn xong, em nặng hơn thì phải."

“Anh cảm nhận được hả, không phải chân anh không có cảm giác gì sao?” Tôi không suy nghĩ gì nói.

"Em quên rồi à, đùi của anh vẫn có cảm giác đấy nhé." Văn Thông nhắc nhở tôi.

"Em xin lỗi, Văn Thông." Tôi đưa tay ôm lấy cổ anh.

"Bây giờ đến lượt em nói xin lỗi anh suốt đó, Văn Ý." Văn Thông đưa tôi đến trước sofa.

Tôi hơi lo lắng lập tức đứng dậy, "Văn Thông, anh không vui à."

"Nếu em cứ xin lỗi anh mãi, thì anh cũng sẽ giống như em trước kia giận thật đấy." Anh ngồi trên xe lăn nghiêm túc nhìn tôi.

"Sau này em sẽ không nói nữa." Tôi lúng búng nói.

"Như vậy mới được, anh rất thích." Văn Thông kéo tôi khom người xuống rồi nhẹ nhàng hôn lên môi tôi một cái.

Anh nhìn thấy tôi ngượng ngùng lại dung tay sờ mặt tôi nói: "Bảo bối, em ngồi trên ghế sofa chờ anh một chút nhé, anh sẽ biểu diễn tài năng cho em xem, cho em nếm thử cà phê anh pha như thế nào."

Tôi kéo anh lại, nói: "Văn Thông, hôm nay anh đừng làm, bệnh của anh còn chưa khỏi mà, bác sĩ Lưu đã dặn phải để anh nghỉ ngơi nhiều hơn, em không muốn anh lại bị mệt."

"Nhưng anh thật sự rất muốn pha cho em uống mà bảo bối." Văn Thông vẫn kiên trì đòi làm.

"Văn Thông, chúng ta còn rất nhiều thời gian, chờ anh khỏe lại rồi pha cho em cũng được mà." Tôi làm nũng nói.

"Vậy cũng được, nghe lời em." Trong giọng nói của anh vẫn có chút tiếc nuối.

"Anh đi rửa mặt đi rồi mau lên giường nghỉ ngơi." Tôi vỗ vỗ cánh tay anh.

"Em thì sao?" Văn Thông hỏi.

"Em gọi điện thoại cho mẹ, nói tình trạng của anh cho mẹ em biết, để mẹ khỏi lo lắng."

"Vậy để anh nói chuyện với dì một chút."

"Hôm nay anh vẫn nên tranh thủ lên giường nghỉ đi, ngày mai rồi nói chuyện với mẹ em, anh không biết mẹ em khi nói chuyện sẽ như cái máy hát không ngừng ấy, nói một lát là nói không ngừng luôn đấy."

"Ừ, vậy nói cảm ơn dì thay anh nhé. Anh đi rửa mặt đây." Anh cười cười với tôi rồi đẩy xe lăn vào phòng mình.

Mẹ tôi dặn dò hết cái này tới cái kia, tóm lại chính là dạy tôi phải chăm sóc Văn Thông như thế nào. Chờ đến khi tôi đặt điện thoại xuống, nhìn đồng hồ đeo tay thì tôi đã nói chuyện với mẹ hơn ba mươi phút rồi. Tôi tắt đèn phòng khách rồi đẩy cửa phòng Văn Thông ra.

"Bảo bối, em và dì nói chuyện xong rồi à." Văn Thông vừa ra khỏi toilet, tóc anh vẫn còn ướt nước.

"Nói xong rồi, cũng hơi lâu nhỉ. Anh mau lau khô tóc đi, đừng để bị lạnh."

"Vâng ạ, bây giờ em sắp trở thành cô y tá rồi đấy." Văn Thông dùng khăn lông lau đầu.

Tôi nhìn bộ dạng mới vừa tắm xong anh, thật sự là rất bảnh trai! Bây giờ tôi ngày càng trở nên háo sắc rồi.

"Bảo bối, anh nhìn lạ lắm sao?"

"Không có, em chỉ muốn nói là, em. . ." Tôi thật không biết nên nói với anh như thế nào đây.

"Thế nào?" Văn Thông đẩy xe lăn tới chỗ tôi.

"Em có nói với mẹ, hôm nay em ở lại đây không về nhà." Giọng tôi nhỏ như muỗi kêu.

"Được, nếu em ở đây không quen, có thể lên phòng khách trên lầu ngủ." Văn Thông cũng có chút lúng túng.

"Em không muốn ngủ phòng khách." Cúi đầu tiếp tục lí nhí nói.

"Nhưng mà ở phòng anh, giường hơi cứng ngủ không thoải mái đâu."

"Không sao mà."

"Vậy em đến phòng quần áo lấy đồ anh mà mặc đi, tủ trong nhà toilet có bàn chải đánh răng mới luôn đó."

"Được, để em tự lấy, anh mau lên giường nằm đi."

Văn Thông đẩy xe lăn đến bên giường, điều chỉnh vị trí xong vất vả di chuyển qua giường, dùng tay nhấc chân lên, tôi giúp anh đắp kín chăn.

"Anh nghỉ ngơi trước đi, em sẽ xong ngay thôi."

Tôi đi tới phòng quần áo chọn một bộ đồ thể thao của anh, nhưng cái áo của anh cũng đủ trở thành cái váy của tôi mất rồi, tôi vào toilet.

Toilet nhà anh rất lớn, tôi thấy trong đó có rất nhiều tay vịn, nhiều đến mức chúng như đâm sâu vào trái tim tôi vậy. Trong nhà tắm có cả bồn tắm và vòi hoa sen, chỗ vách ngăn bằng thủy tinh còn có một chiếc ghế, như vậy anh có thể ngồi đó tắm rửa. Tôi yêu Văn Thông bởi có rất nhiều chuyện anh không thể nào làm dễ dàng làm như chúng tôi được.

Tôi nhanh chóng làm vệ sinh cá nhân xong, mặc bộ quần áo thể thao của Văn Thông vào, trong bộ quần áo to đùng của anh tôi trở nên thật nhỏ nhắn. Sắm soi trước gương một lúc rồi tôi nhanh chóng ra ngoài.

Tôi đi tới trước giường thì nhìn thấy Văn Thông đã nhắm mắt nhưng chân mày anh thì nhíu lại, tôi biết nhất định là hông của anh đang rất đau, tôi ngồi xuống trước mặt anh, đưa tay sờ nhẹ lên trán anh, xem xem anh có sốt lại hay không.

Văn Thông mở mắt mỉm cười nói: "Yên tâm đi, anh không sốt lại đâu."

"Anh chờ một chút, để em đi lấy cho anh ly nước nóng, anh phải uống thuốc trước khi đi ngủ."

Tôi bưng ly nước đi vào, đỡ anh ngồi dậy uống thuốc, khi anh ngồi dậy tôi thấy chân mày anh lại nhíu chặt. Nhìn thấy anh khó chịu như vậy trái tim tôi như bị ai cầm dao cứa vào vậy, tôi nhỏ nhẹ nói với anh: "Văn Thông, hông của anh rất đau phải không, đừng giấu em được không? Bác sĩ Lưu có cho em một chai tinh dầu dùng để xoa bóp, để em xoa bóp cho anh nhé, chỉ là em không biết phải làm như thế nào, anh phải chỉ em đấy."

"Bảo bối, không cần đâu, em cũng đã mệt lắm rồi."

"Em không mệt chút nào cả, để em xoa bóp cho anh một lát, nha? Có được không?" Tôi làm nũng nói.

Văn Thông nhìn tôi, ngập ngừng một lúc rồi nói: "Một lát thôi đấy, em không được làm quá lâu."

"Được, em sẽ làm rất nhanh thôi. Vậy anh mau nằm xuống trước đi."

"Ừm." Văn Thông đem đùi phải của mình đặt lên chân trái, sau đó xoay người lại, tuy người anh đã xoay qua được nhưng chân anh vẫn còn chông lên nhau, tôi nhanh chóng ngồi xuống giúp anh đặt chân ngay ngắn lại. Chợt nghe Văn Thông nói nhỏ: "Cảm ơn."

Tiếng cảm ơn này như dao đâm vào tim tôi, một việc lật người đơn giản như vậy, nhưng đối với anh lại rất khó khăn, nước mắt tôi ào ào nhỏ xuống. Cũng may Văn Thông đưa lưng về phía tôi nên không nhìn thấy.

Tôi vuốt ve vết thương trên sống lưng anh, nhìn vết thương nằm trên lưng anh thật là chói mắt, tôi lấy tinh dầu đổ vào lòng bàn tay rồi chà chà, sau đó nhẹ nhàng xoa bóp ở ngang hông cho anh. Cũng như đang vỗ về trái tim mình vậy.

"Bảo bối, em làm mạnh một chút cũng được, hông của anh không yếu nhớt như vậy đâu."

Cứ như vậy, chúng tôi không ai nói thêm lời nào nữa, trong căn phòng yên tĩnh tôi giúp anh xoa bóp hông, phần hông của anh đã không còn cứng ngắt như ban đầu nữa, tôi tiếp tục xoa bóp hai chân cho anh, phần ở phía sau anh không có cảm giác gì nhiều, thậm chí có nơi anh còn không cảm thấy gì cả. Tiếp theo tôi giúp anh lật qua, rồi xoa bóp phần đùi trước của anh, khi lật qua bên này tôi nhìn thấy rõ vẻ mặt của anh, toàn thân anh chợt khẩn trương căng cứng.

"Văn Thông sao anh lại khẩn trương như vậy?" Tôi lơ ngơ không hiểu hỏi.

Văn Thông đột nhiên kéo tay tôi lại nói: "Bảo bối, không cần xoa bóp nữa, em lại nằm cùng với anh đi, chúng ta tâm sự một chút."

"Được rồi, em đi rửa ta đã."

Chờ khi tôi trở lại, tôi lập tức chui vào trong mền của anh, anh đã ngồi dậy, tôi dùng gối đệm phía sau lưng để anh dựa vào cho thoải mái, đầu tôi thì rúc vào bả vai anh.

Chúng tôi cứ như vậy nằm cùng với nhau thật lâu, chợt tôi nghe thấy giọng của Văn Thông từ phía trên chậm rãi truyền tới.

"Bảo bối, anh thật sự không biết anh làm vậy có đúng không nữa." Văn Thông đưa tay ôm lấy tôi.

"Sao anh lại nói vậy?"

"Em còn trẻ lại rất xinh đẹp, đang ở lứa tuổi tươi đẹp nhất của cuộc đời, nhưng anh và em đến với nhau thế này, có nhiều chuyện có ý nghĩa nhưng anh không thể làm cùng em được."

"Có chuyện gì mà anh không thể làm cùng em?"

"Ví dụ như khiêu vũ này, rồi chạy bộ..."

Nghe anh nói vậy, tôi lập tức nói: "Em không biết khiêu vũ, từ nhỏ đến lớn cũng không có năng khiếu đó, em cũng ghét chạy bộ, chạy bộ sẽ mệt đến thở không ra hơi. Anh tha cho em đi."

"Vội lại, anh thấy cơ thể này của mình cũng không ổn nữa." Giọng anh nói càng lúc càng nhỏ.

"Cơ thể anh thì thế nào?"

"Khi này lúc em xoa bóp cho anh, anh nằm ở đây mà trừ bắp đùi ra, anh gần như không cảm nhận được tay em đang ở đâu nữa. Thân thể tàn tật như thế này, quả thật không nên ở bên cạnh em, anh sẽ liên lụy đến em."

Nghe anh nói vậy càng khiến tôi thêm đau lòng, cũng khiến tôi tức giận, tôi ngẩng đầu lên đối diện với anh, nghiêm túc nói: "Lương Văn Thông, sao anh lại nói như vậy chứ, anh nói như thế chẳng khác nào xem thường tình cảm của anh và cũng sỉ nhục tình cảm của em dành cho anh, anh khiến em thật sự rất buồn." Nói xong tôi chỉ muốn xuống giường, không thèm để ý đến anh nữa.

"Bảo bối đừng đi, anh nói sai rồi, em hãy tha thứ cho anh, là vì em quá hoàn hảo nên mới khiến anh cảm thấy tự ti, từ khi anh bị thương đến giờ anh chưa từng oán giận việc mình bị tàn tật như thế này."

"Những thương tật của anh, em không quan tâm chút nào cả, anh và em không có cái gì bất đồng với nhau hết, anh là thần tượng mà em sùng bái, là tấm gương để em học tập, có thể được ở bên cạnh anh em thật sự rất vui."

Văn Thông nghe lời tôi nói liền nở nụ cười, "Bảo bối, đừng quá đề cao anh chớ, nếu còn nói nữa anh sẽ không tìm được phương hướng mất. Nhưng khi nghe em nói 'có thể được ở bên cạnh anh em thật sự rất vui' ấy anh thật sự rất cảm động."

"Vậy sau này em không muốn nghe anh tự ti về bản thân mình nữa đâu đấy, anh là ai cơ chứ, là nhân tài của ngành truyền thông và quảng cáo kia mà." Tôi lại dựa vào bờ vai anh.

"Thưa cô Lâm Văn Ý, em có thể đừng trêu chọc anh nữa được không?"

"Phải không? Hình như những lời em nói đều là sự thật mà." Tôi tiếp tục vui vẻ nói.

Văn Thông thối thối vào mặt tôi, nhẹ nhàng đem đôi môi mềm mại kia của anh ghé vào bờ môi tôi, lần này tôi không còn khẩn trương nữa mà ngược lại rất nhanh đáp lại anh, ở anh có mùi vị đặc biệt khiến tôi rất say mê, tôi lại dùng răng nhẹ nhàng cắn vào môi dưới của anh.

"Bảo bối, em có thể đừng cắn anh nữa được không, sẽ bị sưng lên đó." Anh bị tôi cắn hàm hồ nói.

Tôi lưu luyến không nỡ rời đôi môi của anh, tựa đầu vào ngực anh.

"Bảo bối, anh còn có chuyện muốn thẳng thắn với em, trước khi anh bị thương anh từng có bạn gái, cô ấy bà bạn thời đại học của anh, nhưng sau khi anh bị thương thì cô ấy lập tức đòi chia tay, sau đó anh bắt đầu điên cuồng lao vào làm việc, nhanh chóng biến mình thành cái máy tham việc."

"Ồ, em cũng từng thích một người đó nha."

"Thật sao, có thể nói cho anh biết là ai được không?"

"Là một cậu nhóc đẹp trai ngồi cạnh em khi còn học nhà trẻ đấy."

Lời của tôi nói khiến cho anh chàng Lương Văn Thông cứng họng. Ha ha.

EM LÀ ÁNH SÁNG CỦA ĐỜI ANH!

Du Nhàn Miêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 16

Edit: Freya

Beta: TieuKhang

Khi tôi vừa tỉnh lại từ giấc mộng đẹp, mở mắt ra nhìn thấy những tia nắng từ ngoài chiếu vào rèm cửa tôi biết hôm nay chắc sẽ là một ngày nắng chói chang. Xem nào, xem nào, sao tôi có cảm giác cái rèm cửa này khác mọi ngày ấy nhỉ, sao nó lại biến thành màu vàng rồi? Đây không phải là phòng của tôi.

Tiếng động dưới cổ quấy rầy tôi, lúc này tôi mới phát hiện có một người đang nằm bên cạnh mình — Là Lương Văn Thông.

"Khỉ con, em đang thả hồn đi đâu thế?" Văn Thông dịu dàng hỏi.

"Anh kêu em là gì hả đại Tinh Tinh, mới sáng sớm mà anh đã đả kích em rồi."

"Nhìn em xem, mới đó mà đã trở mặt rồi, vừa rồi còn điềm tĩnh như vậy." Văn Thông cử động cánh tay tê rần do bị tôi gối lên.

Đưa tay sờ sờ trán anh, ừm, ổn rồi, không còn sốt nữa.

"Nguy rồi, Tinh Tinh, bây giờ mấy giờ rồi? Em còn phải đi làm nữa." Tôi đột nhiên thốt lên muốn xuống giường.

"Bảo bối, đừng vội, anh đã xin nghỉ phép giúp em rồi, hôm nay không cần đến công ty, ở nhà với anh nhé, được không?" Văn Thông kéo tôi vào ngực anh.

"Như vậy có được không? Anh không đến công ty, em cũng không đến công ty, sợ là sẽ có nhiều lời dị nghị đó."

"Có cái gì mà không được, giờ anh đang rất hối hận tại sao anh lại bố trí em ở phòng mở rộng thị trường, để cho người làm sếp em mà không phải là anh, anh đúng là...."

"Ai bảo khi đó anh chỉ xem làm em gái chứ." Tôi cố ý nhấn mạnh từ em gái.

Từ hôm qua đến giờ tôi đã khiến Lương Văn Thông cứng họng không biết bao nhiêu lần rồi, chỉ có thể ngồi đó sững sờ nhìn tôi.

"Sao anh lại nhìn em như thế, em nói gì sai sao?"

"Khỉ con, anh phát hiện miệng lưỡi em ngày càng lợi hại đó nha." Văn Thông như có vẻ dăm chiêu nói.

"Có hả? Mà nếu có đi chẳng nữa thì cũng là do bị đại Tinh Tinh là anh ép em thôi." Tôi cười nói với anh.

"Được rồi, vậy là do đại Tinh Tinh này đã ăn hiếp khỉ con được chưa." Văn Thông lại kéo tôi vào trong ngực anh, môi anh cũng đồng thời áp xuống, tôi vội vươn tay đẩy anh ra, có thể do tôi hơi mạnh tay, anh liền bị ngã nghiêng về phía bên kia, thấy anh bị như thế tôi hoảng hồn sợ quá lập tức đưa tay ôm anh lại.

"Văn Thông, anh không sao chứ, có bị đau hông không, đều là tại em."

Anh thuận thế ôm tôi chặt cứng, còn hôn lên môi tôi nữa. Chúng tôi lại bắt đầu một nụ hôn nồng cháy, nụ hôn của anh khiến mọi lỗ chân lông trên cơ thể tôi như nở ra, không được, như vậy không được, tôi muốn làm dịu bầu không khí này xuống. Cần phải làm Văn Thông tỉnh táo lại, bây giờ hôn của anh cần nhất chính là nghỉ ngơi. (tôi rất trong sáng nhé. Ha ha)

"Tinh Tinh, anh đừng làm loạn nữa, em vẫn chưa đánh răng đấy." Nói xong bỏ chạy vào toilet.

Chờ khi tôi đi ra, lại thấy Văn Thông đang chuẩn bị lấy cái giá để cố định chân anh, tôi nhanh chóng đi tới bên cạnh anh nói: "Bác sĩ không phải đã nói rồi sao, mấy ngày sắp tới anh phải nằm trên giường nghỉ ngơi, cố gắng ít đi bộ thôi? Anh lấy cái giá này để làm gì?" Tôi hỏi.

"Không sao đâu, anh chỉ muốn đi vài bước trong nhà thôi mà, sẽ không mệt đâu."

Tôi cầm một cái giá khác lên nghiên cứu, lại hỏi: "Tinh Tinh, anh nhất định phải dùng cái giá này sao?"

"Đúng vậy, nếu như không dùng cái giá này, thì ngay cả đứng anh cũng đứng không nổi nữa, anh phải dùng chúng để cố định mắt cá chân." Văn Thông thoải mái trả lời.

"Vậy hôm nay anh không được đi quá lâu đâu đấy, anh phải dành thời gian để nghỉ ngơi. Biết không?"

"Biết rồi, ngày nào anh cũng phải kiên trì rèn luyện đôi chân này, để các cơ có thể hoạt động và không bị co rút. Như vậy anh mới có thể đi lại được."

Nghe anh dùng giọng điệu rất thoải mái để nói cho tôi biết mỗi ngày anh đều phải gắn cái giá thô và cứng ngắc đó vào chân, dựa vào đôi tay chống đỡ phần lớn trọng lượng cơ thể để rèn luyện cho đôi chân gầy yếu

của mình, nhưng tôi có thể nhìn thấy anh rất khát vọng khi thực hiện động tác này, vì nếu thuận lợi anh sẽ có thể đi lại bình thường, một mục đích đơn giản như vậy thôi. Không, đối với người bình thường như tôi thì như vậy rất đơn giản, nhưng đối với Văn Thông, thì muốn đạt được mục đích đó anh phải trả giá biết bao gian nan khổ cực. Nước mắt của tôi lại không kiềm được rơi xuống.

"Bảo bối, đừng buồn, anh đã quen với những việc này rồi. Nếu em lúc nào cũng đau lòng như vậy, anh cũng sẽ không vui, còn khiến anh cảm thấy là em đang thương hại anh đó." Văn Thông mang vẻ mặt nặng nề nhìn tôi.

"Không, không phải như vậy, anh đừng hiểu lầm, em cũng không biết mình làm sao nữa. Thấy anh đau đớn khổ sở như vậy em không thể kiềm chế được bản thân, cho nên..." Tôi giải thích nhưng không được mạch lạc.

Văn Thông thấy tôi khẩn trương như thế lập tức đưa tay kéo tôi ngồi xuống bên cạnh anh, một tay anh ôm tôi, một tay chống xuống giường, dường như anh ngồi cũng không mấy dễ chịu, tôi vội kéo anh dựa vào mình giúp anh chống đỡ cơ thể.

"Bảo bối, anh có thể hiểu được cảm giác của em, đừng vì thân thể của anh mà khiến em khổ sở, cứ từ từ thích ứng với đôi chân của anh được không, bọn chúng đã như thế, có buồn cũng chẳng có chuyển biến gì khác hơn, anh hy vọng em có thể đối xử với anh như người bình thường."

"Sao anh lại nói như thế chứ? Anh vốn là người bình thường mà, à không, phải nói là còn ưu tú hơn cả người bình thường nữa ấy chứ. Anh yên tâm đi, Văn Thông, em sẽ không vì đôi chân của anh mà rơi nước mắt nữa đâu, bởi vì từ bây giờ chúng cũng là của em, anh phải đối xử với chúng cho thật tốt, không được để chúng mệt. Có biết không, Tinh Tinh?"

"Được, chúng ta một lời đã định nhé bảo bối." Văn Thông chuyển hai chân xuống giường, ngồi vững rồi xoay người lại, dùng hai tay ôm tôi thật

chặt.

Qua một lúc lâu, tôi nói với Văn Thông: "Để em giúp anh mang cái giá kia nhé?"

Tôi ngồi xổm xuống trước mặt anh, đem bấp chân nhỏ bé của anh đặt vào trong cái giá, sau đó dùng dây buộc cố định lại, cái giá này có lẽ được đặt làm riêng cho chân anh, rất vừa vặn, mang cái giá vào khiến đôi chân của anh không còn buông lỏng rủ xuống nữa. Tôi tiếp tục giúp anh mang đôi vớ vào, sau đó mang luôn đôi dép trong nhà cho anh. Sau khi làm xong, tôi đặt chân anh xuống đất, vỗ vỗ bấp đùi nơi anh vẫn có cảm giác nói: "Được rồi. Em đã trang bị cho nó xong xuôi rồi đó."

"Phiền bảo bố mang nạng đến cho anh nhé."

"Không thành vấn đề." Tôi chạy đến cửa lấy nạng tới cho anh.

"Sao lại để nó ở cửa vậy." Hôm qua khi tôi đến đây đã thấy nó ở đó rồi.

"Hôm qua lúc trở về anh không đi được, phải dùng xe lăn, cho nên Alan thuận tay để nạng của anh ở đó." Dường như Văn Thông rất nhớ cây gậy của mình, anh đưa tay cầm lấy nó rồi lập tức chống đứng dậy. Xác nhận mình đã đứng ngay ngắn nên vui vẻ nói: "Cảm giác được đứng dậy vẫn là tốt nhất. Em xem, bây giờ chúng ta mới thật sự giống một con Tinh Tinh to lớn và một chú khỉ con đấy."

Đứng cạnh một người cao lớn như Văn Thông, tôi đúng là trở nên nhỏ bé lại. Nhìn anh cao hơn mình cả cái đầu, tôi cũng vui vẻ nở nụ cười với anh.

Tôi khoác cánh tay Văn Thông rồi từ từ ra khỏi phòng, người giúp việc theo giờ của nhà Văn Thông đã chuẩn bị bữa sáng cho chúng tôi xong xuôi. Chúng tôi ngồi đối diện với nhau cùng ăn bữa sáng, những tia nắng

sáng sớm chiếu vào người chúng tôi, đây không phải là viễn cảnh mà tôi hằng mơ ước sao? Đắm chìm trong bầu không khí ấm áp, khóe miệng tôi cứ cong cong lên.

"Bảo bối, có thể nói cho anh biết em đang cười gì không?" Câu anh hỏi y hệt như câu anh đã từng hỏi khi chúng tôi hẹn nhau ở quán cafe trên đỉnh núi, nhưng cách gọi lại khác nhau.

"Em có cười sao?" Tôi cũng trả lời như trước kia.

"Dĩ nhiên, đến đây bảo bối, chúng ta đến ghế sofa ngồi đi." Văn Thông chống nạng đứng lên ra dấu bảo tôi đi cùng anh.

Tôi vui vẻ quàng vào tay anh cùng nhau bước tới ghế sofa, dìu anh ngồi xuống, lấy hai chiếc gối tựa để qua một bên rồi đỡ anh qua, rồi đem hai chân của anh để lên ghế sofa cho anh dựa vào, sau đó tôi ôm một chiếc gối ngồi ở bên kia, đặt hai chân song song với anh. Tất cả xong xuôi, tôi nói: "Văn Thông, em có thể hỏi anh một vài vấn đề được không?"

"Em hỏi đi." Văn Thông thâm tình nhìn tôi.

"Điều đầu tiên là, anh có thích em không?"

"Dĩ nhiên, chuyện này mà em còn phải hỏi anh à." Văn Thông hờn giận trách móc nói.

"Vậy anh bắt đầu thích em từ khi nào?" Tôi ngỡ ngàng ngừng hỏi.

"Khi ở Mỹ thì chưa." Văn Thông nhìn tôi nói, anh còn khẽ cười.

"Hừ." Tôi bĩu môi.

"Bảo bối, đừng nóng giận, anh nói thật mà, em biết khi đó anh như một người máy mà, thật sự khi đó anh không quan tâm gì đến chuyện tình

cảm cả, lúc ấy anh thấy em chỉ là một cô gái nhỏ mới tốt nghiệp đại học thôi."

Tuy biết như vậy nhưng trong lòng tôi khó tránh khỏi có chút thất vọng, có điều tôi có thể hiểu, khi đó Văn Thông sao có thể chú ý đến một cô sinh viên nhỏ nhoi như tôi được? Anh còn là người nổi tiếng cỡ đó. Với lại khi đó chúng tôi chỉ có gặp nhau vài lần thôi mà.

Tôi tiếp tục hỏi, "Khi ở Mỹ, anh đã gặp em mấy lần rồi?"

Văn Thông ngẫm nghĩ rồi nói: "Trừ hình ảnh ra, anh đã gặp em hai lần, một lần là ở sân trường, lần sau chính là ngày đầu tiên em đi làm đấy."

"Những lần đó em đều không thấy anh." Tôi lẩm bẩm nói.

"Khi đó anh cảm thấy em là một cô gái nhỏ rất điềm tĩnh."

"Ai là cô gái nhỏ chứ."

"Em so với anh, hình như là nhỏ lắm đấy."

"Bộ anh già lắm sao?" Tôi lờm anh.

"Em không cảm thấy anh già sao? Anh quả thật có chút lo lắng đấy." Anh lại hỏi ngược lại tôi.

"Tuyệt đối không hề." Tôi khẳng định nói.

"Vậy thì tốt." Văn Thông thở phào một hơi.

Nhìn anh cười tươi tắn như thế kia, không ngờ anh lại lo lắng về chuyện này như thế, người nên lo lắng phải là tôi mới đúng. Bây giờ tôi vẫn còn chưa hiểu rõ, người ưu tú như anh sao lại thích một sinh viên mới vừa tốt nghiệp đại học như tôi chứ.

"Vậy khi nào anh bắt đầu để ý đến em?" Tôi cười trộm nói.

"Là khi ở trên máy bay, lúc em ngủ mơ ấy." Nhìn dáng vẻ anh nói chuyện giống như đang nhớ lại tình cảnh ngày hôm đó vậy.

"Hôm đó em mất mặt ghê, ôm cánh tay anh ngủ tỉnh bơ luôn, đến giờ mà em cũng không hiểu được sao em lại ôm lấy cánh tay ngủ ngon lành như thế nữa."

"Ngày ấy, bởi vì anh đi đứng tương đối chậm, vì chân anh vẫn chưa khỏe hẳn nên chỉ có thể ngồi xe lăn, anh là người cuối cùng lên máy bay. Khi anh đến, em đã ôm cái mền ngủ rồi."

Tôi ngượng ngùng cười cười, Văn Thông nói tiếp."Bởi vì em ngủ nên không nhìn thấy anh ngồi xe lăn tới. Sau khi anh ngồi xong, đúng lúc em xoay mặt qua bên này, anh lập tức nhận ra em, đúng thật là không ngờ lại trùng hợp đến thế. Khi em thực tập ở công ty, bởi vì bị thương nên anh không có thời gian để đến thăm em, mãi khi ở trên máy bay không ngờ lại có thể gặp em." Tay Văn Thông nhẹ nhàng vuốt ve chân tôi. Tôi cũng dùng đầu ngón chân mình cọ cọ chân anh.

"Khi em ngủ, anh có cảm giác thế nào?" Tôi tò mò hỏi.

"Hình như lúc đó em đang gặp ác mộng gì đó, rất căng thẳng, khi máy bay cất cánh, em lập tức hoảng sợ co rút người lại khiến chân rớt xuống, anh giúp em đỡ chân lại, em đột nhiên bắt lấy tay trái của anh ôm vào trong ngực, sau đó em mới an tĩnh lại, sắc mặt cũng không còn kinh hoàng như lúc đầu nữa, bởi vì em lôi kéo tay trái của anh, khiến cho anh phải xoay người lại, vậy nên anh mới có điều kiện quan sát anh đó."

"Anh ngồi đó nhìn trộm em à."

"Đó là vì em buộc anh phải nhìn. Bảo bối, em ôm tay anh rất lâu cũng không muốn buông đấy."

"Đồ đáng ghét." Tôi đập một cái vào chân anh.

"Bảo bối, anh nhìn em rất kỹ, khi đó anh có cảm giác em như một chú cừu con đang hoảng sợ vậy, cảm giác rất muốn bảo vệ em đột nhiên xông vào lòng anh, đánh thẳng vào trái tim anh. Khiến cho trái tim đã ngủ yên nhiều năm của anh bắt đầu rộn rã trở lại." Văn Thông nói tới đây, tôi có thể cảm thấy anh có chút kích động, tôi lập tức đứng dậy ngồi bên cạnh anh rồi gối lên đùi anh. Văn Thông vuốt khe khẽ lên mặt tôi.

"Sau khi em nắm tay anh, rồi sau đó còn mỉm cười, khiến anh càng thêm xao xuyến rung động."

Nghe anh kể tôi cũng rất cảm động, cầm bàn tay của anh lên nhìn kỹ, tay anh rất lớn, làn da trên mu bàn tay rất nhẵn mịn, còn có một nốt ruồi màu đen, nó hiện rất rõ trên làn da rất trắng muốt của anh. Lòng bàn tay anh sờ lên có nhiều vết chai cứng, nhất định là do anh phải thường xuyên sử dụng xe lăn và nạng. Tôi dùng ngón tay của mình vẽ vòng tròn trong lòng bàn tay anh.

"Bảo bối, em có thể nói cho anh biết, bây giờ em có cảm giác gì với anh không?" Văn Thông hỏi.

"Em cũng không rõ nữa, lúc ấy ở trên máy bay, khi tỉnh lại nhìn thấy anh, cảm giác đầu tiên chính là anh rất đẹp trai, em nhìn mà choáng luôn." Bởi vì hơi ngượng ngùng nên mặt tôi hơi đỏ, "Khi máy bay hạ cánh, thấy anh ngồi xe lăn em càng bất ngờ hơn, không ngờ sau khi lấy hành lý, anh và em trò chuyện với nhau một lúc thì em đã không còn hồ hững như bình thường được nữa, ngược lại rất thích nói chuyện với anh, cảm thấy rất vui vẻ. Có phải khi đó em đã bắt đầu có cảm giác với anh rồi chẳng? Bởi vì hành động ngày ấy của em không giống như mình ngày thường. Từ lúc đó, ánh mắt em bắt đầu dõi theo anh, ngay cả khi mẹ tới đón em cũng phát hiện ra, em cứ một mực nhìn người theo anh." Tôi ngượng ngùng nhìn Văn

Thông nói: "Văn Thông, anh biết không? Khi chúng ta chào tạm biệt nhau ở sân bay, và buổi tối hôm đó, em còn vì anh mà mất ngủ nữa đây."

EM LÀ ÁNH SÁNG CỦA ĐỜI ANH!

Du Nhàn Miêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 17

Edit: Freya

Beta: TieuKhang

Khi Văn Thông nghe tôi vì anh mà thao thức suốt đêm, anh kéo tôi lại, còn anh thì dịch vào trong ghế sofa, để chúng tôi được ngồi gần nhau hơn, anh ôm tôi vào lòng và dịu dàng hôn lên gáy tôi.

"Từ ngày đó trở đi, em cứ nghĩ là chúng ta sẽ không còn gặp lại nhau nữa, vì đôi bên đều không có số điện thoại của nhau. Hongkong đông đúc như vậy, làm sao có cơ hội mà gặp lại nhau. Vì vậy em bắt đầu họp mặt cùng bạn bè, ngày nào cũng rủ nhau ra ngoài ăn cơm, đến khi em bắt đầu quên anh thì em lại gặp anh ở nhà hàng khu Trung Hoàn. Nói chính xác hơn là bạn bè em phát hiện ra anh trước, họ đều nói anh rất đẹp trai, ai bảo vẻ ngoài của anh xuất chúng đến như thế chứ, đi đâu cũng khiến người khác phải liếc nhìn hết." Tôi oán trách Văn Thông.

"Chẳng lẽ không phải em cũng bị diện mạo của anh hấp dẫn sao?" Văn Thông búng nhẹ cái mũi tôi.

"Chảnh chọe. Đúng vậy đấy, em đã bị sắc đẹp của anh hấp dẫn đấy, thì sao hả?" Tôi gác chân tôi lên chân anh, vì chân của anh có mang cái giá nên cảm giác hơi cứng, nhưng chân anh anh không bị rũ xuống.

"Bảo bối, em đang ăn hiếp cái chân không cử động được của anh đó à."

"Cứ cho là vậy đi." Tôi cười khanh khách, rồi nghiêm túc nói: "Tình Tình, Khi ở nhà hàng, anh lại khiến em động lòng một lần nữa, rồi chúng ta lưu số điện thoại của nhau, anh còn nói sẽ gọi điện thoại cho em nữa. Để từ hôm đó trở đi, em cứ như người bị bệnh, ngày nào cũng có cảm giác điện thoại đổ chuông, nhưng khi lấy ra xem thì không có gì cả. Anh đáng ghét lắm, biệt tăm biệt tích lâu như thế." Nói tới đây, tôi lại dùng chân mình đạp chân anh.

"Cái ngày Chủ Nhật nóng bức ấy, trước khi anh gọi cho em khoảng mười phút, em đang nằm trên sofa xem tạp chí, thì thấy tờ báo có viết tên của anh, từ đó em mới bắt đầu liên tưởng anh với thần tượng mà em vẫn luôn sùng bái, em choáng váng muốn ngất luôn, vừa tự trách mình tại sao lại chậm tiêu đến vậy, đã gặp thần tượng của mình mấy lần mà vẫn không nhận ra. Nhưng lát sau, em lập tức bắt đầu hoài nghi, nghĩ rằng em và anh nói chuyện với nhau cũng không quá thân thiết cho lắm, vẫn còn khách sáo với nhau, không biết anh có gọi điện thoại cho em không nữa. Lúc em đang buồn phiền vì anh thì anh gọi điện thoại cho em. Khi đó em vui quá không nói được gì cả, cũng rất kích động. Thần tượng của em, anh không biết đầu lúc ấy trái tim em như muốn bật ra ngoài ấy." Nói tới đây tôi có chút hưng phấn nhìn Văn Thông, anh cũng ngồi đó nhìn tôi, trong mắt anh chỉ toàn là ý cười.

"Lúc đầu em còn rất hồi hộp, rất muốn ra ngoài cùng anh, nhưng em không biết thế nào để đi cùng anh cả, nhưng em nằm mơ cũng không ngờ tối hôm đó anh lại đến nhà em, còn có thể biết nhiều chuyện mà em không biết, thì ra là anh đã từng gặp em rồi, anh còn cho em đến công ty của anh thức tập nữa, hơn nữa anh trai của anh còn là bạn tốt của ba em. Tối hôm đó em luôn trong trạng thái mơ mơ màng màng, chỉ có một điều duy nhất em rõ ràng đó là tất cả những trùng hợp đã giải tỏa được nỗi băn khoăn về cuộc hẹn giữa em và anh, ngược lại càng khiến em thêm náo nức mong đợi ngày hẹn đó mau đến nhanh nhanh một chút. Khi thật sự đến ngày hẹn thì em lại đặc biệt khẩn trương hơn nữa, cả người đều ướt đẫm mồ hôi, thế nên

khi lên xe em mới mở máy lạnh lớn như vậy, kết quả là khiến hai chúng ta đều ngã bệnh." Dừng lại một chút rồi nói: "Văn Thông, ngày hôm đó cùng anh ra ngoài, là lần đầu tiên em đi cùng với một người con trai đấy."

"Đỉnh chính một chút, anh đã không còn là một cậu nhóc ngây thơ nữa đâu, bảo bối." Văn Thông từ tốn nói.

"Anh không cần phải luôn miệng nhắc nhở anh lớn tuổi hơn em, lần đó cùng anh ra ngoài em thật sự rất vui, mặc dù ban đầu em không biết nên làm gì cho phải, có phải cần nên dìu anh hay không? Nhưng nếu em dìu anh, lại sợ anh không vui, mọi thứ đối với em đều rất xa lạ, cho nên em phải rất thận trọng." Nói tới đây, tôi nhích gần vào ngực Văn Thông. Anh cũng đưa tay vuốt ve tôi.

"Cũng may sau đó anh khiến bầu không trở nên rất tự nhiên, khiến cho tâm trạng khẩn trương của em biến mất, ăn cơm xong anh theo em đi xem phim, tất cả mọi thứ đều khiến em rất vui, nhưng điều không hoàn hảo duy nhất chính là khi chúng ta tạm biệt nhau, anh nói những lời tự ti khiến em hơi mất hứng."

"Anh cũng rất khẩn trương, vì đã lâu rồi anh không hẹn hò với con gái, nhất là sau khi anh bị thương. Đối với anh đó cũng là lần đầu tiên đấy bảo bối." Văn Thông đưa mặt anh dán vào gò má tôi. Hơi thở của anh cứ phả vào khiến tôi rất nhột, tóc gáy dựng hết cả lên, tôi cũng cọ cọ mặt mình vào cằm anh.

"Nhưng từ ngày đó trở đi, anh đã bước chân vào cuộc sống của em, em bắt đầu nhớ nhung anh từ ngày này sang ngày khác, hơn nữa còn rất để ý về những chuyện của anh. Những hôm không được gặp anh, em còn cố ý hỏi ba em xem có gặp anh không. Văn Thông, em muốn hỏi anh một chút, khi đó anh có muốn gặp em hay không?"

"Có." Văn Thông khẳng định nói.

"Anh biết không, trước khi anh Văn Trí đi, trong cuộc họp mặt hôm đó, khi nghe anh nói chỉ xem em như em gái anh, trái tim em như bị ai cứa dao vào vậy, loại cảm giác đó em chưa từng trải qua bao giờ cả, thật sự rất khó chịu, em trốn rất lâu trong phòng vệ sinh để khóc, khi ra ngoài còn phải giả bộ như mình không có chuyện gì nữa, em lúc đó cũng rất khâm phục kỹ năng diễn xuất của mình."

"Nhưng mà bảo bối, em diễn cũng không khác bình thường là bao, nụ cười kia của em so với khóc còn khó coi hơn nhiều, nhìn em như vậy trong lòng anh cũng không dễ chịu chút nào." Văn Thông ôm chặt tôi nói.

"Thật sao? Vậy mọi người có phát hiện hay không?"

"Điều đó là tất nhiên rồi, chỉ là mọi người không muốn nói ra mà thôi."

"Thôi kệ đi, đêm hôm đó em tức giận đến nỗi muốn sau này không thèm để ý đến anh luôn, có chết em cũng không đến công ty anh làm việc, vậy mà sau đó anh cũng không gọi điện thoại cho em, khiến em càng giận anh thêm, nhưng khi biết ngày chủ nhật mà anh vẫn phải đến công ty làm thêm, đến mức quên cả ăn uống, em lập tức cảm thấy đau lòng thay anh, nên em vội vàng mua đồ ăn đem qua cho anh, em như vậy có phải rất không có tiền đồ hay không?"

"Sao vậy được chứ? Em làm như vậy khiến anh thấy rất cảm động."

"Sau đó khi đến công ty làm việc, anh cũng không để ý đến sự ảnh hưởng của mình mà đứng chờ em ở cửa ra vào công ty, còn tham gia cuộc họp của phòng em nữa, từng hành động của anh thật ra cũng khiến em rất vui, vì trước kia anh luôn cho em thấy rất mờ mịt, không biết anh có thích em hay không, em cứ luôn lo được lo mất như vậy nên rất khó chịu, cho đến ngày hôm qua em nghe được anh gọi em là bảo bối, em thật sự, thật sự rất vui, rốt cuộc chính miệng anh đã nói thích em, không, không đúng, anh

vẫn chưa nói ra, anh chỉ gọi em là bảo bối mà thôi, vậy anh có thích em không?" Tôi dùng ánh mắt thăm dò nhìn Văn Thông.

"Văn Ý, thành thật mà nói, cho đến bây giờ anh vẫn chưa thể xác định được rằng mình làm như thế có đúng hay không, nhưng điều anh có thể khẳng định cho em biết là ‘Anh thích em’."

"Sao vẫn còn chưa xác định được?" Tôi bất mãn nói.

"Bảo bối, em đừng khó chịu, bây giờ em có xác định được rằng em đang yêu anh hay là em chỉ đang sùng bái anh không?"

Câu hỏi của anh khiến cho tôi cứng họng. Tôi sững sờ nhìn anh.

"Bảo bối, bởi vì em còn rất trẻ, cũng chưa từng yêu ai, trong tình huống này anh thật sự sợ sẽ làm lỡ làng cho em." Văn Thông nghiêm túc nói.

"Anh lại thế nữa rồi, em không thích anh nói vậy đâu, anh cho em một cơ hội được không? Văn Thông, em nghĩ em thật sự thích anh."

"Vậy chúng ta hãy cho nhau một cơ hội đi, nhưng chuyện của chúng ta, ba mẹ em có đồng ý không? Con gái của họ ừ tú như vậy. Anh thật sự không muốn làm họ phiền lòng. Họ chỉ muốn anh chăm sóc em như một người anh trai trong gia đình mà thôi."

Nói đến ý kiến của ba mẹ, thật sự bây giờ tôi cũng không rõ ràng lắm, nhìn Văn Thông, tôi không biết nên phải nói những gì nữa.

"Bảo bối, chúng ta cứ từ đi, anh hy vọng mọi người sẽ hiểu cho tình cảm của chúng ta." Văn Thông ôm tôi, êm ái cọ cọ mũi của anh lên mặt tôi.

Khi chúng tôi đang lẳng lặng dựa vào nhau, chuông điện thoại di động của tôi vang lên. Tôi đứng dậy cầm điện thoại, là mẹ tôi gọi tới.

"Con gái, bây giờ con đang ở đâu vậy?"

"Con đang ở nhà Văn Thông ạ."

"Vậy Văn Thông có khá hơn chút nào không? Cậu ấy có thể qua nhà mình ăn trưa được không con?" Mẹ tôi hỏi.

"Anh ấy đã khá hơn, hết sốt rồi ạ, mẹ để con hỏi anh ấy xem." Tôi lấy tay che điện thoại hỏi Văn Thông: "Mẹ em muốn chúng ta trưa nay về nhà em ăn cơm, anh đi được không?"

Văn Thông gật đầu với tôi một cái, tôi lập tức nói với mẹ: "Mẹ, chút nữa tụi con sẽ về."

Đặt điện thoại xuống, tôi đi tới trước mặt Văn Thông hỏi: "Giờ anh cảm thấy thế nào, chân còn đau không? Hay là anh ngồi xe lăn qua đi. Em không muốn anh bị mệt đâu."

"Không cần đâu, từ nhà anh qua nhà em có mấy bước thôi mà, đối với anh không thành vấn đề. Em yên tâm đi." Văn Thông nói xong liền chuyển hai chân xuống đất, chống nạng đứng lên rồi nói: "Anh đi thay đồ, em chờ anh một lát."

Nhìn Văn Thông chống nạng từ từ đi vào phòng, tôi lại rơi vào trầm tư, suy nghĩ xem ba mẹ sẽ phản ứng thế nào với chuyện tình cảm của tôi và Văn Thông, họ có đồng ý không?

.....

"Bảo bối, em đang nghĩ gì vậy?" Văn Thông đã đứng trước mặt tôi, anh vẫn đẹp trai rạng ngời như thế, là loại đẹp trai của một người đàn ông chín chắn, khiến cho tôi có một cảm giác rất an toàn. Hôm nay anh mặc một chiếc quần cotton màu vàng nhạt, rất hợp với chiếc áo thun màu cà phê, và đôi giày da anh đang mang.

"Khi con, anh trông đẹp trai lắm phải không, em nhìn chăm chăm anh từ nãy đến giờ đây." Văn Thông trêu chọc tôi.

"Vâng đẹp trai lắm. Nhất là đôi mắt của anh đó." Tôi thản nhiên thừa nhận.

Kể từ lần đầu tiên tôi cùng Văn Thông ăn cơm, tôi bảo anh không mang mắt kính càng đẹp trai hơn, từ đó về sau, mỗi khi anh gặp tôi anh đều không mang mắt kính.

"Chúng ta đi thôi, đừng để dì phải chờ chúng ta."

Chúng tôi tay trong tay đi về phía nhà tôi. (Nói chính xác thì là tôi đỡ cánh tay của anh.)

Đi vào nhà, tôi lấy ra đôi giày mới vừa lấy ở nhà Văn Thông thay cho anh xong, mẹ tôi lập tức đi đến đây.

"Văn Thông, cháu khá hơn chưa? Ngày hôm qua cháu làm dì sợ quá."

"Dì, cháu đỡ hơn rồi ạ, thật ngại quá, cháu đã lớn như thế này mà còn khiến dì không yên tâm."

"Một mình cháu ở Hongkong, nhất định phải chú ý sức khỏe, mau ngồi xuống đi, cơm sắp xong rồi."

Mẹ, Văn Thông và tôi vui vẻ ăn cơm trưa xong, mẹ lập tức hối thúc anh uống thuốc, rồi mẹ tôi bảo anh lên phòng dành cho khách nghỉ ngơi. Tôi dìu anh lên phòng khách nằm nghỉ, giúp anh cởi cái giá ra, nhưng tôi lại lo không biết cái giường này có quá mềm sẽ làm anh ngủ không thoải mái hay không?

Như nhìn thấu sự lo lắng của tôi, Văn Thông nói: "Yên tâm đi, cái giường này rất tốt."

"VẬY anh mau nghỉ ngơi đi, em ngắm anh ngủ một lát." Tôi quỳ gối bên giường nhìn Văn Thông.

Do mấy ngày nay anh ngã bệnh nên cơ thể suy yếu, nên Văn Thông ngủ thiếp đi rất nhanh. Ngồi bên cạnh nhìn anh ngủ, cảm giác ấm áp tiến vào tận tim tôi, sưởi ấm tôi, tôi nhẹ nhàng hôn lên mặt anh một cái rồi mới ra ngoài đóng kỹ cửa lại.

Đi tới phòng khách tôi thấy ba tôi đang ở đó, "Ba, ba về lúc nào thế ạ?"

"Buổi chiều ba không có nhiều việc, nghe mẹ con nói buổi trưa Văn Thông tới nhà mình ăn cơm, nên ba về thăm cậu ấy một chút."

"Anh ấy mới vừa ngủ ạ."

"Để cho cậu ấy ngủ đi, mấy ngày nay cậu ấy vất vả quá rồi." Ba tôi đau lòng nói.

"Bảo bối, chúng ta nói chuyện một chút nhé."

Tôi lập tức cùng ba mẹ vào phòng đọc sách.

"Bảo bối, con có thể nói cho ba biết con đối với Văn Thông là loại tình cảm gì không?" Ba tôi hỏi thẳng.

"Ba, con cũng chưa rõ nữa, khi con gặp anh ấy trên máy bay thì Văn Thông đã để lại cho con một ấn tượng rất sâu sắc, con rất thích nói chuyện với anh ấy, những khi vừa thấy anh ấy, lòng con lập tức trở nên khẩn trương vô cùng. Con còn vì anh ấy mà mất ngủ nữa đấy. Cảm giác đó từ trước tới giờ con chưa từng có."

"Ha ha, xem ra con gái bảo bối của ba đã rơi vào lưới tình rồi." Ba tôi cười nói.

"Ba, ba đừng chọc con nữa." Tôi làm nũng nói.

"Chẳng lẽ không đúng sao?"

"Nhưng hôm nay khi anh ấy hỏi con thích anh ấy hay chỉ là sùng bái anh ấy, con lại thấy mờ mịt, không biết trả lời như thế nào."

"Vậy bây giờ thì sao, con gái?"

"Con cảm thấy con thích anh ấy thật ba ơi."

"Bảo bối, Con không ngại đôi chân của cậu ấy à?" Mẹ tôi hỏi.

"Con tuyệt đối không quan tâm đến đôi chân của anh ấy, tuy rằng đôi chân của anh ấy có hơi bất tiện, nhưng anh ấy luôn biết cách chăm sóc cho con, tạo cho con cảm giác rất an toàn, con rất thích ở cùng với anh ấy."

"Vậy Văn Thông nói với con như thế nào?" Ba tôi lại hỏi.

"Anh ấy luôn cho rằng đến với con sẽ liên lụy đến con, anh ấy còn cố gắng kìm nén tình cảm của mình, anh ấy cảm thấy mình có lỗi với con, sau đó con nói muốn anh ấy cho con một cơ hội, anh ấy mới nói chúng con nên bắt đầu từ từ thôi, cho đôi bên một cơ hội."

"Bảo bối, ba mẹ đều là người từng trải, ba lớn tuổi như thế này, từng gặp qua rất nhiều người, ba có thể thấy Văn Thông là một đứa trẻ rất tốt, ba nghĩ thân thể cậu ấy cũng đã khiến cậu ấy khổ sở rất nhiều. Ba có nghe Văn Trí kể một số chuyện về Văn Thông, trước kia thương tích của cậu ấy nặng hơn so với bây giờ nhiều, cậu ấy đã rất cố gắng để khôi phục được như ngày hôm nay, còn rất thành công trong công việc nữa. Bảo bối, ba không lo lắng về cậu ấy, nhưng ba lại lo giống như cậu ấy, lo rằng không biết con có thật sự yêu cậu ấy không. Con đừng trách ba thiên vị, chỉ là ba sợ Văn Thông sẽ bị tổn thương mà thôi."

"Ba, ba yên tâm, con sẽ không làm anh ấy tổn thương đâu. Cho con một ít thời gian. Con sẽ yêu anh ấy bằng cả trái tim mình."

"Riêng về mẹ, mẹ biết Văn Thông rất tốt, nhưng mẹ vẫn lo rằng con đến với cậu ấy, e rằng sẽ rất vất vả đấy."

"Không sao đâu mẹ, mẹ yên tâm đi. Văn Thông anh ấy đối xử với con rất tốt. Trừ việc anh ấy không thể giúp con lấy đồ, còn lại thì thứ gì anh ấy cũng có thể làm được, với lại con cũng đâu cần làm hết thảy mọi việc cho anh ấy đâu ạ. Mỗi khi ra ngoài anh ấy đều có trợ lý riêng, lần trước ở sân bay anh ấy đã giúp con xách hành lý đấy ạ." Trong giọng nói của tôi tràn đầy hạnh phúc.

"Được, mẹ biết rồi, con gái bảo bối của chúng ta bắt đầu biết thích người khác rồi, bây giờ không cần lo lắng con không dám tiếp xúc với người ngoài nữa." Mẹ tôi cười nói.

"Mẹ... " Tôi kéo dài giọng làm nũng với mẹ.

"Thời gian không còn sớm nữa, để mẹ đi coi tối nay dì Lâm nấu món gì nào. Bảo bối, con cũng đi xem Văn Thông một chút xem, chắc là cậu ấy cũng sắp tỉnh rồi đó."

Theo mẹ ra khỏi phòng đọc sách, tôi đi tới phòng khách nhẹ nhàng đẩy cửa ra, ló đầu vào nhìn, Văn Thông quả thật đã tỉnh rồi, anh đang nghe điện thoại. Nhìn thấy tôi lập tức ngoắc ngoắc tay bảo tôi vào.

Tôi vui vẻ nhảy lên giường ôm cổ anh, tôi dùng trọng lượng của mình kéo anh xuống, khiến anh nghiêng về phía bên này. Anh vội vàng cúp máy, để điện thoại xuống.

"Khỉ con, em điên rồi à?"

"Tất nhiên, gặp lại Tinh Tinh của em nên em rất vui."

"Anh cũng vui lắm."

"Anh tỉnh dậy bao giờ thế?"

"Lúc Alan gọi đến cho anh, bảo bối, tối nay em ngủ ở nhà đi, anh rất ngại nếu để em sang chỗ anh vất vả."

"Anh không thích em ở nhà anh à." Tôi dẫu môi nói.

Văn Thông ôm tôi, để tôi nằm ngang trên ngực anh. Dịu dàng nhìn tôi nói: "Sao lại thế chứ, anh hận không thể ở cùng em từng giây từng phút nữa kìa, nhưng chúng ta cũng nên tôn trọng ba mẹ em, như vậy không tốt lắm. Em nói đúng không?"

"Vậy cũng được, thì nghe lời anh, nhưng anh đang bị bệnh lại ở nhà một mình em không yên tâm." Tôi chỉ chỉ tay vào ngực anh.

"Yên tâm đi, hôm nay Alan sẽ tới chỗ anh, cậu ấy là khách quen ở nhà anh mà, hơn nữa hôm nay người giúp việc cũng ở lại."

"Nhưng em có điều kiện, anh phải đi ngủ sớm, sau khi về nhà phải dùng xe lăn, hôm nay anh đã đi khá nhiều rồi."

"Được. Nghe lời khi con. Ngoan, lại đây giúp anh mang cái giá vào nào."

Văn Thông luôn khiến bầu không khí trở nên thoải mái như thế, khiến cho tôi thích ứng hơn với đôi chân của anh, bây giờ tôi không còn cảm thấy mất tự nhiên nữa, vì chúng thuộc quyền sở hữu của tôi mà.

Sau khi tôi giúp anh mang cái giá vào xong mới nói, "Mau dậy đi, ba em đã về rồi, ông rất nhớ anh đó."

"Được, đã lâu rồi anh cũng không gặp chú ấy."

Tất cả đều xong, tôi quàng cánh tay Văn Thông ra khỏi phòng khách, anh cũng không tránh cử chỉ thân mật của tôi.

"Văn Thông, đã khá hơn chút nào chưa?" Ba tôi nhìn thấy anh, lập tức đứng dậy. Văn Thông vội bước vào nhanh hơn, có chút ngượng ngùng nói: "Chú, chú ngồi đi, để chú lo lắng cho cháu thật ngại quá." Tôi theo sát bên cạnh anh lo sợ anh xảy ra vấn đề gì.

"Mau ngồi xuống nghỉ ngơi đi." Ba tôi đỡ Văn Thông ngồi chung một chỗ. Tôi đứng ở một bên nhìn họ. Hai người cũng đang nhìn tôi.

"Hai người nói chuyện đi, con đi thay quần áo đã." Tôi thức thời đi ra chỗ khác, cho hai người nói chuyện với nhau.

Thay quần áo xong, trong lòng tôi như có kiến bò trên chảo nóng vậy, cứ đi tới đi lui, cảm thấy thời gian sao trôi qua chậm quá. Nhưng vẫn phải chịu đựng, phải để họ có thời gian trò chuyện. Nhưng làm sao tôi có thể nhịn được đây?

Tôi len lén đi xuống cầu thang ngồi ở chỗ khúc quanh, ngồi ở đây tôi có thể nhìn thấy họ, hai người đang nói gì đó mà trông ba tôi hình như rất vui, có lúc còn vỗ vỗ cánh tay Văn Thông, rốt cuộc họ đang nói cái gì vậy, tôi chẳng nghe được gì cả, bực chết đi được. Tự nhiên lại xây phòng khách lớn như thế làm gì. Bực quá.

"Bảo bối, lại đây đi, đừng núp trên cầu thang nữa." Ba tôi nói to.

"Con đâu có núp trên cầu thang đâu."

"Lại đây đi. Con đâu cần phải núp ở đó rồi sốt ruột chứ." Ba tiếp tục trêu chọc tôi.

"Ba. Ba nói gì thế." Tôi lớn tiếng lấp liếm.

Anh lại nói, "Lại đây, đừng sốt ruột, đến đây ngồi cùng anh." Văn Thông vươn tay về phía tôi.

Tôi đi nhanh tới rồi vội ngồi xuống bên cạnh Văn Thông.

"Văn Thông, cháu đúng là giỏi đó. Ngày xưa con bé lúc nào cũng bám đuôi chú, nhưng bây giờ lại quay sang cháu rồi."

"Ba..." Tôi nũng nịu kêu lên.

"Chỉ cần chú chịu, con cầu cũng không được ạ." Lời Văn Thông nói như điểm trúng huyệt của tôi vậy.

"Không chịu cũng phải chịu thôi, trong lòng con bé đã có cháu rồi Văn Thông. Cháu phải đối xử tốt với con bé nhé."

"Chú yên tâm, cháu nhất định sẽ như vậy."

Nghe cuộc đối thoại của hai người cơ thể tôi bỗng căng cứng, nước mắt cũng không kiềm được mà rơi tí tách.

EM LÀ ÁNH SÁNG CỦA ĐỜI ANH!

Du Nhàn Miêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 18

Lúc Văn Thông xoay mặt tôi lại, thấy mặt tôi đầm đìa nước mắt anh thoáng giật mình, khẩn trương nói: "Bảo bối, sao lại khóc?"

"Ha ha, cả xưng hô cũng thay đổi rồi." Ba còn trêu ghẹo.

"Mau nói cho anh biết, sao em lại khóc hả?" Văn Thông dùng sức xoay người lại lấy tờ khăn giấy trên bàn uống trà, tôi vươn tay đỡ anh, đợi anh lấy khăn giấy giúp tôi lau nước mắt.

"Cũng tại cuộc đối thoại của hai người đó, làm em cảm động quá." Tôi vừa khóc vừa nói.

"Vậy thì em nên cười mới đúng." Văn Thông giúp tôi lau xong nước mắt, sau đó vuốt ve mặt tôi.

"Đúng đấy con gái cưng à, con nên cười mới đúng." Ba cũng phụ họa theo.

Ngay lúc này thì mẹ từ phòng ăn đi ra, thấy tôi nhõng nhẽo mít ướt bèn nói: "Hai người đàn ông to con lớn đầu này làm gì để con gái cưng của tôi khóc nhè vậy hả?"

"Anh nào dám chứ, dỗ ngọt còn không kịp nữa kia." Ba lại cười ha ha.

"Cái ông này, đừng ngồi đó làm bóng đèn cản mũi nữa được không, đến đây giúp ta làm này một chút." Mẹ lôi kéo ba lôi đi.

Nhìn thấy ba mẹ cười lánh mặt đi chỗ khác, tôi liền đưa tay ôm Văn Thông, tựa đầu lên bờ vai anh, Văn Thông cũng dịch dịch người chừa ra một chỗ trống để tôi ngồi thoải mái hơn chút.

"Văn Thông, eo anh vẫn ổn chứ, có cần em mát xa cho anh không?"

"Yên tâm đi, cô bé, hôm nay thật sự không cảm thấy đau chút nào hết. Có lẽ do tâm trạng anh tốt đó."

"Hôm nay tâm trạng em cũng cực kỳ tốt luôn." Tôi nhướn người ôm chặt mặt của anh hôn chụt một cái thật mạnh.

"Em nghịch ngợm quá đi khi con à."

"Không cho phép anh gọi tên đó ở chỗ này."

"Ở đây đâu có ai đâu." Văn Thông hiện tại càng ngày càng khôi hài. Ha ha.

Chúng tôi như một gia đình sum vầy vui vẻ cùng nhau ăn cơm tối, thế nhưng phần lớn nguyên nhân khiến tôi thấy vui sướng là ba mẹ tôi đem hết những chuyện xấu khi tôi còn bé kể lại hết cho Lương Văn Thông nghe, mọi người đúng là đang vui vẻ trên nỗi đau của tôi.

Cơm nước xong không bao lâu thì Alan đến Văn Thông, chúng tôi đưa anh đi ra ngoài, tôi vừa há miệng mới nói có chữ "Tinh" thì đã bị ánh mắt cảnh cáo của Văn Thông dọa sợ, tôi vội vàng chỉ tay lên bầu trời sửa lại lời nói: "Những vì sao ơi, này anh nhìn xem, trời hôm nay nhiều sao thật đó." (trong thuật ngữ thiên văn gọi Tinh là sao)

Mọi người rồi rít ngăng đầu nhìn lên bầu trời, sau đó đồng loạt dùng ánh mắt hoài nghi nhìn tôi, bầu trời lúc này đang giăng đầy mây đen, làm gì có sao cơ chứ.

"Mau đi thôi, Văn Thông, đừng nghe con bé bịa chuyện. Hồng chừng trời sắp mưa thì có đó." Mẹ đi tới trước mặt Văn Thông nói.

Văn Thông nhìn tôi cười lắc lắc đầu, chống gậy đi đến bên cạnh xe, lúc lên xe tôi có thể nhận ra được động tác của anh có chút không được tự nhiên, nhất định là hông anh vẫn còn đang khó chịu, hơn nữa bầu trời còn hiện đang đầy mây đen. Nhìn Alan giúp anh ngồi xong, tôi cố kiềm những giọt nước mắt mà mỉm cười vẫy vẫy tay với anh, anh cũng phất tay chào tạm biệt cùng chúng tôi, sau đó lái xe rời đi.

Nằm trên chiếc giường lớn mềm mại, hồi tưởng lại tất cả những chuyện vui tốt đẹp diễn ra trong ngày hôm nay, tôi nhanh chóng tiến vào giấc mộng đẹp.

Sáng ngày hôm sau, tôi vẫn đi làm như thường ngày, nhưng trái tim tôi cứ như đang bay bổng tận đâu đâu không có ở đây, lật xem tài liệu cần làm mà không thể nào tập trung được, trong lòng cứ luôn suy nghĩ không biết hiện giờ Văn Thông đang làm gì? Cuối cùng không thể chịu nổi nữa đành lấy điện thoại di động ra gửi cho anh cái tin nhắn.

"Tinh Tinh à, hôm nay anh thế nào rồi? Còn sốt không?"

Tin nhắn đã gửi đi hơn nửa tiếng đồng hồ rồi, mà điện thoại của tôi vẫn nằm im lìm không mảy may nhúc nhích nằm trên bàn làm việc. Sự yên tĩnh của nó lại khiến cho trái tim tôi không cách nào bình tĩnh được, người bản thân như mất hồn mất vía.

Tiếng chuông điện thoại bỗng reo lên dọa tôi giật mình, tôi vội vàng cầm điện thoại lên, nghe được giọng nói khiến cho tâm hồn tôi yên ổn lại, "Khỉ con à, không cần ở bên đó đứng ngồi không yên vậy đâu."

"Không được gọi em như thế, ơ, mà sao anh biết em đứng ngồi không yên?"

"Em ngược lên nhìn sang phòng làm việc của anh đi."

Tôi ngẩng đầu thì thấy Văn Thông đang đứng trong phòng làm việc của anh đang nhìn sang phương hướng của tôi. Quên mất nữa, lúc Văn Thông đi công tác đã yêu cầu chuyển phòng ban nơi tôi làm việc đến khu vực cách không xa mấy với phòng làm việc của anh. Báo hại chúng tôi dọn dẹp chuyển đi mất những mấy ngày. Ai bảo anh là ông chủ làm chi chứ!

"Sao anh lại đến công ty, còn dùng nạng nữa, anh quên bác sĩ nói thế nào rồi sao?" Tôi nhất thời kích động, nói chuyện cũng có phần lớn tiếng, các đồng nghiệp đều dùng ánh mắt kỳ quái nhìn tôi. Tôi vội vàng hạ thấp giọng trách móc: "Tại anh đó, hại em nói chuyện lớn tiếng như vậy khiến mọi người nhìn em bằng ánh mắt đó."

"Đừng có gấp, anh đã không sao rồi, ở nhà ra vào không làm gì anh thật không quen."

"Nói tóm lại là những gì em nói anh đều bỏ ngoài tai."

"Nào có chút? Anh chỉ nán lại thêm một lúc, buổi chiều còn phải ra ngoài đi họp."

"Anh đừng làm việc quá sức đó, phải về nhà sớm nhé." Tôi biết nói chuyện với người cuồng công việc như anh thì có nói cũng như nước đổ lá môn vậy.

"Yên tâm đi, anh biết rồi."

"Được, anh bận việc thì làm đi nhé." Nói xong tôi liền để điện thoại xuống.

Anh gật đầu cười với tôi sau đó ngồi xuống, khi anh ngồi xuống thì tôi không còn nhìn thấy anh được nữa, cũng may anh không có chỗ nào khó chịu, vậy tôi cũng yên lòng mà an tâm làm việc.

=====

Lúc tôi đang chuyên tâm vẽ dự án, bỗng nghe được tiếng cây nạng quen thuộc gõ trên nền đất từ xa vọng đến, cuối cùng dừng lại ngay phía sau lưng tôi. Kế tiếp một hộp giấy tinh xảo đặt lên bàn làm việc của tôi.

Tôi quay đầu lại nhìn, thì thấy trọng tâm cơ thể Văn Thông đều dồn hết về hướng bên trái, xem ra mới vừa rồi là anh dùng tay phải để đặt lên hộp giấy.

"Đây là món mà em thích ăn." Nhìn ra được sự ngạc nhiên của tôi, anh mỉm cười nói với tôi.

Hành động này của anh khiến cho tất cả mọi người đều nhìn sang hai chúng tôi, tôi thấy phen này có trốn cũng không thoát rồi, tôi đành ngượng nghịu nói với anh: "Cám ơn."

Anh còn chưa chịu đi, vẫn đứng ở phía sau tôi nhẹ giọng nói: "Giờ anh phải ra ngoài, hôm nay cũng không về công ty, em xong việc rồi tự về mình nhé."

"Em sẽ về cùng ba em." Tôi đứng dậy đá mắt liên tục với anh. Nhưng anh lại lờ đi coi như không thấy, điều chỉnh lại tư thế đứng, chuyển cây nạng từ tay phải sang tay trái, dùng tay phải vỗ vỗ tôi nói: "Anh đi nhé!" Sau đó chống nạng chậm rãi đi về hướng cửa công ty, ở đó có Alan đang đợi anh.

Trong lúc tôi đang cố nghĩ xem làm sao để giải thích với đồng nghiệp thì nghe được Mr. Quinn nói: "Joyce, đừng ngại, tất cả chúng tôi ai cũng biết là Thomas thích cô, đây là chuyện tốt mà. Tôi và cậu ta làm việc với

nhau đã nhiều năm, cậu ta chưa bao giờ thể hiện đáng yêu như thế bao giờ cả, anh tại tới cũng không nghĩ hiện tại đáng yêu như thế qua, mức độ làm việc trước đây của cậu ta khiến ai cũng nể sợ."

"Phải đó, cô không cần ngưỡng." Mọi người mạnh ai nấy đều góp vào một câu, mặt tôi khi ấy đỏ hỏ, tôi nghĩ chắc cũng đỏ gần bằng hồng khi luôn ấy.

Sau khi làm việc ở đây được một thời gian, tôi cảm nhận được Lương Văn Thông là người rất nghiêm khắc trong công việc. Cả tổ chúng tôi đều cho rằng bản kế hoạch mở rộng phát triển nhãn hiệu nước hoa đó tôi viết rất ổn, nhưng cuối cùng khi đến tay Văn Thông, bị anh bác bỏ trả về không thương tiếc. Hơn nữa cũng không phải bị từ chối một lần, cuối cùng hành hạ tôi một trận như tử thiếu điều sắp học máu, tổng cộng lần đó nữa làm lại những bảy lần, vậy mà con người đáng ghét đó vẫn còn chưa chịu duyệt. Khi đó trong lòng tôi rất là tức tối, bức bối như có núi lửa âm ỉ sắp sửa phun trào vậy, nhưng lại không có chỗ để phát tác, cách duy nhất mà tôi có thể dùng chính là không thèm để ý tới anh suốt một tuần liền. Nhưng anh còn lợi hại hơn, cũng nào có thèm dòm ngó tới tôi, suốt cả ngày vùi đầu bận bịu ở công ty, cứ như tôi không hề tồn tại ở nơi đây vậy, đến cả sau giờ làm anh cũng không hề ở lại, còn lâu tôi mới chủ động điện thoại cho anh hứ, làm vậy tôi biết giấu mặt mũi đi đâu chứ, tôi nhịn nhé, nhưng thật sự chữ nhìn này sao khó chịu quá đi, trong lòng như ai cào ai xé, tôi lại bắt đầu hoài nghi sao mình có thể yêu được cái người làm việc cứ như máy móc chứ không giống người này. Nhưng anh càng không để ý tới tôi... thì tôi lại càng nhớ anh, tôi bây giờ thật sự chẳng có chút tiền đồ nào hết, mỗi ngày khi trời tối tôi đều rơi nước mắt để cố gắng hoàn thành bản kế hoạch. (có thể tưởng tượng ra được tôi yêu anh ấy nhiều bao nhiêu)

Bản kế hoạch cuối cùng cũng được ác ma công nhận, sau khi nghe được tin này, tôi lập tức ngã phịch ra ghế dựa, tê liệt như không còn cảm giác gì nữa. Ngay lúc này anh chống nạng chậm rãi đi tới phòng tôi làm

việc để chủ động lấy lòng tôi, vì anh biết tôi sẽ không từ chối anh ở trước mặt bạn bè đồng nghiệp.

Anh lợi hại lắm. Đợi khi về nhà xem em xử lý anh thế nào. Muốn bốn cô nương đây làm hòa với anh ư, anh đừng có mơ. Cuối cùng anh huy động ba mẹ tôi giúp anh, cùng nhau vẽ cho tôi hai tấm hình với hai chú mèo béo ú để làm cho tôi vui, hơn nữa ngày nào cũng lượn lờ ở trước mắt, công ty hay ở nhà đều như nhau. Sao mặt người này có thể dày như thế chứ, có phải còn nhỏ đâu à. Haizz, cuối cùng vẫn là tôi chịu không nổi sự cảm dỗ của người ta, không thể làm gì khác hơn đành sa vào lòng anh (vì tôi rất muốn được anh ôm).

Cuộc tình nồng thắm của Văn Thông và tôi chớp mắt đã trôi qua nửa năm, tôi cũng được thông qua thời gian thử việc, trở thành nhân viên chính thức phòng mở rộng thị trường thị trường, vị trí cuối cùng là thư ký của Lương Văn Thông, thư ký như tôi mà nói đúng là vượt ngoài sức tưởng tượng. Khi nhận được thông báo điều đi nơi khác, tôi quả thật rất khó chấp nhận, buồn bực suốt cả buổi chiều, đến khi tan việc, đồng nghiệp đều đã về hết tôi mới đi tới phòng làm việc của Văn Thông, chắc hẳn anh vẫn còn ở đó, hầu như ngày nào anh cũng là người cuối cùng rời khỏi công ty, hừ, đúng là ông chủ chuyên nghiệp. Tôi gõ nhẹ cửa một cái.

"Mời vào." Hôm nay bỗng cảm thấy giọng nói này thật khó nghe.

Tôi im lặng đi vào đứng trước mặt anh. Anh đang mang kính và rất nghiêm túc xem văn kiện, vẫn không ngẩng đầu lên, qua một lúc sau, có thể là do ngồi quá lâu, hông của anh không thoải mái nên anh ngồi thẳng người dậy, lúc này mới ngẩng đầu lên, giật bản người khi thấy tôi đứng trước mặt anh.

"Văn Ý, sao em lại đứng đó? Em vào đây từ bao giờ?"

"Em vào từ nãy giờ rồi, do anh không ngẩng đầu nên không thấy thôi." Hôm nay tôi cũng không có như bình thường như vậy vừa tan tầm liền khai mở tâm địa chạy đến phòng làm việc của hắn, ở anh trong ngực ngán một hồi.

18

"Sao vậy? Sao em còn đứng đó, mau vào đây cho anh ôm một cái." Văn Thông để tài liệu xuống, vươn tay về phía tôi.

Vòng tay của anh tôi không từ chối được, tôi ngoan ngoãn đi tới, ngồi ở trên đùi của anh, cúi đầu, bàn tay chơi đùa cúc áo trước ngực anh.

"Khỉ con, sao hôm nay em yên lặng vậy?"

"Ở công ty không cho gọi em như vậy." Tôi đánh anh một cái.

"Có chuyện gì làm em không vui sao?"

"Đều tại anh hết, sao anh để cho em làm thư ký của anh? Làm cho người ta nói này nói nọ? Ông chủ và thư ký. Kỳ cục quá!"

"Ừ, cái vấn đề này anh cũng nghĩ lâu rồi, bảo bối, em biết anh nghĩ nên cho em chức vụ gì không?"

"Không biết."

"Anh nên mời em ra khỏi công ty, sau đó cưới em về nhà. Nhưng bây giờ anh muốn cho em thêm một chút thời gian nữa, để cho em làm rõ ràng tình cảm của mình, hơn nữa để cho em ở nhà như lời nói của anh thì đến tối khuya lúc trở về nhà anh mới có thể nhìn thấy em. Cho nên, vẫn để em ở lại công ty thì tốt hơn."

"Nếu vậy cũng không cần nhất thiết phải làm thư ký cho anh?" Tôi bất mãn nói.

"Em còn nói, bây giờ nếu không phải là anh tới tìm em thì em căn bản cũng sẽ không vào phòng của anh, anh sẽ không có thời gian nhìn thấy em. Cuối cùng anh quyết định cho em một công việc, để cho em gần anh một chút."

"Có cần khoa trương tới vậy không?" Mặc dù hỏi như thế, nhưng mà trong lòng của tôi vô cùng vui mừng.

"Bảo bối, em không thương anh sao? Bây giờ ngoại trừ lúc tan làm em mới tới chỗ anh thì còn lại dường như là không nhìn thấy bóng dáng của em, em luôn để cho anh kéo cái chân tàn đi khắp nơi. Em có bỏ được không? Lại nói, mọi người đều biết anh điên cuồng đuổi theo em, còn em thì cứ liên tục ngây ngô không thèm để ý."

"Liên tục ngây ngô cái gì? Anh đang hoài nghi năng lực của em sao?"

"Nha đầu ngốc, ý của anh là em làm không lâu nữa sẽ bị anh tóm gọn. Anh rất muốn để cho em làm bà Lương. Em có biết không?"

"Anh đúng là kẻ gia trưởng. Nghề nghiệp của em là chuyên ngành của nữ giới đó."

"Được, vậy anh trực tiếp dẫn em đi làm, không phải em rất sùng bái anh sao? Không muốn học tập cùng anh à?"

Nếu như là lúc trước biết được mình sẽ được làm thư ký của anh thì nhất định tôi sẽ vui vẻ bay lên tận trời xanh. Còn bây giờ thì sao? Còn phàn nàn hơn trước.

Nhiều lần suy nghĩ lại cũng đúng, quan hệ của chúng tôi như vậy làm cho anh tưởng rằng chúng tôi rất trong sáng, tôi cũng không nghĩ nhiều như vậy, hằng ngày tôi có thể ở cùng với anh là đủ rồi. Huống chi tôi còn có thể giám sát anh, không thể để cho anh quá mệt mỏi. Vì vậy tôi nói: "Được rồi, tất cả nghe theo lời của anh, dù sao em cũng không muốn trở thành nữ

cường nhân gì đó, nhưng em có điều kiện, lúc làm việc em đều nghe lời của anh, nhưng còn về sinh hoạt thì anh phải nghe lời của em. Có được không?"

"Không thành vấn đề."

"Vậy bây giờ anh có phải là nên đi nghỉ một chút không? Chắc chắn cả ngày hôm nay anh vẫn luôn ngồi ở đây?"

"Hình như là vậy."

"Đừng nhìn nữa, đến ghế sofa nằm một lát đi." Nói xong tôi lập tức đứng lên, cất gối dựa ở ghế sofa đi, rồi mới đi tới cạnh anh, đưa gậy cho anh sau đó đỡ anh tới ghế sofa, để cho anh dựa vào ghế, đồng thời cũng nâng hai chân anh lên để trên ghế. Cả quá trình, anh đều rất nghe lời.

Cứ như vậy tôi liền biến thành vị thư ký thứ ba của Lưu Văn Thông. Hai vị thư ký kia năng lực làm việc vô cùng xuất sắc. Chỉ có tôi là cùi bắp nhất.

Lúc đầu tôi cho rằng công việc của tôi rất nhẹ nhàng, nhưng đến ngày thứ hai thì suy nghĩ này hoàn toàn bị hủy diệt, quả thực là mệt mỏi đến muốn học máu, tài liệu đánh hoài không hết, thật là khổ!

Văn Thông gần như là điên cuồng làm việc, mỗi ngày anh đến công ty rất sớm, buổi tối lại là người về cuối cùng, mấy ngày trước tôi là người nằm trong đội đi làm trễ nhất, trải qua kiểm nghiệm thân thể tôi mới biết Văn Thông có thể có được thành tựu như ngày hôm nay thì nhất định là trải qua rất nhiều gian khổ, nhất là mấy năm trước, tình trạng thân thể của anh kém xa bây giờ.

Bây giờ tôi càng thêm điên cuồng mê luyện Văn Thông, cảm thấy anh làm việc càng thêm hấp dẫn, giống như một loại nam châm hấp dẫn ánh mắt của tôi, một giây cũng không muốn rời khỏi người anh. Tôi xong đời, bây giờ đã hoàn toàn lọt vào trong biển tình của anh rồi, nhưng tôi đây là một con vịt cạn, không biết phải làm gì đây.

Chúng tôi bận rộn ngày qua ngày, chỉ có đến Chủ nhật, hai người chúng tôi mới có thể giới của mình. Buổi tối thứ sáu, chúng tôi mặc định phải đi ăn cơm với nhau, xem phim, thứ bảy tôi ở nhà Văn Thông, buộc anh nghỉ ngơi, chủ nhật thì ở nhà của bố mẹ, mẹ tôi làm nhiều đồ ăn ngon cho chúng tôi, Văn Thông bồi bố tôi đánh cờ, nói chuyện phiếm. Mà tôi đâu biết rằng mình là trung gian giữa họ. Chỉ biết hưởng thụ.

Điều Văn Thông tiếc nuối duy nhất chính là không thể bồi ba đi đánh golf, anh vì chuyện này mà cảm xúc xuống dốc một lúc lâu, anh rất không thích đôi chân mảnh khảnh kia, làm tôi đau lòng chết đi được. Tôi và ba , còn có mẹ tôi nghĩ hết mọi cách trấn an anh, gần đây anh mới có thể tiếp nhận được sự thật. Rốt cuộc tôi cũng có thể thở phào nhẹ nhõm.

Hôm nay là một ngày thứ bảy đầy nắng, tôi rửa mặt xong liền vui vẻ chạy xuống lầu.

"Bảo bối, sao hôm nay thức sớm vậy, mau qua ăn điểm tâm đi." Mẹ cười nói với tôi.

"Còn mang tới chỗ Văn Thông ăn."

"Nhìn con làm duyên kìa, miệng đều muốn vênh lên trời." Ba tôi lại bắt đầu trêu chọc tôi.

"Có sao? Sao con nhớ là mỗi ngày chủ nhật, người nào đó mới như vậy mà."

"Đúng đó, bố là vậy đó, thấy Văn Thông thì lập tức vui mừng." Ba khẳng định nói.

"Hai người đừng làm ồn nữa, một lớn một nhỏ, người nào nói người nào, chẳng phải đều là một người sao." Mẹ tôi ở một bên nói.

"Chẳng lẽ người ba/con nói không giống nhau." Tôi và ba trăm miệng một lời.

Sau đó là những tiếng cười vang lên.

Tôi đi tới nhà Văn Thông cùng với bữa sáng đầy yêu thương mà mẹ tôi làm cho tôi. Hôm nay là thứ bảy, anh cho Phi Dung nghỉ, tôi lấy chìa khóa mà Văn Thông cho tôi, vừa mới mở được phân nửa thì bên trong đã có người mở cửa ra.

"Sao anh lại ra mở cửa, vẫn còn sớm mà, anh không ngủ thêm một lúc đi."

"Không ngủ được, sáng sớm ở đây chờ khi con." Văn Thông mặc quần áo thể thao, chống gậy đứng ở cửa.

"Lại không mang vớ, anh không được làm tổn hại chân của mình." Nhìn anh đi chân không trên sàn nhà, tôi bắt đầu oán trách. Sau khi để bữa sáng xuống, tôi lập tức chạy vào phòng lấy vớ cho anh, lúc ra ngoài mới nói: "Tinh Tinh, mau ngồi xuống ghế sofa đi, ở chỗ đó có thảm."

Văn Thông ngoan ngoãn đi tới ghế sofa, tôi dìu anh ngồi xuống thuận thể ngồi ở trước mặt anh, bắt đầu giúp anh mang vớ. Bây giờ tôi mang vớ rất nhuần nhuyễn cho anh, chắc là vì quen tay.

Văn Thông yên lặng nhìn tôi làm, sau đó thì đưa tay kéo tôi vào ngực của anh, nhìn tôi một cách nồng nàn, đôi mắt xinh đẹp đó nhanh chóng làm cho cả người tôi trở nên mềm nhũn, ngay sau đó đôi môi mềm mại của anh

phủ lên môi của tôi, lưỡi của chúng tôi như con cá màu đỏ chu du trong miệng của đối phương, cuối cùng dạo cho cho tới mặt đỏ tai hồng mới buông nhau ra.

"Đi qua ăn điểm tâm đi." Tôi còn có thể nghe được tiếng tim đập thành thịch của mình.

"Ừ." Văn Thông không muốn buông tôi ra.

Kéo cánh tay Văn Thông đi tới phòng ăn, hưởng dụng bữa sáng đầy tinh mỹ mẹ làm cho chúng tôi.

Sau khi ăn rồi chúng tôi ngồi trên ghế sofa nghỉ ngơi, tôi pha café cho Văn Thông, ngồi một lúc, tôi dùng hai cái chân của mình nâng lên hạ xuống hai cái chân của anh. Bây giờ Văn Thông đã quen với việc tôi dày vò chân của anh. Cũng lười để ý, anh cầm quyển tạp chí lên coi. Khoảng một giờ sau, Văn Thông vỗ vỗ tôi rồi nói: "Bảo bối, chúng ta nên bắt đầu vận động rồi."

Anh cầm gậy lên, đứng ngay thẳng, chờ tôi ngồi dậy rồi cùng nhau đi tới phòng gym của anh.

Phòng gym là một căn phòng với kính thủy tinh nằm ở phía sau nhà, nơi này rất lớn, còn có hai hồ bơi, ước tính là khoảng 20 thước, còn có một cái bể bơi dành cho trẻ em. Những nơi khác đặt những dụng cụ để rèn luyện, còn có nơi đặt 6, 7 cái mô phỏng theo kiểu cầu thang.

(1 thước = 24 m²)

Thứ sáu mỗi tuần tôi đều tới nhà Văn Thông giúp anh rèn luyện, anh chậm chậm chạy bộ, hai tay nắm vào tay vịn, khó khăn mà đi. Thời gian đi không lâu thì anh đã chảy mồ hôi đầm đìa. Tôi cầm khăn lông giúp anh lau mồ hôi.

Tôi là người lười vận động, ghét các thể loại vận động, cuối cùng Văn Thông gắng thêm một chiếc gương ở trên tường, mời giúp tôi một thầy giáo tới dạy yoga, từ từ tôi thật sự thích yoga, vì vậy tôi bắt đầu làm, hơn nữa còn càng làm càng tốt.

Văn Thông nói: "Bảo bối, em đi tập yoga đi, anh không sao."

"Được, em đi thay quần áo."

Văn Thông chạy bộ thì mất khoảng một tiếng, nghỉ ngơi một lát còn phải tập với mấy dụng cụ thêm vài lần, cuối cùng còn phải đi lên đi xuống cầu thang mô phỏng, anh nắm tay vịn, dùng bắp đùi kéo bắp chân, vẫn có thể đi xuống cầu thang, nhưng mỗi lần anh luyện tập phần này, tôi đều lo lắng, chỉ sợ anh té ngã. Cuối cùng anh đuổi tôi đi.

Tôi nằm ở trên đệm yoga, hai chân bắt chéo nhau, ni nào đó lúc ẩn lúc hiện, Văn Thông đi tới: "Khi con, em lại lười biếng à."

"Em mệt, anh không biết sao?"

"Em mệt, lười biếng mới đúng. Sau này phải gọi em là khi con lười biếng tròn vo."

"Hừ, khi con lười biếng tròn vo thì là khi con lười biếng tròn vo, dù sao đều là con khi." Tôi chẳng thèm quan tâm.

"Em nằm ở đây đi, anh đi thay đồ, hôm nay anh muốn bơi lội."

"Cái gì, anh còn có thể bơi lội."

"Có cái gì ngạc nhiên, trước kia lúc anh học đại học từng đoạt quán quân môn bơi lội tự do 400 thước đó."

"Đó là trước kia anh không bị thương." Tôi là heo, nói chuyện không dùng đến não.

Nghe tôi mà nói..., Văn Thông nhìn hai chân của mình rồi nói: "Đúng, không sai, nhưng mà bây giờ anh bơi cũng không tời. Thế nào, có muốn thi với anh không?"

"Em là con vịt lên cạn." Giọng tôi như con muỗi.

"Em nói cái gì? Em là con vịt lên cạn, trời ạ, khi con, em sinh ra ở Hongkong làm sao lại không biết bơi, ở đây gần bờ biển đó." Văn Thông cười to nói.

"Cười cái gì mà cười. Sinh gần bờ biển là nhất định phải biết bơi à, ghét Đại Tinh Tinh."

Mắc cỡ chết đi được, tôi đây là người tay chân đầy đủ vậy mà lại bị một người chống gậy trêu ghẹo, sống thế nào đây.

EM LÀ ÁNH SÁNG CỦA ĐỜI ANH!

Du Nhàn Miêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 19

Beta: SunniePham

Văn Thông thấy hình như tôi tức giận thật rồi, lập tức vươn tay về phía tôi: "Lại đây, bảo bối, mau dậy đi lại chỗ anh ngồi này, bây giờ anh mệt quá không không kéo em nổi nữa rồi."

Lương Văn Thông, anh thật sự là quá thông minh, biết tôi vừa nghe thấy anh nói mệt mỏi hay đau chân thì lập tức tôi sẽ trở nên rất nghe lời, cũng không giận đối anh nữa.

Tôi ngoan ngoãn đứng lên, bĩu môi đi tới trước mặt anh, đỡ anh đi về phía phòng ngủ, tôi cảm thấy anh cũng hơi mệt mỏi, bước chân cũng không thoải mái như bình thường, tôi nói: "Anh luyện tập cũng phải có chừng mực thôi, em thấy hình như hôm nay anh vận động hơi nhiều rồi đấy."

"Không sao, chủ yếu là do tuần này, thời gian anh ngồi quá nhiều, không luyện tập được."

"Anh nói hay quá nhỉ." Tôi liếc anh một cái.

"Bảo bối, em có đồ bơi không?" Tên đại tinh tinh lại hỏi nữa.

"Không biết bơi, thì lấy đâu ra đồ bơi hả?" Tôi tức tối nói.

"Bảo bối, đừng nóng giận, hồi nãy anh cười em là anh sai, nếu chân anh không bị sao cả, anh đảm bảo trong một thời gian rất ngắn em sẽ bơi

được thôi."

"Anh đừng đây mà mạnh miệng. Em chính là một đứa dốt vận động mà."

"Trước kia anh cũng đã từng dạy một người dốt vận động đấy." Văn Thông vô tình nói.

"Là bạn gái trước của anh sao?" Tôi đột nhiên nghĩ như vậy.

"Ừ, thật xin lỗi, anh không cố ý nhắc đến cô ấy. Anh chỉ muốn lấy cô ấy làm ví dụ để anh dạy em mà thôi." Văn Thông đứng lại, dùng một tay ôm tôi, sợ tôi tủi thân.

Tôi dùng đôi tay mình ôm hông của Văn Thông, ngẩng đầu nhìn anh: "Không sao cả, anh đừng quan trọng hóa vấn đề, không biết bơi thì em không đi bơi, nhưng mà anh bơi được không?"

Văn Thông có chút khó hiểu nhìn tôi.

"Nếu em rơi xuống nước, anh có thể nhảy xuống cứu em không?" Tôi cười nói.

"Nói vậy, anh sẽ không để cho em rơi xuống nước đâu." Văn Thông ôm chặt tôi.

Khi anh ôm tôi, tôi vô tình chạm vào hông của anh, nó cứng như đá vậy, tôi lo lắng hỏi: "Văn Thông, có phải hông anh rất không thoải mái không?"

"Ha ha, bây giờ em cứ như bác sĩ riêng của anh vậy, hông của anh, có thể nói so với dự báo thời tiết còn chính xác hơn nữa ấy chứ, chiều này chắc sẽ âm u đấy. Hiện tại anh thấy rất đau nhức, không có chút sức lực nào cả." Văn Thông thoải mái nói ra sự khó chịu của mình.

"Vậy mà anh còn muốn bơi lội gì nữa hả. Đi tắm mau, thay quần áo rồi nghỉ ngơi."

"Được, nghe lời em."

Đờ Văn Thông đi tới phòng ngủ của anh, để anh ngồi lên xe lăn, rồi tôi giúp anh lấy quần áo để đi tắm, tôi cũng lấy quần áo của mình vào toilet ở phòng đi tắm.

Sau khi tôi tắm rửa sạch sẽ ra ngoài, thì đã thấy Văn Thông thay xong quần áo rồi, vợ cũng đã mang vào, anh ngồi trên xe lăn, đặt đùi phải lên chân trái, chính là động tác ngồi chéo chân của người bình thường, nhưng chân anh khá ốm, với tư thế này chân anh bắt chéo lên nhau còn lợi hại hơn tôi chiều. Quả thật anh ngồi như thế rất giống với động tác yoga. Tôi đứng đó nhìn thế ngồi của anh.

Văn Thông nhìn thấy nét mặt của tôi, anh bật cười nói với tôi: "Như thế nào, tư thế ngồi của anh rất lợi hại đúng không, anh nhớ hình như em không làm được động tác này thì phải." Anh đẩy xe lăn đi tới trước mặt tôi.

"Sao anh lại ngồi như thế, bộ anh không thấy khó chịu sao?" Tôi tò mò hỏi.

"Ngồi như thế rất khó coi sao? Anh thì thấy ngồi như vậy rất tốt, nhìn có vẻ rất nhàn nhã mà." Văn Thông tiếp tục chống đỡ cái liếc nhìn của tôi.

"Anh Lương Văn Thông, anh có thể nghiêm túc một chút được không, em biết rõ anh ngồi như thế này là có nguyên nhân." Giọng nói của tôi bắt đầu tăng dần lên.

"Được rồi, bảo bối, đừng nóng vội. Anh sẽ nói cho em biết sao anh lại ngồi như vậy, từ sau khi anh bị thương có một khoảng thời gian dài anh không thể đi lại, chỉ có thể ngồi một chỗ, khi đó anh lại liều mạng làm việc, cứ ngồi một chỗ mãi, tư thế ngồi cũng không chính xác, khiến xương sống

của anh hơi khom về phía bên trái, cho nên ngồi như vậy có thể thay đổi trọng tâm khi ngồi của anh một chút, khiến anh thoải mái hơn một chút."

"Như vậy nhất định là hông của anh hôm nay rất khó chịu, đúng không?"

Văn Thông lại nhích xe lăn về phía trước, đến gần tôi, đôi tay anh ôm eo của tôi, tựa mặt vào trước ngực tôi, nhỏ giọng mà bất đắc dĩ nói: "Ừ."

Mặc dù hành động của anh rất nhẹ nhàng, nhưng tại tác động mạnh vào sâu trong nội tâm của tôi, tôi cũng ôm lấy anh, khẽ vuốt ve sau lưng anh. Lương Văn Thông là người như thế nào, kiên cường bất khuất, lĩnh vực nào cũng rất ưu tú, nhưng bây giờ anh ấy lại tựa vào lòng tôi, giống như một đứa trẻ vô dụng vậy, ngược mặt không báo trước chảy xuống.

Nước mắt của tôi rơi trên cổ anh, anh ngẩng đầu nhìn tôi, giơ tay lên giúp tôi lau nước mắt đi, "Đừng buồn, anh đã quen rồi."

"Ừ, em không buồn nữa, anh lên giường nằm nghỉ một lát, được không?"

"Ừ."

Đi anh nằm trên giường, giúp anh đắp kín chăn.

"Bảo bối, lên giường nằm cùng anh đi."

"Ừ." Tôi ngoan ngoãn lên giường, tựa đầu lên ngực anh, nghe nhịp đập mạnh mẽ của trái tim anh.

"Anh đã gọi pizza rồi, hôm nay chúng ta chỉ có thể ăn ở nhà thôi, với tình trạng của anh bây giờ, anh không thể cùng em đi chơi rồi." Giọng nói của anh tràn đầy áy náy.

"Em cũng không thích ra ngoài chơi, chỉ cần ở cùng anh, thì ở đâu em cũng vui."

"Bảo bối của anh, cho anh hôn một cái nhé."

Ngẩng đầu lên tìm kiếm bờ môi của anh, cùng nhau ở cùng một chỗ, chúng tôi hôn nhau nồng nhiệt, bàn tay của anh vuốt ve thân thể tôi, điều này khiến cả người tôi đều khẩn trương, anh cảm nhận được phản ứng của tôi, em ái nói với tôi: "Đừng khẩn trương, bảo bối."

Đúng lúc cảm xúc của chúng tôi đang tăng cao, đột nhiên tiếng chuông cửa vang lên dọa chúng tôi giật mình, sững sờ nhìn anh. Mặt của anh cũng ửng đỏ lên.

"Hình như là người giao bánh đến rồi."

"Để em đi lấy." Tôi vội vã chạy ra ngoài.

Sau khi tôi lấy thức ăn bày ra đĩa, Văn Thông cũng đã đẩy xe ra ngoài, sắc mặt anh đã khôi phục lại vẻ mặt trắng trẻo ban đầu. Tôi mỉm cười nói: "Anh lại đây nhanh lên, phải ăn nhân lúc còn nóng."

Có thể là thân thể của Văn Thông không thoải mái, nên anh chỉ uống một chút súp nấm, và một miếng bánh pizza nhỏ mà thôi. Nhìn thấy anh không đói bụng, tôi cũng nuốt không trôi, ăn một ít salad và vài miếng Toast xong thì lập tức hối thúc anh về giường nghỉ ngơi.

Khi kéo rèm cửa, tôi ngó ngó bên ngoài một chút, ngoài trời đang mưa lâm lâm, vào đầu tháng ba ở Hongkong cả ngày đều mưa dầm dề như vậy, với thời tiết như thế này đối với Văn Thông mà nói, đúng là cực hình đối với anh, đau đớn khó chịu sẽ luôn quấn lấy anh, tôi đi tới bên cạnh anh, nhìn anh hơi nhíu chân mày, phải làm gì đây? Đột nhiên tôi nhớ ra lần trước bác sĩ Lưu có đưa cho tôi một lọ tinh dầu. Đúng rồi! Phải giúp anh xoa bóp để thoải mái mới được.

"Văn Thông, để em giúp anh xoa bóp một chút nhé."

Văn Thông mở mắt ra, suy nghĩ một chút nói: "Lại làm phiền em rồi, bảo bối."

"Tuyệt đối không phiền toái." Tôi cười cười vỗ tay anh, còn nói: "Như thế này là em đang phục vụ cho thần tượng của mình mà."

"Ừ." Văn Thông mỉm cười, anh khó khăn lật người rồi nằm trên giường.

Lần này tôi cẩn thận sờ soạn xương sống anh một chút, từ lưng đến hông bị khom xuống rất rõ ràng, nên tôi có chút oán trách nói: "Anh thật đúng là không biết thương tiếc mình, làm sao lại để khom như thế này hả."

"Sau này anh nhất định sẽ chú ý, đừng mắng anh nữa mà, bảo bối."

Anh vừa bắt đầu ăn vạ, tôi lập tức trở nên bó tay với anh, cái gọi là vô quýt dày có móng tay nhọn, nhưng tôi đã bị thu phục mất rồi. Không còn cách nào khác cả.

Giúp anh xoa bóp xong, vì tinh dầu có tác dụng giúp thư giãn hệ thần kinh, nên Văn Thông cũng đã dần dần rơi vào mộng đẹp, tôi lẳng lặng nằm ở bên cạnh anh, nhìn kỹ thấy lông mi của anh rất dài, không nhịn được đưa tay vuốt chúng, Văn Thông vô ý thức chớp một cái. Vội vàng dừng tay ngoan ngoãn nằm xuống, một lát sau tôi cũng ngủ theo anh.

Chờ khi chúng tôi tỉnh lại lần nữa, căn phòng đã tối thui, tôi đang nằm trên vai Văn Thông, giương mắt nhìn anh, anh cũng đang đưa mắt nhìn tôi.

"Có thể thấy rõ em sao?"

"Dĩ nhiên, dáng vẻ khi ngủ của em đã khắc sâu vào trong tim anh rồi."

"Anh cũng biết nói chuyện quá đầy chứ, làm em rất cảm động đó."

"Lời anh nói là thật." Văn Thông nghiêm túc nói.

"Em cũng thật sự rất cảm động."

Văn Thông hôn nhẹ lên trán tôi một cái.

"Anh ở đây nghỉ ngơi tiếp đi, em về nhà một chút, em sẽ trở lại nhanh thôi."

"Để anh đi cùng với em."

"Không cần đâu, em đi nhanh lắm, bên ngoài đang mưa. Cái máy dự báo thời tiết trong người anh thật chính xác đó."

"Cái đó đúng."

"Anh chờ em." Nói xong tôi lập tức xuống giường, đi ra khỏi phòng.

Lúc trở lại, tôi đã lấy bữa tối mà mẹ chuẩn bị cho chúng tôi.

Mẹ tôi đã quen chủ nhật nào tôi cũng sẽ qua nhà Văn Thông ở, mẹ biết hôm nay Văn Thông nhất định sẽ không thoải mái, nên mẹ để tôi qua đó chăm sóc cho Văn Thông, tôi cảm kích nhìn mẹ, cũng không biết nên nói cái gì.

"Đi đi, nhớ chăm sóc thằng bé cho tốt đấy." Mẹ tôi nói.

Tôi không nói gì cả, ôm mẹ hôn một cái, rồi xoay người đi ra khỏi cửa nhà.

Cả buổi tối, tôi đều nằm ngấn ngờ trên giường cùng với Văn Thông, anh ngồi tựa vào giường đọc sách, còn tôi nằm trên giường, lăn qua bên này, lăn qua bên kia.

"Bảo bối, em đang làm gì vậy, giống như con heo vậy."

"Anh cứ ngồi đó đọc sách mãi, không để ý đến em."

"À, bảo bối của anh buồn bực sao, em muốn anh chơi cái gì với em nào?" Văn Thông đặt sách xuống tháo mắt kính ra.

"Em cũng không biết chơi cái gì nữa." Tôi nhàm chán nói.

"Anh vẽ mèo cho em nhé."

"Được đó, được đó." Tôi nhảy xuống giường đi lấy giấy bút đưa cho anh.

Không lâu sau, một con mèo lớn được vẽ, tôi lấy xem, lần này không cười nổi, bĩu môi nói với anh: "Ý anh là sao? Muốn cười nhạo em hả?"

Sau đó anh vẽ mấy con mèo. Con nằm trên phao ở dưới nước, con thì nằm trên bờ nằm phơi cái bụng tròn quay ra, còn phun nước phì phì nữa. Cuối cùng là một con mèo đứng trên bờ run như cây sậy vậy.

"Ôi trời, đâu có anh đâu dám cười nhạo em đâu, anh chỉ là muốn chọc em vui vẻ thôi mà."

"Cái gì mà chọc em vui vẻ cơ chứ, anh cho em càng tức thêm thì có."

"Đừng, khi con đừng nóng giận mà, anh bảo đảm anh nhất định sẽ dạy em bơi mà."

"Chính miệng anh nói đấy nhé."

"Đúng rồi, anh vẫn muốn hỏi, tại sao em không biết bơi vậy?"

"Đều là do ba mẹ em đó, họ có em khi đã lớn tuổi rồi, sợ em có chuyện gì không hay xảy ra, cho nên bất cứ hoạt động nguy hiểm nào ba mẹ cũng không cho em tham gia cả."

"Thì ra là có chuyện như vậy, vậy anh dạy em bơi, có khi nào bọn họ sẽ không vui không?"

"Sẽ không đâu..., nếu ba mẹ không cho em học bơi, lỡ em rơi xuống nước thì làm thế nào?"

"Lại nữa rồi, anh sẽ không để em rơi xuống nước đâu."

"Anh không cần nói nữa đâu, em quả thật đã từng rơi xuống nước rồi mà, khi đó có một anh tóc dài đến cứu em, nhưng chuyện đó xảy ra lâu rồi."

"Thật sao?" Văn Thông hình như còn muốn hỏi tôi thêm nữa.

Nhưng tôi không muốn nhớ lại chuyện đáng sợ kia, nên đánh trống lảng nói: "Anh tính chừng nào dạy em bơi lợi thế?"

"Chờ đến khi không mưa đã."

"Được, em chờ anh." Nhìn ngoài trời một chút, đã không còn sớm nữa rồi, rồi nói: "Anh đi rửa mặt đi, chúng ta phải đi ngủ thôi." Nói xong lời này, bỗng nhiên tôi cảm thấy mặt mình nóng bừng bừng vậy, sao tôi lại nói chuyện như vợ người ta vậy không biết. Mặc cỡ chết đi được.

Hình như anh nghe tôi nói vậy nên cực kỳ vui vẻ, ôm tôi rồi hôn, hôn xong lập tức đẩy xe lăn vào toilet, vì tâm trạng vui vẻ cho nên anh di chuyển và toilet rất dễ dàng, nhìn thấy động tác di chuyển xe lăn của anh, khiến cho tôi sợ hết hồn.

Chúng tôi nằm trên chiếc giường cứng rắn của anh, Văn Thông tắt đèn, ôm chặt tôi vào trong ngực, lại tiếp tục nụ hôn nóng bỏng lúc này, hình như tôi cảm thấy Văn Thông cũng khẩn trương giống mình vậy. Anh vuốt ve thân thể của tôi, sau lại biến thành hôn thân thể của tôi, còn nhẹ giọng gọi bảo bối.

Tôi không biết nên làm cái gì, trong lòng có một loại khát vọng kích động, nhưng chợt nhớ hôm nay anh không thể quá mệt mỏi, lập tức dùng giọng bình tĩnh nói với anh: "Khoan đã, chúng ta chờ đến khi thời tiết tốt hơn, được không?"

"Được rồi." Giọng nói của anh như đưa đám vậy.

"Đừng như vậy mà, em chỉ không muốn anh quá mệt mỏi thôi."

"Em đang phá hoại thân thể anh đó! Làm việc còn phải xem thời tiết nữa."

"Vậy thì có sao đâu. Cái gì mà phá hoại thân thể chứ, anh đang cảm thấy chướng mắt đui của em à? Quên đi, chúng là của em."

"."

"Chúng ta ngủ đi. Sao, anh có ý kiến gì không."

"Ừ."

Chúng tôi ôm nhau rồi tiến vào mộng đẹp, lúc nửa đêm, tôi bị tiếng rên rỉ rất nhỏ của Văn Thông đánh thức, tôi mở đèn ngủ ở đầu giường lên, xem anh có sao không, hình như anh vẫn còn đang ngủ, nhưng lại ra rất nhiều mồ hôi, tay trái của anh bị tôi đè lên, phần thân trên anh quay về phía tôi nhưng chân anh vẫn còn để ngang giường, tư thế ngủ như vậy thì làm sao anh thoải mái cho được. Thấy anh như vậy, trái tim tôi cũng rỉ máu theo. Đứng dậy nhẹ nhàng giúp anh đặt đui phải lên chân trái, đắp kín chăn, tắt đèn, tôi tiếp tục rúc vào trong ngực anh, nhưng vẫn không ngủ tiếp được.

Bốn ngày sau trời tiếp tục mưa, Văn Thông vẫn phải chịu đựng cực hình, mấy ngày nay anh đi làm đều phải ngồi xe lăn. Chỉ là mỗi ngày sau khi về nhà, dù có khó chịu đến mấy nhưng anh vẫn muốn đi trên máy đi bộ

nửa tiếng đồng hồ, ban đầu tôi cực lực phản đối, nhưng anh nói với tôi: "Bảo bối, anh nhất định phải đi, em không biết cơ thit trên đùi anh dễ bị con rút đến như thế nào đâu, không kiên trì rèn luyện sẽ rất phiền phức, anh nhất định phải đảm bảo rằng bắp chân của anh nhỏ như thế này thôi, như vậy mới có thể bảo đảm lực để đi bộ. Có thể đi bộ hay không đối với anh mà nói, là cực kỳ quan trọng."

Nghe anh nói như vậy, tôi còn có thể nói cái gì nữa chứ ? Chỉ có thể chịu đựng nỗi đau xót nhìn anh chảy mồ hôi để đi lại.

Sáng sớm hôm nay mở mắt ra đã nhìn thấy mặt trời đã lâu không thấy. Tâm trạng của tôi lập tức lên cao như mặt trời vậy. Chuẩn bị xong tôi nhận được điện thoại của Văn Thông, anh đang đứng ở trước cửa nhà chờ tôi, chúng tôi cùng nhau đến công ty.

Nhìn anh chống nạng đứng ở bên cạnh xe đợi tôi... tôi lập tức chạy thật nhanh đến chỗ anh, vọt và trong ngực anh, lập tức khiến anh đụng vào xe, anh lớn tiếng nói: "Chậm một chút nào, bảo bối, đừng để ngày đầu tiên anh đứng chờ em mà lại phải vào bệnh viện chứ."

Tôi vội vàng ôm lấy anh: "Thật xin lỗi, em nhất thời vui vẻ quá nên quên."

"Đi thôi. Hôm nay chúng ta đến công ty làm việc vào ca sáng, sau chúng ta có chuyện khác cần phải làm nữa." Anh mở cửa xe ra để tôi ngồi vào, rồi anh cũng ngồi vào phía bên kia.

"Có chuyện phải làm vậy anh?"

"Đến lúc đó em sẽ biết."

"Anh thật là đáng ghét quá, nói cho em biết đi."

"Không." Anh kiên định nói.

Không còn cách nào cả, đành phải đợi thôi.

Ngồi ở công ty làm việc mãi cho đến khi anh ra khỏi phòng, đi tới trước bàn làm việc của tôi gõ gõ vài cái ý bảo tôi đi theo anh.

Điểm đến là nhà Văn Thông, vừa vào cửa phòng, anh lập tức đưa cho tôi một cái túi.

"Bảo bối, em thay đồ bơi đi."

"Đồ bơi?"

"Đúng vậy, không phải em nói rất muốn học mà, hôm nay anh sẽ dạy em bơi."

"À." Tôi vẫn còn đang mơ màng, trời ạ, anh thật sự muốn dạy tôi hả.

"Em đi thay đồ nhanh lên một chút đi." Văn Thông dùng giọng điệu ra lệnh với tôi.

Khi tôi mặc bộ đồ bơi màu màu hồng đào anh mua ngược ngùng đi tới bên bể bơi thì Văn Thông đã mặc một cái quần bơi màu đen ngồi trên xe lăn chờ tôi, nghe thấy tiếng bước chân anh quay đầu lại nhìn tôi, cười nói: "Cũng không tệ lắm, rất đẹp mắt."

Tôi bĩu môi trừng mắt liếc anh một cái.

"Bảo bối, trước tiên em xem cái đĩa mà anh đưa cho em, vì anh không thể nào làm mẫu động tác chân cho em thấy được."

"Dạ." Tôi nhìn hai chân của anh, anh không mang cái giá kia, bắp chân của anh đã không còn dụng cụ hỗ trợ.

"Tiểu sắc nữa, em đừng nhìn anh nữa, nhìn đĩa đi."

Đĩa phim vừa chiếu, anh ở một bên giải thích tỉ mỉ cho tôi nghe. Chờ tôi xem xong anh nói: "Chúng ta xuống nước thôi."

"Không được, em sợ."

"Đừng sợ, có anh đây mà, anh đã lắp đặt tay vịn xung quanh bể bơi rồi, như vậy anh có thể đứng trong nước bảo vệ em." Anh vừa nói vừa chuyển mình từ xe lăn xuống đất, rồi thả hai chân mình xuống nước. Nói với tôi: "Anh làm mẫu cho em xem, không cần nhìn chân anh, chú ý cánh tay anh hoạt động ở dưới nước như thế nào là được rồi."

"Được." Tôi gật đầu.

Anh ngồi bên hồ, chân của anh không có sức lực để giúp đỡ anh, nên anh vươn người về phía trước rồi nhảy vào trong nước, cánh tay của anh rất dài, động tác bơi của anh rất đẹp mắt, nhưng hai chân của anh không có bất kỳ chuyển động nào cả, nên người anh có hơi cúi xuống nước. Nhưng không ảnh hưởng đến anh chút nào cả, tốc độ bơi của anh rất nhanh, nên anh mau chóng trở về trước mặt tôi.

"Xuống đây đi, bảo bối, em phải tập nín thở trước đã." Anh đưa tay nắm lấy tay vịn bằng kim loại, anh kẹp tay vịn vào nách, như vậy anh có thể chống đỡ cơ thể của mình, duy trì tư thế đứng trong nước.

Được anh khích lệ, tôi lấy hết dũng khí bước vào hồ bơi, chỗ này không sâu lắm, tôi có thể đứng được. Nhưng anh vẫn phải vịn vào lan can mới đứng được, tôi thấy chân anh dưới nước, chúng không có chút lực nào cả.

"Lại đây, bảo bối, em đưa tay nắm lấy lan can, hít sâu một hơi, nâng chân lên, như vậy là em nổi lên được rồi."

Làm theo lời anh nói, ha ha, tôi quả thật là có thể nổi lên.

"Làm rất tốt, tiếp tục, em có thể thở trong nước, nhưng tuyệt đối không được hít vào." Văn Thông kiên nhẫn ở bên cạnh chỉ dạy cho tôi .

Cứ như vậy, trải qua liên tục năm ngày, rốt cuộc Văn Thông cũng dạy tôi bơi được, nhưng mà cái giá phải trả là phần dưới cánh tay của anh bị thâm tím một mảng lớn, vết bầm ấy nằm trên làn da trắng nõn của anh rất bắt mắt, khiến cho tôi rất đau lòng.

EM LÀ ÁNH SÁNG CỦA ĐỜI ANH!

Du Nhân Miêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 20

Ra tới hồ bơi, tôi đỡ Văn Thông ngồi xuống cạnh hồ, đẩy xe lăn của anh tới đây, giúp anh nhấn brake của xe lăn, nhìn Văn Thông chuyển xe lăn ra phía sau anh, rồi nhìn hai chân bại liệt của mình, tay phải vịn xe lăn, tay trái chống đất, hai tay đồng thời dùng sức chống mình lên ngồi vào xe lăn, nhưng không biết vì sao, hình như anh không dùng được sức ngồi vào xe lăn, cho nên động tác bị dừng lại nửa chừng, tôi đang lau tóc, ngẩng đầu thì nhìn thấy động tác nguy hiểm của anh, lập tức chạy nhanh tới đỡ anh, thật đáng sợ, chỉ thiếu chút nữa, nếu để anh ngã xuống, nhất định sẽ khiến tôi đau lòng chết mất thôi.

"Tại sao không gọi em tới giúp?"

"Anh không nghĩ tới mình không dùng sức được."

Tôi chợt phát hiện dưới nách bên phải của anh có một chỗ máu ứ đọng, nhìn màu tím đậm trên người anh rất đáng sợ. Giọng nói của tôi run run la to: "Cái này là sao?"

Văn Thông ngồi trên xe lăn, còn chưa kịp đặt chân lên bàn đạp liền bị tiếng kêu của tôi dọa cho hết hồn, lập tức đưa tay ôm tôi vào trong ngực, nói: "Không có chuyện gì, đã mấy ngày rồi, anh chỉ không cẩn thận mà thôi."

"Anh làm sao có thể gây ra vết thương đó chứ." Vừa nói xong, tôi chợt phát hiện tay vịn của bể bơi làm bằng kim loại, tôi giật mình hiểu ra vết

thương đó làm sao mà có. “Tại sao anh lại làm vậy, dạy em bơi quan trọng lắm sao? Đều là lỗi của em, vì em mà anh bị thương nặng như thế, đều do em.” Tôi ôm anh, vùi đầu ở trong ngực anh lớn tiếng khóc thút thít.

"Bảo bối, đừng khóc, ngẩng đầu lên, anh không nhìn thấy mặt của em." Giọng nói của Văn Thông có chút nôn nóng."Mau đứng lên, em dùng sức níu anh như vậy làm cho anh sắp ngã xuống rồi."

Sau khi Văn Thông nói xong thì ngay lập tức có hiệu quả, tôi lập tức buông tay ra, ngẩng đầu lên nhìn anh. Hai chân của anh vẫn còn ở trên đất, lúc tôi ra sức ôm anh, nhất định là xe lăn di chuyển khiến hai chân của anh không có lực chống đỡ nên trượt về phía trước, làm cho hai chân cong xuống, lệch ra rồi ngã xuống đất, một tay của Văn Thông nắm chặt sườn xe lăn bằng kim loại để giữ vững thăng bằng, xe lăn này của anh không có tay vịn. Trong nháy mắt tôi buông anh ra, anh vội vàng dùng hai tay chống lên xe lăn, chống mình lên, ngồi xong, đặt hai chân vào bàn đạp, cài dây băng lại để cố định chính mình, bởi vì trên người có nước sợ ngồi không vững. Làm xong những việc này, anh lại đưa tay kéo tôi ngồi trên đùi của anh, tôi thật không dám ngồi trên đùi anh, xoay xoay người, liền nghe anh nghiêm túc nói: "Ngồi vững, đừng động."

Nghe được mệnh lệnh của anh, dường như tôi là binh lính nhìn thấy quan lớn, ngoan ngoãn dựa vào vai anh, không nhúc nhích, anh liền đẩy xe lăn mang tôi ra khỏi hồ bơi trở lại phòng của anh.

Tới phòng, anh dừng xe lăn lại, tôi lập tức đứng lên, anh lại đi vào phòng để quần áo cầm quần áo của tôi đưa cho tôi rồi nói: "Đi tắm nhanh đi, đừng để bị cảm lạnh, thời tiết bây giờ còn chưa có ấm lên."

Tôi giống như người máy ôm quần áo đi về phía toilet ở bên ngoài.

"Đừng ra ngoài, tắm ở chỗ anh đi."

"Còn anh thì sao?" Tôi cẩn thận hỏi.

"Trước tiên anh mặc quần áo vào, em tắm nhanh lên một chút không được sao?" Văn Thông đẩy tôi vào toilet.

Đứng tắm dưới vòi hoa sen, mặc cho nước bắn tung tóe trên mặt tôi, tôi nhớ lại quá trình Văn Thông dạy tôi bơi mấy ngày nay, hai chân của anh không thể cử động, một tay lại muốn đỡ tôi, sức nặng cả người anh lại thêm sức nặng của tôi đều phải dựa vào tay phải của anh tới chống đỡ. Vết thương của anh nhất định là có vào ngày đầu tiên, nếu không mỗi lần tôi ra khỏi hồ bơi, anh sẽ nói tôi đi tắm, nói mình còn phải dạo chơi một vòng, chờ lúc tôi đi ra, anh cũng đã mặc quần áo tử tế không để cho tôi thấy được vết thương của anh.

Đang đau lòng nhưng tôi lại cảm thấy mình thật may mắn, có thể gặp được một người đàn ông giống như Văn Thông trong biển người mênh mêng là tôi có phúc cỡ nào. Nước chảy dài trên mặt còn kèm theo cả nước mắt của tôi, nước mắt này là nước mắt của hạnh phúc, nhưng cũng là nước mắt đau lòng vì Văn Thông.

Từ phòng tắm đi ra không nhìn thấy Văn Thông đâu, tôi lập tức đi ra bên ngoài, vừa ra khỏi cửa thì nhìn thấy Văn Thông đang đẩy xe lăn, trên đui để một cái khay, bên trên là sữa tươi và sandwich.

"Bảo bối, ăn một chút gì đi, bơi xong sẽ đói đó."

"Còn anh thì sao?"

"Anh ăn rồi, ném thử sandwich anh làm đi."

Tôi tràn đầy cảm động nhận lấy khay, nói với anh: "Anh cũng đi tắm nhanh đi." Con người của tôi thật sự không có cách nào nói ra lời nói quan tâm người khác.

"Được, tranh thủ lúc còn nóng ăn đi."

Văn thông cầm quần áo tắm rửa lên liền đẩy xe lăn vào toilet.

Tựa vào giường, tôi tràn đầy hạnh phúc ăn sandwich tình yêu, ngọt đến tận sâu vào trong tim, lẳng lặng chờ Văn Thông ra.

Cuối cùng anh cũng đi ra, mặc quần ngủ, phía trên không mặc áo mà choàng một cái khăn tắm lớn, đẩy xe lăn từ từ đi về phía tôi.

"Lên giường nghỉ ngơi một lát đi." Tôi nhẹ giọng nói.

"Ừ."

Trong căn phòng yên tĩnh, lời nói đơn giản của chúng tôi vang vọng lại.

Văn Thông đến bên kia giường, điều chỉnh vị trí của xe lăn, chuyển mình qua giường, không có tiếng động chuyển hai chân lên trên giường. Tôi đứng dậy ôm Văn Thông từ phía sau, ngửi mùi thơm dịu của xà phòng nhàn nhạt trên người anh. Dán mặt mình vào lưng anh để cảm nhận được từng tiếng hít thở của anh.

"Bảo bối, để anh dựa vào đầu giường đã, anh ngồi như vậy không vững."

Tôi buông tay ra, giúp anh đặt cái gối ở đầu giường, đỡ anh ngồi xuống. Nhìn chỗ màu tím đậm ở dưới nách phải của anh mà trong lòng đầy đau xót.

Tay tôi chạm vào chỗ đó, chỉ sợ đụng anh đau.

"Đừng lo lắng, mấy ngày nữa là sẽ tốt thôi." Văn Thông nhẹ giọng nói.

Tôi im lặng nhìn hẩn, nhìn thấy sâu trong ánh mắt của anh chất chứa dịu dàng, khiến tôi say mê, khiến tôi chìm đắm.

Quỳ trước mặt anh, tôi hôn Văn Thông cuồng nhiệt, anh đáp lại tôi, chợt Văn Thông dừng lại nói: "Bảo bối, anh có thể. . ."

"Ừ. Ngay bây giờ." Tôi nhẹ giọng nói. Thẹn thùng ngồi đối diện với anh, Văn Thông nhẹ nhàng cởi nút áo của tôi, sau đó tôi cởi quần ngủ giúp anh, liền nằm xuống.

"Bảo bối, em phải giúp anh một chút." Giọng nói nhờ giúp đỡ của Văn Thông.

Tôi có chút khó hiểu nhìn anh, anh cố sức quỳ ở đó, hai tay chống đỡ hai bên của tôi, nhưng hai chân lại ở một bên thân thể tôi. Tôi lấy tay đặt đùi phải của anh vào bên trái của tôi.

Chúng tôi ôm nhau hôn nồng nhiệt, sau đó là một cơn đau truyền khắp cả người tôi.

.

"Bảo bối, gả cho anh đi."

"Ừ." Tôi ở trong ngực anh nhẹ nhàng gật đầu.

Văn thông lại bắt đầu nhiệt tình hôn tôi, tình cảm của anh bắn ra mãnh liệt, thiêu đốt tôi.

"Bảo bối, anh thật hạnh phúc, không nghĩ tới sau khi anh bị thương, có thể để anh gặp được em. Em tốt đẹp như vậy."

"Em cũng vậy, rất hạnh phúc."

"Em biết không? Trước đây khi chưa gặp em, anh vẫn tin chắc mình độc thân cả đời."

Sững sờ nhìn anh, hiểu được lời của anh, chợt tôi cười nói: "Vậy thật lãng phí khuôn mặt đẹp trai của anh."

"Lại bắt đầu không đứng đắn, khi con."

"Tất nhiên, tinh tinh nhất định phải chờ gặp khi con."

"Ừ, nhất định là vậy."

Tôi hạnh phúc mỉm cười với người tôi yêu sâu đậm, hiện tại nếu như anh hỏi tôi có phải có thể xác định tình cảm của mình không? Tôi nhất định sẽ không chút do dự nói cho anh biết: "Tôi yêu Lương Văn Thông, yêu từ trong đáy lòng."

"Bảo bối, mặc quần áo nhanh lên, anh muốn cùng em về nhà nói với chú dì, muốn giành được sự đồng ý của bọn họ."

"Vội vàng như vậy sao."

"Đúng, một phút anh cũng không chờ được, nhanh lên một chút, bảo bối." Văn Thông đẩy tôi ra, liền bắt đầu vội vàng mặc quần áo.

"Bảo bối, giúp anh cầm cái giá đỡ lại đây."

"Dạ, tuân lệnh."

Vui vẻ cầm cái giá đeo vào giúp anh, bây giờ Văn Thông đã có thói quen tôi giúp anh làm mọi chuyện, anh ngồi trên giường lấy tay chống đỡ. Mỉm cười nhìn tôi.

"Được rồi, sao, chuẩn bị mọi thứ đâu vào đó rồi."

Chúng tôi nắm tay đi vào nhà. Hôm nay Văn Thông có vẻ hơi thận trọng.

"Anh căng thẳng sao?" Tôi nghịch ngợm nói.

"Không được nói vậy, anh phải giữ gìn hình tượng vinh quang của chồng."

"Em còn chưa phải là bà xã của anh đấy."

"Không cho phép nuốt lời, em vừa đồng ý với anh đó." Văn Thông ôm chặt tôi.

"Em biết rồi, sao hôm nay anh lại dài dòng như vậy chứ."

"Hưng phấn hơi quá."

"Hai người các con đứng ở cửa nói chuyện gì mà vui vẻ thế?" Giọng nói vui vẻ của ba tôi truyền tới.

Văn Thông nhanh chóng đi tới, chào hỏi với ba.

"Chú, dì đâu?"

"Bà ấy ở trên lầu, có chuyện gì sao?"

"Cháu có chuyện muốn nói với chú dì." Văn Thông thậm chí có chút xấu hổ.

"Hả? Bảo bối, vậy con đi gọi mẹ con xuống."

"Không cần gọi, tôi tới rồi." Mẹ cười đi xuống cầu thang."Ở trên lầu đã nghe được giọng nói lớn tiếng của cháu rồi."

"Tới đây, bà xã, Văn Thông có chuyện nói với chúng ta."

Bốn người chúng tôi ngồi trong phòng khách. Văn Thông đỏ mặt, nhưng vẻ mặt rất nghiêm túc nói: "Chú, dì, cháu yêu Văn Ý, thật lòng muốn cô ấy làm vợ của cháu, hy vọng chú dì đồng ý."

Sau một hồi yên lặng, chợt nghe được tiếng cười vui vẻ của ba.

"Văn Thông, cuối cùng chú cũng đợi được những lời này của cháu, chú và dì vẫn đối đãi cháu như con rể nhà chúng ta."

"Nói như vậy, chú dì đồng ý rồi hả?" Dường như Văn Thông còn muốn xác định lại.

"Đúng, Văn Thông, cháu yên tâm đi. Chúng ta đều đồng ý." Mẹ cười nói.

"Thật cảm ơn chú dì." Văn Thông hưng phấn nói.

"Sao ba mẹ không hỏi ý nghĩ của con chứ?" Tôi bĩu môi nhìn ba mẹ.

"Bảo bối, nếu ba mẹ không đồng ý, con sẽ phản ứng như thế nào đây?" Ba nháy mắt mấy cái với tôi.

Đến lượt tôi không có lời có thể nói. Miệng tôi mở rộng, vẫn duy trì tư thế ngồi yên trên ghế.

"Con gái bảo bối, ba vẫn còn muốn hỏi con một chút, bây giờ con đã xác định rõ tình cảm của mình rồi sao?" Ba nghiêm túc hỏi.

"Dạ, bây giờ con khẳng định con yêu Văn Thông." Tôi liếc mắt đưa tình nhìn Văn Thông.

"Vậy thì tốt. Các con yêu nhau đi, cả hai đều là người trẻ tuổi." Ánh mắt cổ vũ của ba nhìn hai người chúng tôi.

Tình yêu của Văn Thông và tôi cứ như vậy mà nở hoa.

Những ngày kế tiếp, tôi vẫn giống như trước cùng anh đi làm, lúc đầu tôi còn muốn giữ bí mật chuyện chúng tôi đính hôn. Nhưng Lương Văn Thông thì ngược lại, gặp ai cũng nhanh chóng nói cho người ta biết tôi là vị

hôn thê của anh, có ngày tôi rút cuộc không nhịn được nữa, buổi trưa lúc đang nghỉ ngơi, đi vào phòng làm việc của anh, ngồi đối diện với anh nói: "Tổng giám đốc Lương, em nói này, anh có thể khiêm tốn một chút không? Có thể đừng tuyên truyền khắp nơi nói em là vị hôn thê của anh chứ?"

"Vậy thì không được, bây giờ anh muốn người trên toàn thế giới đều biết em là vợ của Lương Văn Thông anh." Văn Thông hưng phấn nói.

"Sao bây giờ em có cảm giác anh còn nhỏ hơn em."

"Bảo bối, em phải hiểu anh, em khiến tình cảm vắng lặng bấy lâu nay của anh bộc phát, bây giờ anh thật sự không khống chế được tình cảm của mình."

Nhìn dáng vẻ hạnh phúc của anh, trong lòng tôi tự nhiên cũng như được rót đầy nước ngọt, giống như đắm chìm trong đại dương hạnh phúc.

Còn có một việc, kể từ sau khi học bơi xong thì chuyện tôi thích làm nhất chính là sau khi tan việc về nhà, thì sẽ nhảy vào bể bơi bơi mấy vòng, nếu lúc tình trạng thân thể của Văn Thông thật tốt, tôi còn muốn năn nỉ anh bơi với tôi, có lúc tôi còn không biết tự lượng sức mình yêu cầu so tài với anh, nhưng kết quả của mỗi lần đều là tôi thua thảm hại.

Từ lúc cùng anh yêu nhau, anh lại biến người dốt vận động như tôi thành người năng nổ vận động, anh thật sự rất lợi hại.

EM LÀ ÁNH SÁNG CỦA ĐỜI ANH!

Du Nhàn Miêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 21

Dưới sự yêu cầu mãnh liệt của Văn Thông, chúng tôi sẽ cử hành một buổi đính hôn nho nhỏ ở khách sạn Peninsula, yêu cầu này của anh khiến cho tôi rất bất ngờ, vì từ trước tới giờ anh vẫn không tham gia bất kỳ hoạt động nào mà có nhiều người, tôi cũng không thích như vậy, ba và Văn Thông không mời quá nhiều người, anh Văn Trí cũng từ Mỹ trở về tham dự lễ đính hôn của chúng tôi.

Chúng tôi tổ chức lễ đính hôn theo kiểu tiệc rượu, mặc dù Văn Thông ở Hongkong chưa lâu, nhưng đối với giới truyền thông anh vẫn có chút danh tiếng, có rất nhiều phóng viên muốn chụp được hình của anh, trước kia anh giữ bí mật rất giỏi, cho nên bất cứ chuyện gì liên qua đến anh chỉ được viết ra thôi, cho tới bây giờ không ai có thể chụp được hình của anh cả, lần này cũng như vậy, chúng tôi vì muốn tránh né phóng viên, buổi tối đầu tiên chúng tôi sẽ ngủ khách sạn. Cùng đám phóng viên chơi trò trốn tìm.

Hội trường nơi chúng tôi cử hành lễ đính hôn của chúng tôi được trang trí bởi một trái tim bằng hoa hồng rất lớn. Căn phòng được trang trí rất trang nhã, hôm nay tôi mặc một bộ váy màu hồng của Versace, bởi vì Văn Thông rất cao, cho nên tôi phải mang một đôi giày cao gót đến gần tám phân, như vậy khi đứng bên cạnh Văn Thông mặc đồ vest màu đen, mới cao đến cằm anh.

Hôm nay có thể nói Văn Thông là người đẹp nhất hội trường, anh mặc một bộ lễ phục hiệu Armani màu đen, cùng với một cặp nạng cùng màu, tôi

và anh đứng cùng nhau, mọi người nhất định sẽ nói rằng chú rể đẹp hơn cô dâu, về việc này tôi đành bó tay, anh là con lai, hơn nữa anh còn rất cao, có thể nói là Trung Tây kết hợp, trừ việc phải chống nạng, anh không có khuyết điểm gì cả, nếu không sao anh có thể là thần tượng của tôi được?

Cả buổi lễ đính hôn khiến ấn tượng của mọi người rất sâu sắc, rất ấm áp, chúng tôi nhận được rất nhiều lời chúc phúc chân thành từ mọi người, khiến cho tôi rất cảm ơn Văn Thông về mọi thứ.

Sau khi buổi lễ kết thúc, Văn Trí, Văn Thông trở về nhà của tôi, ba tôi gặp Văn Trí thì có chuyện nói hoài không hết anh, kéo anh ấy vào phòng sách để xem những món bảo bối của cha. Còn mẹ thì chắc là vào phòng bếp rồi.

Tôi cùng Văn Thông ngồi trên ghế sofa, tôi rúc vào trong ngực anh, nhìn chiếc nhẫn đính hôn anh tặng cho tôi, là một chiếc nhẫn kim cương màu hồng hình trái tim rất tinh xảo. Tôi biết nhất định chiếc nhẫn này tốn không ít tiền của Văn Thông.

"Bảo bối, hôm nay em thật là xinh đẹp." Văn Thông hôn lên tóc tôi.

"Thôi đi, hôm nay ở hội trường ai cũng khen anh đẹp trai, siêu cấp đẹp trai. Không có người nào khen em đẹp cả. Hừ." Vừa nghĩ tới chuyện mấy người bạn kia nhìn anh đẹp trai, toàn bộ tóc gáy của tôi đều dựng ngược lên, tình huống như vậy thật khiến người ta cảm thấy kinh khủng.

"Bây giờ em lại bắt đầu lo, lấy một ông chồng đẹp trai như vậy, có khi sau này lại rất phiền phức nữa." Tôi giương mắt tò mò nhìn anh.

"Em lại nói bừa nữa rồi, khi con, anh đâu có tốt như em nghĩ, có mấy ai thích bộ dạng đi đứng cũng không xong này của anh chứ."

"Lương Văn Thông, anh nói như vậy là sao, anh không thích đôi chân này của mình hả." Tôi dùng đôi mắt to tròn của mình nhìn anh chăm chăm.

Trên gương mặt một chút tươi cười cũng không có.

"Thật xin lỗi, thật xin lỗi, là anh không đúng, chọc em tức giận."

"Chỉ nói xin lỗi thôi à?"

"Vậy anh phải làm thế nào?"

"Sau này anh không được nói như thế này nữa, nếu còn nói như thế em sẽ không thèm để ý tới anh luôn, anh phải đối xử với chúng thật tốt, biết không?"

"Ừ, không có vấn đề gì, bảo bối, có thể gặp được em anh thật sự rất may mắn."

Văn Thông đưa tay nắm lấy cằm tôi, thâm tình nhìn tôi. Mắt anh tràn đầy sự dịu dàng, dùng đôi mêm mại của anh chạm vào mũi tôi, môi của tôi, chúng tôi ngồi trên ghế tra nhau những nụ hôn nóng bỏng, đến cuối cùng tôi lại bắt đầu dùng hàm răng của mình cắn cắn môi dưới của anh, tôi rất thích làm như vậy, ngậm đôi môi của anh vào miệng mình.

"Thân thiết thế!" Phía sau truyền đến một giọng nói xa lạ. Tôi lập tức buông miệng anh ra, nhìn thấy anh Văn Trí đang đứng phía sau chúng tôi. Tôi lập tức nhảy xuống cả gương mặt bắt đầu đỏ bừng bừng, kéo kéo tau của Văn Thông. Cầu xin sự giúp đỡ của anh.

"Anh, anh đừng làm phiền thời gian vui vẻ của tụi em." Văn Thông không thèm để ý đến anh ấy, vẫn đưa tay ôm chặt tôi vào trong ngực.

"Joyce, anh thật sự rất cảm ơn em." Anh Văn Trí kéo ghế ngồi đối diện với chúng tôi.

"Tại sao anh lại muốn cảm ơn em?" Tôi tò mò nhìn anh ấy.

"Em cuối cùng cũng có thể làm tan chảy cái núi tuyết ngàn năm này rồi. Em có biết không, chú ấy khiến anh rất lo lắng? Chú ấy đã không quen bạn gái bảy năm rồi, anh có nói như thế nào với chú ấy đi nữa thì chú ấy cũng không thèm để ý tới."

"Không ngờ anh lại lạnh lùng như thế đó." Tôi xoay mặt nhìn Văn Thông.

"Anh lạnh lùng sao? Anh thấy mình đối xử với em rất nhiệt tình mà, chẳng lẽ còn chưa đủ à?" Văn Thông không trả lời vấn đề của tôi mà lại bắt đầu trêu chọc tôi.

"Văn Thông, chú bây giờ thật khác trước kia, rất tốt, anh cảm chú đang rất vui vẻ."

"Đúng vậy, anh, anh yên tâm đi, bây giờ em thật sự rất vui vẻ, những điều này đều là nhờ bảo bối của em đấy." Ngay trước mặt Văn Trí, Văn Thông lại dám hôn tôi. Khiến cho tôi rất khó xử.

"Ừ, đúng là như vậy. Văn Thông, chú yêu Joyce như thế. Vậy hai người tính bao giờ làm đám cưới vậy?"

"Trong khoảng thời gian này, công ty đang chuẩn bị hợp tác với đài truyền hình, để làm ra một loạt chương trình TV, em đã bàn bạc công việc với bọn họ rồi, tuần sau em phải đến Bắc Kinh trong một thời gian. Xong hạng mục này, em sẽ ngay lập tức kết hôn với bảo bối, em cũng muốn nghỉ ngơi một thời gian." Văn Thông ôm tôi nói với anh trai anh.

"Anh phải đi Bắc Kinh sao? Sao em không biết gì hết vậy."

"Thật ra anh muốn đợi hai ngày nữa rồi nói với em, bảo bối, em cũng phải đi cùng anh đấy, em có thể phiên dịch giúp anh, tiếng phổ thông của anh rất kém."

"Chúng ta phải ngồi máy bay à! Thời gian bao lâu?" Tôi nhỏ giọng hỏi.

"Không đến ba tiếng, rất nhanh. Thế nào? Em không thích ngồi máy bay à?" Văn Thông quan tâm hỏi tôi.

"Không có, em chỉ hỏi một chút thôi, em chưa đến Bắc Kinh bao giờ cả."

"Vậy nên em phải đi chơi nhiều một chút đó. Có rất nhiều nơi để xem đấy."

"Thời gian không còn sớm nữa rồi, Văn Thông, chúng ta phải về thôi, anh đi xem chú đã nghe điện thoại xong chưa." Anh Văn Trí đứng lên nói.

"Không cần xem nữa, chú nghe điện thoại xong rồi, là cháu của chú, báo cáo tình hình công việc ấy mà." Ba tôi từ phòng sách đi ra.

Bọn họ vừa muốn chào tạm biệt thì mẹ tôi lật đật đi ra khỏi phòng bếp, nói với chúng tôi: "Khoan hãy về, dì đã nấu chè đậu đỏ rồi, ăn xong rồi về."

Bây giờ không khí trong nhà tôi, ngọt ngào hạnh phúc như chén chè đậu đỏ vậy.

Hai ngày sau, anh Văn Trí phải trở về Mỹ, lúc ở sân bay chào tạm biệt anh ấy, anh ấy kéo tay tôi nói: "Joyce, nếu Văn Thông dám ức hiếp em thì em cứ gọi cho anh, anh sẽ giúp em trừng trị chú ấy."

"Anh ấy đối xử với em rất tốt, anh về nhớ gửi lời hỏi thăm của em tới chị dâu và Bính Bính nhé!" Tôi nói.

Khi anh Văn Trí đã đi rồi, tôi lập tức hả hê nói với Văn Thông: "Anh không được ức hiếp em nữa đấy, nếu không em sẽ méc anh trai anh đấy."

"Hình như anh chưa bao giờ ức hiếp em thì phải."

"Sao lại không cơ chứ, anh độc tài vậy, bắt em làm lại bản kế hoạch muốn học máu mất."

"Đó là trách nhiệm của em, biết không?"

Chúng tôi vui vẻ rời sân bay.

Trải qua một tuần làm việc bận rộn, công ty cử một đoàn đến Bắc Kinh làm việc, tôi, Văn Thông, Alan sẽ cùng một tổ, cho nên hôm nay Văn Thông đưa tôi về nhà rất sớm.

"Bảo bối, hôm nay phải ngủ sớm một chút, sáng sớm ngày mai chúng ta phải đi rồi, đến lúc đó anh sẽ gọi điện đánh thức em." Nói xong anh hôn tôi một cái để chào tạm biệt.

"Được."

Lại phải ngồi máy bay rồi, cảm giác khẩn trương kinh khủng lại bắt đầu xuất hiện trong lòng tôi, nhưng tôi lại không thể nói cho mọi người biết được, tối nay chắc tôi không chợp mắt nổi mất.

Vất vả chịu đựng đến sáu giờ sáng, tôi từ trên giường bò dậy đi vào toilet, đứng trước gương, tôi bị dáng vẻ của mình dọa hết hồn. Hai con mắt gấu trúc thật to 0.0. Cho dù có đánh phấn thế nào thì cũng không có tác dụng. Chờ tôi xuống lầu, mẹ nhìn thấy tôi như vậy cũng vô cùng lo lắng nói: "Bảo bối, hay là con nói rõ với Văn Thông đi, con đừng đi."

"Không cần, mẹ, mẹ đừng lo lắng, con không sao, chờ đến sân bay, con uống một viên thuốc, là sẽ ngủ ngay ấy mà." Tôi cố làm ra vẻ thoải mái nói với mẹ.

"Vậy con đi đường cẩn thận, khi đến Bắc Kinh, nhớ gọi cho mẹ."

"Vâng ạ."

Trước khi lên máy bay tôi không dám ăn gì cả. Sợ đến lúc đó sẽ không thoải mái, sững sờ ngồi trên ghế sofa, chờ Văn Thông gọi đến. Rốt cuộc tiếng chuông vang lên, tôi vội kéo hành lí ra khỏi cửa.

"Bảo bối, em sao thế? Ngủ không ngon giấc sao?" Vừa mới ngồi vào xe thì Văn Thông đã nhìn thấy quần thâm trên mắt tôi.

"Không có đâu, có phải là do em trang điểm quá đậm không."

"Thật sao?" Anh dùng ánh mắt hoài nghi nhìn tôi.

"Đừng nhìn em nữa, là do em hưng phấn quá không ngủ được." Tôi cười cười nói với anh.

Tôi nói như vậy khiến anh yên tâm. Vuốt mũi tôi một cái nói: "Thật là trẻ con."

Từ trên đường đến sân bay, đến khu vực check in, tôi đều bị động đi theo Văn Thông và Alan, giống như tôi đã để quên hòm phách của mình ở nhà vậy. Đợi đến khi chúng tôi lên máy bay, tôi mới phát hiện lần này Văn Thông không có ngồi xe lăn, tôi mới kéo tay anh hỏi: "Không phải anh nói mỗi khi lên máy bay anh phải dùng xe lăn sao? Hôm nay sao lại không dùng."

"Khi đó anh lừa em thôi, anh muốn ngồi cùng em." Văn Thông chống nạng từ từ đi đến bên cạnh tôi. Nhìn nhìn dáng vẻ kỳ quái của tôi hỏi: "Bảo bối, hôm nay nhìn em rất kỳ lạ đấy?"

"Đâu có, là em ngủ không ngon thôi." Tôi đưa tay kéo anh, để anh đi nhanh một chút, như vậy anh sẽ không nhìn kỹ tôi, không có thời gian chú ý đến tôi.

Chỗ ngồi trên máy bay cũng giống như khi lần đầu tiên chúng tôi gặp nhau vậy, mới vừa ngồi xuống, tôi lập tức tìm tiếp viên hàng không lấy một

ly nước, chuẩn bị uống thuốc ngủ.

"Có thể nói cho anh biết, em đang uống thuốc gì không?"

"Thuốc ngủ."

"Tại sao lại uống cái này?" Văn Thông kéo tay tôi, vẻ mặt rất nghiêm túc hỏi.

Ánh mắt tôi nhìn anh, trong đầu nghĩ làm thế nào để nói với anh, nhưng lại sợ khi nói ra anh sẽ kéo tôi xuống máy bay ngay, tôi dám khẳng định rằng anh sẽ làm như vậy. Bây giờ chuyện duy nhất có thể làm đó là kéo dài thời gian đến khi máy bay cất cánh, đến khi đó hãy nói với anh.

"Bảo bối, em đang nghĩ gì thế? Cứ sững sờ nhìn anh mãi."

"Em đang nhớ lại tình huống lần đầu tiên chúng ta gặp nhau ấy mà!" Tôi nhướn mắt cười nói với anh.

"Anh thấy hình như không phải vậy." Anh vẫn còn hoài nghi nhìn tôi.

Rốt cuộc nghe thấy tiếng thông báo máy bay sẽ cất cánh. Trái tim tôi vọt lên tận cổ họng. Tôi nín thở, tay bất giác nắm chặt tay Văn Thông.

Khi máy bay cất cánh, tôi không rõ sắc mặt tôi như thế nào, nhưng tôi chỉ cảm nhận được cánh tay tôi đang run rẩy.

Phản ứng của tôi cũng khiến Văn Thông sợ hãi, anh đưa tay ôm tôi vào ngực, nhẹ nhàng vuốt ve phía sau lưng tôi, giống như anh đan dỗ trẻ con: "Bảo bối, đừng khẩn trương. Có anh ở đây rồi."

Giọng anh dịu dàng nhẹ nhàng như dòng suối nhỏ chảy vào thân thể tôi vậy, tâm trạng khẩn trương của tôi từ từ hạ xuống, các cơ cũng dần thả lỏng xuống.

"Có thể nói cho anh biết được không? Sao em lại như vậy?"

"Được, em nói cho anh biết, vì lúc mười lăm tuổi. Trên đường từ Mỹ đến một làng nhỏ ở Ấn Độ, em và nhà chú em đi chơi, gặp tai nạn trên máy bay, khi đó nếu không có một anh tóc dài ôm chặt em, có khi em cũng không xuất hiện trước mặt anh rồi."

Nói tới đây, tôi rõ ràng cảm nhận được cánh tay của Văn Thông gia tăng sức lực, ngẩng đầu nhìn anh, không thấy anh có gì khác thường cả.

EM LÀ ÁNH SÁNG CỦA ĐỜI ANH!

Du Nhàn Miêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 22

Chúng tôi im lặng rất lâu, lúc này Văn Thông mới quay mặt sang, về mặt tôi không tìm được chữ nào để hình dung, giọng nói dịu dàng của anh từ từ vang lên: "Bảo bối, tại sao em không nói cho anh biết sớm một chút chứ?"

"Em sợ nói rồi về sau anh không dẫn em đi." Tôi rụt rè nói.

"Sao anh xa em một thời gian dài như vậy chứ, nhưng chúng ta sẽ có cách khác. Đồ gỗ, chúng ta có thể ngồi xe lửa."

"." Tôi im lặng nhìn Văn Thông.

"Khiến em khó chịu như vậy, anh thật sự rất đau lòng." Anh cau mày nói.

Tôi tựa đầu vào bờ vai của anh, bờ vai rộng rãi này khiến tôi cảm thấy cực kỳ an toàn, cũng khiến tôi trở nên dũng cảm hơn.

Văn Thông không ngừng vuốt ve sau lưng tôi, còn nói:

"Bảo bối, em phải đồng ý một chuyện với anh."

"Chuyện gì?" Tôi nhẹ giọng hỏi.

"Dù sau này có chuyện gì đều phải nói với anh, không được chịu đựng một mình, anh không phải là chồng sắp cưới của em sao? Lúc trở về chúng

ta lập tức đi đăng ký ngay, bây giờ anh nóng lòng muốn kết hôn với em luôn để cho em trở thành bà xã của Lương Văn Thông anh, không bao giờ để em chịu đau khổ như vậy nữa, em nhất định phải đồng ý với anh, không giấu anh chuyện gì nữa." Giọng nói của anh là giọng điệu mệnh lệnh chứ không phải là đang đề nghị.

Đây là lần đầu tiên anh dùng giọng điệu này nói chuyện với tôi, khiến tôi có cảm giác mình căn bản không có khả năng làm trái với yêu cầu của anh, mặc dù trong lòng có chút khẩn trương, nhưng tôi cũng rất thích khí thế ông chủ này của anh, giống như là anh ngồi trên núi cao để chống đỡ cho tôi, khiến tôi không còn hết hoảng lo sợ nữa.

"Bảo bối, em có nghe không?" Văn Thông vỗ tay tôi một cái, vì anh không có nghe thấy bất kỳ phản ứng gì của tôi.

"Có, em nghe." Tôi nói nhỏ.

"Có nghe rõ yêu cầu của anh không?"

"Em nghe rõ, sau này có chuyện gì nhất định sẽ nói với anh." Tôi vẫn tựa vào bờ vai của anh.

"Đây mới là vợ ngoan của anh." Văn Thông hôn nhẹ trán tôi một cái.

"Anh mới là chồng tốt của em."

Văn Thông nghe được sự mệt mỏi trong giọng nói của tôi, liền quay người qua giúp tôi thả cái ghế xuống, để cho tôi nằm xuống, rồi đắp cái mền lên người tôi, hôn nhẹ má tôi, mỉm cười nói:

"Bảo bối, em ngủ một lát đi, rất nhanh, chờ khi em tỉnh lại, chúng ta đã đến rồi."

"Em muốn nắm tay của anh." Tôi thẹn thùng đưa ra yêu cầu.

"Không thành vấn đề, em muốn tay nào?"

"Tay phải là được rồi."

Văn Thông cũng điều chỉnh góc độ vị trí của anh giống như của tôi, tôi đặt một gối đệm nhỏ ở phần hông sau lưng anh, như vậy anh sẽ ngồi thoải mái hơn một chút, chờ anh ngồi xong thì anh cũng lấy cất tài liệu đang xem đi, sau đó duỗi tay phải đưa cho tôi: "Cho em mượn tay này."

Tôi lại lần nữa ôm tay Văn Thông ở trong lòng, lần này nó không chỉ là tay thần tượng của tôi, còn là tay chồng sắp cưới của tôi, ôm nó vào trong ngực tôi rất nhanh liền tiến vào mộng đẹp.

Trong mơ không còn cảm giác như đang bồng bênh trên mây nữa, cũng không còn cảm giác rơi tự do, mà là một giấc ngủ yên tĩnh trên thảo nguyên mênh mông rộng lớn. Dường như còn có thể nghe thấy tiếng hít thở của cỏ xanh, yên bình mà bình thản, ác mộng quẩn tôi mấy năm nay đã lặng lẽ dần cách xa sinh mệnh tôi, thay vào đó chính là một sự yên tĩnh. Trong mơ tôi tự nhiên sinh ra một ý niệm, Văn Thông anh ấy nhất định là bạch mã hoàng tử của tôi, sinh mệnh của tôi là cần anh tới năm giữ, sau này mình không cần phải tìm kiếm khắp nơi, bởi vì cuối cùng tôi cũng tìm được rồi.

Có phải do tôi uống thuốc có hiệu lực quá lâu không, cộng thêm cả đêm qua không ngủ, sau đó mí mắt của tôi không có cách nào nhích lên nổi, dường như nghe thấy Văn Thông đang nói chuyện với người nào đó, sau đó tôi cảm thấy có người bế tôi lên, nhưng anh ta nhất định không phải Văn Thông, bởi vì lồng ngực của anh ta rất xa lạ, tôi bất an giãy dụa thân thể, chợt có bàn tay đặt trên đầu tôi, loáng thoáng nghe được giọng nói mà tôi quen thuộc: "Bảo bối, ngoan, đừng động."

Nghe tiếng cây nạng của anh chạm đất, nghe tiếng bước chân của anh không giống những người khác, tôi biết anh đang ở bên cạnh tôi, mới

ngoan ngoãn không nhúc nhích nữa, cuối cùng hình như là đặt tôi vào chỗ ngồi phía sau xe, một lát sau tôi lại chạm tới bàn tay ấm áp quen thuộc, anh để tôi nằm xuống, đầu gối lên bắp đùi của anh, trên đùi của anh không có thịt, cảm giác cứng rắn, tôi liền giãy dựa thân thể, tôi quay mặt vào trong lòng anh, anh dùng tay vỗ sau lưng tôi nhẹ nhàng, để tôi ngủ an tâm hơn.

"Bảo bối, bây giờ tỉnh lại một chút, được không?" Văn Thông dịu dàng nói.

Mơ mơ màng màng mở hai mắt ra, liền nhìn thấy ánh mắt quan tâm của Văn Thông, tôi nhìn xung quanh một chút, biết mình đang ở trong xe, nằm trên đùi của anh, xe đã dừng trước khách sạn. Tôi lập tức ngồi dậy, đang trong cảm xúc đờ đẫn nhưng tôi không có quên hỏi anh: "Em có làm chân của anh tê không?"

"Không có, chờ lát nữa vào phòng, em ngủ thêm một chút đi." Văn Thông vuốt ve mặt tôi.

Lúc này cửa mở ra, Alan và một người tôi không biết đang đứng ở ngoài xe, Văn Thông chuyển hai chân của mình ra khỏi buồng xe, một tay vịn cửa xe, mà một tay khác liền vịn thành ghế dựa, dùng sức đứng lên, nhưng chân của anh vẫn không dùng lực, hai đầu gối liền ngồi xuống, Alan lạnh tay lẹ mắt vội vàng đỡ lấy anh, tôi đưa nạng ra, Alan đưa tay nhận nạng sau đó đưa cho Văn Thông, ở trong xe tôi thấy Văn Thông hoạt động hông và chân của anh, sau khi xác nhận mình đứng vững rồi, sau đó liền nghe anh nói: "Văn Ý, đi ra đi." Chống nạng di chuyển về phía sau, để ra khoảng không cho tôi.

Lúc tôi ra ngoài mới đột nhiên phát hiện, đứng bên cạnh xe không chỉ có hai người, có năm, sáu người, còn có Mr. Quinn.

Tất cả mọi người đều nhiệt tình chào hỏi Văn Thông, Văn Thông cũng từ từ đi tới, đứng ngay ngắn, đặt nạng phải gậy sang tay trái để bắt tay với

bọn họ, chào hỏi xong, tôi liền nghe anh nói: "Thật xin lỗi, bây giờ vợ chưa cưới của tôi có chút không thoải mái, tôi thu xếp phòng ổn thỏa cho cô ấy xong, sẽ xuống trò chuyện cùng mọi người."

Ánh mắt quan tâm của mọi người đều nhìn tôi, dưới cái nhìn chăm chú của nhiều người như vậy khiến tôi vô cùng xấu hổ, vì vậy tôi theo sát lưng của Văn Thông.

"Đi thôi, chúng ta đi lên phòng." Văn Thông nhìn tôi một chút, bỗng nhúc nhích cánh tay, ý bảo tôi khoác tay anh, sau đó chúng tôi đi vào khách sạn.

"Văn Thông, anh để người ta chờ như vậy có được không? Nếu không thì tự em đi lên trước." Tôi nhỏ giọng hỏi.

"Không sao, bọn họ đều là người trong công ty ở Bắc Kinh, anh nhất định phải đi lên cùng với em trước."

Tôi không nói gì nữa, hạnh phúc kéo cánh tay của anh đi tới phòng của chúng tôi.

Phòng này rất lớn, đang lúc tôi muốn đi tham quan chung quanh một chút, Văn Thông liền kéo tôi đến phòng ngủ, nhấn công tắc, khép rèm cửa sổ lại. Sau đó đi tới ngòai xuống mép giường, đặt nạng sang một bên, liền bắt đầu cởi quần áo giúp tôi, dụ dỗ tôi nói: "Bảo bối, ngoan, lên giường ngủ một lát nữa đi."

Ngoan ngoãn đứng ở trước mặt anh mặc cho anh thay quần áo giúp tôi, sau khi chuẩn bị xong mọi thứ, Văn Thông xúc động ôm hôn tôi, liền nói: "Nhanh, ngủ đi."

"Còn anh thì sao?" Trong giọng nói của tôi có nồng đậm mùi vị không muốn.

"Anh muốn xuống dưới đó nói chuyện làm ăn với bọn họ."

"Anh cũng đừng để mình quá mệt mỏi."

"Biết rồi, nhưng có khả năng anh phải ăn trưa cùng bọn họ, em thì phải làm sao bây giờ? Bảo bối."

"Em không đói một chút nào."

"Như vậy đi, anh nói phục vụ phòng mang cho em ly sữa tươi, em uống xong rồi ngủ tiếp."

"Anh đi đi, không cần lo lắng cho em."

"Bảo bối, thật xin lỗi, anh không có cách nào để ở cạnh em."

"Không cần, là em xin lỗi mới đúng, khiến anh lo lắng rồi."

Văn Thông cúi người hôn tôi: "Không được nói như vậy, quan tâm em là trách nhiệm của anh."

Tôi cười vui vẻ với anh, nụ cười này là từ trong lòng mà ra.

"Anh đi đây. Rất nhanh sẽ trở lại." Văn Thông cầm nạng lên, có chút cố hết sức đứng lên, hôm nay nhất định anh rất mệt mỏi, bởi vì toàn bộ động tác của anh đều lộ ra vẻ cứng nhắc.

"Thắt lưng của anh không thoải mái phải không?"

"Có thể là thời gian ngồi hơi lâu." Văn Thông nhìn tôi một chút, còn nói: "Đừng lo lắng cho anh, ngủ đi, chờ em tỉnh lại, anh đã trở về." Nói xong làm động tác hôn nhẹ với tôi, liền chống nạng đi ra ngoài.

Thuốc ngủ vẫn còn hiệu lực, tôi rất nhanh liền ngủ thiếp đi, bây giờ cũng không còn ác mộng quấy rầy tôi nữa, mọi thứ đều yên bình tốt lành,

trong hoàn cảnh như vậy tôi ngủ rất ngon, chợt nằm mơ thấy có người ôm tôi thật chặt, dường như tôi cảm giác được tóc của anh ta quét qua mặt tôi, rồi lập tức liền biến mất. Lúc đầu tôi muốn đưa tay bắt anh ta lại, nhưng tay của tôi làm sao cũng không giơ lên được. Hoang mang sợ hãi tôi bắt đầu lăn lộn, tôi giật mình tỉnh dậy, tôi ngồi dậy, sờ sờ mình, phát hiện mình đổ mồ hôi thật nhiều.

Tại sao lại mơ giấc mơ này, tại sao có thể nằm mơ thấy một người khác, người tóc dài đó là ai? Không phải tôi đã có Văn Thông hoàn mỹ rồi sao?

Ngồi trầm ngâm suy nghĩ ở trên giường nhưng không có đáp án, chợt tôi cảm thấy có người đang nói chuyện ở bên ngoài.

Rón rén lại gần cửa, thò đầu nhìn, Văn Thông ngồi trước bàn làm việc, đeo mắt kính, đang nhìn tài liệu trong tay, Alan ngồi đối diện với anh.

"Thomas, tôi thật sự không nghĩ tới đối thủ cạnh tranh của chúng ta là bọn họ." Trong giọng nói của Alan có kinh ngạc.

Không trả lời, qua một hồi lâu tôi mới nghe Văn Thông nói: "Chuyện gì cũng có thể xảy ra. Không sao."

"Nghe nói bọn họ vừa mới kết hôn không lâu, Peter có cộng sự là Rosa, thật sự là như hổ thêm cánh, không thể xem nhẹ." Alan nghiêm túc nói.

"Mặc kệ là tình huống nào, chúng ta phải坦然 nhiên ứng đối." Giọng nói chắc chắn của Văn Thông.

"Hôm nay Rosa điện thoại cho tôi, nói rất muốn gặp ngài một lần. Ngài có muốn gặp cô ta không?"

Bên ngoài hoàn toàn yên tĩnh, tôi rụt đầu lại, trong lòng xuất hiện lo lắng, Rosa là ai? Tại sao cô ta muốn gặp Văn Thông?

Qua một hồi lâu, bên ngoài vẫn yên lặng như tờ.

"Để tự nhiên đi, tôi nghĩ thế nào cô ấy cũng sẽ đến gặp tôi thôi."
Giọng nói trầm thấp của Văn Thông bay vào lỗ tai tôi.

Từ trong giọng nói của anh, tôi nghe không ra cảm xúc gì.

EM LÀ ÁNH SÁNG CỦA ĐỜI ANH!

Du Nhàn Miêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 23

Beta: SunniePham

Một người ở trong phòng tối thui, trong đầu nghĩ đến tên của một người phụ nữ khác, tâm trạng của tôi lập tức tụt xuống thê thảm. Cô ta là ai? Có quan hệ thế nào với Văn Thông? Tại sao cô ta lại muốn gặp anh? Càng nghĩ càng rối, tôi không chú ý dưới chân mình, đá phải cái chân ghế, đau đến mức như bị kim châm vào rồi xát muối lên đó nhiều đó cũng đủ để tôi la lớn lên, nước mắt dồn dập chảy xuống.

"Sao vậy, Văn Ý?" Giọng nói Văn Thông tràn đầy lo lắng.

Tôi sợ anh sốt ruột lại khiến mình bị thương, vội vàng mặc quần áo tử tế nhanh chóng khập khiễng bước nhanh ra ngoài, Văn Thông đang chống nạng bước về chỗ tôi, bước chân của anh vì sốt ruột nên không như bình thường. Mắt nhìn thấy anh sắp ngã xuống, tôi vội vàng đưa tay ôm lấy anh, ở phía sau Alan cũng đưa tay ra đỡ.

"Đừng sốt ruột, anh đi từ từ thôi, em không sao cả." Tôi nhẹ giọng nói với Văn Thông.

"Không sao mà em lại la lớn như vậy sao."

"Hai người cứ việc âu yếm nhau đi nhé, tôi đi trước đây." Alan thức thời chào tạm biệt.

"Có phải hai người còn có chuyện cần phải bàn không?" Tôi hỏi.

"Không có, chuyện của chúng tôi ngày mai nói tiếp. Gặp lại hai người sau." Alan đi ra ngoài đóng kỹ cửa lại.

"Bảo bối, em thấy trong người như thế nào?" Văn Thông khẩn trương nhìn tôi, còn nói: "Em khóc phải không? Lại gặp ác mộng sao?"

"Không có, anh đừng sốt ruột, chúng ta ngồi xuống nói chuyện." Tôi biết rõ hôm nay anh nhất định là mệt chết đi được. Tôi lập tức đỡ anh tới ghế sofa.

Văn Thông chú ý thấy tôi đi khập khiễng, lại sốt ruột. Nói: "Bảo bối, chân của em sao thế? Sao lại đi khập khiễng như vậy?"

"Hai chúng ta ai đi khập khiễng vậy?"

"Em đừng đùa nữa, nói mau." Văn Thông ngồi lên ghế sofa, vì khi đứng sức lực anh không thể nào bằng tôi được, nên ném gậy qua một bên, đưa tay kéo một cái lập tức kéo tôi ngồi trên đùi anh, đặt tôi ngồi ngay ngắn xong, anh mới nghiêm túc nhìn tôi: "Nói cho anh biết nhanh lên."

Tôi nâng chân phải của mình lên mà nói: "Là vừa rồi em không cẩn thận cho nên đá phải chân ghế đó mà."

Mới vừa rồi tôi cũng không chú ý đến chân mình lắm, nhưng bây giờ giờ chân lên lại thấy chảy máu, tôi vội vàng đặt xuống, chỉ sợ Văn Thông nhìn thấy lại đau lòng.

Nhưng không kịp nữa rồi, Văn Thông nhanh tay tóm lấy chân của tôi, tôi có thể cảm nhận được cả người anh đang run lên, "Nghiêm trọng như vậy sao, đã chảy máu rồi. Chúng ta phải đến bệnh viện khám thôi."

"Anh đừng làm quá mà, vết thương bé xíu như thế này mà đến bệnh viện làm gì. Sẽ khỏi nhanh thôi mà." Tôi an ủi anh.

"Không được, chân em đã chảy máu rồi, ở đây cũng không có dụng cụ khử trùng, anh phải đưa em đến bệnh viện." Nói xong Văn Thông đẩy tôi ngồi sang bên cạnh, lấy cặp nạng chống lên, có thể là do đứng lên quá nhanh, nên thân thể anh lung lay muốn ngã xuống, anh vội vàng ổn định mình, nói với tôi: "Em mau lấy cái áo khoác rồi đi, buổi tối ở đây có hơi lạnh đó."

"Em không muốn đến bệnh viện."

"Nghe lời anh, không phải là em muốn anh đi lấy áo khoác cho em chứ." Văn Thông kiên trì.

"Thật là bó tay với anh mà." Nói xong tôi lập tức nhảy lò cò để lấy áo khoác.

"Em muốn ngồi xe lăn của anh không?"

Mới vừa đi ra thì nghe anh nói như vậy, dọa tôi sợ đến mức muốn ngồi bẹp xuống đất luôn, nhanh chóng nói: "Anh tha cho em đi, anh chống nạng, em còn ngồi xe lăn nữa. Em thấy hay là thôi đi."

Văn Thông lắc đầu một cái, cũng không tiếp tục ép tôi ngồi xe lăn nữa, nói: "Anh không thể đỡ em được, nên em hãy vịn lấy cánh tay anh đi nhé."

Nghe thấy Văn Thông nói như vậy, khiến cho trái tim tôi đau nhói không thôi. Nhưng tôi bây giờ đã trở nên kiên cường hơn trước, nên tôi không để anh thấy nước mắt của tôi. Tôi muốn dùng khuôn mặt tươi cười của mình đối diện với anh.

"Được rồi, anh nên vịn tay em mới đúng. Nhưng mà, chân em không cần đến bệnh viện đâu, chúng ta đến phòng y tế của khách sạn, băng bó một chút là được rồi."

"Không được, nhất định phải đến bệnh viện." Giọng điệu của Văn Thông cực kỳ kiên quyết.

"Thôi được rồi."

Ở phòng hội trường của khách sạn, chúng tôi thu hút sự chú ý của rất nhiều người, một người chống gậy, một người lại đi khập khễnh.

Bởi vì bây giờ đã là buổi tối rồi, xe của công ty cũng không còn ở khách sạn nữa, cho nên chúng tôi phải đứng trước khách sạn gọi taxi, chúng tôi không biết bệnh viện ở đâu, nên đành phải nhờ bác tài xế chỉ chỗ, không ngờ bệnh viện lại nằm sau khách sạn Phương Tây, nơi mà chúng tôi đang ở, chúng tôi nhanh chóng đến phòng cấp cứu của bệnh viện Hiệp Hòa, chờ khi bác sĩ đến khám, tôi thật sự muốn tìm một cái lỗ mà chui vào, cũng không có bị gì nghiêm trọng cả, chỉ trầy da với chảy máu một chút mà thôi, bác sĩ giúp tôi khử trùng vết thương, tiêm thuốc phòng nhiễm trùng, băng bó cẩn thận.

Người giúp tôi xử lý vết thương là một bác sĩ nữ rất trẻ tuổi, chắc là cô ta mới tốt nghiệp đại học, cô ta cũng rất xinh đẹp, giọng nói của cô ta cũng rất dịu dàng.

"Chồng cô thật là tốt. Cô xem anh ấy lo lắng cho cô đến như vậy kìa." Cô ta nhìn dáng vẻ sốt ruột của Văn Thông, nhỏ giọng nói với tôi.

"Tôi đã bảo là không cần đến đây, như anh ấy vẫn cứ cố chấp, khiến tôi mắc cỡ chết đi được."

"Đến kiểm tra một chút vẫn tốt hơn mà. Cô thật hạnh phúc."

Văn Thông dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn hai chúng tôi, trình độ tiếng phổ thông của anh rất kém, cho nên nghe hiểu câu được câu mất, tiếng phổ thông của tôi cũng không tệ lắm, vì mẹ tôi là người phương bắc, nói tiếng

phổ thông, anh nhìn chúng tôi nói chuyện, không hiểu cũng là chuyện đương nhiên.

Nhìn thấy dáng vẻ dễ thương của anh, tôi lập tức đi tới bên cạnh anh, nói: "Được rồi, em không sao cả, căn bản là không cần đến đây."

"Sao thế, em đến đây khám một chút anh mới yên tâm." Văn Thông vẫn kiên trì với suy nghĩ của anh.

"Được rồi, không tranh luận với anh nữa, bác sĩ có khen anh nhiều lắm đó, nói anh rất tốt với em." Tôi nói.

Nghe tôi nói xong Văn Thông cười rất vui vẻ.

Nói tới đây, chúng tôi cảm ơn bác sĩ rồi cùng nhau ra khỏi bệnh viện, gọi taxi trở về khách sạn.

Trở về khách sạn, Văn Thông và tôi đến nhà hàng của khách sạn ăn chút gì đó, chờ tôi ăn uống no nê, tôi lập tức vui vẻ kéo cánh tay Văn Thông đến trước cửa thang máy, tôi buông cánh tay Văn Thông ra để nhấn thang máy.

"Thomas. " Là một giọng nữ rất êm tai.

Văn Thông và tôi đồng thời quay đầu lại, tôi bị đông cứng luôn, nhìn thấy người phụ nữ phát ra giọng nói êm tai, làm miệng tôi ngoác rộng ra. Cô ta cực kỳ đẹp.

Cô ta là người nước ngoài trăm phần trăm, tóc dài xoắn gợn sóng, vóc dáng rất cao, tôi thấy hình như cô ấy cao một mét bảy mươi tư, rất thon thả, khuôn mặt của cô ta rất giống Audrey Hepburn*, cô ta thật sự là người phụ nữ ngoại quốc đẹp nhất mà tôi từng gặp. Đứng ở bên cạnh cô ta, tôi căn bản là một con vẹt xấu xí.

(* Người được tôn vinh là người phụ nữ đẹp nhất thế kỉ hai mươi)

"Hi, Rosa, lâu rồi không gặp em." Trong giọng nói của Văn Thông có một thoáng dao động.

"Thomas, ở đây có thể gặp anh, em thật sự rất vui." Cô ta nhanh chóng đi tới, đưa hai tay ra lập tức ôm lấy Văn Thông.

Tôi thấy cả người Văn Thông cứng ngắc, anh đưa tay phải lên vỗ nhẹ vài cái, rồi ngay lập tức thả xuống, chống nạng.

"Thấy anh có thể đi bộ như thế này, em rất kích động." Nước mắt Rosa chảy ra. Đôi tay cô ta vẫn còn nắm chặt cánh tay Văn Thông.

Văn Thông không biết phải làm thế nào cả, nhìn thấy tôi đứng ngây ngốc ở đó nhìn hai người bọn họ, lập tức dời trọng tâm, đưa tay trái kéo tôi qua: "Anh có thể tự đi bộ hai năm rồi, Rosa anh giới thiệu với em."

Lúc này Rosa mới chú ý đến sự tồn tại của tôi, đành phải buông cánh tay Văn Thông ra.

"Đây là vị hôn thê của anh, Joyce Lâm." Sau đó Văn Thông lại nhìn tôi nói: "Đây này là bạn học thời đại học của anh, Rosa Kidma. Không đúng, bây giờ phải gọi là bà Johnson."

Rosa dùng ánh mắt ngạc nhiên nhìn tôi, lại nhìn Văn Thông, đưa tay nói với tôi: "Cô Lâm, rất hân hạnh được biết cô."

"Tôi cũng rất hân hạnh được biết cô, bà Johnson."

"Thomas, ánh mắt của anh thật lợi hại đó, Joyce nhìn rất đáng yêu."

"Cám ơn, anh quên chúc mừng em, chúc em tân hôn vui vẻ."

"Cám ơn, Peter cũng đang ở Bắc Kinh, khi nào chúng ta có thể gặp mặt nhau đây."

‘Đình’ một tiếng, thang máy đã tới. Văn Thông nói: "Rosa, anh phải lên trước đây, Joyce mới bị thương ở chân. Đến lúc đó chúng ta lại liên lạc với nhau." Bàn tay trái của Văn Thông vẫn đang kéo cánh tay của tôi, bây giờ anh đang dùng lực nắm lấy tay tôi, vì vậy tôi cũng nắm lấy tay anh.

"Được, rất vui khi được gặp hai người, chúng ta liên lạc nhau sau."

Khi tôi và Văn Thông vào thang máy đến khi cửa thang máy đóng lại, tôi cảm nhận được cô ta vẫn còn đang nhìn chăm chú vào anh.

Chúng tôi dắt tay nhau, từ từ đi, cũng không ai nói chuyện gì cả, cho đến cuối hành lang đã tới căn phòng của chúng tôi.

Tôi đỡ Văn Thông đi thẳng vào phòng ngủ, để anh ngồi lên chiếc ghế sofa trong phòng ngủ, giúp anh cởi chiếc áo vest ra, đau lòng nói: "Anh mau nghỉ ngơi một chút đi, cả ngày nay anh không nghỉ ngơi chút nào rồi."

Văn Thông cũng không nói gì, trực tiếp đưa tay ôm lấy eo tôi, đầu tựa vào trong lòng tôi, tôi vuốt ve bờ vai của anh, im lặng, để anh giải tỏa mọi mệt mỏi.

Khi chúng tôi nằm trên giường, tựa vào cánh tay Văn Thông, tôi đối mặt với anh, một tay đặt lên ngực anh, thử thăm dò nói: " Văn Thông, đáng người của bạn anh thật không tệ nhỉ."

"Ừ, cô ấy là nhân vật nổi tiếng ở trường anh đấy, cũng là đàn chị của em mà."

Tôi im lặng, cho đến bây giờ tôi vẫn không dám hỏi về mối quan hệ của hai người, nhưng tôi có thể đoán được, nhưng tôi vẫn muốn Văn Thông tự mình nói với tôi.

Làm ồ trên vai anh, lẳng lạng chờ, nhưng không nghe thấy bất kỳ âm thanh nào truyền tới, chỉ nghe thấy tiếng hít thở đều đều của anh mà thôi, thôi bỏ đi, xem ra hôm nay anh đã mệt muốn chết rồi.

Nghe anh hít thở, tôi dựa vào người anh, không biết như thế nào tôi cũng lả ra ngủ luôn.

Khi tôi mở mắt ra, trên giường chỉ còn có mình tôi, không thấy bóng dáng Văn Thông đâu cả, tôi vội vàng nhảy xuống giường, chạy đến toilet xem sao, không có ai cả, lại chạy ra ngoài phòng khách, cũng không có ai, anh biến đâu mất rồi? Đều là tại tôi, sao lại ngủ say như chết vậy không biết, ngay cả khi anh rời giường tôi cũng không hay biết nữa.

Ủ rũ cúi đầu đi trở về phòng ngủ, nhìn chung quanh, bất ngờ phát hiện trên tủ đầu giường có một tờ giấy.

"Bảo bối, hôm nay anh phải ra ngoài sớm, thấy em ngủ ngon quá anh không nỡ gọi em dậy, khi nào dậy rồi em xuống nhà hàng ăn gì đó đi nhé, chiều anh sẽ về. Có gì thì điện thoại cho anh. Love. Văn Thông."

Nhìn tờ giấy Văn Thông để lại cho tôi, tôi nhìn lại bản thân mình, nói cái gì mà tôi đi để làm phiên dịch cho anh chứ, tôi bây giờ chả giúp được gì cả..

Ăn bữa sáng xong, tôi cứ dạo quanh ở hội trường khách sạn, phát hiện ở Thượng Hải cũng có cửa hàng loại này, lập tức bước vào, đúng lúc có thể mua xà phòng cho Văn Thông, ở HongKong tôi vẫn luôn bảo Văn Thông xài loại xà phòng này, vì tôi rất thích mùi hương này trên người anh.

Vui vẻ ra khỏi cửa hàng, tiếp tục dạo phố, chợt sau lưng tôi truyền đến một giọng nói mà tôi đã được nghe ngày hôm qua, ký ức về giọng nói này vẫn còn rất mới mẻ.

"Là cô Lâm sao?"

EM LÀ ÁNH SÁNG CỦA ĐỜI ANH!

Du Nhàn Miêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 24

edit: tuyền xù

beta: SunniePham

"Là bà Lam sao?"

Tôi quay đầu lại nhìn sang nơi phát ra tiếng nói, thấy Rosa từ ghế salon đứng lên lúc tôi đi về phía tôi, hôm nay cô mặc bộ đồ màu xanh lục bó sát người, bộc lộ dáng vẻ thướt tha mềm mại của cô, khiến cho mọi người xung quanh đều nhìn cô với ánh mắt thích thú.

Tôi đi qua, gật đầu với cô: "Chính là tôi, xin chào, bà John-son." Tôi kiên quyết xưng hô với cô ấy như vậy, làm vậy có thể khiến mình thoải mái một chút.

"Nếu cô có thời gian, chúng ta có thể ngồi với nhau một lát được không?"

"Dĩ nhiên có thể." Tôi đi tới, ngồi xuống đối diện cô.

"Có thể gặp Thomas và cô, tôi thật sự rất vui." Cử chỉ của cô ấy khi nói chuyện rất tao nhã.

Tôi ngượng ngùng cười cười với cô ấy, trong đầu lại không hiểu lời nói này có thật sự chân thật hay không.

"Cô nhất định cảm thấy rất kỳ quái khi tôi nói vậy. Joyce, không ngại tôi gọi cô như vậy chứ."

"Không ngại, cô là đàn chị khóa trên của tôi mà."

"Thật sao? Vậy thì tốt quá, vậy là cô có thể học được rất nhiều từ Thomas đó."

"Ừ, Thomas rất giỏi, anh ấy luôn là thần tượng của tôi." Nói đến Văn Thông, tôi liền cảm thấy rất tự hào về anh.

"Thật không nghĩ đến, Thomas và đàn em khóa dưới lại yêu nhau. Thật tốt." Rosa mỉm cười nhìn tôi, ở trong ánh mắt của cô tôi có thể cảm thấy được chân thành.

Rosa nhìn tôi chăm chú, từ từ nói: "Joyce, hãy yêu Thomas thật nhiều, anh ấy là một người đàn ông vô cùng tốt." Trong giọng nói của cô, tôi nghe được sự thương tiếc.

Tôi sững sờ nhìn cô, nghĩ xem cô ấy muốn nói với mình những gì đây?

"Joyce, cô nhất định rất tò mò, vì sao tôi quan tâm Thomas như vậy chứ?"

Tôi thành thực gật đầu.

"Tôi nghĩ cô cũng biết trước đây Thomas từng có bạn gái, người đó chính là tôi."

"Tôi biết trước đây anh ấy từng có bạn gái, nhưng không nghĩ tới cô xinh đẹp như vậy."

"Cô quá khen rồi, thật ra tôi không được nói là xinh đẹp, tôi rất kém cỏi, rất xấu xí." Nói tới đây, nước mắt của Rosa chảy ra.

Thấy cô khóc, tôi cũng không biết nên làm thế nào cho phải, chỉ có thể ngồi ở đó, lẳng lặng đưa một tờ khăn giấy cho cô.

"Joyce, cô biết không, tôi rời khỏi Thomas lúc anh ấy thống khổ nhất. Tôi thật sự cảm thấy xấu hổ vì hành động lúc đó của tôi."

Tôi im lặng chờ cô nói tiếp.

Rosa dùng khăn giấy lau nước mắt, uống một ngụm nước, tiếp tục nói: "Tôi và Thomas là bạn học cùng lớp, nhớ lại lúc tôi gặp anh ấy lần đầu tiên, anh ấy là người có hào quang chói lọi, khuôn mặt của anh ấy giống người phương Tây chúng tôi, nhưng lại có tóc đen của người phương Đông thật dài tùy ý buộc ở phía sau, ngày đó anh ấy tới trễ, trong phòng học ngồi đầy người, cũng chỉ còn có một chỗ ngồi trống bên cạnh tôi, vì vậy tôi chủ động vẫy tay với anh ấy, vậy mà anh ấy có chút ngượng ngùng cười cười với tôi, sau đó thì đi tới ngồi xuống bên cạnh tôi, trên người anh ấy có mùi thơm ngát thấm vào bên trong cơ thể của tôi, vào lúc đó trái tim của tôi bị anh ấy lấy mất, từ đó về sau trong mắt của tôi liền không chứa người đàn ông thứ hai nào nữa."

Nghe Rosa kể lại hình tượng năm đó của Văn Thông, trong lòng tôi dâng lên một sự ghen tuông, vì sao tôi không sinh ra sớm mười năm, lúc anh vào đại học, tôi mới chỉ là một cô gái nhỏ vui chơi đang học tiểu học, anh nhìn thấy tôi, chắc chắn cũng không để ý đến tôi, nhưng nhìn lại Rosa, lòng tôi chán nản, tôi lấy cái gì so với cô. Cô xinh đẹp như vậy, trong lòng tôi có thể khẳng định khi đó bọn họ xứng đôi cỡ nào.

Rosa thấy tôi ngẩn người, lập tức nói tiếp: "Joyce, cô đừng để ý, tôi cho cô biết những chuyện này, không có dụng ý khác, chỉ muốn cô biết nhiều chuyện của Thomas hơn, hiểu rõ anh ấy ưu tú cỡ nào, tôi nghĩ anh ấy chắc sẽ không nói cho cô biết, bởi vì từ đầu đến cuối anh ấy đều không thích nói ra."

Tôi cũng không có bất kỳ phản ứng nào, nhưng trong lòng lại như sóng biển cuồn cuộn, vội vàng muốn biết tất cả mọi thứ có liên quan tới Văn Thông.

"Khi đó tôi giống như nổi điên bắt đầu theo đuổi Thomas, lúc bắt đầu anh ấy luôn bị động, cuối cùng cũng bị cuốn hút bởi sự nhiệt tình của tôi, anh tiếp nhận tình yêu của tôi, khi đó ở trường học có thể nói hai chúng tôi là kim đồng ngọc nữ chói lọi nhất, được rất nhiều người hâm mộ và khen ngợi, thật ra điều kiện trong nhà Thomas rất tốt, ba của anh là phú thương Hongkong, cưới một người phụ nữ nước Mỹ vô cùng xinh đẹp, dáng dấp của Thomas giống mẹ của anh ấy, Gary (tên tiếng anh của anh Văn Trí) giống ba, nhưng Thomas cái gì cũng rất khiêm tốn, hoàn toàn không có tính tình của con nhà giàu, mọi chuyện đều tự mình tự thân tự lực, với lại thành tích của anh ấy vô cùng xuất sắc, vào năm thứ ba, anh ấy có chút danh tiếng trong ngành quảng cáo, còn đạt được phần thưởng tài năng mới, anh ấy là danh nhân của trường học chúng tôi."

Nói tới đây, Rosa dừng một chút, ổn định lại cảm xúc của mình: "Lúc chúng tôi tốt nghiệp, chúng tôi được công ty quảng cáo tốt nhất nước Mỹ mời về làm, khi đó tình yêu của chúng tôi cũng đã nói đến hôn nhân, chúng tôi gặp cha mẹ hai bên, cũng nhận được lời chúc phúc của bọn họ, trước đêm hạnh phúc sắp tới, Thomas và ba mẹ tham dự hôn lễ của anh họ thì xảy ra việc ngoài ý muốn, ba mẹ anh ấy đều mất mạng trong lần ngoài ý muốn đó, còn Thomas bị thương nặng. Lúc tôi và Gary bay đến nơi thì chúng tôi mới biết, nội tạng Thomas bị xuất huyết nghiêm trọng, phải phẫu thuật, phiền toái nhất là thắt lưng của anh ấy bị tổn thương nghiêm trọng, khi đó từ hai đầu gối của anh ấy trở xuống không còn cảm giác vận động nữa, chẩn đoán ban đầu là gãy xương sống thắt lưng liệt nửa người. Cũng ở đây trong thời gian ngắn tiến hành phẫu thuật."

"Lúc đó tôi và Gary đều choáng váng, không dám nói tình huống thật cho anh ấy biết, chỉ có thể chờ đến lúc những chỗ bị thương khác trên thân

thể anh ấy gần lành lặn, chuyển anh tới bệnh viện phục hồi ở New York, khi đó chân của Thomas nghiêm trọng hơn bây giờ nhiều, lúc đó bác sỹ nói cho chúng tôi biết anh ấy bị liệt nửa người, hai chân không có cảm giác, bác sỹ lại tiến hành phẫu thuật cho anh ấy một lần nữa. Tôi nhìn Thomas chịu đựng đau đớn nằm lì ở trên giường, lòng của tôi rối loạn, không tìm được phương hướng."

Tôi cầm ly nước đưa cho Rosa, thấy cô rất đau lòng.

"Cám ơn, Joyce, lúc làm xong phẫu thuật lần hai, mỗi ngày tôi đều sống trong sự hy vọng, hy vọng có thể có kỳ tích xuất hiện, nhưng cuối cùng hy vọng của chúng tôi cũng tan vỡ, lúc bác sỹ tới khám lại cho Thomas, hai chân của anh ấy vẫn dính vào giường, không nhúc nhích, mặc kệ Thomas dùng sức như thế nào vẫn không thể di động chúng nó. Thomas rất thông minh, anh ấy biết bệnh tình của mình, khi đó anh gần như tuyệt vọng, cũng không nói chuyện với chúng tôi, khi đó tôi cũng sụp đổ, thật sự tôi không chấp nhận nỗi bộ dáng này của Thomas, trước đây bộ dáng khỏe mạnh của anh ấy đã khắc sâu vào lòng của tôi, cuộc sống về sau, tôi nhìn hai chân gầy yếu của anh ấy ngày đó, tôi lại càng không chấp nhận nổi, nhưng anh ấy là quán quân 400m bơi tự do của trường học chúng tôi, tôi là một người lười vận động cũng do anh ấy dạy bơi. Mà bây giờ tất cả mọi thứ đều không thể, từ đó trở đi, tôi cũng không đi thăm Thomas, còn cùng người nhà đến châu Âu, tôi không biết đối mặt với anh ấy như thế nào."

Lúc này, ánh mắt của tôi oán giận nhìn Rosa, sao cô có thể đối xử với Văn Thông như thế chứ?

Rosa nhìn thấy, nở nụ cười bất đắc dĩ, nói tiếp: "Tôi cũng không dễ chịu nha, người nhà của tôi ở châu Âu, nhưng trong tâm tư thường xuyên nhớ tới Thomas, cuối cùng tôi thật sự nhịn không được nữa, liền bay trở về New York, nhưng khi tôi đến bệnh viện, đã không tìm được Văn Thông nữa rồi, anh ấy đã xuất viện, tôi liền chạy thật nhanh chạy đến nhà của anh ấy ở Long Is-land, nơi đó cũng đã đổi chủ, cứ như vậy, anh ấy biến mất hoàn

toàn trong thế giới của tôi, không cho tôi bất kỳ cơ hội cứu vãn nào, khi đó tôi hối hận muốn chết, căm ghét mình, tôi là một người phụ nữ ghê tởm như vậy. Sau đó không bao lâu, tôi gặp chồng tôi bây giờ, anh ấy, Thomas và tôi đều là bạn học cùng lớp, lúc tôi hối hận, anh ấy ở bên cạnh chăm sóc tôi, cuối cùng chúng tôi yêu nhau."

"Nhưng lúc tôi và Pe-ter yêu nhau, đồng thời vẫn tìm tung tích của Thomas, tôi vẫn muốn đối mặt nói xin lỗi với anh ấy, nhưng vẫn không có tin tức, cho đến bốn năm trước, tôi nhìn thấy Thomas lại giành được thành tích xuất sắc trong giới quảng cáo, nhưng tất cả bài báo đều không có hình của anh ấy, tôi thật sự muốn biết thân thể của anh ấy rốt cuộc có tốt hơn một chút nào không. Hàng năm lễ trao giải thưởng của giới quảng cáo giới hàng năm ban thưởng, tôi đều tham gia, vì có thể nhìn thấy Thomas, bởi vì anh ấy nhận được rất nhiều giải thưởng, nhưng mỗi lần tôi đều thất vọng mà về, bởi vì anh ấy không tham gia bất kỳ hoạt động công chúng nào, thật ra tôi có thể tìm anh ấy ở công ty của anh ấy, nhưng tôi lại sợ gặp anh ấy một mình. Tôi chỉ có thể chết tâm."

"Sau này thì sao?" Tôi còn muốn biết suy nghĩ của cô bây giờ.

"Cho đến cuối năm ngoái, sau khi tôi và Pe-ter kết hôn, cùng nhau đi công tác ở Bắc Kinh, có một lần, ở sân bay gặp được Alan, anh ấy cũng là bạn học của tôi, anh nói cho tôi biết rất nhiều chuyện về Thomas, sau khi tôi rời khỏi anh ấy, tinh thần anh sa sút trong một thời gian ngắn, chuyển bệnh viện, lại làm tiếp phẫu thuật hai lần nữa, khiến chân của anh ấy khô phục tốt hơn, anh ấy phần chần trở lại, kiên nhẫn tiến hành huấn luyện khôi phục của người bình thường, anh ấy nói cho tôi biết, lúc đó, Thomas không biết ngã bao nhiêu lần, cũng ngoan cường đứng dậy, cuối cùng có thể chống nạng bước đi. Hơn nữa anh ấy còn nói cho tôi biết, bây giờ Thomas làm việc ở Hongkong, còn yêu một cô gái nhỏ dễ thương."

Rosa đưa tay bắt lấy tôi, kích động nói: "Joyce, cô biết không, lúc tôi nghe được Thomas có thể chống nạng bước đi cũng có bạn gái, tôi thật sự

rất vui, như vậy có lẽ có thể giảm bớt một chút cảm giác tội lỗi của tôi. Joyce, thật xin lỗi."

Tôi vỗ vỗ tay của cô, nói: "Cô không cần nói xin lỗi với tôi, chuyện giữa cô và Văn Thông, vẫn là cô tự nói với anh ấy đi. Tôi nghĩ như vậy cô sẽ tốt hơn một chút. Cô nói sao?"

"Ừ, cảm ơn cô, Joyce, không nghĩ tới cô đối xử với tôi như vậy, cảm ơn. Tôi sẽ gặp mặt nói xin lỗi Thomas." Rosa khóc.

"Tôi nghĩ Văn Thông sẽ tha thứ cho cô, anh ấy thiện lương như vậy mà."

"Đúng, anh ấy là một người vô cùng tốt."

Tôi nhìn đồng hồ đeo tay, đã mười hai giờ, liền nói: "Rosa, thời gian không còn sớm, tôi phải đi về. Hôm nay rất cảm ơn cô có thể nói với tôi nhiều chuyện về Văn Thông như vậy."

"Là tôi phải cảm ơn cô, để cho tôi nói ra những lời đã giấu trong lòng tôi nhiều năm. Cảm ơn, Joyce."

"Vậy gặp lại sau, tôi nghĩ chúng ta còn có thể gặp mặt."

"Ừ, tạm biệt, Joyce."

Tôi từ từ đi về phòng, trong đầu tràn đầy bóng dáng của Văn Thông, tôi chưa từng thấy qua hình tượng khỏe mạnh, và tuyệt vọng sau khi bị thương, còn dáng vẻ lúc tôi gặp anh, chúng tôi ở chung, tất cả mọi thứ giống như chiếu phim vậy.

Lúc tôi quẹt thẻ mở cửa phòng, cửa phòng liền mở ra, tôi nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của Văn Thông.

"Bảo bối, cuối cùng em cũng trở về làm anh lo muốn chết."

Tôi đi vào, không nói gì, chỉ dùng hai tay của tôi ôm Văn Thông thật chặt, tôi rúc đầu vào trong ngực ấm áp của anh.

EM LÀ ÁNH SÁNG CỦA ĐỜI ANH!

Du Nhàn Miêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 25

Nghe thấy giọng nói sốt ruột của Văn Thông, lại khiến tôi cảm thấy thật yên bình, tôi đưa tay ôm anh, đầu rúc và trong ngực anh, mặc sức mà hít vào mùi thơm nhẹ nhàng của anh, tôi thế mà lại cảm nhận theo lời Rosa, để mùi thơm dịu nhẹ này rót đầy vào cơ thể, trái tim lập tức bị anh cướp đi, đây là cảm giác gì, nghĩ tới đây tôi đột nhiên bật cười.

Vì phải chống nạng nên Văn Thông không thể đẩy hai tay của tôi đang ôm chặt lấy anh, nên anh phải cựa quậy thân mình mà nói: "Em mau buông tay ra đi, cứ như thế này thì anh không nhìn thấy mặt em được."

Tôi nghe lời anh buông tay ra, nhưng tôi vẫn còn đang cười. Ngẩng đầu lên nhìn anh.

"Khỉ con nghịch ngợm này, hôm nay em chạy đi đâu chơi mà vui vẻ như vậy." Văn Thông cũng cười nhìn tôi.

"Em không đi đâu cả, em xuống dưới lầu mua cái này cho anh nè." Tôi lấy ra cục xà phòng mới mua. Lại hỏi: "Ừa không phải anh nói là trưa không về sa? Sao bây giờ lại ở đây?"

"Anh sợ em ăn cơm một mình sẽ buồn, cho nên trở về với em, muốn làm em bất ngờ, nhưng lại không thấy bóng dáng em đâu cả."

"Em mà không có ở đây thì phải trở lại chỗ làm đi chứ."

"Em muốn ăn cái gì?" Văn Thông ngồi lên ghế sofa, đặt cặp nạng xuống, lấy tay xoa hông.

"Có phải là cả sáng nay anh không ngồi được đúng không." Tôi quan tâm hỏi.

"Cũng không phải, hôm nay đến đài truyền hình xem xét tình hình một chút, anh đi lại hơi nhiều. Thật sự có chút mệt mỏi."

Bây giờ Văn Thông đã không còn che giấu tình trạng của bản thân mình trước mặt tôi.

"Vậy chúng ta gọi phục vụ phòng đi, như vậy anh có thể nghỉ ngơi một chút, được không? Văn Thông."

"Cứ theo ý em đi, chỉ cần em thích là được rồi." Văn Thông dịu dàng nói.

Anh hiền lành như vậy lại khiến cho tôi nhớ đến những lời Rosa nói với tôi, cô ta nói Văn Thông không phải là một người chủ động, nhưng anh rất thận trọng, chỉ cần là cô ta thích gì, nhìn lâu vài lần, anh nhất định sẽ chú ý đến, vài ngày sau sẽ đem đến trước mặt cô ta. Nghĩ tới đây, tâm trạng của tôi chợt âm u một chút, nếu nói tôi không ghen tỵ thì đó là giả, biết được nhiều chuyện của anh từ Rosa, khiến trái tim tôi thấy rất chua xót, nhưng bây giờ tôi không muốn hỏi anh về những chuyện liên quan đến Rosa, tôi thật sự vô cùng muốn Văn Thông chủ động kể cho tôi nghe những chuyện trước kia.

"Bảo bối, em đang nghĩ gì vậy? Sao đột nhiên lại im lặng như vậy."

"Không có gì cả, em chỉ đang nghĩ xem chúng ta nên ăn gì đây?" Vội vàng thu hồi suy nghĩ của mình.

"Anh thấy hôm nay em có chút kỳ lạ đó." Văn Thông dùng một loại ánh mắt thăm dò nhìn chăm chăm vào tôi, giống như là anh muốn nhìn sâu vào nội tâm của tôi, khiến tôi vội vàng rũ mi xuống, đi tới cái bàn lấy thực đơn đưa cho Văn Thông.

Văn Thông nhận thực đơn, đặt nó ở một bên, kéo tôi ngồi xuống bên cạnh anh, nghiêng đầu nói với tôi: "Nguyên một buổi sáng nay chúng ta không thấy mặt nhau, thế mà em lại không hôn anh một cái nữa."

"Đâu có, em chỉ chưa kịp làm thôi mà." Nói xong tôi lập tức bĩu môi chạm vào miệng anh.

"Cô bé tinh nghịch, hôn cũng không tốt nữa." Văn Thông cười lắc đầu, ôm tôi, nghiêm túc dùng đôi môi của mình che lấp đôi môi của tôi, nhiệt tình hôn tôi, khi anh hôn rất dùng sức, hận không thể nuốt tôi hết luôn cho rồi, sự nhiệt tình của anh cũng lây sang tôi, khiến tâm trạng của tôi cũng trở nên sôi sục.

Nhiệt tình trôi qua, cánh tay Văn Thông ôm lấy tôi, thì thầm sau tai tôi: "Bảo bối, có em thật tốt, gặp lại em, anh có phiền nào gì đều biến mất hết."

Hơi thở của anh thổi sau lỗ tai tôi, khiến cả người tôi ngứa ngáy hết cả lên, không ngừng lắc đầu của mình, theo lời của anh hỏi: "Anh phiền nào chuyện gì vậy?"

"."

Tôi lúc nào cũng gợi ý cho Văn Thông kể tôi nghe những chuyện trước kia của anh, nhưng cho đến bây giờ chưa có lúc nào thành công cả.

"Bảo bối, gọi chút đồ ăn đi, chiều nay anh còn phải đến công ty nữa." Văn Thông lấy điện thoại ra để chuyển chủ đề.

"Được rồi, vậy em cũng tới công ty, em không muốn bị tụt lại đâu."

"Chân của em đỡ hơn chưa?"

"Một chút vấn đề cũng không có."

"Được rồi, vậy thì chiều nay đi với anh, để anh khỏi lo lắng."

Xem ra bây giờ anh sẽ không kể cho tôi nghe những chuyện trước kia, vậy thì tạm thời cứ bỏ qua đi, hình như cả hai chúng tôi đều không có khâu vị gì cả, nên chỉ tùy tiện gọi một ít thức ăn, chờ sau khi ăn xong, Văn Thông hối thúc tôi ăn nhanh lên, rồi anh nằm lỳ ở trên giường, tôi xoa bóp nhẹ nhàng cho anh để giải tỏa căng thẳng, làm anh ngủ thiếp đi luôn.

Ngồi ở bên cạnh Văn Thông nhìn anh ngủ say, lại khiến tôi nhớ tới chuyện anh và Rosa, tôi biết cứ nghĩ về chuyện trước kia của anh là không đúng, anh lớn tuổi hơn tôi nhiều như vậy, sao có thể chưa yêu bao giờ chứ? Không nên quá quan tâm đến quá khứ của anh, bây giờ điều quan trọng nhất là cứ chân thành yêu thương anh, nhớ kỹ những chuyện anh đã làm cho tôi.

Đúng lúc tôi đang ngây người, không biết Văn Thông tỉnh dậy khi nào, thâm tình nhìn tôi, đưa tay khẽ vuốt gương mặt của tôi, nói: "Em vui vẻ lên chút đi, chờ mấy ngày nữa anh hết bận, anh sẽ dẫn em đi chơi cho thỏa thích."

"Không quan trọng, anh cũng không cần quá mệt mỏi, chỉ cần có thể ở cùng anh là em rất vui rồi." Tôi tựa đầu trước ngực anh, lắng nghe nhịp đập của trái tim anh.

Văn Thông nhẹ nhàng vuốt ve đầu tôi, sự dịu dàng của anh khiến trái tim tôi như có những ngọn sóng nhỏ nổi lên, tôi rất thích cảm giác này.

"Thật sự anh rất muốn cùng em yên bình ngồi đây mãi, nhưng bảo bối, chúng ta phải chuẩn bị đi thôi, buổi chiều anh còn có cuộc họp nữa."

"Được, chúng ta đi thôi."

Công ty của chúng tôi nằm ngay khu đất mới ở phía Đông, rất gần với khách sạn, tôi và Văn Thông chỉ cần đi bộ đến đó cũng được, trong buổi hoàng hôn rực rỡ của tháng tư, chúng tôi vai kề vai, sánh bước bên nhau trên con đường, khi đi ngang qua mọi người đều ngoái đầu lại nhìn chúng tôi.

Tôi đã quen với việc bị nhìn chăm chăm như thế này rồi, nhất định là do Văn Thông đẹp trai hơn bọn họ mà thôi.

Mấy ngày kế tiếp, chúng tôi đều bận rộn đến mờ mịt, Văn Thông luôn luôn họp cùng với quản lý cao cấp của công ty, nghiên cứu các tài liệu, tôi cũng đã xem qua những tài liệu này rồi, vì có lúc tôi phải cùng Văn Thông đến đài truyền hình, làm thông dịch viên cho anh, nói là phiên dịch, nhưng thật ra thì Văn Thông muốn cho tôi đi để tích lũy nhiều kinh nghiệm làm việc hơn, anh còn có thể rất kiên nhẫn giải thích cho tôi nghe nữa, khiến tôi học hỏi được rất nhiều thứ, cũng cho tôi hiểu thêm về tài năng của Văn Thông trong công việc, có rất nhiều chuyện anh đều phải tự thân vận động, có lúc tôi thấy lúc anh đang họp, anh vô tình ấn ấn hông của anh, anh đã phải ngồi trong thời gian dài, nên anh phải đặt đùi phải lên chân trái, tôi hiểu rõ chỉ cần anh ngồi như vậy có nghĩa là anh đang rất không thoải mái, mỗi lần thấy anh như vậy, tôi sẽ ngay lập tức gửi tin nhắn cho anh, dùng một giọng điệu tương đối nghiêm nghị bảo anh phải nghỉ ngơi một chút, cũng không tệ lắm, mỗi lần như vậy anh đều ngoan ngoãn đến phòng làm việc của mình mà nằm một chút.

Hôm nay là ngày các công ty trình bày sản phẩm của mình, trong cuộc cạnh tranh này hai công ty kịch liệt nhất chính là công ty chúng tôi và công ty P&R Johnson Inc. (công ty của Rosa), trải qua vòng rút thăm, công ty

chúng tôi là người cuối cùng, Rosa là người đầu tiên lên diễn thuyết, cô ta diễn thuyết rất đặc sắc, tôi thật lòng cảm thấy như vậy, Văn Thông ngồi ở bên cạnh tôi, anh không có vẻ gì là đang lắng nghe cả, mắt anh nhìn chăm chú vào màn hình, khi anh cảm thấy tôi đang lo lắng động đậy thân thể, anh sẽ nghiêng đầu qua nhìn tôi, mỉm cười cho tôi một cái gật đầu tràn đầy tin tưởng, khiến nỗi lo lắng của tôi tan biến đi.

Đến lượt công ty chúng tôi diễn thuyết rồi, Alan sẽ là người trình bày, mọi thứ trong dự án là do Văn Thông làm, nhưng anh sẽ không diễn thuyết trước mặt mọi người, mỗi lần như vậy đều là do Alan diễn thuyết, Văn Thông chỉ ngồi đó lẳng lặng mà nghe. Lần này cũng không ngoại lệ, chúng tôi cũng không ngồi vào chỗ của chủ tịch, Văn Thông ngồi ở chỗ của nhân viên ngồi bên cạnh tôi.

Cuối cùng thì buổi diễn thuyết cũng đã hoàn thành, chúng tôi ở yên lặng chờ kết quả, đây là tôi lần đầu tiên tham gia một dự án như thế này, vô cùng khẩn trương, biểu hiện có chút đứng ngồi không yên, Văn Thông đang cùng Alan, Mr. Quinn và giám đốc chi nhánh Bắc Kinh nói gì đó, trong quá trình nói chuyện anh cũng chú ý đến hành động của tôi, anh nhìn thấy dáng vẻ mất bình tĩnh của tôi, nên anh chống nạng từ từ đi về phía tôi.

"Đừng khẩn trương, Văn Ý, ngồi xuống uống nước đi."

"Văn Thông, anh nói thử xem chúng ta có thể thắng không?"

"Không nên quá chú trọng kết quả, chúng ta cố gắng hết sức là được rồi." Văn Thông bình thản nói.

"Nhưng em vẫn rất khẩn trương." Tôi đặt tay lên ngực mình.

"Lại đây, em ngồi xuống, em ngồi đây chờ anh." Anh ra lệnh.

Alan và những nhân viên khác trong công ty vào trong nghe kết quả, thời gian hình như trôi qua chậm hơn, tôi nhìn chăm chăm ra cửa, một lúc

lâu sau, rốt cuộc cũng có người đi ra, phần lớn đều cúi đầu có chút ủ rũ, trái tim tôi như muốn rớt ra luôn vậy, cũng không để ý nhiều, bắt lấy tay Văn Thông, anh cầm ngược lại tay của tôi, dùng bàn tay mình bao bọc lấy bàn tay tôi.

Đã có người của công ty chúng tôi chạy ra, gương mặt bọn họ đều rất vui vẻ, xem ra chúng tôi đã thắng, trái tim tôi cuối cùng cũng có thể quay về chỗ cũ, tôi vui vẻ quay đầu lại nhìn Văn Thông một chút, anh cứng chiều nhìn tôi, hôn lên mắt tôi.

Cuối cùng, Alan, Rosa và một người đàn ông tôi không quen biết cùng đi ra ngoài, đi về phía bọn tôi, Văn Thông nhìn thấy bọn họ, lập tức lấp nạng chống lên, khi tôi đang đứng đó ngây ngốc thì nghe anh nói: "Đừng đứng lên, họ đi chung với anh đấy."

Người đàn ông kia thấy Văn Thông nên bước nhanh đến trước mặt chúng tôi, nhiệt tình ôm lấy Văn Thông : "Thomas, tôi thật sự vui khi thấy cậu, đã lâu rồi chúng ta không gặp nhau."

"Tôi cũng rất vui, Peter " Văn Thông đáp lại anh ta.

"Peter, đừng ôm Văn Thông chặt như vậy, cẩn thận một chút." Rosa nhắc nhở.

"Không sao cả, tôi không yếu ớt như vậy đâu." Văn Thông mỉm cười nói với anh ta.

"Thật xin lỗi, Thomas, là do tôi quá hưng phấn, đúng rồi, phải chúc mừng các cậu thắng được hạng mục này, thua cậu, tôi tâm phục khẩu phục." Peter nói.

Nhìn thấy bọn họ bạn học cũ gặp mặt, vui vẻ trò chuyện với nhau, tôi bỗng nhiên có cảm giác mình trở thành người ngoài. Ý nghĩ của tôi vừa

xuất hiện, thì nghe được giọng của Văn Thông vang lên: "Lại đây, bảo bối, đến chỗ anh này, để anh giới thiệu em một chút."

Văn Thông đưa tay ra kéo tôi qua, vui vẻ giới thiệu với bọn họ: "Giới thiệu mọi người, đây chính là vị hôn thê của tôi Joyce Lâm. Bảo bối, em đã gặp Rosa rồi, còn người đàn ông anh tuần này là anh Peter Johnson."

"Hello, cô Lam, rất vui khi được gặp cô." Peter nhiệt tình nói.

"Tôi cũng rất hân hạnh khi được biết anh." Tôi lễ phép trả lời.

Peter làm mặt quý với Văn Thông, nói: "Thomas, cậu thật giỏi, có một vị hôn thê đáng yêu xinh đẹp như thế này."

Văn Thông cũng vui vẻ ôm tôi... tôi thuận thế ôm hông của anh, như vậy để anh đứng vững hơn một chút.

"Công ty chúng tôi có mở một tiệc rượu nho nhỏ, hai người nếu như không phiền, mời đến chơi một chút." Alan nói.

Văn Thông cũng gật đầu tỏ vẻ đồng ý, Peter và Rosa dĩ nhiên cũng rất vui vẻ đón nhận lời mời.

Tiệc rượu được tổ chức ở khách sạn mà chúng tôi đang ở, có rất nhiều cocktail, đây là loại tiệc đứng đơn giản mọi người tự phục vụ.

Tôi bảo Văn Thông ngồi xuống xong, lại giúp anh lấy thức ăn, anh cũng không được uống quá nhiều rượu, tôi chỉ đưa cho anh một ly nước chanh, chúng tôi và vợ chồng Johnson, có cả Alan cùng nhau nhau dùng cơm, bọn họ vui vẻ cùng nhau ôn lại chuyện quá khứ, nhưng không ai nói về chuyện giữa Văn Thông và Rosa cả, trong suốt bữa ăn, tôi thấy ánh mắt Rosa vẫn luôn nhìn Văn Thông, tôi mượn cớ muốn vào toilet để rời khỏi chỗ ngồi, cho cô ta một cơ hội để ở chung với Văn Thông.

Chờ đến khi tôi trở lại, thì thấy Rosa đã chuyển sang ngồi bên cạnh Văn Thông, chỉ còn hai người bạn họ thôi, Peter và Alan không thấy bóng dáng đâu cả, tôi lập tức ngồi xuống bên cạnh Mr. Quinn, hôm nay ông ấy thật sự rất vui mừng, lập tức đưa cho tôi một ly rượu chạm cốc với tôi, tôi nhìn Văn Thông và Rosa, cũng không chú ý mình đang cầm cái ly gì, một hợp uống hết luôn.

Tôi thấy hình như Rosa đang khóc, thấy Văn Thông đưa khăn giấy cho cô ta, để cho cô ta lau nước mắt, còn dùng tay vỗ nhẹ lên lưng cô ta.

Tôi thật sự đã đúng, là tự nguyện cho bọn họ có cơ hội để nói chuyện, nhưng trong lòng lại giống như bị đổ một bình ngũ vị vậy, nên tôi lại tìm phục vụ muốn một ly rượu, một hợp nốc cạn, cứ như vậy tôi cũng không biết mình đã uống mấy ly rồi, rốt cuộc cầm cự không nổi nên nhanh chóng té xỉu.

Chuyện gì xảy ra tiếp theo, tôi chỉ mơ hồ biết rằng có người ôm tôi về phòng, còn có âm thanh chóng nạng phía sau nữa, cũng có giọng nói lo lắng của Văn Thông, nhưng tôi lại nghe không rõ anh đang nói gì. Mọi thứ hỗn loạn lung tung sau đó thì trở nên rất yên tĩnh.

Thứ tôi uống rốt cuộc là loại rượu gì vậy, dạ dày tôi như bị lửa đốt vậy, khiến cả người tôi nóng lên. Tôi đứng bật bật dậy rồi bắt đầu cởi quần áo.

"Bảo bối, em làm sao vậy? Rất khó chịu sao?" Văn Thông đứng ở bên cạnh tôi, một tay chống nạng, một tay đỡ tôi.

Chợt một hồi lửa giận bốc lên, tôi chợt đẩy anh một cái, miệng còn hét: Văn Thông, anh ăn hiếp em, cái tên xấu xa này."

Khi tiếng hét của tôi chưa ngừng, tôi mơ hồ thấy Văn Thông ngã về phía sau, hình như anh chỉ chống có một cây nạng, nên anh đã bị mất thăng

bằng. . .

Khi dụi mắt nhìn lại anh, anh đã ngồi dưới đất. Tôi cũng không kéo anh dậy, mà vẫn còn rất tức giận nói: "Anh có gì không thể nói cho em biết được sao."

Nói xong tôi lập tức lão đảo mà đi vào toilet.

EM LÀ ÁNH SÁNG CỦA ĐỜI ANH!

Du Nhàn Miêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 26

Tôi bước đi căn bản không phải là một đường thẳng tắp mà là lão đảo đi vào toilet, thiếu chút nữa đụng vào cánh cửa, tôi vịn vào cửa đứng một chút, cảm giác khắp nơi đều xoay tròn, dường như chân cũng tê tê, cũng không cảm giác được tình trạng cái sàn nhà là gì nữa rồi, cảm thấy sàn nhà nghiêng nghiêng. Đột nhiên cảm thấy trong dạ dày cuộn một trận, tôi lão đảo chạy vào, ngồi ở trước nhà cầu bắt đầu ói, nôn rất dữ dội, nóng lòng muốn ói tất cả những thứ trong dạ dày ra ngoài, tôi cảm thấy được dạ dày cũng bắt đầu co quắp, cũng bắt đầu hoa mắt, cả người cũng mềm nhũn, vịn ngồi cầu không đứng dậy nổi, dứt khoát buông tay ra, dựa vào bồn tắm, nhắm mắt lại.

Mơ hồ nghe được tiếng xe lăn chuyển động, sau đó có một bàn tay ấm áp kéo cánh tay của tôi, tiếp theo tôi liền nghe được giọng nói khiến tôi say mê ở phía trên tôi truyền tới.

"Bảo bối, sao rồi? Khá hơn chút nào không?" Giọng nói thật dịu dàng.

Tôi vẫn nhắm hai mắt, sau khi ói xong, trừ việc cả người một chút hơi sức cũng không có, còn ý thức của tôi đã bắt đầu tỉnh táo lại, nhưng bây giờ tôi không muốn nói chuyện với anh.

"Bảo bối, đứng lên đi, đừng ngồi dưới đất, trên mặt đất rất lạnh."

"Không sao, em muốn ngồi ở đây." Tôi nói không rõ ràng nhưng rất kiên quyết.

"Không được, nghe lời, hôm nay em rớt cuộc sao vậy?" Giọng nói của Văn Thông trở nên nghiêm túc.

"Vì sao em phải nghe lời anh, anh bắt nạt em, em sẽ không nghe lời anh." Tôi nói năng lộn xộn, lăm bằm.

"Lâm Văn Ý, em đứng lên cho anh." Văn Thông lên giọng, trên tay cũng gia tăng lực độ.

Tôi dùng sức nhéo tay anh, nhưng tôi càng dùng sức anh cũng dùng sức theo, chúng tôi đọ sức với nhau, nhưng khi tôi nghe được lời nói của anh thì tôi đột nhiên dừng tay lại.

"Em nhéo đi, cùng lắm thì kéo anh ngã đứt chân lần nữa, hôm nay anh sẽ không buông tay."

Tất cả động tác của tôi lập tức dừng lại, trái tim cũng ngưng đập. Ngồi ngơ ngác ở đó.

"Đứng lên đi, ngồi trên đùi anh, bây giờ anh không có hơi sức bế em." Giọng nói của Văn Thông tràn đầy cảm giác vô lực.

Tôi tựa như bị mê hoặc, không lộ vẻ gì mà đứng lên, mới vừa đứng lên, chân của tôi vẫn mềm nhũn ngồi xuống, đúng lúc này anh chợt ôm tôi, bởi vì dùng sức quá lớn, dẫn đến cái khóa trên xe lăn của anh cũng lắc lư, anh ôm tôi vào trong ngực, xe lăn của anh là kiểu nhẹ, rất hẹp, không có tay ghế, tôi chợt nghe được tiếng nói nghiêm nghị của anh.

"Ôm chặt anh, đừng lộn xộn."

Tôi ngồi lên trên một chút, ngoan ngoãn dùng hai tay ôm lấy cổ của anh, cũng len lén nhìn anh.

Anh không nói gì nữa, cau mày, mang theo tôi đẩy xe lăn tới trước bồn rửa mặt, mở nước giặt lại khăn lông ướt, vắt khô nước, anh vẫn cau mày, nhưng động tác lại rất dịu dàng lau mặt giúp tôi, từ từ nhẹ nhàng dùng khăn lông lau mặt của tôi, làm cho lòng của tôi trở nên ấm áp.

Giúp tôi lau sạch sẽ son phấn, để khăn long xuống, nhẹ giọng nói: "Ôm chắc vào."

Đưa tay cầm lấy đầu tôi hay lau mặt, dùng tay trái vặn mở nắp bình, nhưng tôi nhìn thấy động tác vụng về của anh như vậy, liền đưa tay, vặn mở nắp bình ra, lúc này anh lại nói: "Em thoa cream lên mặt đi, chỗ này bị khô."

Tôi giống như tượng gỗ, anh nói một câu, tôi liền làm theo, sau khi thoa cream xong liền sau ngoan ngoãn vặn kín nắp bình, đặt trên kệ, lại ôm cổ của anh, lần này dán mặt vào bờ vai của anh.

Văn Thông cũng không nói gì, liền đẩy xe lăn ra ngoài, có phải tôi lại lên cân không, hôm nay anh đẩy xe lăn rất khó khăn, phòng của chúng tôi là dành cho người tàn tật, tiện cho sự di chuyển của xe lăn, trong phòng không trải thảm, là sàn gỗ, chỉ là ở trước giường, mới có thảm long không dày lắm.

Chúng tôi đến trước giường, Văn Thông để brake xuống, hai tay chống thân thể của mình, ngồi vào bên trong một chút, vén chăn lên, hai tay dùng sức ôm lấy tôi, khó khăn đặt tôi lên giường, đắp kín chăn cho tôi, trong khi anh làm một loạt động tác này, tôi không làm bất kỳ động tác nào, nhắm hai mắt hưởng thụ anh vì tôi mà làm tất cả, bởi vì trước đây anh chưa từng ôm tôi như vậy.

Nằm ở trên giường, không dám mở mắt ra, nhưng tôi có thể cảm thấy Văn Thông ở bên cạnh nhìn tôi thăm thiết, bởi vì tôi dựa vào thân thể của anh bên này giống như lửa đốt tản khí nóng ra bên ngoài.

Lại nghe thấy tiếng xe lăn chuyển động, tôi lén lút mở mắt trong bóng tối, thấy Văn Thông đẩy xe lăn đi vào toilet, hôm nay thật là lạ, đường đi của xe lăn đều không thẳng. Tôi nghi ngờ, chẳng lẽ anh uống rượu sao?

Nghe tiếng nước chảy ào ào trong toilet, tôi biết Văn Thông đang tắm, bởi vì mỗi ngày tôi đều nghe, hết sức quen thuộc, hôm nay sao động tác của anh lại chậm như vậy, tôi chợt lo lắng anh sẽ không xảy ra chuyện gì đó chứ, tôi rất muốn đi nhìn anh, nhưng thân thể của tôi lại nặng nề giống như là chìm xuống nước vậy, không thể động đậy.

Tiếng nước chảy dừng lại, trong phòng thật yên tĩnh, yên lặng như tờ, ở trong không gian yên tĩnh như thế này thì đầu óc của tôi đã hoàn toàn tỉnh táo lại, cố gắng nhớ lại chuyện đã xảy ra tối nay, nhưng chỉ xuất hiện những đoạn ngắn ngủi, chính là tôi làm trở về phòng như thế nào, sao lại ngồi dưới đất trong toilet, lúc tôi đi vào toilet, vì sao dường như tôi lại thấy Văn Thông ngồi dưới đất chứ, nghĩ tới đây, trong đầu lại rối loạn. Nghĩ không ra manh mối, tôi chợt lắc đầu một cái giống như là bị mộng du sau đó tôi nhanh chóng nhắm mắt lại.

Cửa phòng toilet rốt cuộc cũng mở ra, từ khe cửa thấy Văn Thông đã thay xong bộ đồ ngủ màu xanh dương đậm, tóc còn ướt, anh đẩy xe lăn trượt qua phía tôi, trên đùi còn để một cái khăn lông, xe lăn nghiêng về bên trái, Văn Thông dừng xe lăn lại, một lát sau, lại đẩy về phía tôi, rốt cuộc dừng trước mặt của tôi, nhanh chóng nhắm mắt lại, nhưng vẫn giữ lại cái khe nhỏ, tôi biết rõ Văn Thông nhìn không ra, anh không đeo mắt kiếng. Anh nhìn ta chăm chú, trong ánh mắt của anh tôi thấy được nồng đậm tình yêu, vẫn cứ nhìn tôi như vậy, anh ngồi trên xe lăn, từ từ cúi người về phía tôi, ngón tay thon dài của anh nhẹ nhàng chạm vào má của tôi. Anh nhìn tôi thật lâu, sau đó chống xe lăn thẳng thắt lưng lên, sửa sang lại chăn giúp tôi, liền đẩy xe lăn rời khỏi bên người tôi.

Mắt của tôi vẫn đuổi theo Văn Thông, anh đẩy tới phía bên kia giường, điều chỉnh vị trí xe lăn, vén chăn lên, hai tay dùng sức chuyển

mình chuyển lên trên giường, đúng lúc này tôi nghe thấy tiếng thở dồn dập của anh. Lòng của tôi xoắn chặt lại.

Dừng lại một hồi, thấy Văn Thông dùng tay phải mang chân của anh từng cái một lên giường, sau đó đắp kín chăn, từ từ di chuyển về phía tôi.

Anh nằm xuống nghỉ ngơi ở bên cạnh tôi một chút, lại nửa chống nửa ngồi dậy, mặt quay về phía tôi, dùng tay phải nhẹ nhàng nâng đầu của tôi lên, đặt cánh tay trái của anh ở dưới cổ của tôi, từ từ buông tay phải ra, sau đó tự mình di chuyển xuống phía dưới, Văn Thông di chuyển rất khó khăn, bởi vì hai chân của anh nằm thẳng nhưng không dùng được lực.

Lúc anh đang dùng tay phải di chuyển thân thể của mình, tôi chợt quay qua, tựa đầu vào bờ vai của anh, chờ sau khi anh nằm xong, liền đặt tay trái của mình lên trước ngực của anh, anh lập tức dùng tay phải nắm lấy tay của tôi, cùng đặt trên người của tôi, đồng thời tay trái cũng vòng qua ôm lấy tôi thật chặt.

Lúc này, cái gì tôi cũng không muốn làm, cũng không muốn nghe, muốn được anh ôm như vậy.

EM LÀ ÁNH SÁNG CỦA ĐỜI ANH!

Du Nhàn Miêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 27

Văn Thông ôm tôi thật chặt, khiến cho tôi bây giờ quên sạch tất cả những chuyện không vui trước kia, tôi dụi dụi vào người anh giống như một con mèo vậy, để thêm gần kề anh hơn, tìm một vị trí thoải mái, cuộn vào lòng anh, Văn Thông nhẹ nhàng hôn lên tóc, trán, mũi tôi, anh dịu dàng hôn, phá vỡ phòng tuyến cuối cùng của tôi, tôi bắt đầu đáp lại nụ hôn của anh, ngẩng đầu lên tìm kiếm đôi môi mềm mại của anh.

Môi của chúng tôi rốt cuộc cũng chạm vào nhau, giống như hai thỏi nam châm hút lấy nhau vậy, chúng tôi cũng có thể nghe rõ nhịp đập con tim của đối phương, như được tiếp thêm năng lượng, nhưng đột nhiên trước mắt tôi lại thoáng hiện lên hình bóng của Rosa, tôi chợt đẩy anh ra, vùi đầu ở cổ anh, nhỏ giọng nói: "Anh không thể nói cho em biết chuyện của anh và cô ta sao?"

Bầu không khí trong phòng đông cứng lại, không có một tiếng động gì cả, chỉ chốc lát sau, Văn Thông lại ôm tôi vào trong ngực, tôi nghe thấy anh nhẹ nhàng nói: "Ngủ đi, bảo bối, hôm nay em cũng mệt mỏi rồi."

Bởi vì tôi không nghe được câu trả lời như ý muốn, buồn bực xoay người ra chỗ khác, Văn Thông lại tăng thêm sức lực không để cho tôi thành công, "Hãy ngoan ngoãn ngủ đi, hôm nay anh mệt quá rồi, đợi ngày mai tỉnh lại, anh sẽ kể tất cả mọi chuyện trước kia cho em nghe, được không?"

Tôi quả thật cảm thấy trong giọng nói Văn Thông tràn ngập mệt mỏi, nên lúc này không tiện cố chấp với anh, bởi vì tôi biết Văn Thông là một

người đáng tin cậy, điểm này tôi cho tới bây giờ tôi chưa từng nghi ngờ anh.

Lại một lần nữa lẳng lặng tựa vào trong ngực của anh, hưởng thụ mùi hương nhàn nhạt trên người anh, rất nhanh sau đó tôi đã bước vào giấc mơ.

Lúc tôi tỉnh dậy là do bị tiếng chuông điện thoại làm thức giật, bỗng nhiên ngẩng đầu lên, lập tức nhìn thấy, Văn Thông đang nhanh chóng đưa bàn tay thon dài của mình ra cầm lấy chiếc điện thoại trên tủ đầu giường, anh thấy tôi đang mơ màng nhìn anh, nên khẽ mỉm cười với tôi, dùng cánh tay trái đè đầu của tôi nằm xuống, khiến tôi nằm chết dí trên cánh tay của anh, anh trả lời điện thoại bằng vài câu đơn giản, rồi cúp điện thoại.

Tôi lại ngẩng đầu nhìn anh, quầng thâm ở mắt rất đậm, khuôn mặt còn tái nhợt nữa.

"Anh ngủ không ngon à?" Tôi nhỏ giọng hỏi.

"Không sao đâu, nhưng bảo bối, anh thấy em ngủ rất ngon đó nha. Còn ngáy khò khò nữa chứ."

"Em có sao?" Tôi bắt đầu ngượng ngùng.

"Ừ, chẳng qua là anh rất mừng khi em ngủ ngon."

"Em ngủ ngon như vậy là vì anh đã đồng ý kể hết mọi chuyện cho em nghe." Tôi biết mình như vậy là rất nhỏ nhen, nhưng tôi không khống chế được mình. Không còn cách nào khác cả, tôi rất muốn biết chuyện của anh.

"Em vẫn còn nhớ à!" Văn Thông cười vuốt mũi tôi một cái.

"Hôm qua anh đã đồng ý với em rồi mà, anh không được đổi ý đâu đó." Tôi nóng nảy nói.

"Đừng sốt ruột, anh sẽ nói cho em biết, sẽ nói cho em biết." Văn Thông đỡ dành tôi, anh dùng tay phải chống lên ngòai dậy, tôi vội vàng lấy cái gối kê phía sau lưng cho anh, để anh dựa vào thoải mái một chút.

"Đến chỗ này ngòai đi nào, cô vợ nhỏ."

"Anh kêu em là gì chứ? Người xấu." Tôi bò dậy ngòai xuống bên cạnh anh, anh lập tức đặt cánh tay trái của mình lên vai tôi.

"Bảo bối, sao em biết được Rosa chính là bạn gái trước đây của anh? Anh chỉ nói cho em biết cô ấy là bạn học của anh thôi mà."

"Hồi xưa anh có nói cho em biết đấy, nói bạn gái trước kia của anh chính là bạn học cùng đại học với anh." Lúc nói tới người bạn gái trước kia của anh, trong giọng điệu của tôi tràn ngập ghen tức.

"Em cái cô bé hay suy nghĩ linh tinh này, anh chỉ sợ khi nói ra em sẽ không vui mà thôi."

"Anh không nói cho em biết thì có người khác nói cho em biết." Tôi lẩm bẩm nói.

"A, người nào vậy?"

"À ừm, anh đừng hỏi, nói cho em biết nhanh lên đi, em sốt ruột lắm rồi."

"Được rồi, nói cho em biết. Em đoán rất đúng, Rosa là bạn gái trước kia của anh, anh quen biết cô ấy là khi mới vào năm nhất, lúc ấy anh đi trễ, nên chỉ có chỗ bên cạnh cô ấy là còn trống, nên anh lập tức ngòai xuống, sau đó cô ấy chủ động nói chuyện với anh, lúc mới bắt đầu anh cũng rất hồi hộp, em biết không trước khi học đại học anh có khuynh hướng sống khá khép kín, chính là không thích tiếp xúc với người ngoài, không thích ra

khỏi nhà, vì thế trong hai năm anh đã phải đến bác sĩ tâm lí để điều trị, cho nên anh học đại học sau mọi người hai năm."

"Thật không ngờ anh lại sống khép kín đến như vậy." Tôi nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn anh.

"Đúng là không ngờ, em biết đó con gái phương Tây rất mạnh dạn, khi đó Rosa bắt đầu mãnh liệt theo đuổi anh, ban đầu anh không chịu được, nhưng cuối cùng cũng bị cô ấy làm cho cảm động, cho nên quen với cô ấy, hơn nữa hai người vẫn luôn chung sống rất tốt, từ đại học đến lúc tốt nghiệp, hai người đều có công việc ổn định, nên tụi anh bắt đầu tính đến chuyện cưới hỏi, nhưng không ngờ anh và ba mẹ lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn, khiến ba mẹ anh mất đi." Nói tới đây, tôi nghe thấy giọng nói của Văn Thông rất bi thương.

"Thật xin lỗi, em khiến anh nhớ tới chuyện đau lòng rồi."

"Không sao, bảo bối, sự cố lần đó, khiến anh bị thương rất nghiêm trọng, không chỉ có các bộ phận trong cơ thể bị mà còn có phần xương khớp cũng bị ảnh hưởng nữa, chủ yếu là xương sống của anh không có khả năng khôi phục như ban đầu được nữa. Tình trạng khi đó của anh nghiêm trọng hơn bây giờ nhiều, hai chân của anh căn bản không thể nào động đậy được, sau khi phẫu thuật một lần, tình trạng đó vẫn không cải thiện gì, lúc đó anh rất tuyệt vọng, rồi đối xử với Rosa và anh Văn Trí rất tệ, hầu như anh không nói gì với bọn họ cả, lúc đó khiến Rosa rất đau khổ, anh có thể hiểu được, nên cô ấy đã cùng với ba mẹ đến châu Âu, lúc ấy anh cũng biết tại sao cô ấy lại bỏ đi, anh cũng không quá oán trách cô ấy, bởi vì nếu cô ấy không bỏ đi, anh cũng sẽ khiến cho cô ấy rời khỏi anh. Sau đó anh Văn Trí lại chuyển anh đến một bệnh viện phục hồi chức năng ở California, ở đó anh phải phẫu thuật hai lần, hơn nữa còn hồi phục rất tốt, phần cơ ở bắp đùi của anh có thể hoạt động được một chút, anh lập tức bắt đầu sử dụng các liệu pháp chữa trị lâu dài, khi đó anh đã bắt đầu khôi phục lại lòng tin, anh nhất định phải hồi phục, vì khi anh thấy anh trai anh phải khổ cực, một mình

phải chăm sóc cả nhà, còn phải quản lý điều hành công ty của ba anh, khiến anh ấy rất mệt mỏi, anh không thể liên lụy đến anh ấy, khi đó anh không muốn gì cả, chỉ muốn có thể đứng lên đi bộ bình thường, trải qua bốn năm cố gắng, rốt cuộc anh cũng có thể mang giá, chống nạng mà bước đi, dĩ nhiên khi đó anh không đi lại tốt như bây giờ, cũng không đi quá xa được. Sau đó anh cũng vào công ty của gia đình mình phụ giúp cho anh Văn Trí, rất may, công ty dưới sự nỗ lực của hai anh em, thì càng làm càng tốt, 1 năm sau, anh Văn Trí trở về Hongkong, còn anh vẫn ở Mỹ."

Trong khi Văn Thông ngừng lại, tôi hỏi: "Khi điều trị, có phải anh rất khổ đúng không, bị té rất nhiều lần đúng không?"

"Ha ha, khi đó quả thật anh có thể là nhà vô địch té ngã đấy, ngày nào cũng té cả." Văn Thông thế mà lại thoải mái nói.

Nghe anh nói những lời này, tôi cười không nổi, bây giờ tôi rất muốn ôm chầm lấy Văn Thông, nói là làm tôi đưa tay ôm lấy anh. Anh hôn nhẹ tôi, nói tiếp.

"Từ đó, trong đầu của anh lúc nào cũng chỉ có công việc, không nghĩ về chuyện gì cả, lúc ấy anh cũng đã từng nghĩ rằng có lẽ mình sẽ sống một mình cho đến cuối đời. Cho đến khi gặp em trên máy bay, anh lại có cảm giác muốn bảo vệ em rất mãnh liệt, rất yêu mến em, loại cảm giác đó anh chưa thấy bao giờ, anh chợt bắt đầu chủ động nói chuyện với em, điều này khiến Alan sợ hết hồn, em cũng biết anh là người sống khép kín, lúc nào cũng ở thế bị động, ở sân bay anh lại bắt đầu đuổi theo em, lúc ấy anh không suy nghĩ gì nhiều chỉ muốn nói với em rằng khi ở Mỹ anh đã gặp em rồi, nhưng lại sợ hù dọa em, khiến em nghi ngờ anh là người có lòng dạ xấu xa, anh gấp gấp đến chết mất, khi anh thấy mẹ em đến đón em, anh nghĩ thế là hết hi vọng rồi, cho nên tự ép mình phải quên em đi. Về đến nhà, anh nằm ở trên giường cẩn thận suy nghĩ, cảm giác mình thật sự không xứng với em... em còn trẻ như vậy, còn anh thì, lớn hơn em nhiều, thứ khiến anh

không dám theo đuổi em chính là đôi chân vô dụng này đây, nên anh không chịu để anh Văn Trí đưa anh đến gặp em."

"Vậy sao anh lại chịu?"

"Không ngờ chúng ta lại rất có duyên, một tháng sau, lần đầu tiên anh đi ra ngoài dùng cơm lại lần nữa gặp em...em xuất hiện khiến trái tim anh nóng vội tới mức muốn nhảy ra ngoài, nên anh chủ động tìm tới em, cho em số điện thoại, nhưng công ty lại có việc gấp nên tạm thời không gọi cho em được, đến chủ nhật anh lấy hết dũng khí gọi điện thoại cho em, hẹn em ra ngoài, đang hoang nói rõ mọi chuyện cho em biết, đó cũng là lần đầu tiên anh chủ động hẹn hò với một cô gái đấy."

Khi biết được tôi là cô gái đầu tiên anh hẹn hò, trong lòng tôi như có cái gì đó đang nở rộ vậy, nhưng tôi không diễn tả được đó là cái gì, nên quay sang, đối mặt với anh, dùng đôi môi của mình hôn lên má anh.

"Sau đó lại cùng em đi ăn cơm, xem phim, cảm giác vui vẻ ấy từ trước tới giờ anh vẫn chưa cảm nhận được, có thể nói như vậy là không công bằng với Rosa, nhưng lúc đó, anh vẫn luôn trong trạng thái bị động, nên cảm giác hoàn toàn khác nhau, tuy vui vẻ, nhưng anh lại sợ sẽ xảy ra sai sót, khiến anh không dám tiếp tục, nhưng lúc đó anh cũng nhận ra tình cảm của em, chỉ là em vẫn đang lo lắng, không dám trả lời em, cho đến buổi tối chia tay Văn Trí, gặp lại thấy em khóc rất thương tâm, anh lập tức quyết định bắt đầu theo đuổi em, vì vậy nên nhanh chóng thúc giục em tới công ty, ở công ty anh cũng không kiêng dè điều gì nữa, hành động của anh khiến Alan luôn giễu cợt anh, sau đó anh lại đến Bắc Kinh một tuần lễ, không được nhìn thấy em, em đừng chê cười, chứ anh đã ba mươi rồi nhưng vẫn rất nghịch ngợm. Trở lại Hongkong rồi thừa dịp ngã bệnh bắt đầu gọi em là bảo bối."

Tôi cười vui vẻ, Văn Thông còn nói: "Sau đó chắc không cần anh phải kể nữa rồi."

"Ừ" Tôi ngượng ngùng gật đầu một cái.

"Văn Thông, em cũng nói thẳng với anh, thật ra thì hôm qua em có gặp Rosa, em gặp lại cô ta, cô ta kể cho em nghe chuyện ngày xưa của hai người, hơn nữa cô ta còn muốn em thay cô ta xin lỗi, là do em để cô ta tự nói. Vì vậy ngày hôm qua ở tiệc rượu, em chủ động đi chỗ khác để hai người có cơ hội nói chuyện, nhưng thấy cô ta khóc trước mặt anh, mà anh lại còn vỗ lưng cô ấy, tôi không chịu nổi, nên bắt đầu điên cuồng uống rượu. Có phải em rất kém cỏi không."

"Hèn gì, trưa hôm đó anh đã thấy em là lạ, còn không trực tiếp nói với anh. Nhưng tối hôm qua biểu hiện của em thật là rất kém cỏi, một mình uống nhiều rượu như vậy, ói tới trời đất quay cuồng luôn, sau này không được làm như vậy, biết không? Cô Lâm Văn Ý."

"Đều là tại anh, ai bảo anh không kể cho em nghe, khiến em khổ sở lâu như vậy, làm em không biết anh đang nghĩ cái gì nữa."

"Anh không biết nên nói với em như thế nào nữa, chỉ sợ em sẽ tức giận, không ngờ, ngược lại biến mình thật tồi tệ. Thật xin lỗi, bảo bối."

"Em chấp nhận lời xin lỗi của anh." Tôi điên cuồng nhào qua, đầu gối của tôi quỳ xuống đụng vào tay anh.

"Hít" Vẻ mặt của Văn Thông rất khổ sở, mặt đỏ rần.

Bộ dạng của anh thật sự thật khổ sở. Tôi vội vàng xốc tay trái của anh lên, tôi trợn mắt há hốc mồm.

Cổ tay trái của Văn Thông đã sưng tấy lên rồi.

EM LÀ ÁNH SÁNG CỦA ĐỜI ANH!

Du Nhân Miêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 28

Lúc tôi nhìn thấy cổ tay trái của Văn Thông, thật sự không biết phải hình dung tâm tình khẩn trương của tôi như thế nào nữa, chợt nhớ tới tối ngày hôm qua, lúc tôi đi vào toilet, hình như tôi thấy Văn Thông ngồi dưới đất, làm sao anh ngã xuống chứ,

"Sao tay của anh bị thương vậy?"

"Không cần thận bị trật tay. Không sao đâu, mấy ngày nữa sẽ lành thôi."

"Không đúng, ngày hôm qua em vẫn luôn ở cùng với anh, làm sao mà bị trật tay chứ?"

"Đừng lo lắng." Văn Thông rút tay trái về.

Nhìn ánh mắt né tránh của anh, làm cho tôi khẳng định tay của anh nhất định có liên quan tới tôi, vắt hết óc nhớ lại, đột nhiên hiện ra một cảnh tượng tôi đẩy anh. Trời ạ! Tôi làm chuyện đáng sợ gì vậy.

"Văn Thông, ngày hôm qua hình như em đẩy anh, có phải lúc đó anh bị thương đúng không?" Ánh mắt tôi tràn đầy hoảng sợ nhìn anh.

"Bảo bối em đừng nghĩ bậy, thật sự không có chuyện đó. Chúng ta rời giường thôi." Văn Thông giả bộ ngỡ ngẩn để lừa tôi.

Nhất định là lúc tôi đẩy anh ngã nên anh mới bị trật tay, tôi ảo não dùng hai tay đánh mạnh vào đầu của tôi, nước mắt chảy dài ra, tôi tràn đầy hối hận, tôi lập đi lập lại nói: "Đều là lỗi của em, đều là lỗi của em."

Văn Thông vội vàng dùng tay phải của anh kéo tôi vào trong ngực nói: "Bảo bối, em ngốc à, em còn dùng sức đánh vào đầu mình như vậy sẽ làm đầu của em trở nên choáng váng đó."

Tôi nhào vào trong ngực của anh, sức lực quá lớn, khiến anh ngã thẳng về phía sau, vội vàng thẳng xe rồi ôm lấy tôi: "Thật xin lỗi, em thật sự rất đáng giận, tại sao còn có thể đẩy anh chứ?"

"Trời ạ! Đẩy một cái có ghê gớm gì đâu, đều do anh vô dụng, đứng cũng đứng không vững."

Nghe anh nói như vậy, tôi lại càng đau lòng mà khóc lớn hơn.

"Bảo bối, ngoan, đừng khóc, em khóc anh càng đau hơn. Chúng ta rời giường nhanh một chút, anh đói lắm rồi." Văn Thông đẩy tôi ra, đồng thời lấy khăn giấy lau nước mắt cho tôi.

"Rửa mặt nhanh đi, mắt đều khóc đỏ rồi, lát nữa sao đi ra ngoài ăn cơm đây, đến lúc đó người ta còn tưởng rằng anh bắt nạt em."

Tôi nghe lời đứng lên, đi vào toilet rửa mặt. Lúc tôi đi ra, nhìn thấy Văn Thông đang dùng tay phải không thuận của anh để nâng cái giá đỡ, tay thuận của anh là tay trái giờ đang bị thương, thật là hoạ vô đơn chí. Tôi đi tới lấy nạng đưa cho anh, Văn Thông chống nạng vững, dùng sức đứng lên, nhất định là tay trái đau nhức dẫn đến anh không đứng lên được, chân mày của anh nhíu chặt lại.

"Anh như vậy không thể dùng nạng được, hôm nay dùng xe lăn đi." Vội vàng đẩy xe lăn tới, đỡ anh ngồi lên, đặt hai chân lên trên bàn đạp, nhưng lại khó xử, tay trái của anh vẫn không có cách nào đẩy xe lăn được,

tôi bỗng nhiên hiểu ra tại sao ngày hôm qua anh đẩy xe lăn không đi trên đường thẳng, đó là bởi vì tay anh bị thương vốn không dùng được lực. Tôi muốn giúp anh đẩy xe lăn, nhưng phía sau xe lăn của anh không có tay vịn. Tôi khó xử nói:

"Làm sao bây giờ, xe lăn của anh không có tay vịn, làm sao đẩy giúp anh đây. Nhưng tay của anh không thể cử động nữa, đúng rồi, bây giờ anh gọi xe của công ty tới đây, chúng ta đến bệnh viện khám."

"Anh không đi bệnh viện." Anh lập tức trả lời, giọng nói có chút giống như người bạn nhỏ.

"Không được, nhất định phải đi, nếu không em sẽ lo lắng, lần trước em làm chân anh bị thương anh cũng nói như vậy. Không thể chỉ với em, anh cũng phải nghe lời." Tôi nói rất kiên quyết. Lại nói thêm một câu:

"Anh không đi, em sẽ không để ý tới anh."

"Em bắt nạt anh." Văn Thông bất đắc dĩ lắc đầu. Cầm điện thoại lên, gọi tài xế lái xe tới đây.

Nhìn anh ngồi trên xe lăn tôi lại lo lắng, nhỏ giọng nói: "Chúng ta đi sao đây. Nếu không em ở phía sau đẩy bả vai của anh, anh dùng tay phải kiểm soát hướng đi, nhưng mà em lại sợ đẩy anh ngã xuống đất."

"Anh cũng không thích em đi phía sau anh." Văn Thông nói chắc chắn.

"Vậy bây giờ làm sao."

Văn Thông ngồi trên xe lăn suy nghĩ một chút rồi mới nói: "Bảo bối, em đứng ở bên trái anh đi." Anh vừa nói vừa dùng tay phải chuyển đòn phải xuống bàn đạp, tôi cũng giúp anh đặt chân trái xuống, xếp bàn đạp vào hai bên, ấn brake của xe lăn, sau đó dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn Văn Thông.

"Đưa anh một cây nạng, em đứng ở bên trái anh, bây giờ phiền em chống đỡ bên trái, chúng ta cùng nhau dùng sức để anh đứng lên."

"Ừ." Tôi khẩn trương cúi người xuống, đặt cánh tay trái của Văn Thông lên trên bả vai của tôi, tay phải của Văn Thông chống nạng vững rồi nói: "Được rồi, chúng ta đồng thời dùng sức, 1, 2, 3" Cứ như vậy Văn Thông thật sự đứng lên được. Lúc anh đứng lên, tôi lập tức cảm thấy mình lùn đi, bây giờ tôi chân không, đầu vừa mới qua bờ vai của anh, vậy thì tôi không thể nào chống đỡ giúp anh được, tôi ngẩng đầu nhìn anh, oán trách nói:

"Sao anh lại cao như vậy!"

"Bảo bối, sao em không nói em lớn lên không được cao?" Anh nháy mắt với tôi.

"Có ý gì? Lương Văn Thông, anh ghét bỏ em sao?"

"Không có, tuyệt đối không có, anh thề." Lời của tôi thế nhưng khiến anh khẩn trương như thế, nhưng tôi lại rất vui vẻ.

"Anh như vậy có thể đi không?"

"Anh nghĩ là có thể."

"Vậy chúng ta đi tới phòng thay đồ, em đổi đôi giày."

"Ừ."

Cánh tay trái của Văn Thông khoác lên vai của tôi, tay phải chống nạng, chúng tôi đi từ từ từng bước một.

Tôi đổi đôi giày cao gót 7cm. Như vậy tôi cao lên nhiều, có thể chống đỡ tốt hơn, tôi há hê hỏi: "Có phải như vậy tốt hơn một chút không?"

"Ừ, tốt hơn nhiều, thoáng cái cao lên nhiều. Bảo bối tới đây, để anh hôn." Văn Thông hôn xuống đầu của tôi.

"Chúng ta tới ghế sa-lon đi, em giúp anh mang giày."

Cứ như vậy, chúng tôi lại đi tới ghế sa-lon bên ngoài phòng khách, lúc giúp anh mang giày mang xong, điện thoại của Văn Thông vang lên, xe đã đậu ở trước cửa.

Trong một tuần chúng tôi đi bệnh viện hai lần, điều khiến tôi yên tâm chính là cổ tay của Văn Thông chỉ bị trật, không thương tổn đến gân cốt, nếu không lỗi của tôi rất lớn, sau này không bao giờ uống rượu nữa, quá nguy hiểm!

Cho đến khi cổ tay của Văn Thông được băng bó cẩn thận, chúng tôi mới ôm nhau đi tới cửa bệnh viện, lại gặp bác sĩ xinh đẹp khám bệnh cho tôi lần trước. Cô cũng nhìn thấy chúng tôi, hơi giật mình nhìn dáng vẻ thân mật của chúng tôi.

"Thân mật như vậy à?" Giọng nói dịu dàng của cô vang lên.

"Không phải, là tôi không cẩn thận làm tay anh ấy bị trật."

"Nghiêm trọng không?" Cô quan tâm hỏi.

"Cũng may không nghiêm trọng lắm, bác sĩ nói qua mấy ngày là tốt rồi."

"Vậy cô phải chăm sóc cho anh ấy thật tốt, nhìn dáng vẻ thân mật của hai người, thật khiến người ta hâm mộ."

Nghe cô nói như vậy, tôi cười nhìn Lương Văn Thông, người đàn ông lai Tây này một tay đang khoác lên người tôi, một tay chống nạng, đứng

ngây ngốc ở đó nhìn chúng tôi, ha ha, nghe không hiểu chúng tôi đang nói gì.

"Bác sĩ Phạm, cô còn có việc vậy chúng tôi đi trước." Tôi nhìn bảng tên của cô ấy.

"Ừ, đi đường cẩn thận."

Nghe bác sĩ Phạm nói hăm mộ dáng vẻ thân mật của chúng tôi, tâm tình của tôi quả thực cực kỳ tốt, cho nên cười khanh khách ra tiếng.

"Bảo bối, có thể nói cho anh biết, em cười cái gì vậy?" Văn Thông tò mò hỏi.

"Văn Thông, đột nhiên em phát hiện em thật thích phương thức đi lại này của chúng ta, bây giờ thật sự anh không thể rời khỏi em."

"Tất nhiên, anh rời khỏi em, nửa bước cũng rất khó đi."

Ha ha, lại là tiếng cười vui vẻ của tôi.

EM LÀ ÁNH SÁNG CỦA ĐỜI ANH!

Du Nhàn Miêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 29

Khi chúng tôi từ bệnh viện trở về, tôi và Văng Thông đã đói đến mức da bụng nó sắp dính vào da lưng mất rồi, nhất là tôi, tối hôm qua ăn cái gì đều nôn hết ra ngoài, sáng sớm hôm nay lại không ăn, bây giờ cũng đã hơn mười hai giờ trưa, hình như tôi đói đến mức hoa mắt chóng mặt mất rồi, nên gọi Văn Thông: “Lương Văn Thông, anh phải đãi em một bữa ăn thật ngon mới được, mấy ngày nay anh bỏ đói em đấy nhé, tối hôm qua em còn nôn hết sạch nữa.”

"Vậy thì quá dễ, em muốn ăn gì nào?" Văn Thông đưa cánh tay trái ra dùng sức ôm tôi.

"Em xem mấy tin tức giới thiệu rồi, ở đây có một nhà hàng tên Tường An có món vịt quay rất nổi tiếng, em muốn ăn vịt quay."

"Được, chúng ta đi bây giờ luôn đi."

Chúng tôi vui vẻ đi đến đại sảnh của khách sạn, tất cả mọi người đều tò mò nhìn hai chúng tôi, chúng tôi đi tới đâu nhưng ánh mắt đều theo tới đó, tôi có thể hiểu được họ, mọi người đang cho là tôi và Văn Thông đang trong thời kì yêu nhau cuồng nhiệt, cho rằng Văn Thông là người nước ngoài nhiệt tình quyến rũ bạn gái của mình không rời nhau nửa bước. Cùng ở chung với nhau trong thời gian ngắn, hai chúng tôi bây giờ đi đứng rất phối hợp với nhau, không giống như lúc mới bắt đầu, do tôi đi hơi nhanh, cho nên mọi người có cảm giác là tôi đang kéo Văn Thông đi vậy, mặc dù Văn Thông đã cố hết sức chuyển trọng lượng cơ thể sang phía tay phải của

anh, khiến cánh tay phải đang chống nạng hơi run, nhưng tôi vẫn có thể cảm nhận được sức lực trên cánh tay trái của anh, hôm nay tôi mới chính thức biết được năng lực chống đỡ của chân anh là có hạn, thay vì nói anh dùng chân đi bộ, không bằng nói anh dùng tay đi bộ thì đúng hơn, tôi ngần đầu cẩn thận nhìn Văn Thông đang đi bên cạnh anh từng li từng tí, lo lắng hỏi:

"Văn thông, anh đi như vậy, có mệt quá không?"

"Không sao, bây giờ anh đang rất hưởng thụ cảm giác như thế này. Bảo bối, nó khiến anh biết rằng anh không thể nào thiếu em."

"Anh cũng thật biết nói chuyện nhỉ." Tôi vui vẻ nói.

"Bảo bối, anh cũng cảm thấy như vậy, bây giờ anh mới phát hiện ra miệng mình nói chuyện cũng ngọt quá đi chứ, trước kia anh vẫn cảm thấy mình trong phương diện này thật rất ngu ngốc."

Nghe anh nói như vậy tôi cũng cảm thấy anh cũng có những thay đổi rất rõ ràng, đúng là trước kia anh không nói nhiều, hình như là anh không nói cho tôi nghe mấy lời ngọt ngào như thế này, nhưng đáy mắt lại ẩn chứa một tia dịu dàng sâu thẳm khiến tôi không thể nào xóa đi được.

Văn thông ôm bả vai của tôi, tôi thì ôm hông của anh, chúng tôi cứ như vậy trước mặt tất cả mọi người từ từ đi vào nhà hàng.

Bộ phận quản lý của nhà hàng tiếp đãi chúng tôi rất nhiệt tình, nhưng tôi vẫn nhìn thấy được nét mặt giật mình của cô ta, cô ta dẫn chúng tôi đến một bàn khá là yên tĩnh.

Đỡ Văn Thông từ từ ngồi xuống, bây giờ nhất định là anh đã mệt chết mất rồi, bởi vì tôi thấy động tác của anh đã có chút cứng nhắc.

"Welcome, anh Lương, hôm nay anh muốn dùng gì ạ?" Cô ta nhiệt tình nói.

"Sao cô biết tôi họ Lương?" Văn Thông có chút tò mò hỏi.

"Anh quên rồi à, nửa năm trước, anh cũng đã ngồi tại chỗ này."

"A, trí nhớ của cô thật tốt, nghe vị hôn thê của tôi ở đây có món vịt quay rất nổi tiếng, nên hôm nay chúng tôi muốn tới nếm một chút, cô mang cho chúng tôi một phần, nhưng mà phiền cô nhanh một chút, chúng tôi đói sắp xỉu rồi."

"Vâng, nhưng vịt quay có thể chậm một chút mới có, hay tôi dọn cho hai người món gì đó ăn trước được không?"

"Được, cảm ơn." Văn Thông lễ phép nói.

"Anh Lương Văn Thông, anh cũng nổi bật quá nhỉ, tới vào lúc nửa năm trước, mà người ta vẫn còn nhớ rõ đó."

Tôi cố làm ra vẻ nghiêm túc nói.

"Đó là kinh nghiệm làm việc của người ta, cô Lâm Văn Ý, cô không cần đoán mò đâu." Văn Thông ung dung đáp lại.

"Lấy một ông chồng đẹp trai như anh, sau này không biết có rước thêm phiền toái không nữa, nhiều cô gái thích anh như vậy, làm sao em chịu được." Tôi tiếp tục trêu chọc anh.

"Em có thể đừng tưởng tượng lại được rồi đó bảo bối, những lo lắng của em căn bản là không tồn tại, nhưng mà nghe em kêu một tiếng chồng, anh thấy cực kỳ vui vẻ."

"Em gọi anh là chồng bao giờ?"

"Em mới vừa gọi đó thôi, em nói lấy một người chồng như anh, câu đó của em đã nhắc nhở anh, khi trở về phải mau chóng biến em trở thành vợ hợp pháp của anh mới được." Văn Thông vui vẻ nói.

Khi chúng tôi đang trêu chọc lẫn nhau, thì thức ăn cũng đồng thời mang tới, nhìn các món ăn được trang trí tinh xảo như vậy, nước miếng của tôi sắp trào ra mất, không muốn đấu mồm với anh nữa, bây giờ chuyện quan trọng nhất là phải nhét đống thức ăn này và bụng mới được ha ha, bản tính ham ăn của tôi đã hoàn toàn bị lộ ra mất rồi.

Không thể chờ đợi nữa rồi, tôi lập tức bắt đầu cầm đũa lên ăn, một lát sau tôi mới phát hiện ra sao chỉ có mình tôi ăn thế nhỉ, gương mặt nhìn anh mới phát hiện, anh thuận trái nên không thể dùng tay phải để gắp thức ăn được nên đành ngồi đó âu sầu.

"Không ngờ tay phải của anh lại không dùng được đó." Tôi nhỏ giọng nói.

"Anh đã nói với em rồi mà, tay phải là bộ phận vô dụng thứ hai của anh đó."

"Có muốn em đút cho anh ăn không?"

"Thôi đi, anh không muốn người ta cảm thấy anh là một người tàn phế, ngay cả hai cánh tay cũng không làm được gì." Văn Thông sử dụng đôi mắt "trong veo như nước" của anh nhìn tôi.

"Anh lại quên rồi, em không thích anh ghét bỏ đôi chân của em đâu đấy nhé." Nghe anh nói như thế, trái tim tôi như bị gai đâm vậy.

Văn Thông không nói gì, vẫn sử dụng ánh mắt dịu dàng đặc trưng của anh nhìn tôi.

"Như vậy đi, dù sao người ta cũng đang cho rằng chúng ta đang trong giai đoạn yêu nhau cuồng nhiệt, nên chúng ta làm vài hành động buồn nôn cũng không sao đâu, để em đút anh ăn." Nói xong tôi lập tức qua bên đó, ngồi song song với Văn Thông.

"Gì mà người ta cho là, hai chúng ta quả thật là đang trong giai đoạn yêu nhau cuồng nhiệt mà." Văn Thông nghiêm túc sửa lời tôi nói.

"Văn Thông, em phát hiện sao bây giờ anh hay cãi em thế nhỉ?" Tôi dán miệng mình lên lỗ tai anh.

Văn Thông đột nhiên xoay mặt qua, khiến miệng anh đụng vào miệng tôi, anh còn đưa tay trái ra ôm tôi vào ngực

"Tay của anh đừng lộn xộn nữa, ném thử món xôi hoa quế này thử xem, ngon lắm đó." Nói xong tôi đưa tay trái của mình ra gắp một miếng đưa tới miệng Văn Thông, Văn Thông hé miệng ra, ngoan ngoãn ăn, tôi thấy anh như thế mà lại ngượng đến mức đỏ chín cả mặt, vì da anh rất trắng nên khi đỏ mặt lại càng rõ hơn, đáng vẻ hết sức đáng yêu, tôi đoán chắc rằng đây là lần đầu tiên anh bị người ta đút cho ăn.

"Văn Thông, sao mặt của anh đỏ vậy?"

"Có không?" Anh vội vàng dùng tay phải sờ sờ mặt của mình, nhỏ giọng nói: "Đây là lần đầu tiên anh ăn cơm như vậy ở nơi công cộng đó. Bây giờ trái tim anh vẫn còn đập thành thịch nè, nhưng mà vì em đút cho anh, nên anh thấy rất hạnh phúc."

"Thật ra thì em cũng cảm thấy rất ngọt ngào."

Sau khi tôi ăn vẹt quay xong, vì thói quen nên mấy ngày sau tôi vẫn ăn vẹt quay, ngày nào cũng ăn cả, mỗi khi tôi thích ăn, thì phải ăn ngay cho bằng được, hôm nay đã là ngày thứ ba rồi, Văn Thông vì cánh tay bị thương nên anh không đến công ty làm việc, vì vậy việc đi ăn với tôi trở

thành một chuyện cực kỳ quan trọng đối với anh, bây giờ tay trái của anh đã đỡ hơn nhiều rồi, có thể chống nạng, nhưng không thể chống quá lâu.

Hiện tại đã là giờ cơm trưa, khi tôi mới từ phòng đi ra bước đến bàn làm việc của anh, Văn Thông lập tức ngẩng đầu lên nhìn tôi thật lâu, giống như anh đang hạ quyết tâm về việc gì đó thì phải, sau đó anh nghiêm túc nói với tôi: "Bảo bối, anh có thể bàn bạc với em một chuyện được không?"

"Dĩ nhiên, chuyện gì vậy anh?" Tôi vui vẻ đi tới bên cạnh anh.

"Hôm nay chúng ta có thể ăn cái khác được không? Thật sự là anh ăn vịt quay không nổi nữa rồi, ba ngày ăn sáu lần, anh thật sự không thể chịu nổi nữa rồi. Đồng ý nhé, mình đổi món khác nhé." Văn Thông cẩn thận nói.

"Hả, em còn tưởng là chuyện gì, sao anh không nói sớm."

"Tại mỗi lần như vậy anh thấy đáng vẻ thèm ăn ấy của em, lại không muốn làm em mất hứng, hôm nay anh không chống đỡ nổi nữa, vì vậy mới nói với em."

"Em có tật xấu này, giống như ba em vậy, mỗi lần như vậy không nhờ mẹ ngăn cản mãnh liệt, thì hai cha con em cứ ăn mãi, cho đến khi nhìn thấy lập tức muốn nôn thì thôi."

"Oh, My God, bảo bối, thói quen này của em thật đặc biệt đó, nhưng cứ tiếp tục như lời em nói thì có thể sau này già rồi em sẽ không ăn được nhiều thứ đấy, không được, như vậy không được."

Văn Thông lắc đầu, lại nghiêm túc nói: "Sau này mỗi ngày anh sẽ dẫn em đi ăn những món ngon khác nhau."

"Vậy anh muốn nuôi em mập như con mèo anh vẽ đấy hả." Tôi giật mình nói.

"Tin anh đi, em mà ăn như vậy thì sẽ càng ăn càng béo, thành mèo béo đó."

"Được rồi, vậy thì nghe lời anh. Ông chủ."

"Cái gì mà ông chủ hả, anh là chồng em. Sau này phải chú ý đến xưng hô của em đấy nhé, cô Lâm Văn Ý, đối với em, anh chỉ muốn là người đàn ông của em thôi. Biết không?"

"Em biết rồi, chồng ạ." Lần đầu tiên tôi gọi anh như vậy, trái tim tôi lập tức lồi nhịp.

"Ngoan, đúng là vợ ngoan của anh." Văn Thông ôm tôi, còn là tư thế mà tôi thích nữa, anh vùi đầu vào lòng tôi.

Đột nhiên nhớ ra một chuyện, nhẹ nhàng đẩy ra chạy vào phòng.

"Bảo bối, em làm sao vậy, vội vã như vậy."

"Em quên gọi điện thoại cho anh em rồi." Tôi ở trong phòng lớn tiếng trả lời.

Cầm điện thoại di động của mình ra ngoài, trong đó có số điện thoại của anh tôi khi ở Bắc Kinh.

"Em có anh trai à?" Văn Thông hỏi.

"Anh ấy là con trai của chú em, sau tai nạn máy bay, chú và thím đều mất hết, nên anh ấy ở nhà em, bây giờ việc kinh doanh của ba em đều do anh ấy quản lý, em chưa nói với anh sao?"

"Nói mới nhớ, người mà ba em nói chính là anh ấy à?"

"Đúng, chính là anh ấy, mấy ngày nay bận quá, em quên gọi cho anh ấy mất, nhất định anh ấy sẽ mắng em chết mất."

Bấm số gọi cho anh ấy, điện thoại kêu một lúc lâu anh mới bắt máy, khi anh ấy biết tôi đã đến đây một tuần rồi, không ngoài dự đoán rằng tôi xấu xa.

"Được rồi mà anh, anh đừng có mắng em, không phải anh cũng vậy ư, có bạn gái là Tiểu Lâm rồi không thèm trở về HongKong luôn."

Đối phương câm như hến.

"Anh đang ở đâu vậy, em muốn gặp anh, dĩ nhiên là muốn gặp bạn gái của anh luôn rồi."

"Bây giờ anh đang ở Thiên Tân, chiều nay trở về." Anh ấy ở trong điện thoại nói.

Tôi che điện thoại, nhỏ giọng hỏi Văn Thông: "Tối mai cùng bọn họ ăn cơm được không?"

Văn Thông ra dấu OK cho tôi biết.

Tôi lập tức nói: "Anh, vậy tối mai chúng ta cùng nhau ăn cơm đi. Em ở khách sạn Đông Phương chờ anh, nhớ dẫn Tiểu Lâm đi luôn đấy nhé."

"Vậy em cũng dẫn chồng sắp cưới của em cho anh xem một chút luôn nhé."

"Nói đến chuyện này, em chỉ muốn mắng anh thôi, em gái anh đính hôn mà anh cũng không chịu trách nhiệm về."

"Em gái, đừng nóng giận, anh xin lỗi em. Em biết anh em đang đắm chìm trong thời kỳ yêu đương cuồng nhiệt mà." Anh ấy ở bên kia cười ha ha không ngừng.

"Không nói với anh nữa, tối mai gặp nhau."

"Được, ngày mai gặp."

Để điện thoại xuống, lại một lần nữa đi tới bên cạnh Văn Thông , nói:
"Anh em nói, anh ấy rất muốn gặp anh đó. Chồng yêu."

Cái câu "Chồng yêu" của tôi khiến cho anh giống như là đang ăn mật, cười tươi như hoa vậy.

"Dựa vào câu em gọi, anh nhất định phải chiêu đãi anh vợ thật là chu đáo."

"Không ngờ người nước ngoài như anh lại có thể am hiểu cách xưng hô của người Trung Quốc như vậy."

"Không được kêu chồng em là người nước ngoài, mặc dù anh mang bộ dạng của người nước ngoài, nhưng từ nhỏ anh đã được người Trung Quốc dạy dỗ."

"À, em biết rồi, nhưng chồng à, anh không thể chỉ tiếp đãi anh vợ, mà bỏ mặc em, chuyện anh cần làm bây giờ, chính là anh muốn mời em ăn món gì ngon đây?"

"Được, anh lập tức dẫn em đi liền." Văn Thông lấy nạng, đang định chống dậy.

"Em vẫn còn muốn làm nạng của anh, được không?"

"Dĩ nhiên, anh mong còn không được nữa là."

Vì vậy tôi đứng ở bên trái của anh, đặt cánh tay anh lên vai tôi, Văn Thông dùng tay phải chống lên, chúng tôi cùng nhau dùng sức đứng lên.

"Chỗ anh dẫn em đến không xa chứ?"

"Không xa, trong khách sạn này thôi, anh dẫn em đến lầu hai, đến nhà hàng ở đó nào."

"Chúng ta đi nhanh lên đi, em đói muốn xỉu rồi."

"Đi."

Chúng tôi lại ôm nhau ra khỏi phòng.

EM LÀ ÁNH SÁNG CỦA ĐỜI ANH!

Du Nhàn Miêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 30

Hôm nay Văn Thông sao vậy, hình như hơi khẩn trương, cái gì cũng tốt nhưng không quyết định được, ngay cả mặc quần áo gì cũng do dự, bản thân đứng trong phòng thay đồ đã lâu mà chưa ra, tôi tò mò đi qua đó xem.

"Anh đang làm gì đấy? Sao ở bên trong lâu vậy."

"Tại sao không gọi là chồng? Bây giờ anh chỉ thích cách gọi đó."

"Không phải gọi lúc không có ai sao? Gọi nhiều quá em sẽ nghiện đó."

"Khỉ con, vẫn gọi là chồng đi."

"Vậy bây giờ em có thể gọi anh là chồng tinh tinh chứ?"

"Thật khó nghe, không biết tên của em là star trong chữ Tinh sao, mọi người còn tưởng rằng anh là go-ril-la tinh tinh đấy. Em muốn chồng tinh tinh sao?" Văn Thông oán trách.

"Em mặc kệ, You're my star. Em thích gọi anh là chồng tinh tinh."

"Ai, anh nói không lại em, tùy em thích đi."

"Chồng, anh làm gì mà ở trong đó lâu vậy?" Mặc dù tôi tranh với anh, nhưng vẫn gọi theo sở thích của anh.

"Để nghe biết bao, thật biết nghe lời, anh ở trong này đang suy nghĩ buổi tối nên mặc quần áo gì đi gặp anh họ của em?"

"Lạ nha, sao em có cảm giác anh gặp anh ấy còn khẩn trương hơn gặp ba mẹ em vậy?"

Văn Thông nghe tôi nói như vậy, dừng tay đang tìm quần áo lại, quay qua nhìn tôi, bản thân cũng hơi tò mò nói: "Phải ha, anh đi gặp chú dì thật sự không khẩn trương chút nào."

"Vậy anh gặp anh họ của em thì lại càng không cần khẩn trương."

"Được rồi, vợ à, anh cảm thấy chúng ta cũng không thể quá tùy tiện, không phải anh họ của em muốn dẫn bạn gái của anh ấy tới sao, em cũng là lần đầu tiên gặp cô ấy chứ?"

"Đúng vậy, trước kia chưa gặp qua, nhưng em nghe mẹ nói cũng không tệ lắm, có nhìn hình của chị ấy."

"Nói như vậy, theo phép lịch sự, chúng ta cần phải mặc chỉnh chu một chút." Văn Thông nói xong, dùng tay phải chống nạng, tay trái lấy một bộ đồ vest màu xám tro ra, bây giờ tay trái của anh vẫn không thể quá dùng sức, tôi nhanh chóng cầm đồ vest, quần áo của anh đều là hàng hiệu, rất đẹp, nhưng trọng lượng thật nặng, một bộ đồ vest thật không nhẹ, anh lại đưa cho tôi một chiếc áo sơ mi màu xám tro và một cái cà vạt màu xám tro.

"Xong chưa, sao lại nặng như vậy, em đặt bọn nó lên giường trước nha." Tôi đi ra ngoài, đặt một đồng quần áo của anh lên giường, bày ra, ừ, đúng là rất đẹp.

"Vợ, làm phiền em vào đây một chút."

"Em tới đây. Chuyện gì?"

"Đây là quần áo hôm nay em mặc." Anh giúp tôi chọn một chiếc váy liền thân màu xám tro nhạt, và một cái khăn quàng cổ mỏng màu hồng đào.

"Tìm một ông chồng làm quảng cáo thật tốt, phối màu rất đẹp." Tôi cảm thán nói.

"Em cũng rất có thiên phú về phương diện này mà, anh từng để ý qua."

"Hả? Lúc nào vậy?"

"Từ lúc chúng ta gặp nhau, đến mỗi lần gặp mặt, em phối hợp quần áo nhìn rất đẹp." Văn Thông chống nạng đi từ phòng quần áo ra.

"Dù sao đi nữa cũng không giống sự phối hợp của anh, em thấy mỗi lần anh dùng nạng cũng rất khác nhau."

"Ừ, em phát hiện."

"Đó là đương nhiên, ai bảo anh đi tới đâu cũng khiến người ta chú ý."

"Dừng lại, em lại bắt đầu đoán mò." Văn Thông nhanh chóng nghiêm túc nói.

"Anh biết em muốn nói gì mà! Em muốn nói là nhìn anh đẹp trai như vậy, bây giờ em rất đặc ý, bởi vì anh đã thuộc về em. Là chồng em, đương nhiên là đẹp trai hơn rồi."

Văn Thông ngồi ở mép ghế sa lon, rất vui vẻ vươn tay nói: "Tới đây để chồng hôn nào."

Ngồi ở trong ngực của anh để anh hôn là chuyện bây giờ mỗi ngày tôi đều khát vọng, mỗi lần anh hôn tôi khiến tình cảm trong lòng tôi dâng trào, làm rung động linh hồn tôi.

"Vợ, tay của anh đỡ nhiều rồi, tối nay lúc chúng ta trở về có thể làm vận động một chút chứ." Văn Thông nhẹ giọng hỏi ở bên tai tôi.

"Ừ." Thẹn thùng gật đầu một cái. (mọi người chắc biết vận động gì chứ, bởi vì mấy ngày trước tay của anh bị thương nên không có cách nào chống đỡ, mà anh cũng không thích tư thế khác, cho nên tôi cự tuyệt. Ha ha)

Đến năm rưỡi chiều, chúng tôi mặc đồ do Văn Thông chọn rồi đi ra khỏi phòng, khi chúng tôi đi tới đại sảnh của khách sạn, rất nhiều người nhìn chúng tôi bằng ánh mắt tán dương, bởi vì chúng tôi ở chỗ này hơn một tuần lễ rồi, ngày ngày ra ra vào vào ở đây, với lại mấy ngày trước chúng tôi đi lại khá đặc biệt, dẫn đến rất nhiều nhân viên của khách sạn biết chúng tôi. Bọn họ cũng nhiệt tình chào hỏi với chúng tôi. Hơn nữa bọn họ cũng đều biết tôi là vợ chưa cưới của anh.

"Ngài Lương, hôm nay hai người thật xứng đôi." Đây là câu nói mà hôm nay tôi nghe được nhiều nhất.

Trong lời khen ngợi của mọi người, tôi lại càng có cảm giác mình rất hạnh phúc, có thể gặp được một người đàn ông tốt như vậy, chồng chưa cưới của tôi, ngài Lương Văn Thông.

Hôm nay chúng tôi ăn cơm với anh họ của tôi ở một nhà hàng mới mở có tên là "Hàn Xá" nằm về phía đông của cơ quan. Đây là anh họ của tôi chọn, bởi vì cơ quan của anh ấy ở đây. Hơn nữa tay của Văn Thông chưa hoàn toàn bình phục, tôi không muốn để anh đi đường xa. Vị trí của nhà hàng này cách khách sạn chúng tôi đang ở không xa, hai chúng tôi tay trong tay (nói chính xác là tôi kéo tay trái của anh.)

Rất nhanh liền đến. Tôi nhìn bề ngoài một chút sau đó nói với Văn Thông: "Đi vào chờ đi, chúng ta tới sớm, còn nữa tiếng mới tới giờ hẹn."

"Ừ."

Chúng tôi đi vào phòng ăn, cũng nhận được những ánh mắt tán thưởng, quản lý nam trẻ tuổi tiếp đón chúng tôi tại cửa.

"Hoan nghênh hai vị."

"Chúng tôi có hẹn trước, là ngài Lâm đặt."

"Là bạn của ngài Lâm sao, mời hai vị đi theo tôi."

Chúng tôi đi theo anh ta vào trong, đại sảnh nhà hàng trang trí rất ấm áp, nhưng có một vài bậc thang, những thứ này đều tạo một chút phiền phức cho Văn Thông, dĩ nhiên Văn Thông có thể lên xuống bậc thang, nhưng nhất định phí sức hơn đi bộ nhiều. Người quản lý cũng phát hiện ra tình huống này, liền dừng lại nói xin lỗi: "Thật xin lỗi, ở đây có quá nhiều bậc thang."

"Không sao, đừng để ý, mấy bậc thang này đối với tôi không thành vấn đề." Văn Thông theo phép lịch sự an ủi sự áy náy của anh ta.

Chúng tôi được dẫn đến phòng ăn bốn người có cửa sổ thủy tinh nhìn xuống dưới, bên cạnh còn có một đài suối phun nhỏ, rất đẹp, u tĩnh (u nhã, tĩnh mịch).

"Mời hai vị ngồi, vị trí này là chỗ ngồi cố định của ngài Lâm."

"Cám ơn." Văn Thông nói.

Tôi đỡ Văn Thông ngồi xuống, còn mình thì ngồi ở bên cạnh anh.

"Chúng tôi chờ ở đây là được rồi." Văn Thông nói với người quản lý.

Anh ta theo phép lịch sự rời khỏi, rất thuận tiện cho chúng tôi nói chuyện riêng.

"Chồng, bây giờ em có chút phấn khởi, bởi vì rất nhanh có thể nhìn thấy bạn gái của anh họ em rồi."

"Ha ha, em giống như người bạn nhỏ vậy."

"Nói ai hả!" Tôi liếc mắt nhìn Văn Thông. Anh dùng tay vỗ tôi.

"Em là nhận nhiệm vụ mà tới, mẹ đẻ em mời Tiểu Lâm đi Hongkong, mẹ cũng muốn gặp cô ấy một chút. Nghe mẹ nói cô ấy làm IT, hình như rất giỏi, bây giờ cô ấy khiến anh họ của em rất si mê đó, từ sau khi biết cô ấy, nếu không phải nhất định phải trở về Hongkong họp, anh ấy căn bản cũng không trở về. Chuyện này anh cũng biết, chúng ta đều biết hơn nửa năm nay, anh gặp qua anh ấy chưa?"

"Ừ, vậy cũng tốt, nhanh chóng để bọn họ kết hôn đi."

"Đúng đó, mẹ em chính là muốn như vậy, bởi vì tuổi của anh họ em cũng không còn nhỏ nữa, nhỏ hơn anh hai tuổi." Vừa mới nói xong, tôi đột nhiên cảm thấy nói như vậy dường như có chút gì đó là lạ.

"Nói vậy anh già nhất rồi." Văn Thông nghiêng đầu nhìn tôi nói.

"Em không nói anh già, nhìn anh cũng không lớn hơn em mấy tuổi, anh quên rồi sao, lần đầu tiên đến nhà em, ba mẹ em cũng nói như vậy mà." Tôi vắt hết óc tìm lời để nói lại.

"Không sao, vợ à, giống với em đấy, điều này nói rõ người nên kết hôn trước không phải là anh ấy, phải là anh. Đúng không?"

"Anh tạm tha cho em đi, không phải muốn em nhanh chóng gả cho anh, làm bà Lương của anh."

"Ừ, em thật thông minh, một chút liền hiểu." Bây giờ tài ăn nói của Văn Thông thật sự tăng mạnh, đến nỗi tôi không chống đỡ được. Anh quá đáng sợ.

"Bảo bối, tại sao không nói chuyện?" Văn Thông thấy tôi ngồi ngây ngốc ở đó.

"Không sao, chẳng qua cảm thấy có cảm giác nguy cơ."

"Cảm giác nguy cơ sao?" Văn Thông có chút không hiểu rõ tình huống, kéo tay của tôi, còn dùng lực nắm lấy nó.

"Chỉ là bây giờ tài ăn nói của anh thật sự quá tốt, em sợ cuối cùng có một ngày sẽ nói không lại anh, anh thử nói xem bây giờ có ai sẽ tin tưởng anh từng mắc chứng tự bế chứ."

"Ha ha, bảo bối chê anh nói nhiều rồi."

"Em gái, thật xin lỗi, bọn anh tới trễ, trên đường kẹt xe quá." Giọng nói của anh họ tôi,

Anh họ tôi cũng là một người con trai không khó nhìn, anh không cao như Văn Thông, khoảng 1m8, ở Hongkong anh ấy đã được coi như là người cao to, thuộc loại người có văn hóa, gầy teo, cũng không trắng. Mang kính không gọng Fred, là mẫu rất được các cô gái thích. Nhưng anh ấy và Văn Thông đều là người cuồng công việc, mấy năm trước, anh ấy vốn không thông suốt chuyện tình cảm. Làm ba mẹ tôi sốt ruột muốn chết, bởi vì dòng họ Lâm chúng tôi chỉ có duy nhất một mình anh là con trai.

Tôi đỡ Văn Thông đứng lên, cũng đưa nạng cho anh, nói với anh tôi: "Là bọn em đến sớm."

Lúc này tôi nhìn người con gái bên cạnh anh họ tôi, dáng người cô ấy trung bình, cũng gầy teo như anh tôi, tóc ngắn ngang tai, cũng là người có văn hóa. Bọn họ đứng chung một chỗ thật sự rất xứng đôi.

"Anh còn không giới thiệu với bọn em sao."

"Được rồi, Tiểu Lâm, đây là em họ của anh, Văn Ý." Anh ấy nhìn Văn Thông nói lấp. Tôi liền nói tiếp: "Anh ấy là chồng chưa cưới của em ấy, Lương Văn Thông."

Văn Thông dùng tay trái chống nạng, chìa tay phải bắt tay với bọn họ, tôi lo lắng tay trái của anh chịu không được liền nói nhanh: "Chúng ta ngồi xuống đi, bởi vì hai ngày trước tay trái của Văn Thông bị thương, em sợ anh ấy không dùng sức được."

"Không sao." Văn Thông nói.

"Đúng rồi, chúng ta ngồi xuống đi." Anh họ nói.

Vì vậy bốn người chúng tôi ngồi xuống, Văn Thông ngồi đối diện anh họ, tôi ngồi đối diện Tiểu Lâm.

Vừa ngồi xuống, tôi liền nói với Văn Thông: "Vị này đây chính là đứa con trai duy nhất của dòng họ Lâm, Lâm Văn Kiên, anh họ của em."

Hai người đàn ông trao đổi danh thiếp, Văn Thông theo phép lịch sự cũng đưa danh thiếp cho Tiểu Lâm. Tiểu Lâm nhìn danh thiếp của Văn Thông, sau đó ngẩng đầu lên có chút hưng phấn nói: "Anh chính là doanh nhân trong giới truyền thông, ngài Lương Văn Thông?"

"Danh hiệu doanh nhân này của tôi đều là giới truyền thông khoa trương mà thôi."

"Văn Kiên, anh biết không, ở công ty em có xem qua bài báo viết về ngài Lương đó, anh ấy rất giỏi."

"Tất nhiên, nếu không sao có thể bắt được tâm của em họ anh chứ?" Anh họ cười nói.

Lúc chúng tôi đang nói chuyện vui vẻ, tôi phát hiện anh họ vẫn nhìn Văn Thông chăm chăm, cũng khiến Văn Thông có chút lúng túng. Tôi liền nhỏ giọng nói với anh họ: "Anh họ, anh làm sao vậy, em biết Văn Thông rất đẹp trai, nhưng anh là một người đàn ông, làm gì mà nhìn người ta chăm chăm vậy."

Anh họ nghe tôi nói như vậy cũng cảm thấy mình hơi thất lễ, lập tức nói: "Thật xin lỗi, ngài Lương, bởi vì tôi có cảm giác đã gặp qua anh ở nơi nào rồi? Hơi quen mặt."

"Làm sao có thể chứ, Văn Thông vẫn luôn ở nước Mỹ, sau khi tới Hongkong, anh trở về Hongkong cũng không gặp qua anh ấy, hơn nữa bên ngoài cũng không có hình của anh ấy." Tôi nói chắc chắn.

"Vậy có thể là tôi lầm rồi ngài Lương."

"Gọi tôi là Văn Thông đi."

"Được, thật xin lỗi, trước kia đầu óc của tôi bị thương tổn, hay quên chuyện."

"Thật sự anh không cần quá để ý, nhận lầm người là rất bình thường."

"Có thể là dáng dấp của ngài Lương quá đẹp trai giống mình tinh điện ảnh, mới khiến Văn Kiên của chúng tôi nhận lầm người." Tiểu Lâm cười vỗ tay của anh họ tôi.

Sau khi nghe những lời này, mọi người chúng tôi đều cười ha ha.

EM LÀ ÁNH SÁNG CỦA ĐỜI ANH!

Du Nhàn Miêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 31

Chúng tôi vui vẻ trò chuyện với nhau, khi các món ăn được dọn lên, chúng tôi cũng cầm đũa lên, tôi cảm thấy rất vui vẻ, nhà chúng tôi lại thêm một người thuận tay trái nữa rồi. Là Tiểu Lâm, có thể nói là chị dâu tương lai của tôi.

"Ha ha, sau này ở nhà em, Văn Thông và Tiểu Lâm có thể ngồi một hàng rồi, không đụng nhau, hơn nữa còn cân bằng hai bên luôn."

Mọi người nghe tôi nói..., nhìn nhau một lúc rồi đều cười, bữa ăn của chúng tôi hôm nay tràn ngập tiếng cười.

Sau khi ăn cơm xong, Văn Thông và anh trai tôi đi phía trước, tôi và Tiểu Lâm đi phía sau, nhìn hai chàng trai rất đẹp trai phía trước, chúng tôi đồng thời nở nụ cười, chứng minh rằng chúng tôi đều đã tìm kiếm được nửa kia khiến mình rất hài lòng.

Tiểu Lâm và tôi vừa đi vừa tán dóc với nhau, khi biết ngày mai chị ấy sẽ cùng với các nhân viên công ty của anh trai đi Trường Thành, tôi thật sự rất hâm mộ, đây chính là lần đầu tiên tôi tới Bắc Kinh, Trường Thành là nơi tôi chỉ có thể nhìn thấy qua mấy bức ảnh thôi, nên tôi rất muốn đi cùng bọn họ, đúng lúc này chúng tôi đã đến đại sảnh của khách sạn.

Anh trai tôi và Văn Thông đã đứng ở phía trước chờ chúng tôi, tôi bước nhanh đến chỗ họ, thì nghe thấy tiếng chuông điện thoại của anh trai vang lên, anh ấy nói: "Sáng sớm ngày mai tám giờ tập hợp trước công ty,

chúng ta sẽ xuất phát đến Trường Thành. Nói với mọi người không được tới trễ."

"Ngày mai hai người đi Trường Thành sao?" Văn Thông hỏi.

"Đúng vậy, khoảng thời gian trước chúng tôi phải gấp rút làm một công trình, rất bận rộn, tất cả mọi người đều không được nghỉ ngơi, bây giờ cuối cùng cũng hoàn thành rồi, vì muốn cho mọi người thư giãn một chút, chúng tôi quyết định đến Trường Thành chơi xuân một chuyến."

Văn Thông chuyển sang hỏi thăm tôi: "Bảo bối, em có muốn đi cùng không?"

"Em đi chơi, còn anh thì sao?"

"Anh có thể cùng đi với em, nhưng anh không leo lên đó, ở dưới dạ đạo một chút, chờ em, thật lòng thì anh cũng rất muốn đi. Tham quan địa danh ở đây một chút."

"Anh có thể đi được không?"

"Dĩ nhiên là được rồi." Văn Thông khẳng định.

"Vậy hai người đi cùng công ty anh đi, Tiểu Lâm cũng có đi nữa đó." Anh trai tôi vui vẻ nói.

"Đương nhiên rồi, em thật sự rất muốn tham quan ở đó."

"Vậy thì quyết định vậy đi, bọn anh tám giờ ngày mai sẽ đứng trước khách sạn chờ hai, bây giờ hai người về nghỉ ngơi sớm một chút đi."

Sau khi chào tạm biệt anh trai tôi xong, thì tôi vui vẻ kéo tay Văn Thông trở về, vui vẻ kể cho anh nghe những chuyện mà khi này tôi và Tiểu Lâm đã nói với nhau, Văn Thông không nói gì, lặng lẽ nghe, nhưng tôi lại

có cảm giác sao hôm nay anh lại hiền thế nhỉ, không giống thường ngày chút nào.

"Văn Thông, này giờ anh có nghe em nói gì không?"

"Dĩ nhiên, sao em lại nói như thế."

"Hình như em có cảm giác tối nay anh có chuyện gì không yên lòng phải không?"

"Anh có sao? Anh chỉ đang suy nghĩ một vài chuyện thôi." Văn Thông nhỏ giọng nói.

"A, có phải anh mệt rồi không?" Tôi vẫn cảm thấy hôm nay anh khác mọi ngày.

"Không sao đâu, em đừng lo lắng, anh thật sự không có chuyện gì mà." Văn Thông mỉm cười nói.

"Vậy thì tốt."

Hôm nay chúng tôi lên giường nghỉ ngơi rất sớm, tôi nằm trong ngực anh, chân gác lên người anh, đung đưa trái phải, nghĩ tới việc ngày mai có thể cùng Văn Thông ra ngoài chơi, tôi thấy hưng phấn vô cùng, nghĩ tới nghĩ lui khóe miệng tôi lại cong lên.

Văn Thông nhẹ nhàng kéo cánh tay bị tôi đè lên, thuận thế làm khuôn mặt tôi nhìn anh, anh nhìn tôi thật lâu, khi ánh mắt thâm tình của anh nhìn tôi, tôi thấy được trong ánh mắt của anh có cái gì đó mà tôi chưa nhìn thấy bao giờ, chân mày của anh hơi nhíu lại, nếu không cẩn thận nhìn, sẽ không phát hiện ra được.

Tôi đưa tay nhẹ nhàng vuốt vuốt chân mày anh, anh có chuyện gì lo lắng sao? Hay là anh lo lắng chuyện ngày mai sẽ đi Trường Thành?

"Văn Thông, anh làm sao vậy? Sao lại nhúu mày?"

Tôi dùng đôi mắt to của mình nhìn thẳng vào mắt anh, trong lòng rất muốn biết đáp án.

"Bảo bối, anh thật sự không có chuyện gì cả, nhúu mày chỉ là vô ý thức thôi..., chỉ là thói quen."

"Không đúng, trước đây em đâu thấy anh có thói quen này, nhất là trước mặt em, anh chưa bao giờ như vậy cả, có phải anh thấy ngày mai đi Trường Thành có gì bất tiện không, nếu như vậy chúng ta có thể không đi, thật đó, em không sao đâu, anh không cần phải ngại em."

"Bảo bối, đừng đoán mò nữa, ngày mai anh không có gì bất tiện đâu, anh cũng rất muốn đi, kể từ khi ở chung một chỗ với bảo bối, chúng ta vẫn chưa đi đâu chơi cả, anh mừng còn không kịp đấy. Anh nhúu mày bởi vì anh đang tự kiểm chế mình đấy, chờ em đánh răng rửa mặt xong, anh và em vận động nhẹ một chút nhé, hôm nay trước khi đi không phải chúng ta đã nói rồi sao?" Văn Thông cười ôm chặt tôi vào ngực anh, dùng cằm chống đỡ ở trán tôi, từ từ vuốt ve, sau đó dùng đôi môi của anh hôn nó, chậm rãi trượt xuống sống mũi, rồi chóp mũi của tôi, cuối cùng cũng rơi lên môi tôi, đầu lưỡi của anh chậm rãi chuyển động trong miệng tôi, cuối cùng anh cùng tôi hòa hợp với nhau, động tác của anh từ dịu dàng từ từ biến thành mãnh liệt, khi đang giao hòa với nhau, anh cũng bắt đầu cởi quần áo trên người tôi ra, tay phải của anh chạy sau lưng tôi, tôi cũng bắt đầu cởi nút áo anh ra, ném quần áo của anh xuống dưới đất, quần áo của chúng tôi ở dưới đất làm bạn với nhau. Văn Thông để tôi nằm ngang, anh dùng hai cùi chỏ chống đỡ ở hai bên lỗ tai tôi, hai quân quỳ ở phía bên phải. Bây giờ thì tôi không còn giống như lần đầu tiên không biết phải làm thế nào, hiện tại tôi muốn đem đùi phải của anh đặt giữa hai chân tôi, hai chân của tôi giống như xếp lại uốn lượn kèm chặt hai đầu gối của anh, bởi vì từ hai đầu gối của anh trở xuống không hề có lực nên anh không chống đỡ nổi, nhất định phải mượn lực của tôi để cho tôi vui sướng.

Tiếng hít thở của Văn Thông vô cùng dồn dập, anh nhỏ giọng nói: "Vợ yêu, anh muốn bắt đầu, anh thật sự rất muốn. . . ."

Tất cả động tác hôm nay của anh đều kịch liệt như thế, như hận không thể khám tôi vào sâu trong thân thể của anh vậy, thậm chí tôi có cảm giác hình như đây không phải là Văn Thông nữa rồi, trước kia Văn Thông dịu dàng lại kích tình, nhưng hôm nay tôi lại không thấy sự dịu dàng đó đâu cả.

"Bảo bối, anh thật sự rất yêu em." Anh vừa thở dốc vừa nói với tôi.

"Em cũng rất yêu anh." Tôi vòng tay ôm anh, đáp lại anh.

"Đồng ý với anh, nhất định không được rời bỏ anh."

"Vâng."

"Say yes, baby , please."

"Yes."

Khi Văn Thông nghe tôi trả lời, anh lại nhìn tôi thật lâu, nhưng lần này tôi đã thấy được sự dịu dàng trong đáy mắt anh, sự lo lắng ban nãy hoàn toàn biến mất. Sau khi chất lỏng trả qua kích tình được phun ra, thân thể khẩn trương của Văn Thông lập tức thả lỏng, khiến cho đôi chân gầy yếu của anh không thể chống đỡ sức nặng của thân thể anh, cả người anh ngã xuống, khiến tôi không thể nào động đậy được.

"Bảo bối, đồng ý với anh, chờ ngày một chúng ta trở về, chúng ta phải đi đăng kí ngay."

"Ngày một chúng ta về à? Sao em không biết gì vậy."

"Là do anh mới quyết định thôi, nếu không phải do ngày mai chúng ta có hẹn đi Trường Thành, thì anh muốn ngày mai chúng ta về rồi."

"Vì sao vậy?" Tôi ngạc nhiên hỏi.

"Bởi vì bây giờ chuyện anh muốn làm nhất, cũng là chuyện quan trọng nhất chính là đăng kí kết hôn với em, để em chính thức trở thành vợ của anh."

"Văn Thông, em đã đồng ý gả cho anh rồi mà, hơn nữa cũng đã đính hôn rồi, sao đột nhiên lại gấp gáp như vậy."

"Bảo bối, em đừng hỏi, anh cũng không rõ nữa, chỉ là anh muốn lập tức kết hôn với em thôi." Giọng nói của Văn Thông bỗng nhiên thay đổi trở nên rất nghiêm túc, khiến tôi mất đi dũng khí hỏi anh lý do tại sao. Chỉ nhìn anh, nhìn cái mặt nghiêm túc của anh, điều duy nhất tôi có thể nói, chính là:

"Được, em đồng ý anh, khi trở về chúng tôi lập tức kết hôn."

Lần này Văn Thông cũng không nói lời nào, chỉ nắm trên người tôi, tôi dùng sức đẩy anh xuống, vì anh cao hơn tôi, nên sau khi đẩy anh xuống xong, anh lại đưa đầu mình vào cổ tôi.

"Thật tốt quá, em không được đổi ý đâu đấy." Văn Thông lại thêm một câu.

"Sao em đổi ý được chứ? Em yêu anh như vậy cơ mà."

"Anh cũng không biết sao nữa, anh đột nhiên cảm thấy rất lo lắng."

"Anh vẫn chưa yên tâm à, thật khó để anh hoàn toàn tin tưởng em, yên tâm, em không cưới anh thì cưới ai bây giờ?"

"Như vậy thì anh yên tâm rồi, bảo bối, chúng ta đi ngủ sớm một chút đi, ngày mai còn phải dậy sớm nữa." Anh nói xong dùng sức chống dậy, nghiêng thân thể của mình qua một bên, nhưng chân anh vẫn còn nằm chỗ

cũ, tôi ngồi dậy, nhẹ nhàng giúp anh đặt bắp đùi qua một bên, rồi xoa bóp cho anh.

"Đừng xoa bóp nữa, em mau lại đây nằm xuống đi."

Tôi nghe lời anh chui vào trong ngực anh tìm một vị trí thoải mái rồi đi ngủ.

Buổi sáng tiếng chuông báo thức vang lên inh ỏi, tôi mở mắt dậy, thì thấy Văn Thông đang nằm đó, đối mặt với tôi, dùng đôi mắt to màu nâu nhạt của anh nhìn tôi, sao tôi lại thấy trong mắt anh có chút lo lắng nhỉ.

"Chào buổi sáng, Văn Thông, anh đang nghiên cứu cái gì trên mặt em vậy?"

"Anh chỉ nhìn em thôi."

"Nhìn em mỗi ngày còn không chán sao?"

"Sao có thể chán được, anh thật sự rất muốn thu nhỏ em lại, bỏ vào trong tim anh."

"Anh cứ ở đó mà mơ đi, em đi đánh răng nhanh lên mới được, nếu không sẽ không kịp mất."

Chạy đi rửa mặt, chuẩn bị mọi thứ trong thời gian ngắn nhất, rồi bắt đầu thúc giục ngài Lương Văn Thông.

Cũng không tệ lắm, rất nhanh sau đó, hai chúng tôi cùng mặc bộ đồ thể dục màu xanh dương, giày thể thao, đến đại sảnh của khách sạn, vì Văn Thông không thể nào đi xe bus được, nên Văn Thông gọi người chuẩn bị xe riêng cho anh, chúng tôi đi theo xe của công ty anh trai, đến Trường Thành thôi.

Trải qua hai giờ đi, chúng tôi đã thấy Trường Thành nổi tiếng trên thế giới rồi, vùng này có nhiều dãy núi nhấp nhô, địa hình rừng núi hiểm trở, có chỗ tường rào đã cũ nát rồi.

Đến cửa, chúng tôi tập hợp lại chỗ anh trai tôi, anh đã để nhân viên ở công ty mình tự do hoạt động, Văn Thông và anh trai tôi đi phía sau, tôi vào Tiểu Lâm đi trước họ, tôi vẫn rất lo lắng không biết Văn Thông có ổn hay không, quay đầu lại nhìn anh, cũng may là ở Trường Thành chỉ là sườn dốc không phải bậc thang, Văn Thông vẫn có thể khó nhọc bước đi từ từ, khi chúng tôi đi xong đoạn thứ nhất, tôi đã thấy Văn Thông không ổn rồi, tôi thấy hai chân anh đều run rẩy cả rồi, tôi lập tức nói: "Văn Thông, anh đừng đi lên nữa, anh mệt mỏi quá rồi. Chúng ta ngồi ở đây đi."

Văn Thông cũng biết mình không thể đi tiếp nữa, đành phải đồng ý với tôi, ở đây có thể chụp được rất nhiều ảnh, có tấm chỉ có hai chúng tôi, có tấm có tôi, Văn Thông, Tiểu Lâm và cả anh trai tôi nữa.

Chờ chụp hình xong, Văn Thông nói: "Bảo bối, em đi với anh trai và Tiểu Lâm đi tiếp đi, anh và Tiểu Lý (tài xế của anh) ở đây chờ em được rồi."

Anh thấy tôi còn do dự, Văn Thông dựa vào thành tường, đưa tay vỗ vỗ tôi nói: "Em đi nhanh đi, để anh xem bảo bối của anh có thể trở thành người cam đảm được không nào."

"Được rồi, vậy anh tìm một chỗ ngồi chút đi."

"Được, đừng để ý tới anh, mọi người mau đi đi." Anh mỉm cười gật đầu với tôi một cái.

Nhìn Văn Thông ngồi xong, tôi cùng anh trai và Tiểu Lâm tiếp tục leo lên, khi leo lên giữa sườn núi, tôi đã mệt đến mức không thở nổi nữa rồi, nhìn phía trên một chút, vẫn còn rất là xa, tôi hết sức rồi, nên nói với anh trai: "Hai người leo tiếp đi, em thật sự leo không nổi nữa rồi."

"Joyce, cố gắng lên." Tiểu Lâm cố vũ tôi nói.

"Không được, Tiểu Lâm, bây giờ em mệt lắm muốn chết mất."

"Em chỉ đang lo cho cái người dưới kia thôi, em gái à."

"Đúng như vậy thì thế nào, anh ấy là chồng chưa cưới của em mà."

"Rồi, anh biết rồi, bây giờ sao? Tụi anh leo tiếp, em tự đi xuống được không?" Anh trai tôi hỏi.

"Hai người leo tiếp đi, tự em đi xuống."

"Được, vậy em cẩn thận." Nói xong, anh ấy lập tức nắm tay Tiểu Lâm leo tiếp.

Tôi quay đầu lại muốn đi xuống, nhưng vừa nhìn lại, tôi ngồi sụp xuống, thật quá đáng sợ, sao sườn dốc này lại bằng phẳng như thế, thế này thì sao tôi dám xuống. Tôi vội vàng nắm chặt lan can bên cạnh, hơi cong đầu gối chậm chạp đi xuống, nhưng vẫn là không được, tôi vẫn rất sợ hãi, ngồi trên mặt đất.

Chuông điện thoại vang lên, lấy ra vừa nhìn thấy là Văn Thông gọi tôi vội vàng nghe máy, vừa nghe giọng anh tôi muốn khóc luôn.

"Chồng ơi, anh phải lên đây cứu em. Em không xuống được, làm thế nào bây giờ?"

"Bảo bối, đừng sợ, để anh bảo Tiểu Lý lập tức đi lên giúp em, đừng sợ."

Tôi ngồi dưới đất chờ Tiểu Lý, nhờ anh ta dẫn xuống Trường Thành, dẫn tôi tới trước mặt Văn Thông, chân tôi run còn hơn anh run khi nãy nữa.

Văn Thông đưa tay ôm chặt lấy tôi, trong giọng nói có vô vàn áy náy nói: "Thật xin lỗi, bảo bối, anh không thể nào đến giúp em được."

"Anh không được nó như vậy nữa, nếu sau này anh còn nói vậy, em sẽ không lấy anh nữa đâu."

"Đừng mà, em nhất định phải gả cho anh." Văn Thông gấp gáp nói, sau đó nhìn thấy bộ dạng vừa nhếch nhác vừa cười của tôi, kéo tôi ngồi xuống nói: "Xem ra vợ chồng chúng ta, không ai là anh hùng cả."

EM LÀ ÁNH SÁNG CỦA ĐỜI ANH!

Du Nhàn Miêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 32

Hai vợ chồng chúng tôi không làm anh hùng nổi đành phải ngồi dựa vào nhau dưới chân Trường Thành, chờ những người đã trở thành anh hùng đi xuống, sao lâu thế nhỉ, xem ra muốn trở thành anh hùng cũng không dễ dàng.

"Văn Thông, anh nói xem sao bọn họ còn chưa xuống nhỉ?"

"Bây giờ anh nghe em gọi anh là Văn Thông, thì cảm thấy rất xa lạ."

"Thế em phải gọi anh là gì? Tinh Tinh."

"Em còn giả ngọc với anh, phải gọi là chồng em."

"Giờ còn chưa đến lúc đó đâu ngài Lương Văn Thông, hiện tại em vẫn là tiểu thư Lâm Văn Ý nhà."

"Chỉ cần hai ngày nữa, anh sẽ biến em trở thành Lương Lâm Văn Ý, I promise." Văn Thông tràn đầy tự tin nói.

Nghe thấy anh kiên quyết muốn tôi trở thành bà xã của mình như thế, hành động tình yêu của anh đương nhiên khiến tôi vui sướng như được bay lên trời, nơi nào đó trong tôi rực cháy, có thể biến thần tượng thành chồng mình. Lúc thực tập ở công ty, tôi nghĩ cũng không dám nghĩ, vì ngay cả mặt còn chưa nhìn thấy.

"Bảo bối, em đang nghĩ gì thế?" Văn Thông thấy hồi lâu mà tôi vẫn không lên tiếng.

"Hừ, không biết anh bị làm sao, bây giờ lại vội vàng, gấp gáp đến vậy, vừa này đang nghĩ lúc ở Mỹ, em thực tập trong công ty, ngay cả mặt anh cũng chưa được nhìn. Dù thế nào cũng không ngờ sẽ trở thành vợ chưa cưới của anh."

"Có gì mà không thể ngờ, trên thế giới này chuyện gì cũng có thể."

"Chỉ giỏi nói triết lý, ngài Tinh Tinh."

Trong khi chúng tôi đang mỗi người một câu tranh luận với nhau, anh họ, Tiểu Lâm cùng nhân viên công ty đã lần lượt trở lại.

Đợi mọi người tập trung đông đủ, chúng tôi đi đến một nông trường ăn vài món bình dân của Bắc Kinh. Chắc mấy anh hùng kia cũng đói meo rồi, mỗi khi có một món được bê lên, trong nháy mắt đã thấy đầy, không còn gì nữa, thật sự quá tuyệt, đó chính là cái gọi tranh ăn với người khác mới thấy ngon.

Chẳng mấy chốc tôi đã no căng đến mức ngồi cũng cảm thấy khó chịu, bèn đứng dậy, bắt đầu đi quanh bàn, bỗng bị vấp vào cạnh một cái ghế, người ngã về phía trước, ngay lập tức, Văn Thông và anh họ đang ngồi cùng kéo lấy tay tôi, Văn Thông vóc người cao, tay dài chân dài, tay trái nhanh nhẹn của anh tóm được tay tôi trước, còn anh họ lại nắm chặt tay trái của Văn Thông, động tác của ba người đều dừng lại, anh họ cúi đầu nhìn tay Văn Thông, sau đó lại ngược lên nhìn chăm chăm Văn Thông, ánh mắt giống lúc ăn cơm tối qua lại xuất hiện.

"Anh, sao anh lại tóm tay Văn Thông?" Tôi tò mò hỏi.

Đột nhiên anh họ như bị kim đâm buông tay ra, lại nhìn Văn Thông, còn Văn Thông thì sao? Cũng vội vàng rút tay, với cái nặng, chống tay

đứng lên, mỉm cười nói: "Bảo bối, em đi ra ngoài một lát với anh đi, để tiêu thực." Nói xong liền chống nạng ra ngoài.

"Anh họ, em cảm thấy anh rất kỳ lạ, sao cứ dùng loại ánh mắt này nhìn Văn Thông vậy."

"Nãy giờ anh luôn cảm thấy anh đã nhìn thấy cậu ấy ở đâu đó."

"Không thềm nói chuyện với anh nữa, em đi tìm Văn Thông."

Nói xong tôi cũng vội vàng ra khỏi phòng, ngay lập tức nhìn thấy Văn Thông đang chống nạng, dựa người vào cửa sổ sau phòng, ngây người nhìn chăm chăm vào mặt đất phía trước.

"Văn Thông, anh đừng để bụng với anh em, cũng không biết anh ấy bị làm sao, từ hôm qua đến giờ em cảm thấy anh ấy rất kỳ lạ."

"Sao anh phải để bụng với anh ấy nhỉ bảo bối. Có phải em ăn no quá rồi không, chúng ta đi quanh đây một lát đi, thời tiết hôm nay tốt lắm." Văn Thông chống nạng, đẩy người về phía trước, lưng rời khỏi tường, đúng lúc tôi cũng đi tới bên cạnh anh, đỡ tay anh, chúng tôi đi dạo dưới ánh mặt trời trên con đường thôn quê nhỏ hẹp, mặc dù ở Bắc Kinh đang là mùa xuân nhưng gió hơi lớn, tuy vậy cũng không ảnh hưởng chút nào đến hai trái tim yêu thương đang đập rộn ràng của chúng tôi.

"Tinh Tinh, mai mấy giờ chúng ta về Hongkong?"

"Anh cũng không biết, Alan đã bảo công ty mua vé máy bay rồi."

"Chuyện chúng ta vẫn chưa làm xong ở đâu thì sao?"

"Anh bảo Alan ở lại đây rồi, đừng lo chuyện công ty nữa, bây giờ chuyện em cần làm nhất là phải thật thoải mái để chuẩn bị làm cô dâu của anh."

"Nhanh quá, chúng ta còn chưa chuẩn bị gì mà!"

"Anh để công ty bắt đầu chuẩn bị rồi, ngày mai là thứ tư, sau khi chúng ta về, nghỉ ngơi một thời gian, thứ năm lại chuẩn bị thêm, thứ sáu, chúng ta có thể đi đăng kí trước. Bảo bối, đừng trách anh sao lại vội vàng đến thế, xin em hãy đồng ý, được không, anh rất muốn em trở thành bà xã của anh thật nhanh."

"Ừm, em đồng ý với anh."

"Anh cảm thấy hơi có lỗi với em, gấp gáp như vậy, đợi chúng ta đăng kí xong, sẽ cùng chọn áo cưới cho em, em muốn hôn lễ kiểu gì?"

Cô gái nào mà không mơ ước có một hôn lễ thật long trọng, nhưng từ khi tôi biết Văn Thông bị thương, thì không hề tham gia hoạt động tập thể nào nữa, cử chỉ luôn nhẹ nhàng khiêm tốn. Hơn nữa tôi cũng không đòi hỏi quá nhiều, chỉ cần có thể chung sống với người mình yêu, có thể được người nhà và bạn bè chúc phúc, đã khiến tôi cảm thấy rất hạnh phúc.

"Tinh Tinh, thật ra em không muốn hôn lễ long trọng gì đó, chỉ cần có thể chung sống với anh, chúng ta cùng ăn bữa cơm với người nhà là được rồi, không cần mời quá nhiều người."

"Như vậy sao được, thế thì thiệt thòi cho bảo bối quá. Em không cần lo, để anh sắp xếp là được rồi."

Chúng tôi nhìn xung quanh, phát hiện mình đã đi khá xa, bụng tôi cũng không căng đầy khó chịu như lúc nãy nữa, tôi liền nói: "Chúng ta quay về đi, bây giờ em cảm thấy khá hơn rồi, vừa nãy ăn hơi nhiều."

"Ừm. Đỡ để bọn họ đi tìm chúng ta."

Ngay khi chúng tôi nắm tay nhau về đến ngôi nhà nhỏ trong nông trường, thì thấy bọn họ đã đang bắt đầu tìm chúng tôi.

"Em họ, em đi đâu đấy?" Anh họ lo lắng hỏi.

"Chúng em vừa đi ra ngoài tản bộ một lát, lúc này em ăn nhiều quá." Tôi nói.

"Văn Thông, xin tha thứ cho sự vô lễ của tôi."

"Không sao, chúng ta sắp thành người một nhà, cứ thoải mái đi." Văn Thông cười nói.

"Đúng, chính xác, chúng ta là người một nhà." Anh họ ôm Tiểu Lâm vào lòng rồi nói.

Lúc năm giờ chiều, cả đoàn đã về tới sân bay Châu Á, từng người chào tạm biệt, cuối cùng là anh họ và Tiểu Lâm đứng đối diện chúng tôi.

"Anh họ, ngày mai em và Văn Thông sẽ về Hongkong, anh muốn nói gì với ba mẹ không?"

"Sớm thế, chúng ta vừa mới gặp nhau, có chuyện gì vậy?"

Anh họ hỏi thẳng, lại làm tôi không biết trả lời ra sao, xấu hổ liếc Văn Thông.

"Là như này, tôi đã già rồi, rất mong chờ Văn Ý gả cho tôi, trước khi đến đây đã bàn bạc trước, sau khi đi đọt này sẽ về đăng kí kết hôn, tôi có phần nôn nóng."

"À, thì ra là vậy, tốt quá, tôi cũng sẽ xem lại lịch trình của mình, tranh thủ quay về, cùng làm chứng cho nghi lễ đăng kí của các em." Anh họ vui vẻ nói.

Tiểu Lâm lại kéo tôi đến bên cạnh, nói nhỏ với tôi: "Văn Ý, thật ngại quá, hôm nay mới biết hai em định đi đăng kí, chị chẳng chuẩn bị gì cả, cũng không có quà cho em. Với lại chị còn phải đi làm, không thể tới

Hongkong được, nhưng nghe tin hai người định kết hôn, chị thật sự mừng cho hai em, hai ngày sống chung với nhau, bọn chị đều nhìn thấy rõ tình yêu của Văn Thông dành cho em, cậu ấy lo lắng, bảo vệ em như thế. Cố gắng giữ chặt vào. Chị chúc phúc cho các em."

"Em cũng vậy, công việc của chị bận thì không cần đến, chị cũng không cần tặng cái gì cả, món quà tốt nhất là chị mau gả cho anh em, đây là điều khiến em và người thân vui mừng hơn bất cứ gì." Nói dứt lời tôi liền ôm lấy Tiểu Lâm.

"Hai người đang nói gì đó? Vui đến vậy?" Anh họ tò mò hỏi.

"Em đang giúp anh, anh, mau biến Tiểu Lâm thành con dâu họ Lâm, chị dâu của em nha."

"Cảm ơn em gái, anh sẽ cố gắng thu phục cô ấy."

"Thu phục cái gì." Tiểu Lâm hung hãn đấm anh tôi, nhưng tràn đầy yêu thương.

"Thế thì hôm nay hai em cứ nghỉ ngơi cho khoẻ đi, chơi cả ngày chắc mệt rồi, ngày mai anh đến tiễn hai em."

"Vâng, vừa nãy có thông báo, hai giờ chiều nay chúng tôi sẽ bay." Văn Thông nói.

"Vậy mười một giờ ngày mai chúng ta gặp nhau ở đại sảnh khách sạn."

"Vâng, ngày mai gặp lại." Tôi nói với anh họ.

Hành trình đến Bắc Kinh lần này của chúng tôi, khởi đầu của một cặp vợ chồng đúng nghĩa, không leo lên tới Trường Thành, cũng không làm nổi anh hùng một ngày đã tuyên bố kết thúc.

*Giải thích: Người TQ có câu ‘Bất quá Trường Thành phi hảo hán’ nghĩa là ‘Chưa vượt Trường Thành không phải anh hùng’, Trường Thành ở đây chính là Vạn Lý Trường Thành (cực kì dài =.=). Vậy nên vượt Trường Thành có thể coi là một nghi thức phong anh hùng, niềm tự hào của giới trẻ TQ.

EM LÀ ÁNH SÁNG CỦA ĐỜI ANH!

Du Nhàn Miêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 33

Vì công ty còn có chuyện chưa làm xong, nên lần này Alan không thể về với Văn Thông, hôm nay anh ấy cử một nhân viên trẻ tuổi người Hongkong trong công ty ở lại Bắc Kinh, Danny tới sân bay cùng chúng tôi, để có thể chăm sóc tôi và Văn Thông dọc đường, chủ yếu là xách hành lí hộ chúng tôi, thật ra tôi có thể tự xách, nhưng nói thế nào Văn Thông cũng không đồng ý, cuối cùng anh nói với tôi: "Bảo bối, mấy chuyện bắt em phải xách đồ đặc nặng như thế này, có anh ở đây thì tuyệt đối không được, chỉ cần em chạm vào chúng thì anh sẽ giật lại, miễn là em không quan tâm đến hậu quả sau khi anh xách đóng đồ này, thì em có thể tranh với anh."

Để anh xách đồ, chỉ cần nghĩ tới hậu quả thôi tôi cũng không dám nói gì nữa, điều này lại làm tôi nhớ tới chuyện chúng tôi xích mích hồi trước.

Không thể mang vác nặng, đây là chuyện tôi biết sau khi quen Văn Thông. Việc duy nhất khiến anh cảm thấy nuối tiếc, là anh không thể xách đồ hộ tôi, mỗi lần anh đi dạo phố cùng tôi, chúng tôi mua đồ, tất cả đều là tôi xách, mỗi khi anh nhìn thấy tôi xách túi lớn túi nhỏ, vẻ mặt cũng sẽ khó chịu. Mà còn kéo dài đến tận ngày hôm sau, đó là điểm cấm kị trong lòng anh, từ đó về sau, mỗi lần tôi đi ra ngoài với anh, đều mua ít đồ, nếu không thì sau khi mua, luôn đưa một túi nhỏ một túi to cho anh xách. Nhưng vẫn không có hiệu quả, mặt anh vẫn cau có lại, cuối cùng tôi nổi nóng, to tiếng với anh: "Lương Văn Thông, nếu anh cứ khó chịu như vậy, từ nay về sau anh đừng đi dạo phố với em nữa, không phải là không xách được đồ thôi sao? Nhưng em thấy, anh như thế là coi thường em."

"Anh không coi thường em, chỉ là anh cảm thấy không thể giảm bớt gánh nặng cho em, anh..." Văn Thông khẽ nói.

"Nếu lần nào anh cũng cho em cái vẻ mặt thế kia mới là gánh nặng."

"..."

"Em rất nghiêm túc, ngài Lương Văn Thông." Tôi chưa từng nghiêm giọng với anh như vậy.

"Được, anh biết rồi." Văn Thông nói nhỏ.

Cuộc xích mích nhỏ này tạm thời được giải quyết.

"Bảo bối, em nghĩ gì vậy, chúng ta nên xuống tầng thôi." Văn Thông chống nạng đi tới, hôm nay anh mặc quần kaki bình thường, áo len mỏng nâu nhạt, mang đôi giày da mềm màu cà phê. Vẫn chói mắt như cũ, biết sao được, thật sự tôi hoàn toàn không có sức kháng cự, mỗi lần nhìn thấy anh tôi đều như bị điểm huyết ngậy người ra, mắt nhìn chăm chăm anh.

"Bà xã, ông xã anh đẹp trai đến thế sao? Có thể làm bảo bối của anh động lòng."

"Đẹp, bây giờ em thật muốn đổi với anh, nếu cho em bề ngoài của anh, thì khi em ra ngoài sẽ càng thích hơn nha. Chắc chắn có thể thêm vài phần thu hút." Tôi vui vẻ tưởng tượng.

"Nhưng anh không muốn, nếu vậy, sẽ có rất nhiều người tranh giành em, cái chân này của anh sao có thể giúp anh tranh giành hả?"

"Có ý gì, ý anh là bây giờ em không đẹp phải không, nên không có ai theo đuổi em, muốn nói em xấu thì anh cứ nói thẳng đi." Tôi giả vờ giận dỗi bĩu môi.

"Bảo bối của anh là đẹp nhất, nếu em ra ngoài chắc chắn sẽ có nhiều người theo đuổi, nên anh lo lắng, muốn kết hôn sớm để trói buộc em, khiến em phải ở cạnh anh hằng ngày."

"Anh chỉ nói ngon ngọt để dụ dỗ em." Trong lòng rạo rức vui sướng, miệng vẫn còn ngang bướng.

"Đến đây nào bảo bối, cho em cái nạng này, phiền em lại đây đỡ anh đi, để anh cảm nhận một chút cảm giác được dựa vào em."

"Ừm, em cũng rất nhớ cảm giác ấy." Tôi cười nhận lấy cái nạng của anh, đứng ở phía tay trái anh, dùng tay đỡ eo anh, nói: "Sắp muộn rồi, chúng ta đi xuống đi, chắc là anh họ đã chờ chúng ta ở dưới tầng."

"Ừ. Để anh gọi phục vụ xách đồ xuống đó."

Gọi điện thoại xong, chúng tôi lại vừa đi vừa ôm nhau, kiểu đi cực kì đặc biệt tới đại sảnh khách sạn.

"Văn Thông, sao hai người đi thế này, cậu cảm thấy khó chịu ở đâu à?" Alan đứng đợi chúng tôi ở đại sảnh bước nhanh đến.

"Không sao, tớ thích dựa vào cô ấy mà đi, cảm giác rất đặc biệt." Văn Thông vui vẻ nói với Alan.

Tôi xấu hổ đỏ bừng cả mặt, vội vàng cúi nạng cho Văn Thông, thấy anh chống được nạng, mới thả cánh tay đỡ ở eo anh ra.

"Văn Thông, cậu vẫn là người tớ quen chứ? Thật không tin cậu có thể nói như vậy, không phải cậu luôn hy vọng người khác dựa vào cậu sao? Joyce em thật bản lĩnh, có thể làm tan chảy núi băng này. Bái phục, thật sự quá bái phục em."

"Alan, anh đừng trêu em." Tôi nói lí nhí.

"Đúng đó, không cho phép bắt nạt bảo bối của tớ." Văn Thông đứng bên cạnh nghiêm giọng, nhưng trong mắt lại tràn đầy vui vẻ.

"Anh họ đâu?" Tôi nhìn xung quanh, cuối cùng đã thấy bóng dáng anh họ ở cửa chính.

"Thật xin lỗi, anh lại đến muộn." Anh họ nói.

"Không sao, bọn em cũng vừa xuống." Tôi kéo tay anh họ, hừm, sao chỉ có mình anh: "Anh, Tiểu Lâm đâu?"

"Hôm nay công ty cô ấy có việc không đến đây được, cô ấy nhờ anh gửi lời chúc phúc đến hai em." Anh họ nói.

Đúng lúc này Văn Thông và Alan đi tới bên cạnh chúng tôi.

"Giới thiệu cho cậu Alan, vị này là anh họ của Văn Ý, ngài Lâm Văn Càn, anh, người này là bạn học và bạn thân của em Alan Chen."

Hai người đàn ông thân thiện bắt tay nhau.

"Đã gần đến giờ chúng ta phải đến sân bay rồi, sợ tắc xe dọc đường." Anh họ nhắc nhở.

"Vâng, hai người không cần tiễn, lái xe đưa bọn em đi là được rồi, hai người cứ lo việc của mình đi." Văn Thông nói.

"Được, anh đến công ty đây, sẽ cố gắng tranh thủ về làm chứng cho hôn lễ của hai em, Văn Thông, đưa em gái của anh đều nhờ vào em rồi." Anh họ nhiệt tình ôm Văn Thông một cái.

"Yên tâm đi, được chung sống với cô ấy, là vinh hạnh của em." Văn Thông nói chân thành.

"Tốt, nếu tớ không về được, đến lúc đó hai người phải mời tớ ăn cơm." Alan nói.

"Được, không thành vấn đề, chúng ta đi." Sau đó tôi và Văn Thông rời khỏi khách sạn, lúc đi đến cửa, rất nhiều lễ tân phục vụ cùng đến chào tạm biệt chúng tôi, tôi nghĩ chắc trong mấy ngày này chúng tôi quá đặc biệt trong khách sạn.

Văn Thông ngồi trong khoang máy bay với tôi, Văn Thông nắm tay tôi, nhẹ đặt môi hôn lên môi tôi, dịu dàng nói:

"Bảo bối, có anh bên cạnh em, thì đừng uống thuốc ngủ nữa, nó không tốt cho cơ thể đâu, anh sẽ không để em xảy ra chuyện gì đâu. Được không?"

"Vâng, em phát hiện giấc mơ liên tục quấy rầy em cũng không xuất hiện nữa rồi. Có anh thật tốt, khiến em cảm thấy rất an toàn." Tôi ngả đầu lên vai Văn Thông mà hưởng thụ.

"Ngài Lương, tiểu thư Lâm, hai người muốn uống gì, nước lọc, hay nước chanh?" Giọng nữ ấm áp vang lên.

Tôi và Văn Thông cùng ngẩng đầu lên, một cô gái tiếp viên hàng không xinh đẹp, mặt tròn tròn, dáng người hơi thấp hơn tiếp viên hàng không bình thường, nhưng nụ cười ngọt ngào để lại ấn tượng vô cùng thân thiết với người khác.

Tiếp viên hàng không này nhìn thấy chúng tôi thì hơi giật mình, bỗng nhiên nói: "Thật không ngờ được gặp lại hai người. Ngài Lương, tiểu thư Lâm."

"Chúng ta đã từng gặp nhau?" Tôi tò mò hỏi.

"Bảy tháng trước, khi tôi theo chuyến bay từ Mỹ về, lúc đó hình như tiểu thư Lâm gặp ác mộng, còn nắm tay ngài Lương cơ."

Nghe đến tình huống khó xử khi gặp nhau lần đầu của tôi và Văn Thông, tôi liền hơi xấu hổ.

"Thật tốt quá, xem ra ba người chúng ta rất có duyên." Văn Thông nói đùa.

"Tôi tên là Vivi, rất vui khi được gặp lại hai người."

"Chúng tôi cũng vậy, Vivi, nói cho cô biết, tiểu thư Lâm đã là vợ chưa cưới của tôi rồi."

"Thật sao, chúc mừng hai người."

"Cảm ơn." Tôi vội vàng đáp.

"Tôi còn phải quay lại làm việc, thật vui khi có thể phục vụ hai người lần nữa." Nói xong, Vivi cười đi khỏi.

"Tinh Tinh, anh điên à, nhìn thấy ai cũng nói em là vợ chưa cưới của anh."

"Em không muốn à, anh muốn nói cho tất cả mọi người đều biết."

"Anh là đồ điên."

"Đó cũng vì em mà ra."

"..."

Văn Thông vui sướng nhìn bộ dạng ghen họng trần trối của tôi, dứt khoát dùng đôi môi mềm mại của anh chặn miệng tôi, không cho tôi nói chuyện.

Nghe loa thông báo, máy bay sắp cất cánh, Văn Thông cài dây an toàn cho tôi, nắm chặt tay tôi. Khích lệ tôi:

"Đừng lo lắng, bảo bối, anh mãi mãi ở bên em."

Lời anh nói như Định Hải Thần Châm của Tôn Ngộ Không, củng cố lại Long Cung lung lay sắp đổ của tôi*. Tôi nắm chặt tay anh. Lấy năng lượng vô hạn từ anh.

*Ý muốn nói anh Thông trấn an tinh thần suy sụp của Văn Ý.

Thân máy bay rung mạnh, đây là lần đầu tiên trong nhiều năm tôi vẫn mở mắt khi máy bay cất cánh.

"Bảo bối, nhìn ngoài cửa sổ kia, rất đẹp."

Thử nhòm qua cửa sổ nhỏ, tôi nhìn thấy bầu trời rộng lớn bên ngoài, tâm trạng thông suốt sáng tỏ, tiếp thêm sức mạnh vô hạn làm thay đổi cảm giác sợ hãi trong lòng tôi.

Ba tiếng nhẹ nhàng trôi qua, không chút sợ hãi nào, tôi tưởng như đã hoàn toàn bước khỏi bóng ma đáng sợ kia, dưới sự dẫn dắt của Văn Thông, hoàn toàn thoát ra.

Chúng tôi về nhà Văn Thông trước, Văn Thông vội vã chống nạng vào phòng, tôi nghe thấy anh nói:

"Bảo bối, đợi anh một lát, anh đi tắm, thay đồ, chúng ta về nhà em."

"Còn phải thay đồ sao? Anh chăm vậy."

"Đi gặp cô chú, phải chỉnh tề một chút, hôm nay rất quan trọng với anh."

"Anh đi đi, đừng vội. Tay anh còn chưa khỏi hẳn đâu."

"Ừ."

Hôm nay lúc Văn Thông gặp ba mẹ tôi, ngồi trước bàn ăn cơm cũng rất khách sáo, làm ba tôi bực mình, không chịu nổi hỏi: "Văn Thông, cháu sao vậy, sao từ khi đến Bắc Kinh về, gặp cô chú, lại trở nên khách sáo thế? Cả bữa tối cháu chẳng nói gì cả."

Văn Thông vẫn rất lo lắng, ăn cơm xong, chúng tôi cùng ngồi chơi ở phòng khách, vừa ngồi xuống, tôi nghe thấy Văn Thông nói.

"Là như vậy, hôm nay cháu như thế là vì cháu rất lo lắng, không biết nói sao với cô chú." Thậm chí giọng Văn Thông còn run run. Buồn cười chết mất, xem ra anh vút hết bình tĩnh và tự nhiên đâu mất, bản lĩnh biến đi đâu rồi? Khó hiểu thật.

"Có gì khó nói, cháu đã là con rể đúng nghĩa của chú." Ba cười ha ha.

"Ngày mai cháu muốn đăng kí kết hôn với Văn Ý, mong chú đồng ý."

"Gặp vậy? Có chuyện gì à?" Ba cũng bắt đầu tò mò.

"Không có gì, chú đừng cười cháu, dạo này cháu có một mong ước lớn, là muốn lập tức kết hôn với Văn Ý, cháu biết yêu cầu như thế rất bất lịch sự, Văn Ý là con gái cưng của chú, sao có thể kết hôn chớp nhoáng cháu sẽ chuẩn bị tốt công việc còn lại của hôn lễ thật nhanh, dành cho bảo bối một hôn lễ lớn."

"Hơi gấp." Ba nhìn vẻ hồi hộp của Văn Thông, lại nhìn mẹ tôi.

"Bọn trẻ đã gấp thế thì cũng cho chúng nó mau kết hôn đi, vậy thì bọn họ có thể ăn ngủ với nhau mỗi ngày, phải không, Văn Thông?" Mẹ cũng học nói đùa.

Văn Thông nghe mẹ nói, cũng không xấu hổ, còn gật đầu thật mạnh.

"Được rồi, Văn Thông, nghe theo cháu. Dù sao con gái cưng của chú trước sau cũng là của cháu. Nhưng chú có một điều kiện, là trong hai ngày này, con bé phải ở đây với chú."

"Đương nhiên ạ, nói vậy, chú đồng ý?"

"Còn gọi là chú, con nên gọi là ba đi."

"Ba, cảm ơn ba." Văn Thông bất ngờ xoay người cầm tay ba, vì động tác của anh quá mạnh, nên hai chân bị nghiêng sang một bên, anh cũng không để ý.

"Còn mẹ nữa!" Mẹ góp vui.

"Vâng, còn cảm ơn mẹ đã thông cảm cho con."

"Tốt, chúng ta cứ quyết định như thế, thứ sáu đi đăng kí kết hôn trước, sau đó cả nhà chúng ta về ăn bữa cơm, thời gian gấp gáp, không cần Văn Trí quay về, đợi khi nào các con tổ chức hôn lễ thì mời bọn họ."

"Vâng, đều nghe ba." Văn Thông nhìn đồng hồ nói: "Muộn rồi, con xin phép về trước, ba mẹ nghỉ ngơi sớm đi."

Tôi nhìn anh chống nạng đứng lên, trong lòng cảm thấy cực kỳ hạnh phúc, thấy Văn Thông gọi ba mẹ vô cùng thuận miệng nha.

Tôi tiễn anh đến cửa, hôn tạm biệt anh, bỗng nghe anh nói: "Bảo bối, hôm nay anh rất mong em có thể trở thành bà xã của anh."

"Ngày đó sẽ mau đến."

"Ừ, em vào với ba mẹ đi, ngủ sớm một chút, ngủ ngon."

"Ngủ ngon. Tinh Tinh."

Nhìn anh chững nạng rời đi, có lẽ vì vui vẻ, hôm nay anh đi đường rất tốt.

Ngồi nói chuyện với ba mẹ một lát, nói họ biết cảm giác lúc tôi chung sống với Văn Thông, cực kì hạnh phúc và an toàn, ba mẹ nghe tôi nói vậy đều yên tâm, chúng tôi vào phòng của mỗi người nghỉ ngơi.

Đang rửa mặt trong phòng vệ sinh thì điện thoại đột ngột reo lên, tôi tưởng là Văn Thông vừa đi khỏi liền nghĩ, khoa trương thế sao?

"Alô, nhớ em nhanh thế?" Tôi vui vẻ nói.

"Em gái, là anh, anh họ."

Tại sao lại là điện thoại của anh họ, không có chuyện gì anh ấy sẽ không gọi cho tôi, tim tôi nhói lên.

EM LÀ ÁNH SÁNG CỦA ĐỜI ANH!

Du Nhàn Miêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 34

Tôi chạy nhanh từ trong phòng vệ sinh ra, vui vẻ nhấc điện thoại, lại nghe thấy giọng nói mà mình chẳng ngờ tới.

"Em gái, là anh họ đây."

"Sao lại là anh gọi điện, đúng là chuyện lạ nha."

"Các em có tốt không?" Anh họ hỏi.

"Tất cả đều tốt, bọn em ăn cơm ở nhà, Văn Thông đã nói xong với ba mẹ rồi, ngày mai bọn em sẽ đi đăng ký kết hôn, anh ấy vừa đi khỏi, em còn tưởng là anh ấy gọi điện cơ." Tôi vui vẻ kể mọi chuyện tối nay cho anh họ nghe.

"Em gái, có một chuyện anh cứ phân vân không biết có nên nói với em không. Hôm nay sau khi các em đi, nó vẫn làm anh trăn trở đến tận bây giờ."

"Chuyện gì vậy?" Nghe anh họ nói thế, không hiểu sao tim tôi lại trùng xuống.

"Thật sự không biết có nên nói với em không." Anh vẫn còn đang do dự.

"Trời ạ, anh mau nói đi, làm em sốt cả ruột." Tôi bắt đầu không kiên nhẫn.

"Được rồi, để anh nói cho em biết, anh nghĩ dù sao thì sớm muộn gì em cũng biết chuyện này."

"Mau nói đi."

"Em trách anh hai lần gặp Văn Thông lần nào cũng kỳ quái, đó là vì cậu ta dáng dấp rất giống cậu thanh niên tóc dài đã cứu em lúc chúng ta bị tai nạn máy bay vào 9 năm về trước, do cậu ta lớn lên rất đẹp trai, để lại ấn tượng khá sâu với chúng ta, có thể là em đi chơi thoải mái, không để ý mọi việc xung quanh. Với lại em chơi mệt quá, lên máy bay liền ngủ luôn."

"Có lẽ là lớn lên nên hơi giống nhau thôi? Chuyện đã lâu lắm rồi." Tôi nhỏ giọng hỏi nhưng bây giờ cảm thấy cả người như đang dẫm lên mây bay trên đỉnh núi, vì ban đầu sợ hãi nên chân không dám nhúc nhích.

"Mới đầu anh cũng nghĩ thế, nhưng khi ở Trường Thành, lúc em bị trượt chân rồi bọn anh nâng em lên, anh phát hiện trên tay Văn Thông cũng có nốt ruồi đúng chỗ giống như cậu thanh niên tóc dài. Khuôn mặt giống nhau, có thể sai, nhưng trên tay cậu ta còn có nốt ruồi giống thế, khi đó anh đã cực kỳ chắc chắn Văn Thông chính là cậu thanh niên tóc dài."

Trong đầu tôi nhanh chóng nhớ lại tất cả đặc điểm của Văn Thông, đúng rồi, trên tay trái của anh có một nốt ruồi, nhớ lại ngày hôm đó, lúc hai người đang nằm trên ghế salon của anh, anh thổ lộ tình cảm của mình với tôi, tôi thì nghịch tay trái anh, vì khi ở trên máy bay tôi cầm chặt tay anh, trên mu bàn tay có một nốt ruồi rất đậm, nốt ruồi này vốn không nhỏ, thêm tay anh trắng nõn nên càng rõ ràng.

"Em gái, em còn nghe anh nói không?" Vì anh họ không nghe thấy tôi nói lại cái gì.

"Em vẫn nghe, sao lúc ở Bắc Kinh anh không nói với em?" Tôi nói khẽ.

"Khi đó anh chỉ chắc chắn 85%, nhưng sau khi hai em đi rồi, anh trò chuyện với Alan về Văn Thông, nhờ anh ta mà biết được lúc hai anh em mình bị tai nạn trên không, Văn Thông cũng đi tham dự hôn lễ của anh họ cậu ta cùng ba mẹ, bị tai nạn ngoài ý muốn ở đâu đó, Văn Thông mất ba mẹ giống anh." Trong giọng nói của anh họ có cảm giác cực kỳ đau lòng.

"..."

Miệng tôi mở ra vài lần, nhưng không phát ra tiếng, cổ họng tôi như bị lèn thật chặt bằng một miếng gỗ, không thể thở.

"Em gái, em không sao chứ, xem ra anh thật sự không nên nói cho em biết." Anh họ ở bên kia điện thoại nóng lòng gọi.

"Em không sao." Giọng tôi run run. Tay cầm điện thoại cũng không ngừng run rẩy, ngay cả điện thoại cũng sắp không cầm nổi.

"Anh thật là, nói em biết chuyện này để làm gì, em gái, những cái đó đều là chuyện rất lâu trước kia rồi, cứ để cho nó qua đi."

"..."

"Hơn nữa, anh nghĩ Văn Thông cũng biết chuyện này, anh có thể nhìn thấy, cậu ta rất yêu em, em gái, hãy chung sống hạnh phúc cùng cậu ta đi."

"Em biết tình yêu của anh ấy..." Tại sao không nghĩ ra được cái gì để nói?

"Biết vậy thì tốt, anh nên nghe lời Tiểu Lâm, không nên nói những chuyện này với em, tất cả đều do anh không nhận được."

"Không, anh rất đúng khi nói cho em biết, đầu óc em đang loạn, em cúp máy trước, anh họ, hẹn gặp lại."

"Ừm, em gái, em nhất định phải khoẻ mạnh, anh sẽ tranh thủ thời gian về tham dự hôn lễ của các em."

Dù trong phòng tôi sáng rực, nhưng không biết tại sao bây giờ tôi lại cảm thấy như đang ở trong một hang động tối đen, không thể định hướng được mà hoảng hốt lo sợ, chẳng biết lúc nào tôi đã trượt từ trên giường xuống dưới đất, thân thờ dựa lưng vào giường, trong đầu như có một đồng bột nhào đặc sệt bết lại với nhau, ý thức không rõ ràng, khiến tôi cảm thấy đầu đau như muốn nổ tung.

Không biết qua bao lâu, tôi giơ tay sờ lên má, khô ráo, không có lấy một giọt nước mắt, tôi một người làm từ nước hôm nay lại khô cạn. Bỗng nhiên, tôi bật dậy, không được, chuyện như vậy tôi phải tự mình chứng thực, không thể nghe theo anh họ, vừa đi ra ngoài, chưa được vài bước, vì tôi không nghĩ ra nên dùng lí do gì để hỏi Văn Thông, nên lại quay về ngồi xuống cạnh bàn, Lương Văn Trí, trong đầu đột nhiên thoáng hiện lên cái tên này, nhìn đồng hồ, bây giờ là 11 rưỡi tối, ở New York là 11 rưỡi trưa, liền cầm điện thoại nhấn số của anh Văn Trí.

Gọi một lúc lâu mà không có ai trả lời, đúng là khi sốt ruột càng không được như ý.

Thật là vội muốn chết, tôi mở máy tính ra, chỉ có thể gửi email cho anh ấy thôi, nhưng viết thế nào bây giờ? Tôi ngồi ngây người trước máy tính.

"Anh Văn Trí thân ái.

Em nghĩ chắc anh sẽ rất ngạc nhiên khi nhận được email của em, có lẽ Văn Thông đã nói với anh rồi, thứ sáu này chúng em sẽ đi đăng kí kết hôn, em cũng sắp thành vợ của Văn Thông, nhưng từ trước đến nay em vẫn thắc mắc, lại không dám hỏi Văn Thông, bởi vì em sợ chạm phải nỗi đau của mình.

Lâu nay em chưa bao giờ hỏi Văn Thông, vì sao chân anh ấy lại bị thương, em chỉ biết qua Rosa và Alan, là anh ấy gặp chuyện ngoài ý muốn, mong anh có thể nói cho em biết nguyên nhân anh ấy bị thương, giúp em càng hiểu và yêu anh ấy hơn.

Ngoài ra, anh có thể cho em xem tấm ảnh chụp Văn Thông thời còn trẻ không? Vì em luôn nuối tiếc khi không được thấy dáng vẻ lúc học đại học của anh ấy, mong anh có thể thoả mãn yêu cầu của em trước đêm trở thành vợ của Văn Thông. Cảm ơn. Văn Ý."

Gửi thư xong, tim tôi cũng bắt đầu treo trên mây, trôi nổi không yên.

Cứ chờ đợi trong đêm tối như vậy đúng là một loại hành hạ với tôi, loại đau đớn này cứ như gặm nhấm lục phủ ngũ tạng*, làm cho tôi cảm thấy cả người đều đau đớn, hai mắt nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính. Tôi nín thở khi nhìn icon hộp thư nhấp nháy.

* Ngũ tạng: tâm, can, tỳ, phế, thận.

Lục phủ: đờm, vỵ, tiểu trường, đại trường, bàng quang, tam tiêu.

Nằm gục xuống bàn mà nhớ lại, cảm thấy trái tim của mình càng trở thêm nặng nề, tôi bắt đầu hiểu lí do tại sao lúc Văn Thông nhìn thấy anh họ, anh bỗng không yên lòng, gấp gáp muốn kết hôn với tôi, điều này cho thấy anh đã biết tôi là ai, nhưng anh lại vội vàng muốn kết hôn với tôi chứng tỏ anh thật sự yêu tôi, không muốn tôi bị tổn thương.

Tôi nên làm gì bây giờ? Không tìm được phương hướng nên đi.

Tiếng ‘tút tut’ kéo tôi từ trong suy nghĩ mênh mông mờ mịt trở lại, vừa mở mắt ra thì nhìn thấy ánh mắt trời rọi qua cửa sổ, tôi đã nằm trên bàn được một đêm.

Tiếng ‘tút tut’ nhắc nhở tôi có thư đến, tay cầm chuột của tôi thế nào cũng không dám mở nó ra. Tôi có thể cảm thấy mạch máu trên cổ mình đang đập thành thịch.

Cứ lưỡng lự như vậy tầm mười phút, tôi lấy hết dũng khí mở hộp thư ra.

Đúng là anh Văn Trí gửi một lá thư.

Văn Ý thân ái,

Thật ngại, lúc em gọi điện, anh đang họp, không nghe được, sau đó thấy đã quá muộn, sợ làm phiền em đang nghỉ ngơi nên không gọi lại.

Văn Thông đã nói chuyện của các em cho anh, bây giờ em ấy thực sự rất hạnh phúc, vì vậy, thân là anh trai anh muốn cảm ơn em rất nhiều, là em đã thay đổi Văn Thông, làm em ấy thực sự hạnh phúc.

Về phần chuyện em hỏi, lúc Văn Thông bị thương là tầm chín năm trước, khi đang cùng ba mẹ đi tham dự hôn lễ của anh họ thì bị tai nạn trên không, cột sống bị thương nặng. Lúc đó em ấy rất đau khổ, bao năm trôi qua, em ấy phải trải qua nhiều gian khổ mới có thể hồi phục được đến trạng thái như bây giờ.

Gửi cho em tấm ảnh của Văn Thông, cho em xem, không giống bây giờ chút nào.

Vì thời gian gấp gáp, anh không kịp về, đành chúc các em tân hôn vui vẻ.

Anh trai yêu quý của các em.

Văn Trí.

Đọc xong thư của Văn Trí tim tôi rơi thẳng từ trên mây xuống đất, nhưng tôi còn chút hi vọng, là tấm ảnh Văn Trí gửi nhưng tôi chưa mở ra.

Từng tấm ảnh hiện lên trên màn hình máy tính của tôi.

Một bé trai xinh xắn như búp bê, một thiếu niên cực cool, cuối cùng là một cậu thanh niên tóc dài vẻ mặt ngượng ngùng hiện lên trước mắt tôi, trông người này sao quen đến thế, đặc biệt anh ta còn mặc một chiếc áo sơ mi đỏ sẫm, không phải giống áo cậu thanh niên năm đó ngồi cạnh tôi sao.

Dòng lệ đã khô cạn như nước lũ trào ra, ào ào như thủy triều dâng, khiến tôi không nhìn rõ phía trước, nước mắt này cũng hoàn toàn phá vỡ tấm bảo vệ của tôi, bao phủ thế giới của tôi.

EM LÀ ÁNH SÁNG CỦA ĐỜI ANH!

Du Nhân Miêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 35

Khi tôi biết Văn Thông là cậu thanh niên tóc dài đã cứu mình năm đó, vì sao không cảm thấy vui vẻ? Mà lại có cảm giác cực kỳ sợ hãi, vì bây giờ tôi không biết nên dùng thái độ như thế nào đối mặt với tình yêu của Văn Thông dành cho tôi.

Nằm chết lạng trên giường, nhìn thẳng lên trần nhà, tất cả ký ức lúc tôi chung sống với Văn Thông lần lượt hiện lên trước mắt tôi như một bộ phim.

Từ 'lần đầu tiên' chúng tôi gặp nhau trên máy bay, đến khi nhìn thấy anh chuyển từ ghế ngồi sang xe lăn, khiến tim tôi lần đầu cảm nhận được cảm giác đau nhói như kim châm, cảnh kia làm tôi trách ông trời sao bất công đến thế, làm người đẹp trai như vậy mất đi khả năng đi lại.

Rồi đến nhà hàng Trung Hoàn, chúng tôi vô tình gặp nhau, dáng vẻ chững nạng đi lại khó khăn kia cũng khắc sâu vào tâm trí tôi.

Trong lúc tôi nhớ lại, dường như luôn có cảnh Văn Thông vì chân mình mà xin lỗi tôi, bây giờ nhớ lại dáng vẻ anh xin lỗi, như dùng dao đâm vào tôi, châm chọc biết bao, là ai khiến anh biến thành thế này, là tôi, dù cho tôi không cố ý, nhưng tôi cũng không thoát khỏi trách nhiệm.

Tôi từng nghe anh họ nói, sau đó cũng nghe những người cứu trợ nói, máy bay vừa cất cánh không được bao lâu thì xảy ra sự cố, máy bay bắt đầu

rung lắc dữ dội, tiếp đó đâm thẳng xuống một đầm nước, lúc rơi xuống, máy bay gãy thành hai phần, anh họ và Văn Thông ở cùng một chỗ với tôi.

Chỗ gãy kia, là chỗ gần nơi tôi và Văn Thông ngồi, khi ấy tôi căng thẳng đến nỗi không nhớ gì cả, chỉ nhớ anh chàng ngồi cạnh tôi luôn ra sức ôm tôi vào lòng, sau đó không biết tại sao lại bị chìm trong nước, mà tôi lại không biết bơi, vẫn là anh chàng kia kéo tôi lên một tấm ván nổi, anh ta luôn ở bên cạnh tôi, cầm tay tôi. Lúc đó tôi sợ đến ngu người, không nói được gì, khi chúng tôi được những người cứu trợ đưa đến bệnh viện gần đó, trong những người sống sót sau tai nạn đó, chắc hẳn tôi phải là người bị thương nặng nhất, nhưng chỉ bị trầy một chút, gần như không sao, khi ấy tất cả mọi người đều cho rằng đó là một kỳ tích.

Vì khi đó cô chú cũng gặp nạn, anh họ bị thương, tôi một bé gái 15 tuổi bị hoảng sợ gần như ngu người, nhưng tôi lại cố chấp muốn ở lại bệnh viện, trông chừng bên cạnh anh họ, bởi chỉ có nhìn thấy anh họ tôi mới có thể yên tâm, cứ ở nơi đất khách quê người một mình chờ ba mẹ đến đón.

Lúc ấy, vì có quá nhiều người bị thương, máu trong bệnh viện không đủ dùng, tôi nghe thấy trên loa trong bệnh viện đang rất cần nhóm máu giống tôi, tôi lập tức chạy đến chỗ y tá, bảo cô ấy hãy rút máu của tôi, đó là một người tầm bốn mươi tuổi, hơi béo, có đôi mắt màu xanh rất đẹp.

Nhìn qua, cô ấy nghi ngờ hỏi tôi mấy tuổi rồi, tôi nói dối là mình đã mười tám tuổi, nhưng hình như cô ấy không tin lời tôi, bảo tôi để lại họ tên của bản thân và ba mẹ, đúng lúc này có một y tá khác đi tới, cực kỳ vội vàng, vì người bệnh kia mất máu quá nhiều nên đang lâm vào tình trạng nguy hiểm.

Nhưng bây giờ ở đây chỉ có tôi cùng nhóm máu với anh ta, không còn cách nào khác, y tá béo kia bảo tôi nằm xuống, rút máu tôi, không biết rút bao nhiêu máu, sau đó cô ấy khăng khăng giữ tôi lại nghỉ ngơi trên giường. Đến tối ngày thứ ba, cha mẹ đã đến bên cạnh tôi.

Khi đó tình trạng của anh họ đã tương đối ổn định, cha tôi giải thích sơ dĩ lúc tai nạn trên không tôi còn lành lặn như vậy, là do có một người trẻ tuổi dùng thân thể bảo vệ tôi, nhưng bây giờ dù đã làm mọi cách nhưng chúng tôi vẫn không tìm được anh ta, cũng không biết tình trạng của anh thế nào.

Tôi biết ba ba luôn để chuyện này trong lòng, tới tận bây giờ vẫn không ngừng tìm kiếm chàng trai ấy, nếu không có anh ta, thì không biết tôi sẽ ra sao trong khi tôi còn là cục cưng của họ.

Điện thoại vang lên tiếng ‘tít tít’ báo có tin nhắn, tôi cứng nhắc cầm điện thoại lên, mở hộp thư ra liền thấy tên Văn Thông, lập tức cả người như bị điện giật, điện thoại rơi xuống giường, tôi ngây người nhìn chăm chăm vào điện thoại, trong lòng như có sóng to gió lớn, bây giờ tôi hoàn toàn không biết nên làm thế nào với chuyện đột ngột xảy ra này.

Lúc này tôi chỉ muốn tìm một cái lỗ để chui xuống, cắt đứt mọi liên lạc với bên ngoài, nhưng sao tôi có thể cam lòng từ bỏ Văn Thông, anh là một bộ phận rất quan trọng trong cuộc đời tôi, nghĩ vậy tôi lập tức cầm điện thoại lên xem.

"Bảo bối, hôm nay em không cần đến công ty đâu, nghỉ ngơi thật tốt ở nhà đi, anh làm việc xong sẽ mau chóng về nhà. Nhớ em. Văn Thông."

Nước mắt tôi lại tuôn trào, lăn dài trên má.

Sau khi đọc tin nhắn của anh, tôi không thể nghĩ được cái gì, chỉ có duy nhất một mong muốn là muốn đi gặp anh, lập tức bay đến bên cạnh anh.

Dùng tốc độ cực nhanh đi tới phòng làm việc của mình, tôi không vào phòng làm việc của anh, chỉ ngồi ở ngoài nhìn anh, hình như hôm nay tâm trạng của Văn Thông cực kỳ tốt, mặc một bộ đồ vest màu xanh biển đậm, vì vừa đến, anh còn chưa kịp cởi áo ra thì đã có khách chờ trong phòng.

Mắt tôi không thể rời khỏi bóng hình Văn Thông, luôn nhìn theo anh, mà anh không để ý bên ngoài, anh niềm nở gật đầu chào khách, dồn sức nặng sang một bên, đưa tay phải ra bắt tay với anh ta, sau đó bọn họ cùng ngồi trên ghế salon.

Trước kia tôi nhìn mọi hành động của Văn Thông, trừ ban đầu còn cảm thấy hơi tiếc nuối cho anh thì không có cảm giác khác, nhưng hôm nay nhìn thấy anh đứng chống nạng, cách anh điều chỉnh tư thế bắt tay với người khác, tôi lại vô cùng đau lòng, khiến hô hấp của tôi có phần khó khăn, làm tôi khó chịu úp mặt xuống bàn bình ổn lại nỗi đau của mình, cũng để khiến người khác không nhìn thấy nước mắt của tôi.

"Văn Ý, sao em lại ở đây?" Có người chạm vào tôi, vừa nghe giọng nói êm tai này đã biết là Văn Thông.

Ngẩng đầu lên phía trước, tôi lau nước mắt lên tay áo, không nhìn anh mà nói: "Em nhớ anh quá."

"Vào phòng anh đi." Nói xong Văn Thông chống nạng đi vào phòng làm việc trước.

Tôi gắng sức đứng dậy, đi đằng sau anh nhưng lại không dám nhìn anh.

Có lẽ Văn Thông bận làm việc, cũng có thể là do quá vui, bởi tôi nhìn trộm anh, nhìn thấy ánh mặt trời trên gương mặt anh, nhưng anh không chú ý tới sự thay đổi của tôi, một lúc sau anh mới phát hiện:

"Bảo bối, sao em lại đứng đó, đến ngồi trước mặt anh đi, anh sẽ đọc nhanh mấy tài liệu này, vì từ ngày mai trở đi, anh sẽ không đến đây một thời gian." Văn Thông đưa mắt nhìn tôi, sau đấy lại cúi đầu viết cái gì đó.

"Anh cứ làm đi, em còn muốn ra ngoài sắp xếp lại chỗ này một chút."

"Em chờ chút, bảo bối, hôm nay thật xin lỗi, vì không biết em sẽ tới, buổi trưa anh có hẹn ăn cơm cùng khách hàng, không thể ăn với em."

"Không sao, anh bận mà."

"Em không nhận được tin nhắn của anh à?"

"Em nhận được, chỉ là muốn đến thăm anh một chút." Tôi nói nhỏ.

"Đến đây với anh nào, để anh hôn em."

"Đây là phòng làm việc." Dù tôi nói vậy, nhưng vẫn đi tới bên cạnh anh.

Văn Thông đưa tay đẩy bàn làm việc, chiếc ghế xoay qua, lại giơ tay ôm lấy tôi, cho tôi ngồi trên đùi anh, mọi khi tôi sẽ nhẹ nhàng ngồi xuống đùi anh, đôi lúc còn nhúc nhích, nhưng hôm nay, cả người tôi đều căng thẳng, ngồi trên đùi không dám cử động chút nào sợ anh phát hiện ra sự khác thường của mình, nên vội vàng gục lên vai anh, ngửi mùi hương đặc biệt trên người anh, để bản thân chìm đắm trong khoảnh khắc yên tĩnh gần gũi.

"Bảo bối, đừng nằm lên vai anh, cho anh hôn em một cái." Văn Thông vỗ nhẹ lên lưng tôi.

Tôi ngẩng đầu từ vai anh lên, lập tức chạm môi vào môi anh, như vậy thì anh sẽ không nhìn thấy mặt tôi, vì bây giờ chắc chắn mắt tôi đang sưng húp.

Chúng tôi cứ thế mà hôn nhau nồng cháy trong phòng làm việc của anh, lần này có thể nói là lần tôi nhiệt tình nhất, len lỏi từng góc ngách trong miệng anh, hút lấy nước bọt của anh, tuy Văn Thông đang đáp lại tôi, nhưng anh vẫn phát hiện tôi khác hẳn bình thường, khi tình cảm nóng bỏng

qua đi, Văn Thông khẽ đẩy tôi về phía sau, vừa nhìn đến mặt tôi, tôi thấy anh lộ ra vẻ mặt giật mình.

"Bảo bối, em sao vậy, mắt sưng húp lên rồi? Em khóc hả?"

"Không đâu, chắc là tối qua chuyện trò với mẹ, cảm thấy sắp đến lúc mình rời khỏi nhà, lòng hơi xúc động, cũng có thể là do em uống quá nhiều nước trước khi đi ngủ."

"Vậy sao? Sưng to như này." Văn Thông dùng tay nhẹ xoa lên mắt tôi.

"Không sao, lát nữa sẽ hết."

Vừa lúc Văn Thông xem đồng hồ, hơi khó xử nói: "Bảo bối, anh phải đi rồi, đã sắp đến giờ hẹn."

"Ừm, anh đi đi, lát nữa em về nhà trước, hôm nay em muốn ở bên cạnh mẹ nhiều hơn, buổi tối sẽ không qua chỗ anh."

Văn Thông lại ôm tôi vào lòng, nhìn tôi một lúc lâu, lưu luyến không muốn buông, nói: "Thật sự muốn mỗi ngày đều như này, ở cùng em."

"..." Trong lòng xúc động, nhưng lại có cảm giác, anh đang dần đứng lên bằng đùi.

Văn Thông đưa tay xoa nhẹ eo, còn làm động tác duỗi eo, nhìn anh như vậy, lòng tôi quặn đau, lại có cảm giác không thở nổi, hít sâu một hơi nói: "Sao thế, eo anh không thoải mái à?"

"Không sao, có lẽ do hôm nay trời hơi lạnh, đừng lo." Nói xong Văn Thông liền lấy cái nạng, từ từ chống mình lên, cúi đầu thấy mình đã đứng vững, thì nói với tôi: "Bảo bối, em về nhà sớm đi, tối anh về sẽ gọi cho em."

"Vâng."

"Anh đi đây."

Nhìn dáng vẻ Văn Thông chống nạng đi ra ngoài, hình như hôm nay anh không được khoẻ, bước đi có vẻ cứng nhắc, nước mắt rơi xuống. Nhìn anh đi lại khó khăn như vậy, mỗi bước đi, như dùng dao đâm vào tim tôi, đâm đến chảy máu.

Sau khi anh đi, tôi đi một vòng quanh phòng làm việc của anh, còn ngồi lên ghế làm việc của anh một lát, cảm giác thật giống như ngồi trong lòng anh, khiến tôi lưu luyến không rời. Tiện tay cầm tấm hình chụp tôi đặt trên bàn anh lên, đó là lần leo núi khi chúng tôi yêu nhau. Trên đầu còn có kính râm Văn Thông tặng tôi.

Ngồi xe đến căn nhà cũ trên núi, tôi bảo lái xe dừng trước cửa nhà Văn Thông, Văn Thông đã đưa cho tôi một chùm chìa khoá nhà anh, tôi mở cửa bước vào.

Tới phòng khách, mắt tôi sáng lên, nhìn phòng khách Văn Thông đã cho người trang hoàng lại, rất giống phong cách tôi thích, đằng trước ghế sofa là một con khỉ Monchhichi siêu to đang ngồi mút tay cực kỳ đáng yêu, tôi không nhịn được bước đến ôm nó lên hôn một cái, hình như Văn Thông từng ôm con khỉ này, vì tôi ngửi được mùi hương của anh trên đó, khiến tôi không cam lòng buông nó ra.

Nhưng tôi còn muốn nhìn qua nơi này nữa, tôi thả con khỉ xuống, đi tới phòng Văn Thông, ha ha, cũng có màu hồng đào tôi thích, trên chiếc giường đơn vàng nhạt có thêm hai cái gối màu hồng đào, tôi nằm xuống giường, dường như còn mềm mại hơn trước nữa, rất thoải mái.

Nằm trên giường nhắm mắt lại tưởng tượng ra cảnh mình và Văn Thông ôm nhau, nước mắt dần chảy từ khoé mắt. Từ trên giường, đi vào phòng để đồ của Văn Thông, anh để trống một bên tường, chắc là giữ lại để tôi treo quần áo, tôi đưa tay vuốt vuốt quần áo của Văn Thông.

Tất cả quần áo của anh đều được phối hợp rất đẹp, đồ veston, áo sơmi, áo T-shirt và quần ở nhà, tất cả đều hợp nhau đến vậy, cuối cùng tôi lại thấy thứ khiến tôi đau lòng, nạng của Văn Thông, vì có lúc anh muốn dùng nạng hợp với quần áo, nó khiến tôi vội vàng rời khỏi đó.

Từ phòng vệ sinh đến phòng thể hình, bể bơi, phòng bếp, khắp nơi chỗ nào cũng có bóng dáng của tôi và Văn Thông, nhưng bây giờ tôi không thể thoát khỏi cảm giác tội lỗi, dù không phải là tôi cố ý, nhưng thực sự vì tôi mà một con người hoàn mỹ đã bị tổn thương không thể lành lại.

Khí Monchhichi ngồi mút tay

EM LÀ ÁNH SÁNG CỦA ĐỜI ANH!

Du Nhàn Miêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 36

Tôi đứng trong phòng khách nhà Văn Thông, cuối cùng nhìn lại chung quanh một lần nữa, rất muốn nhớ hết toàn bộ hình ảnh này vào trong đầu của tôi, cuối cùng tôi ôm lấy Monch-hichi, vừa mới đi ra đột nhiên lại nhớ phải để lại tờ giấy cho Văn Thông, nói cho anh biết tôi đã tới đây.

Thân ái:

Em ôm Mon-cchichi đi trước, đến lúc đó em sẽ để nó đi cùng với anh và em.

Yêu anh. Khi con.

Ôm con khi thật to, khóa cửa nhà Văn Thông cẩn thận, sau đó tôi đi chậm chậm về nhà với tâm trạng cứ như rơi xuống đáy cốc, con đường này tôi và Văn Thông cùng nhau đi qua vô số lần, nhưng lần này tôi lại muốn đi một mình, mặc dù trong mắt tràn đầy nước mắt.

Lúc về tới nhà đã là gần tối, cha mẹ đều ở nhà, bọn họ đang bàn bạc có nên mời nhiều bạn bè tham gia bữa tiệc nhỏ ngày mai hay không nhưng mỗi người mỗi ý, tôi lặng lẽ đi tới trước mặt bọn họ, không biết nên nói như thế nào cho bọn họ hiểu được tâm tình phức tạp bây giờ của mình, chỉ ngồi xuống lẳng lẳng nghe, cuối cùng tôi nói: "Cha mẹ, con không muốn mời bạn bè đâu."

Ánh mắt của cha mẹ khó hiểu nhìn tôi.

"Tại sao vậy bảo bối, kết hôn là chuyện lớn của đời người, con không thích nhận được lời chúc phúc của mọi người sao?"

"Ban đầu chúng con chỉ muốn đi đăng ký rồi ăn một bữa cơm gia đình là được rồi, hôn lễ đợi sau này hãy nói." Tôi hoảng hốt nói.

"Mẹ, có thể ăn cơm chưa? Con muốn ăn cơm sớm một chút rồi đi nghỉ sớm, được không mẹ?"

"Tất nhiên là được chứ, hôm nay nhìn con hình như rất mệt mỏi, có chỗ nào khó chịu không." Mẹ tôi quan tâm nói.

"Con không sao, con cảm thấy rất khó chịu khi phải xa cha mẹ."

"Bảo bối, không cần khó chịu, con gái lớn rồi sẽ phải có một ngày như thế, hưởng chi con và Văn Thông kết hôn, không phải nơi ở cùng gần nhà cha mẹ sao? Chúng ta lúc nào cũng có thể gặp nhau mà."

Tôi im lặng gật đầu một cái.

Sau khi ăn cơm tối xong, tôi trở về phòng, ngồi trước bàn đọc sách, ngửa đầu nhìn bầu trời ngoài cửa sổ, hôm nay bầu trời rất nhiều mây, không có một ngôi sao nào, thời tiết này lại để tôi nhớ tới Văn Thông, hôm nay chắc anh không dễ dàng vượt qua, nghĩ thật lâu, tôi cầm di động lên nhắn tin cho anh.

"Về nhà chưa?" Tôi nhắn gửi tin đi.

Chưa tới hai phút liền nhận được tin nhắn của Văn Thông.

"Bảo bối, anh còn đang họp ở công ty. Em ăn cơm chưa?"

"Ăn rồi, thời tiết không tốt, thất lưng của anh nhất định rất khó chịu, về nhà nghỉ ngơi sớm đi."

"Được, nghe lời em."

"Hôm nay em qua nhà anh, em ôm con Monch-hichi về, hôm nay em muốn ngủ sớm, sẽ không gọi cho anh."

"Được, vậy ngủ đi. Yêu em."

"Em cũng yêu anh, rất yêu rất yêu."

Kết thúc cuộc nói chuyện, vốn không buồn ngủ, mở máy tính ra, tôi đặt Wall-pa-per thành tấm hình của Văn Thông để tóc dài, vẫn ngồi ở trước bàn nhìn anh, không muốn dời mắt đi. Nhưng trong đầu của tôi đột nhiên hiện ra một cảnh trên đường, Văn Thông chống nạng, bước đi rất khó khăn, có lúc còn vì mặt đất không được bằng phẳng mà thiếu chút nữa ngã xuống, hình ảnh này vừa hiện ra, tôi liền có cảm giác nghẹt thở, trong lòng giống như có một tảng đá lớn đang đè nặng vậy, ép tới tim của tôi không thể đập như bình thường. Tôi như vậy sao có thể đối mặt Văn Thông đây? Có kết hôn tôi cũng sẽ không mang đến hạnh phúc cho Văn Thông, tôi nên làm sao bây giờ?

Không được, cứ thế này là ngày mai tôi không thể đi đăng ký với Văn Thông, nhưng tôi nói sao với anh đây? Còn có cha mẹ? Tôi trầm ngâm suy nghĩ nên làm sao có thể tránh được ngày mai, đầu tiên tôi phải tránh né mỗi một người bọn họ.

Cuối cùng tôi giống như lấy hết dũng khí, lấy giấy và bút trong ngăn kéo ra. Đầu tiên viết cho cha mẹ.

"Cha mẹ kính yêu,

Con gái chân thành xin hai người có thể tha thứ cho việc làm không chịu trách nhiệm này của con, bây giờ con thật sự không biết nên đi đâu, cũng chưa nghĩ kỹ, thật sự không biết nên nói sao với hai người rằng con đang rất hoang mang, khuya ngày hôm trước, con biết được chuyện của

Văn Thông trong tai nạn máy lần đó từ anh họ, là anh tóc dài lấy thân mình bảo vệ con, chuyện này con cũng đã chứng thật với anh Văn Trí, theo lẽ thường, khi biết những chuyện này, con hẳn là vô cùng vui vẻ mới phải, sống vui vẻ và tình cảm với Văn Thông, nhưng con không có những cảm giác này, mà con lại càng áy náy hơn, mặc dù không phải con gái cố ý, nhưng thật sự lại tạo thành tổn thương không thể bù đắp cho Văn Thông, anh ấy ưu tú như vậy, nhưng bởi vì con khiến hai chân của anh ấy không thể đi lại bình thường, anh ấy bước đi khó khăn như thế khiến anh ấy không thể đi nhiều nơi, hơn nữa lần đó bị thương làm anh ấy mất đi bạn gái đầu tiên, cô ấy xinh đẹp, ưu tú, bọn họ xứng đôi hơn con và Văn Thông. Xảy ra tất cả những chuyện này khiến con gái không có phương hướng cũng không có cách nào đối mặt với anh ấy. Làm sao bây giờ? Bây giờ con không thể kết hôn với anh ấy, như vậy thật không công bằng với anh ấy. Có thể con cần thời gian thích ứng, xin hai người tha thứ cho việc làm hôm nay của con.

Con chỉ đi ra ngoài một thời gian, sẽ không có nguy hiểm, con sẽ liên lạc với hai người.

Văn Ý cầu xin tha thứ."

Nhìn tờ giấy viết cho cha mẹ, rồi lấy một tờ giấy khác ra viết cho Văn Thông – người tôi yêu.

"Văn Thông, người em yêu nhất:

Lúc anh xem lá thư này, xin anh nhất định phải tha thứ cho việc làm của em. Bây giờ em đã biết tại sao lúc gặp anh ở trên máy bay mình lại có cảm giác thân thiết dữ dội như vậy, đó là ông trời sắp xếp để em gặp được anh, cũng không có cách nào quên được anh, sau này chúng ta yêu nhau để em cảm nhận được tình yêu ngọt ngào, anh là người duy nhất mà em yêu cả đời này, em có thể khẳng định nói cho anh biết bởi vì anh là thần tượng của em, em đuổi theo anh, nhưng khi biết anh là người đã cứu em mà gia đình

em đã tìm kiếm nhiều năm nay, em rất kinh ngạc, vui sướng bị cảm giác áy náy bao phủ, anh là một ngôi sao hoàn mỹ, nhưng bởi vì em không có cách nào bù đắp lại tổn thương, mà chuyện này khiến em không có cách nào đối mặt, mỗi khi em thấy anh đi lại khó khăn, lòng em đau đớn giống như dao cắt, làm sao bây giờ? Bây giờ em không có phương hướng.

Lần nữa xin anh tha thứ cho em đã bỏ dở giữa chừng, thật sự không muốn tổn thương anh, nhưng em biết việc làm của mình gây ra tổn thương. Làm sao bây giờ? Em thật sự không biết nên nói gì với anh để bù lại những sai lầm của em.

Xin anh yên tâm, không cần lo lắng cho an toàn của em, dưới sự che chở của anh em đã trưởng thành, em chỉ cần chút thời gian. Xin cho em một chút thời gian.

Yêu anh, Văn Ý."

Bỏ hai lá thư này vào bì thư rồi viết tên lên, để ở trên bàn của tôi. Nhìn đồng hồ treo trên tường, đã là rạng sáng, tôi cũng không thu đồ gì chỉ lấy đồng hồ báo thức, quần áo và ôm con Monch-hichi có mùi của Văn Thông trên giường, ngửi mùi vị quen thuộc khiến tôi say mê trong nhất thời.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, rốt cuộc cũng tới năm giờ sáng, tôi lấy di động gọi xe taxi, chỉ lấy túi xách của tôi, ôm con khi to lặng lẽ xuống lầu đi ra khỏi nhà.

Tôi ngồi trên xe taxi đi tới Đại Đàm*, gia đình tôi có một khu nhà ở đây, bởi vì cách nội ô thành phố hơi xa nên thỉnh thoảng chúng tôi sẽ tới đó vào cuối tuần để thay đổi hoàn cảnh. Ngày hôm qua lúc mẹ không chú ý tôi đã cầm chìa khóa này. Thật ra tôi cũng không nghĩ được sau đó đi đâu, bây giờ tôi chỉ nghĩ là tránh ngày hôm nay.

(Là một cảng đào ở phía Đông vùng ngoại ô Hồng Kong, thuộc khu hành chính phía Nam)

Tôi thật sự không dám nghĩ tới sau khi tôi đi rồi, hôm nay sẽ xảy ra chuyện gì, nếu đã đi rồi liền mặc cho số phận đi.

Hôm nay tôi giống như sống trong địa ngục, một mình đi tới đi lui trong nhà, việc duy nhất khiến tôi có thể bình tĩnh một lát là ngồi trên ghế sofa ôm con Monch-hichi, lúc tôi ra khỏi nhà liền tắt di động, bây giờ di động đang ở trên bàn trước ghế sofa, nó giống như một quả bom nhỏ, tôi vốn không dám đụng vào nó. Bởi vì tôi có thể tưởng tượng ra có rất nhiều cuộc gọi nhờ.

Thật sự quá khó chịu, tôi liếc nhìn túi xách, rốt cuộc cũng tìm được thứ tôi muốn, có thể giúp tôi ngủ yên, vội vàng đổ ra hai viên, thả vào trong miệng trực tiếp nuốt vào. Ôm con khi cuộn tròn người ở trên ghế sofa.

Lúc tôi tỉnh dậy hẳn là đã khuya, bởi vì trong phòng tối đen như mực, tôi sờ soạng tìm công tắc, mở đèn, nhìn đồng hồ đeo tay đã tám rưỡi tối rồi.

Do dự hồi lâu, tôi dùng điện thoại trong nhà bấm gọi về nhà, điện thoại tút hai tiếng đã có người nhận, nhưng tôi không lên tiếng.

"Là Văn Ý sao?" Giọng nói của mẹ.

Im lặng một lát, tôi rụt rè trả lời: "Dạ, chính là con."

"Bảo bối, rốt cuộc con ở đâu vậy, cha em rất lo lắng cho con."

"Con ở Đại Đàm." Nghe giọng nói lo lắng của mẹ, tôi không nhịn được mà khóc lên.

"Bảo bối, con cứ ở đó, mẹ và cha con lập tức tới đó."

"Dạ." Để điện thoại xuống, tôi ngồi chờ trên ghế sofa.

EM LÀ ÁNH SÁNG CỦA ĐỜI ANH!

Du Nhàn Miêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 37

Ngồi ngơ ngác trên ghế sofa, nghĩ đến những chuyện xảy ra sáng nay, nếu Văn Thông phát hiện ra tôi không còn ở đó, thì anh sẽ như thế nào đây, tôi bỏ đi sẽ mang đến cho anh tổn thương thế nào đây? Trước mắt chợt hiện ra dáng vẻ của Văn Thông, một hồi thì mỉm cười, một hồi thì dáng vẻ lo lắng, tôi có thể nhìn thấy bóng lưng cô đơn của anh.

Càng nghĩ tôi lại càng khẩn trương, sợ hãi, hai tay của tôi dùng sức ôm đầu, nhắm hai mắt thật chặt, cố gắng khiến mình không nghĩ gì nữa. Nhưng lòng của tôi đang trở nên nặng nề, trong đầu không ngừng xoay vòng, có phải tôi tự tay bóp chết tình yêu đầu tiên và cũng là duy nhất của mình không đây?

Lúc tôi đang tuyệt vọng nghe thấy tiếng mở cửa, tôi liền đứng bật lên chạy ra cửa, vừa lúc nhìn thấy cha mẹ, vẻ mặt của cha rất nghiêm túc, mà vẻ mặt của mẹ lo lắng. Mẹ nhìn thấy dáng vẻ của tôi, vô cùng giật mình, chắc hẳn bây giờ dáng vẻ của tôi nhất định rất khó coi, giống như gặp quỷ. Mẹ nhanh chóng ôm lấy tôi, quan tâm hỏi: "Bảo bối, sao con lại trở thành bộ dáng này vậy?"

Nhìn thấy cha mẹ của mình, tôi không nói nên lời, chỉ biết là nước mắt của tôi không ngừng chảy ra, làm sao cũng lau không hết.

"Bảo bối, mau vào bên trong ngồi, cha nó, ông cũng đừng đứng ở cửa." Mẹ kéo chúng tôi tới ghế sofa.

Tôi ngoan ngoãn ngồi đối diện bọn họ, từ lúc gặp lại tôi cha vẫn không nói gì, vẻ mặt đều là nghiêm túc, nhưng lúc mẹ gọi, tôi nhìn thấy được một chút quan tâm.

Yên lặng một hồi, cuối cùng cha cũng mở miệng nói: "Văn Ý, cha đã xem thư con để lại, bây giờ cha muốn hỏi một câu con rốt cuộc có yêu Văn Thông không?"

"Yêu, con thật sự yêu anh ấy, hơn nữa rất yêu." Tôi vội vàng nói.

"Vậy tại sao con làm như vậy chứ? Cha không hiểu." Cha nghiêm túc nói.

"Bởi vì bây giờ con nhìn Văn Thông liền nghĩ tới dáng vẻ bây giờ của anh ấy là do con tạo thành, con cảm thấy rất khó chịu và cũng không hít thở nổi, bây giờ con thật sự rất sợ khi gặp anh ấy."

"Nhưng con có nghĩ tới hay không, hôm nay con làm như vậy sẽ mang đến cho Văn Thông chao nhiêu tổn thương đây? Bảo bối."

"."

"Con gái, hôm nay con làm như vậy thật sự quá ích kỷ, nếu con nhìn thấy vẻ mặt của Văn Thông lúc đó, cha cam đoan con nhất định sẽ hối hận." Trên vẻ mặt nghiêm túc của cha có thêm sự áy náy.

Nghe cha nói như vậy, lòng của tôi đau đớn dữ dội giống như bị đâm một dao.

"Đúng vậy, bảo bối, hôm nay mẹ mới biết Văn Thông yêu con nhiều như vậy, mẹ nhìn thấy mà cũng đau lòng khổ sở, một đứa nhỏ thật tốt, con gái, con thật sự làm quá đáng." Mẹ cũng ở một bên nghiêm túc nói.

Lòng của tôi đau đớn dữ dội lần nữa.

"Hôm nay có phải anh ấy rất tức giận không?" Giọng nói của tôi giống như muỗi kêu.

"Chúng ta không thấy nó tức giận, nhưng lại cảm nhận được sâu sắc sự đau lòng khổ sở của nó." Cha nhỏ giọng nói.

"Xin cha nói cho con biết tình huống hôm nay, có được không?" Giọng nói của tôi ngày càng nhỏ hơn.

"Bảo bối, mẹ thật sự không dám nói. Vết thương của Văn Thông rất nghiêm trọng." Nước mắt của mẹ chảy ra.

Tôi dùng sức chà xát hai tay, trong chốc lát liền đỏ lên.

"Cha nói cho con." Cha khẳng định nói.

Nghe cha nói vậy tôi liền nhìn thoáng qua cha, nhưng nhìn thấy ánh mắt nghiêm túc kia tôi lại vội vàng rũ mắt xuống giống như người bạn nhỏ làm chuyện sai, nhìn thẳng xuống sàn nhà.

"Tám giờ bốn mươi phút sáng nay, Văn Thông tới nhà chúng ta, con cũng không nhìn thấy nó có bao nhiêu đẹp trai, dù sao cha cũng đã thấy thật sự là một người rất đẹp trai. Nó mặc lễ phục màu đen, áo sơ mi trắng, đánh challtie, còn dùng đôi nạng màu đen, đứng trước mặt ai hai mắt cũng sẽ sáng lên." Tôi nhìn trộm thấy vẻ mặt ca ngạo của cha.

"Nhưng điều duy nhất khiến chúng ta lo lắng là sắc mặt của nó không tốt, vô cùng tái nhợt, chúng ta nhanh chóng để nó ngồi ghế sofa, nhưng nó kiên trì muốn ngồi ghế dựa, cuối cùng khó xử nói cho chúng ta biết, do thời tiết mà dẫn đến hông và chân của nó có chút vấn đề, sợ ngồi ghế mềm lát nữa không đứng dậy được." Cha nhận ly nước mẹ đưa tới, uống một hớp rồi nói tiếp.

"Lúc Văn Thông hỏi con, chúng ta vẫn cho là con vẫn đang sửa soạn ở trong phòng nên không có để ý, vẫn nói giỡn với nó là không nên quá nóng lòng chờ một lát nữa, cha nói với Văn Thông về chuyện hôn lễ của các con muốn làm như thế nào, không ý thức đã đến chín giờ rưỡi vẫn chưa thấy con đâu, chúng ta kêu vú Lâm đi gọi con, lập tức nghe thấy tiếng kêu sợ hãi của bà, vú Lâm nhanh chóng chạy xuống lầu, bà ấy nói cho cha mẹ biết con không ở trong phòng, chỗ nào cũng không tìm được con, đúng lúc này cha đã phát hiện sắc mặt của Văn Thông trở nên trắng bệch. Mà tay nó đang run rẩy cầm nặng." Cha tôi nói tới đây, trong giọng nói cũng mang theo kích động.

"Chồng, anh nghỉ một chút đi, để em nói tiếp." Mẹ quan tâm vỗ vai tôi.

"Lúc Văn Thông nghe được con không có ở đây, nó vô cùng khẩn trương, cũng không giữ được bình tĩnh như ngày thường, có thể nói là run rẩy chổng nặng, thật vất vả mới để mình đứng vững được. Lần đầu tiên mẹ cảm thấy chân của nó không dùng được lực. Nó vô cùng kích động yêu cầu lên phòng của con, dường như muốn tận mắt chứng thật. Nhưng mẹ thấy ngay cả đi cũng rất khó khăn, làm sao lên lầu hai nhà chúng ta, với lại cầu thang nhà chúng ta khá cao. Nhưng nó tỏ vẻ rất kiên quyết, hơn nữa còn an ủi cha mẹ rất nhiều lần, nói nó đi cầu thang này không có vấn đề. Nói xong nó liền chổng nặng đi tới cầu thang. Nhìn dáng vẻ đó của nó, cha mẹ ai khuyên cũng vô dụng."

"Nó đặt hai cây nặng vào một tay, một tay vịn vào lan can cầu thang, khó khăn nhấc một chân lên bậc, thấy vững rồi mới nhấc chân còn lại lên, mẹ nhìn thấy bộ dáng lên lầu đó của nó cũng phải kinh hồn bạt vía, mẹ liền kêu vú Lâm cầm giúp nó một cây nặng, đứng ở bên cạnh nhìn nó để phòng nó ngã xuống."

Mẹ uống hớp nước rồi tiếp tục nói.

"Lúc đầu nó còn có thể đi, có lẽ cánh tay và chân còn có chút sức, nhưng sau khi lên được mười bậc, nó bắt đầu thở hỗn hển, mẹ liền đi nhanh lên, nhìn thấy hai chân của nó đang run rẩy dữ dội, mẹ và vú Lâm ở bên cạnh đỡ nó đứng thẳng dậy nghỉ ngơi một chút. Đã vậy rồi mà nó vẫn nói cảm ơn với chúng ta, bảo bố, mẹ thật không biết nói sao với con, chỉ có thể nói với con Văn Thông thật sự là một người tốt, hơn nữa nó vô cùng yêu con, mẹ có thể cảm nhận được rõ ràng." Nói tới đây, mẹ bất đắc dĩ lắc đầu một cái.

Nghe cha mẹ nói vậy, tôi tự khiển trách việc làm ích kỷ này của mình. Nhưng nghe được bọn họ diễn tả sự khó khăn của Văn Thông, tôi lại rụt về.

"Văn Thông nghỉ ngơi chốc lát, lại kiên trì đi tiếp, lần này là dùng lực của hai tay, nhấc hai chân lên cùng một lúc, mẹ nghĩ nó đã không còn sức để nhấc chân, lúc còn sáu, bảy bậc thang, chân nó bị trượt ngã xuống, chắc chắn nó ngã không nhẹ, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, nhưng nó chẳng quan tâm, chống nạng cố gắng đứng lên, nhưng mấy lần cũng không đứng lên được, lúc này cha con cũng chạy tới, nhưng tuổi của cha mẹ đã khá lớn không thể đỡ được nó, Văn Thông ngồi thở hỗn hển ở trên cầu thang, trên mặt đều là mồ hôi, mẹ cũng không biết là do mệt hay là mồ hôi lạnh nữa. Lúc đó mẹ gấp đến mức đầu muốn choáng váng, Văn Thông xin mẹ gọi tài xế tới giúp nó."

Lúc này tôi chịu không nổi nữa, cảm thấy thân thể mình cũng run rẩy theo và bắt đầu ra mồ hôi lạnh.

"Khi chúng ta gọi tài xế đến, chúng ta nhìn thấy vẻ mặt của Văn Thông rất khổ sở, đã nghĩ đưa nó đến bệnh viện, nhưng nó kiên trì không chịu, nhất định phải lên phòng con. Việc này Văn Thông rất bướng bỉnh, ý đã định rồi ai cũng không thay đổi được. Cuối cùng Văn Thông được mấy người chúng ta đưa tới phòng con."

Tôi đứng lên, nhào vào trong lòng của mẹ khóc nức nở.

Mẹ ôm tôi, lấy tay vỗ nhẹ lưng của tôi, nói tiếp: "Chúng ta phát hiện lá thư con để lại ở trên bàn. Lúc cha con và mẹ biết Văn Thông chính là người thanh niên đã cứu con, cha mẹ thật sự rất vui, chúng ta tìm kiếm khổ cực như thế, làm sao cũng không tìm được, thật không ngờ người muốn tìm ở ngay bên cạnh."

"Lúc chúng ta đang cảm ơn Văn Thông, nó ngẩng đầu nhìn chúng ta, mẹ ngẩn người, trong đôi mắt của Văn Thông tràn ngập nước mắt. Nó nhỏ giọng xin chúng ta, có thể cho nó ở trong phòng con một lát hay không. Nhìn dáng vẻ khổ sở của nó, chúng tôi còn có thể nói gì đây? Sau đó đi ra ngoài, không nghĩ tới, nó ngẩn ngơ cả một ngày."

"Mẹ, con nên làm gì bây giờ?" Tôi khóc nói.

"Bây giờ mẹ cũng không biết, trước khi con gọi một lát, bởi vì Văn Thông ở trong phòng con vẫn không nhúc nhích, chúng ta rất lo lắng nên đi vào nhìn nó, thấy nó đang ngủ mê man trên bàn sách của con, đúng lúc gần tối anh con cũng về nhà, cuối cùng là anh con đỡ Văn Thông lên lưng tài xế của nó rồi công xuống lầu, chúng ta mời bác sĩ Lưu tới, vốn muốn đưa nó đi bệnh viện, nhưng Văn Thông nghe hai chữ bệnh viện thì tỏ vẻ nó không đi, cuối cùng chỉ có thể đưa nó về nhà, bác sĩ Lưu, anh con và vú Lâm đều ở nhà nó."

"Lúc Văn Thông tỉnh lại thấy mẹ và cha con đều ở đây, thì cứ kiên trì muốn chúng ta về nhà nghỉ ngơi, tuyệt đối đừng lo lắng nó, thật sự là một đứa bé chu đáo."

Lúc ba mẹ vừa về đến cửa nhà, điện thoại của con vang lên.

EM LÀ ÁNH SÁNG CỦA ĐỜI ANH!

Du Nhàn Miêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 38

Tôi nghe mẹ nói tình hình của Văn Thông vô cùng không tốt, bây giờ tôi không muốn nghĩ gì hết, chỉ muốn chạy về thật nhanh để gặp Văn Thông, vừa định mở miệng nói với mẹ nhưng chợt có một ý nghĩ lóe lên, hôm nay tôi khiến vết thương của anh nặng hơn, anh còn muốn gặp tôi không? Việc này lại khiến tôi do dự.

"Mẹ nói xem bây giờ con đi gặp anh ấy, anh ấy có bằng lòng gặp con không?" Tôi hỏi thăm dò.

"Mẹ cảm thấy con nên đi gặp nó, con gái, nhìn nó rất khổ sở, chúng ta bị nó ép phải về nghỉ ngơi, sau khi về đến nhà liền đến chỗ con, cũng chưa kịp liên lạc với bác sĩ Lưu, cũng không biết nó có bị thương không? Bây giờ mẹ vô cùng lo lắng." Mẹ nói tới đây liền có chút khẩn trương.

"Vậy chúng ta đi về nhanh đi, con cũng muốn đi gặp anh ấy cho dù anh ấy không muốn gặp con."

"Bảo bối, ba muốn nhắc nhở con, con phải nghĩ nên làm sao sống chung với Văn Thông, ba thật sự không hi vọng con tổn thương Văn Thông lần nữa, đứa bé này nhất định đã phải chịu rất nhiều khổ sở." Ba nghiêm túc nói với tôi.

"Dạ, con sẽ nghĩ thật kỹ."

"Chúng ta đi về nhanh đi, taxi đang chờ ở bên ngoài đấy. Tôi rất sốt ruột." Mẹ thúc giục chúng tôi.

Cứ như vậy, tôi kết thúc chuyến trốn nhà đi ngủ của mình, do tôi không thể chờ đợi được nữa mà muốn gặp Văn Thông.

Trên đường cùng ba mẹ về nhà, tôi ngồi giữa ba mẹ, trong ngực vẫn ôm con Monch-hichi, nhưng khi xe gần tới đỉnh núi, tôi lại ngày càng khẩn trương, trái tim đập thành thịch giống như sẽ đụng tới cổ họng của tôi, tôi nắm chặt tay của mẹ.

"Bảo bối, đừng quá khẩn trương, không thể trốn tránh hoài được, lúc nào cũng phải đối mặt." Mẹ vỗ vỗ tay của tôi.

Tôi im lặng gật đầu một cái.

Lúc xe của chúng tôi mới vừa dừng trước cửa nhà Văn Thông thì thấy bác sĩ Lưu và anh họ tôi đi ra. Chúng tôi liền vội vàng mở cửa đi xuống.

"Bác sĩ Lưu, Văn Thông có bị thương không?" Mẹ vội vàng đi tới hỏi.

"Xin bà Lâm yên tâm, tôi đã kiểm tra cho cậu ấy, thật may mắn chân của cậu ấy không bị thương nhưng thắt lưng của cậu ấy bị trật, hông của cậu ấy chịu trọng lượng quá nặng nên bây giờ rất đau, nhất định phải nằm trên giường nghỉ ngơi. Hơn nữa mấy ngày nay dường như cậu ấy cũng không nghỉ ngơi tốt, hôm nay lại chịu đả kích nghiêm trọng, bây giờ thân thể có chút yếu, tôi đã chăm cứu giảm đau cho cậu ấy, giờ cậu ấy có thể ngủ một giấc thật ngon." Bác sĩ Lưu kiên nhẫn nói.

"Đều là lỗi của tôi." Tôi nhỏ giọng nói.

"Joyce, anh khuyên em nên đi xem cậu ấy một chút đi, mới vừa rồi cậu ấy vẫn luôn gọi tên của em."

"Dạ. Em biết rồi." Trong giọng nói bây giờ của tôi không có do dự, mà là kiên định.

Tôi quay sang nói với anh họ tôi: "Anh đưa ba mẹ về nhà nghỉ ngơi một chút đi, hôm nay bọn họ đã quá mệt mỏi rồi."

"Được rồi, em họ, những chuyện này đều do anh suy nghĩ không chu đáo." Anh họ tôi hình như còn muốn nói gì đó, tôi nói tiếp để ngăn lại anh họ tôi: "Anh đừng nói, anh nói cho em biết là không có sai. Mọi người cũng về đi, lát nữa em cũng nói vú Lâm đi về."

"Em họ, một mình em có thể không? Bây giờ Văn Thông không thể động đây, nếu không thì lát nữa anh tới đây." Anh họ tôi quan tâm nói.

"Không cần, một mình em không có vấn đề. Yên tâm đi."

Tôi tiễn bọn họ về sau đó mới đi từ từ vào nhà Văn Thông, trong tay vẫn ôm con Monch-hichi.

Trong nhà vẫn giống như ngày hôm qua lúc tôi tới, chỉ là trên tường có thêm một chữ hỷ màu đỏ thật to. Tôi đùa giỡn Văn Thông là người nước ngoài vẫn thích tập tục Trung Quốc như vậy. Đây là anh dành thời gian để trang trí, ngày hôm qua lúc gửi tin nhắn cho anh cũng đã hơn mười giờ, lúc đó anh còn chưa về nhà. Xem ra tối ngày hôm qua anh hẳn là không ngủ.

Lúc tôi đang nhìn chung quanh phòng khách, vú Lâm đi từ phòng Văn Thông ra nhìn thấy tôi liền đi nhanh tới, kéo tay của tôi nói:

"Tiểu thư của tôi, cuối cùng cháu cũng đã trở về."

"Vú Lâm, hôm nay để vú chịu khổ rồi." Tôi ngượng ngùng nói.

"Văn Ý, hôm nay vú Lâm thật sự phải nói cháu, cháu là người mà vú hiểu rõ nhất, chưa bao giờ nặng lời với cháu, nhưng hôm nay cháu làm vậy vú Lâm có chút nhìn không được, cháu không nhìn thấy dáng vẻ khổ sở của ngài Lương đầu, thật sự làm cho vú đau lòng."

"Vú Lâm, hôm nay là cháu sai, ba mẹ cũng nói cháu rồi, bây giờ anh ấy sao rồi?"

"Cậu ấy mới vừa ngủ, nhưng dường như ngủ không sâu, thỉnh thoảng gọi tên cháu."

Nghe vú Lâm nói vậy, tôi hồi hận muốn giết mình, nhưng vẫn không tưởng tượng ra dáng vẻ hôm nay của Văn Thông, bởi vì anh vẫn luôn dịu dàng quan tâm tôi. Trong trí nhớ của tôi cũng không có dáng vẻ sốt ruột của anh với tôi, lần trước ở Bắc Kinh tôi uống rượu say, hình như anh hơi cứng rắn với tôi, nhưng vì tôi say nên đã không nhớ nữa rồi.

Tôi suy nghĩ mà đứng sững sờ ở đó.

"Văn Ý, cháu không có việc gì chớ, đừng hù dọa vú Lâm." Vú Lâm nhẹ nhàng đẩy tôi một cái.

Tôi thoát khỏi mạch suy nghĩ, vội vàng nói với vú Lâm: "Cháu không có chuyện gì, vú về nghỉ ngơi đi, ở đây có cháu là được rồi."

"Cháu thật sự có thể sao?"

"Dạ, vú yên tâm đi." Tôi vừa nói vừa tiễn vú Lâm.

Bây giờ chỉ còn lại một mình tôi đứng trong phòng khách, tâm tình hoảng sợ lại từ từ dâng lên, tôi thật sự rất sợ đi vào gặp anh, bởi vì tôi không dám nhìn anh rốt cuộc bị tôi hành hạ thành bộ dạng nào nữa.

Tôi đá dép, chân không đi tới trước cửa, như vậy sẽ không có tiếng động, tôi sợ anh biết mình ở đây, cứ đứng như vậy trước cửa phòng Văn Thông, tay phải vẫn ôm con khi to. Cửa phòng ngủ khép hờ.

"Bảo bối, em tính đứng ở đó cả một buổi tối sao?" Giọng nói suy yếu của Văn Thông từ bên trong truyền tới.

"....."

"Xin em vào đây được không? Bây giờ anh thật sự không dậy nổi."
Trong giọng nói tràn đầy ý cầu xin.

Sau khi nghe thấy giọng nói suy yếu mà dịu dàng của anh, mặt của tôi lại ướn, do nước mắt hối hận làm ướn.

Không thể dừng lại được, không thể tổn thương anh nữa, tôi lấy hết dũng khí, ôm con khi đi vào phòng Văn Thông.

Trong phòng không mở đèn nên rất tối, tôi đi từ từ tới giường, càng đến gần anh tôi lại càng khẩn trương, cảm giác tay của mình đang ôm con khi run rẩy. Cuối cùng tôi cũng đi tới trước mặt của anh, từ từ giường mắt lên nhìn người tôi yêu sâu đậm bị tôi làm tổn thương.

EM LÀ ÁNH SÁNG CỦA ĐỜI ANH!

Du Nhàn Miêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 39

Tôi đứng trước cửa phòng ngủ của Văn Thông, lúc đang do dự liền nghe được giọng nói suy yếu của Văn Thông từ trong phòng truyền ra, tôi lấy hết dũng khí ôm Monchhichi đi vào phòng.

Ở trong phòng mờ tối, tôi có thể nhìn thấy Văn Thông nằm trên giường, nhưng không thấy rõ mặt của anh, chân trần nhẹ nhàng đi đến đầu giường bên kia, nhút nhát đứng lại không dám đi về phía trước nữa, ngơ ngác nhìn anh, trong ngực còn ôm chặt con khỉ to đáng yêu.

"Bảo bối, xem ra bây giờ em yêu con Monch-hichi này nhiều hơn anh rồi." Văn Thông nhẹ nhàng thở dài.

Vừa nghe anh nói như vậy, tôi vội vàng đặt con khỉ xuống, nhưng tôi vẫn đứng tại chỗ không nhúc nhích.

"Bảo bối, em có thể đi về phía trước một chút không? Phòng tối quá, anh cũng không đeo kính, không thấy rõ mặt của em."

Giọng nói suy yếu kia giống như bom cay, nước mắt chảy ra rửa sạch đôi mắt của tôi, tôi lại không dám để anh nhìn thấy, nhưng tôi cũng rất muốn thấy được mặt của anh, nước mắt quá nhiều làm tầm mắt của tôi nhìn không rõ, tôi nhịn không được lấy tay lau đi.

Văn Thông thấy tôi lấy tay dùng sức xoa mắt, anh liền giãy dụa muốn ngồi dậy, nhưng anh mới vừa động dậy thì đau đớn rên rĩ.

Không gì ngăn được tôi nữa, tôi đi tới thật nhanh, quỳ trước mặt của anh, lấy tay đè anh lại, khóc nói: "Anh muốn làm gì vậy? Bây giờ anh không thể động."

Tay của Văn Thông lập tức nắm thật chặt tay của tôi, rất có lực, dùng tay kia nhẹ nhàng sờ mặt của tôi, lại bị nước mắt của tôi làm ướt tay của anh, tôi nghĩ nước mắt của tôi rất nhiều chảy xuống theo bàn tay thon dài kia rồi.

"Bảo bối, em nhanh lấy khăn giấy, đừng lấy tay dụi mắt, không sạch sẽ, nghe lời, bây giờ anh không lấy giúp em được." Văn Thông hơi lo lắng nói.

Tôi không nghe lời của anh đi lấy khăn giấy, mà là lập tức vùi đầu vào ngực của anh, hành động này của tôi có lẽ nằm ngoài dự đoán của Văn Thông, anh dừng lại một chút, tôi nằm trước ngực của anh có thể cảm thấy anh cười, sau đó nghe được anh nói giỡn: "Ừ, đây cũng là một biện pháp tốt, lau vào người anh đi, dù sao vẫn tốt hơn là dùng tay lau."

Vừa nghe anh nói như vậy, tâm tình khẩn trương của tôi dường như vơi đi rất nhiều, thuận tiện lấy tay đánh anh, nhưng nhúc nhích tay không nâng lên được, mới phát hiện ra tay của tôi vẫn còn bị Tinh Tinh nắm chặt đấy.

"Bảo bối, bây giờ em không được bắt nạt bệnh nhân, bởi vì bây giờ anh không có một chút sức lực nào, chắc chắn đánh không lại em." Văn Thông bắt đầu trêu chọc tôi.

"Anh còn dám đánh em đó?" Tôi nhỏ giọng lẩm bẩm.

"Anh nào dám chứ, nâng niu trong tay đều sợ mất." Văn Thông dịu dàng nói, dùng ngón tay vuốt ve tay của tôi.

Tôi bị lời nói và hành động trấn an của anh làm cho rất vui vẻ, lau mặt mình ở trước ngực.

"Bảo bối, đừng khóc, khóc nữa thì quần áo của anh có thể vụn ra nước đó, bây giờ anh có cảm giác lạnh lẽo rồi."

"Em khóc đều là do anh, không biết ngưng còn nói" Tôi hình như lại bắt đầu không nói lý.

"Vâng, đều là lỗi của anh, nhưng bảo bối, anh có thể có một yêu cầu không?" Văn Thông hỏi.

"Yêu cầu gì?"

"Yêu cầu của anh chính là em có thể đồng ý với anh sau này gặp phải chuyện gì, hay anh làm em tức giận, tóm lại bất kỳ tình huống nào cũng không được thi chạy hide-and-seek với anh, bởi vì chân của anh thật sự không đuổi kịp em." Văn Thông bất đắc dĩ nói.

Lòng của tôi lại bị đâm một cái, nhưng vẫn tò mò hỏi: "Vậ Hide-and-seek đâu?"

Văn Thông nghe vấn đề của tôi, ngừng một chút, thở dài nói: "Anh cũng vừa mới phát hiện ra vấn đề này, lúc anh phát hiện không tìm được em, đầu óc của anh cũng không đủ dùng, vốn không biết trước tiên nên làm cái gì hoặc đi đâu tìm em." Lúc Văn Thông nói đến đây dường như hơi ngưng ngừng.

Bây giờ tôi cũng không biết nên trả lời ra sao với yêu cầu anh đưa ra, bởi vì tôi còn không rõ tình trạng của mình.

Văn Thông đợi một hồi, không nghe thấy tôi trả lời liền hỏi: "Sao hả? Bảo bối, có thể đồng ý với yêu cầu của anh không?"

Tôi ngẩng đầu lên tỉ mỉ nhìn anh, đây là lần đầu tiên tôi tỉ mỉ quan sát gương mặt của anh từ lúc tôi vào nhà tối giờ, dáng vẻ của anh khiến tôi giật mình.

Dường như chúng tôi chỉ có một ngày không gặp mặt, nhưng hình như anh gầy đi rất nhiều, hai má cũng hóp lại, râu cũng dài ra, hốc mắt cũng lõm vào, trời ạ, tôi đang làm chuyện đáng giận gì đây, trong một ngày giày vò anh thành dáng vẻ này.

Bởi vì tôi ngẩng đầu lên, Văn Thông cũng có thể nhìn thấy mặt của tôi, dáng vẻ của tôi nhất định cũng không đẹp, anh nhíu mày lại. Tôi sợ anh khó chịu liền nói: "Anh đừng nhíu mày, em đồng ý yêu cầu của anh là được."

Văn Thông vươn tay nhẹ nhàng kéo tôi lên, thử dờn thân thể của mình vào bên trong, dành ra một chỗ cho tôi, nhưng hông của anh nhất định bị tổn thương rất nghiêm trọng, tôi thấy được chân mày của anh đang nhíu chặt lại, tôi liền nói: "Thắt lưng của anh chắc chắn rất đau, đừng động, em qua bên kia nằm là được rồi."

Văn Thông đành phải buông tay ra, ánh mắt vẫn ngó chừng tôi, giống như sợ tôi lại bỏ chạy lần nữa, cho đến khi tôi nằm xuống bên cạnh anh, anh mới thở phào nhẹ nhõm, đưa cánh tay trái của anh ra để tôi gối lên, tôi vừa đặt đầu đặt lên cánh tay, anh liền lập tức ôm tôi vào trong ngực, ôm thật chặt khiến tôi cảm thấy có chút thở không nổi, liền nhẹ giọng nói với Văn Thông: "Anh lỏng một chút, em sắp nghẹn chết rồi."

Văn Thông lập tức giảm bớt lực, nhưng vẫn ôm chặt, bắt đầu hôn trán của tôi.

Động tác thân mật của anh khiến thân thể của tôi có cảm giác căng thẳng, tâm tình khẩn trương lại bắt đầu dâng lên.

Phản ứng của tôi Văn Thông rất nhanh cảm thấy được, anh nhẹ nhàng không ngừng nói: "Bảo bối, xin em đừng rời khỏi anh, không cần phải rời khỏi anh."

Anh nhẹ giọng nói làm sự khẩn trương của tôi giảm bớt, chủ động vươn tay ra đặt trên ngực anh, mặt cũng chuyển tới trước mặt của anh, nhìn anh, Văn Thông cũng nghiêng đầu lại nhìn tôi, tôi lại thấy được đôi mắt đẹp của anh, lông mi thật dài, trong nháy mắt hấp dẫn tôi dùng tay chạm vào nó.

Động tác của tôi khiến anh thấy ngứa, liền bắt lấy tay của tôi, trên gương mặt mệt mỏi xuất hiện nụ cười, nói: "Em là con khỉ con bướng bỉnh, hôm nay chơi đùa Tinh Tinh đến điên rồi."

Tôi bĩu môi liếc anh một cái. Lại lập tức cảm thấy mình hôm nay làm quá đáng, liền vội vàng nhỏ giọng nói: "Thật xin lỗi, đã để anh lo lắng."

"Không cần nói xin lỗi với anh, nhưng em phải nhớ kỹ em vừa mới đồng ý yêu cầu của anh đó."

"Ừ." Tôi nhẹ nhàng gật đầu một cái.

"Bảo bối, có thể nói cho anh biết, hôm nay em đi đâu vậy? Lúc anh nghe vú Lâm nói em không có ở trên lầu, anh làm sao cũng cảm thấy em núp ở một góc nào đó trên lầu" Văn Thông lấy tay xoa đầu của tôi, từ từ nói.

"Nếu không phải em nghe mẹ nói anh giống như nổi điên, muốn đi lên lầu nhìn." Tôi vừa nói xong lại hồi hận, liên quan đến hai chân của anh, là lỗi của tôi.

"Ai, lại nói tiếp, trong khoảng thời gian này anh thiếu hụt rèn luyện, tầng hai anh cũng không lên được, lại vấp ngã, thật là quá mất mặt." Văn Thông nói nhẹ nhõm.

Anh nhẹ nhõm thì tôi lại càng cảm thấy khó chịu, nước mắt của tôi lại chảy xuống, làm ướt cánh tay của Văn Thông, lời duy nhất tôi chỉ có thể nói: "Thật xin lỗi, thật xin lỗi. Đều là lỗi của em."

"Bảo bối, anh muốn trịnh trọng nói rõ với em, đáng về bây giờ của anh không liên quan tới em."

"Tại sao không liên quan chứ?" Tôi kích động hỏi.

"Bởi vì lúc đó bất luận ai ở bên cạnh, anh đều sẽ làm như vậy, với lại em ở đây tự trách mình, anh cũng không thể trở về đáng về đáng về trước kia, em sẽ không ghét bỏ chân của anh chứ?"

"Ai ghét bỏ chân của anh, bọn nó đều là của em."

"Em cũng không vì bọn nó mà ghét bỏ anh, tại sao vì chuyện đã qua mà bỏ rơi anh chứ?" Văn Thông nhìn tôi, thâm tình nói.

"Em không bỏ rơi anh, chỉ là bây giờ em không biết đối mặt với anh như thế nào." Tôi nhỏ giọng nói.

"Bảo bối, chúng ta có thể quên đi chuyện kia được không?"

"Thật xin lỗi Văn Thông, bây giờ em không làm được." Nói tới đây tôi lại khóc.

"Ngoan, không khóc, chúng ta thử một chút, được không?"

Tôi tựa vào khuỷu tay của anh, gật đầu một cái.

EM LÀ ÁNH SÁNG CỦA ĐỜI ANH!

Du Nhàn Miêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 40

Nằm trong vòng tay ấm áp của Văn Thông, nghe giọng nói nhẹ nhàng trầm bổng của anh, mí mắt tôi không mở ra được nữa rồi, dần dần khép lại, đồng thời mình cọ cọ vào người Văn Thông, tìm cho mình một vị trí thoải mái, giọng nói của anh giống như càng ngày càng xa xôi, nghe không được, một lát sau, tôi cảm thấy môi mình bị một đôi môi mềm mại nhưng hơi lạnh lẽo của người khác chạm nhẹ vào, trấn an những lo lắng trong lòng tôi khiến tôi cảm thấy yên tâm hơn, không bao lâu tôi liền ngủ say trong nơi an toàn này.

Tôi thật sự rất mệt mỏi, hai ngày nay tôi gần như không ngủ.

Lúc tôi đang ngủ say, lơ mơ cảm thấy cánh tay dưới đầu tôi dường như muốn rời khỏi, tôi giống như cây leo nhanh chóng ôm chặt “thân cây”, không chỉ dùng tay mà còn dùng chân, đồng thời dùng sức để khỏi té xuống, "thân cây" không động, tôi lại yên tâm dựa đầu vào ngủ tiếp. Dường như có "lá cây" khẽ vuốt mặt của tôi, thật thoải mái, tôi rướn cổ lên cố gắng đến gần nó. Nó giống như biết ý đồ của tôi, nó liền dán vào mặt của tôi, mềm mại, thật là ấm áp.

Không biết qua bao lâu, trên đầu lại có tiếng động, lần này đầu của tôi được nâng lên nhẹ nhàng, lúc để xuống đã trở thành cái gối mềm mại, tay của tôi cũng bị dời đi, bên cạnh có tiếng động rõ ràng, tiếng động lần này khiến tôi tỉnh ngủ nhưng lại không muốn mở mắt, lẳng lặng cảm giác động tĩnh của người bên cạnh tôi.

Văn Thông hình như đã dùng sức của hai tay để chống đỡ thân thể của mình, tôi hí mắt nhìn anh, nhưng anh không phát hiện ra tôi đang nhìn anh, xem ra động tác ngồi dậy nhất định đã động tới thắt lưng đang bị thương của anh, tôi nhìn thấy một tay của anh chống mép giường, một tay giữ thắt lưng, dừng lại một lúc lâu, lại thấy anh dùng tay mới vừa giữ thắt lưng nhẹ nhàng lấy chân của tôi đang đè trên người anh ra, tiếp theo chuyển hai chân của mình xuống giường, lại ngồi không nhúc nhích ở mép giường, nhất định là đang nghỉ ngơi một chút, sau đó anh liền kéo xe lăn bên cạnh qua, điều chỉnh vị trí, đè brake, chuyển mình lên xe lăn, tất cả động tác đều cứng nhắc.

Tôi nhìn thấy anh khó khăn như vậy thì cảm thấy mình có lỗi nhiều hơn, điều này khiến tôi lùi bước trước mặt anh, không dám tiến lên giúp đỡ anh, nhìn anh từ từ đẩy xe lăn "đi" vào toilet.

Tôi thật sự là nhát gan và xấu hổ, bây giờ mình đang trốn tránh Văn Thông sao? Tại sao vừa rồi tôi không dám đi lên đỡ anh chứ? Hoàn toàn không giống mình trước kia, bây giờ nên làm gì đây? Làm sao đối mặt Văn Thông, cùng anh yêu nhau đây?

.....

Thời gian giống như dừng lại, tôi nhìn cửa phòng toilet, qua một lúc lâu rồi mà không có động tĩnh, suy nghĩ của tôi cũng dừng lại theo, tiếng xả nước từ toilet truyền ra, đột nhiên có tiếng kim loại va chạm, ở trong phòng yên tĩnh có vẻ vô cùng chói tai.

Tôi nhảy thật nhanh xuống giường, không để ý tới lễ tiết, không gõ cửa liền xông vào.

Tình cảnh trước mắt thật sự dọa tôi sợ, xe lăn của Văn Thông lật ngửa, xe ở một chỗ còn Văn Thông thì quỳ trước bồn cầu, hai tay chống sàn nhà.

"Văn Thông, anh sao rồi? Có đụng tới chỗ nào không?" Tôi chạy vào, quỳ trước mặt anh, tôi nhìn thấy trên mặt anh đều là mồ hôi, sắc mặt trắng bệch. Nghe thấy giọng nói của tôi khiến thân thể của anh hơi chấn động. Thân thể cứng lại không biết làm sao cho phải.

Vô cùng may mắn là trên sàn nhà trải thảm để phòng khi ngã, như vậy sàn nhà sẽ không quá cứng, tôi nhanh chóng đỡ anh từ từ xoay người, để anh ngồi, nhưng lại sợ anh ngồi không vững, vội vàng nói: "Văn Thông, anh dùng tay chống một chút."

Văn Thông không nói gì, nhưng anh nhẹ nhàng gật đầu một cái.

Tôi đặt hai chân của anh nằm thẳng trên sàn nhà, kiểm tra từ trên xuống dưới một lần, vẫn tốt, không sao. Tôi giương mắt nhìn anh hỏi: "Văn Thông, có thể nói cho em biết anh có chỗ nào không thoải mái không, em thật sự không biết nên làm gì bây giờ?" Vừa nói xong, nước mắt của tôi liền chảy ra.

"Đừng lo lắng, bảo bối, vừa rồi anh quên dè brake của xe lăn xuống, tay không chống đỡ, xe lăn lật ngã, không có chỗ nào ngã bị thương." Văn Thông dịu dàng nói.

"Vậy tại sao anh ra nhiều mồ hôi như vậy, sắc mặt cũng khó coi như vậy."

"Không sao, lúc mới ngã xuống, thắt lưng hình như lại bị căng ra, nghỉ ngơi một chút là được rồi."

Tôi cũng không biết anh nói thật không nữa, vẫn dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn anh, ngần ngừ mấy giây mà Văn Thông đã bị tôi nhìn cho sợ hãi, vội vàng lôi kéo tôi nói: "Em ngồi xuống cùng anh một lát đi, chỗ này không lạnh, còn rất mềm." Anh nhất định là cố tình nói cho qua.

Tôi nghe lời ngòi xuống cạnh anh, nhưng miệng lại không thuận theo anh, nhìn mặt của anh nói: "Văn Thông, em biết anh không thích đi bệnh viện, nhưng lần này em sẽ không nghe theo anh, hôm nay anh nhất định phải đến bệnh viện kiểm tra một chút, nếu không anh cũng đừng nghĩ gặp lại em."

Văn Thông lập tức khẩn trương nhìn tôi.

"Đừng nhìn em như vậy, em nghiêm túc." Tôi gật đầu với Văn Thông một cái.

"Bảo bối, em học được uy hiếp anh rồi." Văn Thông lắc đầu một cái.

"Anh có thể không nghe."

"Được, nghe lời em, hôm nay, trời vừa sáng thì lập tức đi bệnh viện kiểm tra." Văn Thông đặt tay của tôi trong bàn tay của anh, hôn môi của tôi rồi sau đó gật đầu với tôi một cái.

"Đây là anh tự nguyện, đừng nói là em ép."

"Ừ, anh tự nguyện."

Mục đích đạt được, tôi liền cười vui vẻ.

"Ai, con khi nhỏ, em ức hiếp anh." Văn Thông ôm ta, nhẹ nhàng hôn mặt tôi một cái.

"Chúng ta đừng ngồi trong toilet nữa, em đỡ anh, anh có thể ngồi vào xe lăn không?" Lịch sự hỏi.

"Được. Bảo bối, phiền em đẩy xe lăn đẩy lại đây."

Đi tới lật xe lăn lại rồi đẩy qua, theo chỉ thị của Văn Thông đặt xe lăn ở phía sau anh, đè brake xuống, dùng tay đẩy một cái, xác nhận đã khóa lại,

nhìn thấy Văn Thông bày hai chân không linh hoạt thành giống như chúng tôi ngồi xếp bằng, nhưng từ đầu gối trở xuống vốn không có cảm giác và sức lực, Văn Thông dùng một tay chống xe lăn, một tay khác chống sàn nhà, tôi đưa xe lăn về phía anh, khiến xe lăn càng vững vàng hơn.

Hai tay của Văn Thông dùng sức chống thân thể mình lên, nhưng có thể là thất lực đau không dùng được lực, chưa ngồi lên xe lăn được, trái lại chân của anh trượt về phía trước, Văn Thông liền nhanh chóng ngồi xuống sàn nhà, đặt chân lên bàn đạp lần nữa, lặp lại động tác trước đó lần nữa, cuối cùng cũng được, anh đặt từng chân một lên bàn đạp, buông brake ra, nhẹ giọng nói với tôi: "Đi thôi, chúng ta còn có thể ngủ được một chút nữa." Anh đẩy xe lăn đi ra ngoài trước, tôi ngoan ngoãn đi sau anh, cảm giác đau lòng vẫn còn.

Tôi đỡ Văn Thông chuyển từ xe lăn qua giường xong, mình ngủ tiếp ở bên cạnh, Văn Thông lần nữa ôm tôi vào trong ngực, lẳng lặng ôm thật lâu, cuối cùng tôi nghe anh nói: "Thật xin lỗi, bảo bối, ảnh hưởng em nghỉ ngơi."

Nghe anh nói, tôi cảm giác lòng của mình đang chảy máu, chon mình thật sâu trong ngực anh, nói liên tiếp: "Tại sao nói xin lỗi với em? Nên nói xin lỗi phải là em, khiến anh sinh hoạt khó khăn như vậy, em nên làm cái gì bây giờ?" Nói tới đây, giọng nói của tôi nghẹn ngào.

Văn Thông đưa tay nâng mặt của tôi lên, nhìn tôi chăm chú, dùng đôi môi mềm mại của anh hôn lên nước mắt của tôi, từ mắt đến mũi, cuối cùng dừng ở môi của tôi, tôi cũng không mở miệng ra, rụt đầu lại.

Động tác này khiến Văn Thông bị tổn thương, anh nhìn tôi: "Không cần trốn tránh anh, bảo bối, để anh yêu em nhiều hơn, đây cũng chính là sự bồi thường tốt nhất em cho anh."

Ánh mắt bị tổn thương thật sâu của anh làm tôi đau đớn. Đây không phải chuyện mà tôi muốn, tại sao tôi có thể tổn thương anh lần nữa chứ?

Tôi nhìn anh, cuối cùng dùng đôi môi của mình hôn anh.

EM LÀ ÁNH SÁNG CỦA ĐỜI ANH!

Du Nhàn Miêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 41

Khi tôi tỉnh lại lần hai, phát hiện mình vẫn nằm như buổi tối, cả người như con gấu Koala bám vào người Văn Thông, thấy vậy tôi vội vàng thả chân của mình từ trên người anh xuống, lo mình nằm cả đêm như vậy, eo Văn Thông đang bị thương sao có thể chịu nổi?

Lật người nằm sấp xuống, ngẩng đầu nhìn Văn Thông, quả nhiên anh còn chưa tỉnh ngủ, chắc hai hôm nay ông chồng này đã bị tôi dày vò đến chết rồi, đương nhiên cũng không được ngủ ngon giấc, nên thừa dịp anh còn đang ngủ, tôi liền thưởng thức thật kỹ "khuôn mặt xinh đẹp" của anh một lát.

Hôm nay sắc mặt anh có phần tốt hơn hôm qua. Tôi giống con khi phải không, không chỉ xem, còn định sờ nữa, (ha ha) trên mặt Văn Thông không có nếp nhăn nào, nhìn sao cũng không giống người sắp ba mươi tư tuổi, da dẻ non mịn đến mức có thể bấm ra nước, đẹp hơn tôi nhiều.

Ghen tị nhéo mặt anh, thả ra, tiếp đến lại chạm vào lông mi dày của anh, Văn Thông liền động mắt một cái, tôi vội vàng rút tay về, nằm xuống bày ra trạng thái bất động, nhìn anh chăm chăm. Không thấy có phản ứng gì, may là không bị tôi đánh thức, sau đó lại lần mò, mũi anh cao thẳng như người nước ngoài, ngón tay vuốt ve sống mũi anh, từ mũi bỏ qua đôi môi tới cằm, cằm Văn Thông cũng rất giống cằm soái ca phương Tây, giữa cằm có một cái rãnh nhỏ, vô cùng gợi cảm, mê người, tôi đúng là vợ được một soái ca cực kỳ đẹp.

Cuối cùng tay tôi dừng trên môi anh, vị trí đó dùng tay không đủ, tôi muốn dùng miệng, vừa chạm môi mình vào môi anh, dưới miệng bất ngờ mở ra, hàm răng cắn nhẹ môi dưới của tôi, hành động đột ngột khiến tôi giật mình, định chạy trốn, toàn thân đã bị người kia dang tay ôm vào trong lòng, xem ra tôi không chạy thoát được, quyết định cũng dùng răng cắn môi anh, lại còn mạnh hơn. A, cuối cùng Văn Thông không chịu nổi, mở mắt nói.

"Con khi nhỏ, em nghịch mặt anh hả?" Trên mặt Văn Thông tràn đầy vui vẻ.

"Anh đã dậy từ lâu rồi, đúng không?" Tôi giật mình hỏi.

"Ừm, em nghịch mặt anh một lượt như thế, anh còn không dậy sao?"

"Vậy mà anh còn giả vờ, xem em làm trò?" Dứt lời, tôi đưa hai tay túm lấy hai tai anh, cười nói: "Em bị lộ rồi."

Văn Thông cũng đưa hai bàn tay to của anh túm lấy đôi tai nhỏ của tôi, nhéo nhẹ một cái, như phát hiện ra cái mới nói:

"Anh phát hiện tai của khi con thật mềm đó."

"Tai anh cũng không cứng lắm." Tôi cũng nhéo nhéo tai anh.

Sau đó Văn Thông ôm chặt lấy tôi, để đầu tôi dựa vào vai anh, im lặng một lát, cảm thán nói:

"Bảo bối, rất muốn mỗi ngày đều được như vậy, sáng vừa ngủ dậy đã được gặp em."

"..."

Tôi không lên tiếng, nhưng đây không phải cũng là mong muốn của tôi sao?

"Bảo bối, chúng ta cứ sống như vậy đi, được không?" Văn Thông nghiêm túc nhìn tôi.

Tôi bị ánh mắt của anh giữ lại, trong mắt anh có hai cái đầu nho nhỏ của tôi, tôi nhìn thấy chúng nó gật đầu liên tục.

Sau khi tôi gật đầu, Văn Thông mới thở phào một cái, lại nhắm mắt.

"Đừng nhắm mắt nữa nha?" Tôi năn nỉ.

"..." Văn Thông lập tức mở to mắt, ngây người nhìn tôi.

Tôi lại thấy mình rồi, còn đang đặc ý lắc qua lắc lại.

"Khỉ con, em đang làm gì vậy?" Văn Thông tò mò hỏi.

"Đừng nhắm mắt nha?" Tôi năn nỉ.

"....." Văn Thông lập tức mở to mắt, ngây người nhìn tôi.

Tôi lại nhìn thấy mình rồi, còn đang đặc ý nghiêng phải nghiêng trái.

"Khỉ con, em đang làm gì vậy?" Văn Thông tò mò hỏi.

"Em đang nhìn chính mình, trong mắt anh."

"Ha ha, bảo bối, em thật đáng yêu, tới gần hơn đi, cho anh xem thử với, thị lực của anh không bằng em, xa quá, anh không nhìn rõ." Văn Thông kéo tôi sát mặt anh, cái mũi cao của anh chạm luôn vào mặt tôi, anh cũng nhìn sâu vào mắt tôi, nhìn, nhìn, sao môi anh chạm vào môi tôi, còn dang tay ôm chặt tôi vào lòng, không cho tôi động đậy?

Dù tôi rất thích anh làm thế, nhưng về mặt tâm lý vẫn cảm thấy mình đang bị anh trêu chọc, bắt đầu giãy dụa trong lòng anh, còn dùng tay đẩy

anh ra, có thể do động tác của tôi quá mạnh, tôi nhìn thấy lông mày Văn Thông hơi nhíu lại.

Khiến tôi chột nghĩ tới chuyện hôm qua anh đã đồng ý với tôi, lập tức giãy khỏi ngực anh, hơi sốt ruột nói:

"Máy giờ rồi, hôm nay chúng ta còn phải đến bệnh viện đấy."

"Anh cảm thấy khoẻ hơn hôm qua rồi." Văn Thông nằm trên người chậm chạp nói.

"Anh đã đồng ý với em, quên rồi à? Anh có thể chọn." Tôi chu môi nói.

"Được, vậy thì đi bệnh viện khám đi." Văn Thông gật đầu, cho tôi một câu trả lời chắc chắn.

"Thế còn được." Tôi rất hài lòng với thái độ của anh.

"Thái độ của anh còn không tốt sao, từ khi sinh ra đến giờ đây là lần đầu tiên anh bị đe dọa, hơn nữa còn là con khi nhỏ ngang bướng này."

"Anh có ý gì? Ai là con khi?" Tôi trợn mắt nhìn anh.

"Anh là tinh tinh, lại còn là một con tinh tinh rầu rĩ chỉ biết đến công việc, nên mới cần con khi nhỏ nghịch ngợm này." Văn Thông bắt đầu dỗ dành tôi.

"Chúng ta nhanh dậy đi, nếu không đến bệnh viện thì đã chiều muộn rồi." Tôi giục Văn Thông.

Nhìn động tác của Văn Thông, liền biết eo anh vẫn không ổn, anh còn chưa ngồi dậy, tôi đã đi đến bên cạnh đỡ eo anh để anh từ từ ngồi dậy, nhìn dáng vẻ đau đớn của anh liền tức giận nói:

"Vừa nãy là ai bảo eo không sao hả?"

"Đừng giận anh nữa, bảo bối, không phải đã đồng ý đi bệnh viện với em rồi sao." Văn Thông còn có phần cầu xin tôi.

Mỗi lần anh dùng giọng điệu này nói chuyện với tôi, tôi đều lúng ta lúng túng, nhưng công việc của anh là chỉ huy, mọi người đều nghe theo anh, tôi còn chưa hoàn toàn chấp nhận được loại cảm giác trái ngược này, ngại ngùng cười với anh.

"Lại đây bảo bối, giúp anh chút, sức khoẻ anh bây giờ không thể tự ngồi lên xe lăn." Văn Thông giơ tay về phía tôi.

Tôi biết ý định của Văn Thông khi làm vậy, giúp tôi có thể tiếp nhận tình trạng hiện tại của anh, ừm, hẳn là tôi nên làm vậy, hi vọng mình có thể làm tốt.

Tôi đi tới trước xe lăn, kiểm tra nó đã khoá chặt chưa, sự việc chủ quan lần trước, tôi sẽ không bao giờ để nó xảy ra lần thứ hai, điều chỉnh vị trí xong, đặt tay của Văn Thông khoác lên vai tôi, tôi đưa tay đỡ eo Văn Thông, lúc ấy Văn Thông cũng dùng tay mình chống lên xe lăn, nói với tôi: "Đừng vội, chúng ta cố gắng là được, bảo bối."

Tôi vẫn hơi lo lắng nhìn anh, vì sợ không đủ sức, trước mặt anh tôi luôn tỏ ra mình rất khoẻ, Văn Thông cảm nhận được sự lo lắng của tôi, anh dùng ánh mắt cổ vũ nhìn tôi, gật đầu, nói: "Anh sẽ không đè lên em đâu, yên tâm."

Chúng tôi cùng cố sức, dễ dàng đỡ Văn Thông ngồi xuống xe lăn.

"Anh có thể tự rửa mặt chứ, em đi gọi điện cho xe tới đón." Tôi hỏi.

"Không sao, anh có thể tự làm."

Gọi điện cho công ty, bảo tài xế của Văn Thông lái xe đến đây, cuối cùng vẫn không tin tưởng vào sức của mình, lại gọi điện nhờ anh họ đến giúp.

Cứ vậy, Văn Thông đi cùng ba người chúng tôi, tới bệnh viện an toàn, vì lẽ đó, Văn Thông hơi giận tôi, nhưng không thể nổi giận với tôi, bởi anh nhìn thấy tôi dẫn cả anh họ đến, thật ra anh cực kỳ không thích làm phiền người khác.

Khi Văn Thông gặp anh họ, còn xin lỗi:

"Anh vừa về, lại làm phiền anh, em thật là."

"Đừng khách sáo thế, là do anh cả, lảm lời. Nếu không phải chúng ta là người nhà, em còn gọi anh là anh sao." Anh họ cười đúng lúc Văn Thông nói để giảm cảm giác khó xử của anh.

"Không trách em được, nói với em là đúng, anh còn chưa sắp xếp xong, nóng lòng quá."

Tôi thúc giục cắt ngang cuộc nói chuyện của bọn họ, đến bệnh viện, chúng tôi gặp bác sĩ Lưu, anh ấy sắp xếp cho Văn Thông kiểm tra toàn diện, kết quả cũng không tệ lắm, coi như khiến tôi yên lòng.

Chân anh không bị thương, chỉ có eo anh bị trật, cũng không làm vết thương cũ của anh tái phát, nhưng vì lý do an toàn, bác sĩ yêu cầu Văn Thông đeo đai lưng, bác sĩ Lưu còn đề nghị Văn Thông ở lại bệnh viện một hôm, vì anh ở nhà một mình không có y tá chăm sóc chuyên nghiệp, Văn Thông không muốn làm điều đó, vừa định mở miệng nói, tôi đã nghiêm giọng nói với anh:

"Ngài Lương, nếu anh đã đồng ý đến bệnh viện khám với em, thì tốt nhất anh nên làm đến cùng, ngoan ngoãn nằm viện một ngày đi."

"Bảo bối, anh thật sự không muốn nằm viện." Văn Thông bối rối nói với tôi.

"Văn Thông, vì em mà ở lại một đêm đi, được không?" Tôi dùng ánh mắt cầu xin nhìn anh.

Văn Thông cũng nhìn tôi, cuối cùng quả quyết gật đầu một cái.

EM LÀ ÁNH SÁNG CỦA ĐỜI ANH!

Du Nhàn Miêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 42

Văn Thông ngồi trên xe lăn, đưa mắt nhìn thẳng vào tôi một lúc, cuối cùng vẫn phải gật đầu.

Vào thời khắc này, tôi có một mong muốn cháy bỏng, là muốn hôn Văn Thông của tôi, nhìn quanh một lượt, không để ý tới anh họ và bác sĩ Lưu bên cạnh, quỳ xuống trước xe lăn của Văn Thông, đưa tay ôm lấy cổ anh, kéo anh hơi thấp xuống, vươn cổ, chu môi lên, cuối cùng cũng đạt được mục đích của mình, đôi môi mềm mại của Văn Thông, dưới ánh mắt của mọi người tôi hôn anh say đắm, anh khựng lại một chút rồi cũng đáp lại tôi.

"Vậy là được rồi, cứ yêu nhau thế này đi." Anh họ đứng bên cạnh cười nói.

Nghe thấy tiếng cười của anh họ, hai chúng tôi mới lưu luyến rời môi, nhìn nhau, bỗng nhiên cười lên vui vẻ.

"Thấy hai em vui vẻ anh cũng thoải mái hơn, em gái, em tha cho anh, mau theo Văn Thông đi."

"Anh, anh có thể nói nhỏ chút không, đây là bệnh viện." Tôi đứng dậy, đi tới, đập anh một cái.

"Em gái, em đang đánh người nơi công cộng đấy." Anh họ trốn tôi.

"Anh, anh tha cho bảo bối của em đi." Văn Thông đẩy xe lăn đến bên cạnh chúng tôi, anh cũng gọi là "anh" giống tôi, tôi cảm thấy vô cùng cảm động.

"Có người không nữa kìa. Em gái." Anh họ còn nói đùa.

"Đừng nghịch nữa, anh, chúng ta đi đến phòng bệnh của Văn Thông với anh ấy đi."

Tôi vội vàng dùng giọng điệu nghiêm túc đi vào chủ đề chính.

"Đúng đấy, mau ra khỏi phòng đi." Bác sĩ Lưu đứng bên cạnh cũng nói giúp tôi.

"Chú Lưu vẫn hiểu ý cháu nhất." Tôi vui vẻ nói.

"Chú đang lo cho chồng cháu." Bác sĩ cũng bắt chước anh họ trêu tôi, một câu chồng cháu khiến tôi đỏ bừng mặt, nhưng tôi lại không phản bác lại, sự ngầm thừa nhận của tôi làm Văn Thông rất vui, cười tươi.

Bốn người chúng tôi mang theo tâm trạng vui vẻ, đưa Văn Thông tới phòng bệnh của anh.

Tình trạng eo hiện giờ của Văn Thông không thể ngồi lâu, cho nên chúng tôi đều bắt anh phải nằm trên giường, trò chuyện một lúc, anh họ và bác sĩ Lưu cùng nói có việc phải đi, trong phòng bệnh chỉ còn hai người chúng tôi.

Nhìn Văn Thông lúc này, đã đổi sang mặc quần áo bệnh viện, đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy dáng vẻ gò bó như thế này của Văn Thông, khẽ giật mình nhìn anh, trong đầu đột nhiên hiện ra hình ảnh Văn Thông tóc dài nằm trong một phòng bệnh khác không có tôi, cảnh tượng rất mờ nhạt, vì muốn nhìn rõ ràng, tôi không kìm được hơi híp mắt lại nhìn anh.

"Bảo bối, mắt em sao vậy, sao lại nhìn anh như thế?" Văn Thông phát hiện sự khác thường của tôi ngay.

Tiếng Văn Thông vừa vang lên, cảnh tượng trước mắt lập tức biến mất, suy nghĩ của tôi cũng bị kéo trở lại, nhưng tôi không muốn anh biết tôi đang nhớ tới quá khứ, vội vàng nói:

"Không có gì, chỉ muốn biết, híp mắt lại nhìn anh thì như thế nào."

Văn Thông nửa tin nửa ngờ nghe xong câu nói kì lạ của tôi thì hình như bị làm cho mơ hồ, hơi ngừng lại, vẫy tay với tôi, ra hiệu bảo tôi đến cạnh anh.

Ngoan ngoãn đi tới cạnh giường anh, Văn Thông nhích về hướng kia, nhìn thấy anh khẽ nhíu mày, là biết chắc chắn eo lại vừa đau rồi, tôi trèo lên giường bệnh ngay, nằm sát bên anh, nghiêng người đối mặt với anh nói: "Anh đừng động đậy, em còn chưa được xem anh vẽ con mèo con ghẹo khổ béo ú đâu."

"Em vẫn gầy quá, bảo bối."

"Con khi con sao béo được?" Tôi đảo mắt xem thường anh.

"Vậy sau này đổi tên thành mèo con đi." Văn Thông cũng quay đầu lại, đưa tay sờ lên khuôn mặt hơi gầy của tôi.

"Câu nói có lương tâm, mèo con dễ nghe hơn khi con, nhưng chỉ có khi con mới có thể thành đôi với tinh tinh nha, cứ gọi em là khi con đi. Hơn nữa, em thích gầy, rất đẹp."

"Lý do đầu tiên anh rất đồng ý, nhưng cái sau thì anh có ý kiến."

"Hừ." Tôi bĩu môi.

Văn Thông nhìn phản ứng của tôi, im lặng suy nghĩ, lát sau lại trưng ra vẻ mặt cực kỳ đặc ý quái lạ.

Sao người này lại có vẻ mặt như thế, chắc chắn trong lòng đang nghĩ chuyện hay, tôi tò mò hỏi:

"Tinh tinh, sao anh lại ra vẻ đặc ý thế? Mau nói anh đang nghĩ chuyện hay gì cho em biết đi?"

Văn Thông cười lắc đầu, sau đó dứt khoát nhắm mắt không thèm để ý tới tôi.

"Tinh tinh, cái đồ xấu xa này, không thèm để ý em, em đi đây." Tôi dùng sức đứng dậy.

"Bảo bối, đừng." Văn Thông cuống quýt ôm chặt tôi, vì động tác hơi mạnh của anh làm tôi sợ, hít sâu một hơi, vẻ mặt đau khổ.

Ôi, trời ạ, tôi bị anh bắt nạt hết nước rồi, chỉ cần anh có nét mặt không thoải mái, thế tấn công gì đó của tôi lập tức biến mất.

Tôi không dám động dậy, chỉ biết nhìn anh, Văn Thông đưa bàn tay mạnh mẽ cầm tay tôi, tự điều chỉnh tư thế nằm, lại bắt đầu dùng đôi mắt dịu dàng kia nhìn tôi. Cảm thấy cả người bắt đầu nổi da gà, tôi liền cúi đầu nói nhỏ:

"Đừng nhìn em như vậy, khiến em cảm thấy toàn thân không được tự nhiên, yên tâm, em không đi đâu."

Anh không chịu thôi nhìn tôi, hơn nữa còn nghiêm túc nói:

"Bảo bối, bây giờ anh chỉ yêu cầu em một việc, đừng làm anh sợ."

"..."

"Vừa nãy anh không để ý tới em, chỉ muốn trêu em thôi, anh có vẻ mặt đặc ý, là do anh đang nghĩ, đợi sau khi chúng ta sống chung với nhau, anh nhất định sẽ nuôi em thật béo, làm em trở thành một cô mèo béo xinh đẹp."

"Em không muốn trở thành con mèo béo ị mà anh vẽ đâu, béo thế ra ngoài kiểu gì?" Tôi chu môi nói nhỏ.

Văn Thông nhìn dáng vẻ chu môi của tôi thì cười vui vẻ, kéo tôi sang, cũng chu môi mình lên chạm vào môi tôi, hai đôi môi vừa chạm vào nhau đã bắt đầu quăn quýt, mỗi lần như thế toàn thân lại nóng bừng lên, khiến tôi cảm thấy phòng bệnh nho nhỏ này làm tôi không thở nổi, cả người cũng bắt đầu đổ mồ hôi.

Tôi buông môi ra, đưa tay đẩy nhẹ Văn Thông ra, nói nhỏ:

"Tinh tinh, chúng ta dừng lại một lát, được không? Ở đây nóng quá, không thở nổi rồi?" Tôi đổi thành nằm trên giường, lấy tay quạt quạt.

Trong mắt Văn Thông tràn ngập quyến luyến không rời, tay vẫn nắm chặt tay tôi, đưa ngón cái vuốt ve mu bàn tay tôi, tôi rất thích động tác này của anh, giống như đang vuốt nhẹ lòng tôi, bật ra nụ cười từ tận đáy lòng.

Không khí ấm áp lan toả khắp phòng bệnh vốn lạnh lẽo, chúng tôi đều không nói gì, chỉ nhìn nhau, tìm kiếm bóng dáng nhỏ xíu của mình trong mắt đối phương.

Tôi như con sâu vắn vẹo, cùng nằm thẳng trên giường bệnh với Văn Thông, tay chúng tôi nắm chặt lẫn nhau, đúng hơn là bàn tay to lớn của Văn Thông nắm lấy bàn tay nhỏ bé của tôi, tôi nhắm mắt lại, tưởng tượng mình và Văn Thông cùng dạo bước với nhau, hai chân anh khoẻ mạnh bình thường.

Tôi cảm nhận được tay anh, thật ấm áp, bỗng nhiên tôi chạm phải chỗ cầm trên tay, có cảm giác hơi chai sần, cảnh tượng dạo bước cùng anh lập tức biến mất, bởi tay anh hơi chai sần do dùng xe lăn và nạng nhiều năm mà thành. Vết chai sần cứng ngắc cọ vào tay tôi cũng mài mòn lòng tôi, cái dằm đau nhức lại xuất hiện.

Tôi nhẹ xoay đầu ra ngoài, không để anh nhìn thấy mặt tôi, vì không muốn anh phải nhìn nước mắt của tôi lần nữa, nhưng càng cố ghì nước mắt lại càng trào ra, cuối cùng vẫn bị Văn Thông phát hiện.

Anh không nói gì, chỉ dùng ngón tay mềm mại của anh nhẹ lau nước mắt cho tôi. Chúng tôi cứ lặng im trong phòng bệnh vắng vẻ.

EM LÀ ÁNH SÁNG CỦA ĐỜI ANH!

Du Nhân Miêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 43

Văn Thông nhẹ nhàng lau nước mắt của tôi, không nói gì, chỉ đặt cánh tay dưới đầu của tôi, chúng tôi cứ lẳng lặng nằm như vậy.

"Bảo bối, sau này chúng ta đừng ngủ trên giường lớn nữa, anh rất thích cảm giác bây giờ, chúng ta kề sát nhau ở trên chiếc giường nhỏ, tách cũng tách không ra." Giọng nói dễ nghe của Văn Thông truyền tới.

Tôi không nói gì chỉ gật đầu để diễn tả tiếng lòng của tôi.

Sắc trời đã bắt đầu từ từ tối dần, tâm tình của tôi cũng bắt đầu sa sút, bởi vì điều này mà tôi và Văn Thông tạm thời tách ra, Văn Thông nhẹ giọng nói với tôi:

"Bảo bối, hôm nay em hãy về nhà nghỉ ngơi cho khỏe, anh đã gọi tài xế sáu giờ tới đón em."

"Ừ." Tôi bĩu môi hừ một tiếng, trong giọng nói tràn đầy cảm giác không muốn.

Đúng lúc này, tiếng chuông điện thoại di động của Văn Thông vang lên, tôi nhìn đồng hồ trên tường, cây kim mới vừa chỉ 5h45 thôi, tại sao lại tới sớm hơn chứ? Trong lòng tôi oán trách dữ dội.

Văn Thông cầm điện thoại lên, nhìn thoáng qua là Display, ấn nút trả lời, mà một tay khác của anh trước sau vẫn không buông tay của tôi ra, kéo thật nhanh để ngăn cản tôi đứng lên.

"Hi, anh, sao lại gọi cho em sớm vậy?" (thời gian bây giờ ở Newyork là 5h45 sáng) Văn Thông thoải mái nói.

Thì ra là điện thoại của anh Văn Trí, trái tim của tôi đột nhiên đập rất nhanh.

Văn Thông hình như biết tôi khẩn trương, lại dùng phương pháp an ủi đặc biệt của anh, dùng ngón tay vuốt nhẹ mu bàn tay của tôi, và ánh mắt kiên định khiến tôi như được bổ sung thêm năng lượng để tôi bình tĩnh lại.

"Dạ, không có, xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn thôi, anh không cần phải lo lắng." Văn Thông nhỏ giọng nói.

Mặc dù tôi không biết anh Văn Trí nói gì, nhưng tôi có thể nghe được giọng nói của anh ở trong điện thoại, tiếng rất lớn và tốc độ nói chuyện cũng rất nhanh.

"Anh đừng sốt ruột, em thật sự không có chuyện gì, chỉ là tẹo thất vọng, hai ngày là tốt rồi. Em ở bệnh viện là bị Joyce ép. Ngày mai em xuất viện rồi." Văn Thông an ủi anh Văn Trí.

Nghe tới đây tôi liền nhỏ giọng lẩm bẩm:

"Anh tự nguyện tới, em cũng không ép anh."

Mặc dù giọng nói của tôi rất nhỏ, với lại Văn Thông còn đang nói chuyện điện thoại nên tôi nghĩ anh không nghe được, thật không ngờ tai của anh vẫn rất thính nên anh nghe được. Nhưng bây giờ anh đang nằm trên giường, không thể ngồi dậy, anh dùng sức kéo tôi đến vị trí bên cạnh chỗ anh đang nằm, sức của anh rất lớn, tôi vốn không có sức nhưng cũng không muốn chống lại anh, liền thuận theo lực của anh nằm xuống vị trí bên cạnh.

Văn Thông vừa nghe điện thoại vừa bĩu môi với tôi, ý bảo muốn tôi hôn, tôi liền nhìn thẳng vào anh, không nhúc nhích, anh thì cười nháy mắt với tôi, tôi vẫn không nhúc nhích, vì vậy anh làm ra động tác muốn đứng dậy, tôi đầu hàng, nhanh chóng đưa môi tới, nhẹ nhàng hôn môi anh một cái, anh lập tức liền lộ ra nụ cười vui vẻ.

"OK, anh, bây giờ em không nói chuyện với anh nữa, chờ ngày mai về nhà em lại gọi cho anh, anh yên tâm đi. Cho em gửi lời hỏi thăm chị dâu và Bính Bính, tạm biệt." Văn Thông nói xong liền cúp máy.

Văn Thông thấy tôi đang bĩu môi liền nói:

"Bảo bối, nếu không nói với anh ấy là em ép anh ở lại bệnh viện, chắc chắn ngày mai anh ấy sẽ mua vé máy bay chạy về đây."

"Anh ấy thật sự rất tốt với anh nha." Tôi cảm khái nói.

Văn Thông nhìn tôi, vẻ mặt của anh để tôi nghĩ rằng anh đang nhớ lại trước kia, đặt tay của tôi lên miệng của anh, nhẹ nhàng hôn mu bàn tay của tôi, cuối cùng nói:

"Đúng vậy, anh ấy cực kỳ tốt với anh, đặc biệt là lúc ba mẹ bọn anh chết rồi và lúc anh sa sút nhất, ngày ngày đều ở bên cạnh anh ủng hộ anh."

Trong giọng nói của anh tràn đầy sự cảm ơn.

Tôi cười, gật đầu với Văn Thông một cái.

Đúng lúc này, chuông điện thoại di động của Văn Thông lại vang lên, với lại lúc đó y tá cũng đi vào.

"Bảo bối, tài xế chờ em ở bên ngoài, mau về nhà ăn cơm rồi nghỉ ngơi đi." Văn Thông dịu dàng nói với tôi.

"Vậy còn anh thì sao?" Tôi lo lắng hỏi. Đây là lần đầu tiên tôi để Văn Thông ở lại bệnh viện, cũng chưa từng trải qua chuyện như vậy.

"Yên tâm đi, anh ở đây có y tá chăm sóc."

"Đúng vậy, xin phu nhân yên tâm. Chúng tôi sẽ chăm sóc ngài đây thật tốt." Cô y tá cười nói với tôi.

Cô y tá gọi một tiếng "Phu nhân" làm mặt tôi đỏ tới mang tai rồi, nhưng tôi cũng không nói gì thêm, nghĩ thầm, nếu không phải ngày hôm qua tôi rời nhà trốn đi thì hôm nay cách xưng hô này một chút cũng không sai với tôi, im lặng chính là chấp nhận.

Hành động của tôi hình như làm cho Văn Thông cực kỳ vui mừng, lập tức vươn tay về phía tôi, cười nói:

"Vợ à, lại đây hôn chồng một cái, bây giờ anh không đi được."

Lời nói buồn nôn như vậy, thế nhưng anh lại nói ngay trước mặt y tá, tôi trừng mắt nhìn anh, nhưng trong lòng lại cảm thấy rất vui, đi tới bên giường anh, cúi người xuống, nhẹ nhàng hôn anh, cũng nói:

"Một mình anh ở đây phải ngoan đó, sáng ngày mai em sẽ tới thăm anh." Tôi cũng không gọi Văn Thông là chồng, bởi vì bây giờ tâm tình của tôi vẫn chưa trở lại như trước kia, tôi biết sẽ làm Văn Thông đau lòng nhưng tôi lại không muốn lừa gạt anh.

Tôi nhìn thấy một tia thất vọng trên mặt anh, chỉ thoáng qua rồi biến mất, sau đó mỉm cười nói:

"Mau trở về đi. Bảo bối."

"Ừ, em đi đây." Tôi nhìn anh không tha,

Anh gật đầu với tôi một cái, tiếp theo nghiêm túc nói với tôi một câu.

"Anh yêu em. Bảo bối."

Bước chân của tôi dừng lại, đây là lần đầu tiên Văn Thông dùng cách đơn giản trực tiếp nhất nói ra những lời này với tôi.

"Em cũng vậy."

Tôi trả lời anh, nhưng không nói ra lời giống vậy.

Xe đang chạy về hướng nhà mình, bây giờ là giờ tan sở, tình hình kẹt xe trên đường rất nghiêm trọng, tôi ở trong xe nhắm mắt nghỉ ngơi, trong xe có mùi của Văn Thông khiến tôi cảm thấy rất thoải mái, an nhàn.

Xe thẳng lại một chút khiến tôi mở mắt ra, tôi nhìn xung quanh, phát hiện còn một đoạn thời gian nữa mới về đến nhà, tôi chuyển mình, đổi tư thế để mình ngồi thoải mái hơn, đột nhiên cảm thấy phía dưới có vật cứng gì đó, đưa tay sờ, là một lọ thuốc nhỏ, tôi nhìn kỹ là thuốc giảm đau, lòng của tôi lộp bộp, tôi dừng lại một chút rồi cầm lọ nhỏ hỏi tài xế:

"Aben, lọ thuốc này là của ngài Lương sao?"

"Đúng vậy." Anh ta nhìn thoáng qua lọ thuốc trong tay tôi.

"Anh ấy có uống thường xuyên không?"

"Lúc thời tiết không tốt, tôi đều thấy ngài Lương uống nó, với lại khi đó tôi cũng không dám lái xe nhanh. Bởi vì một chút lắc lư thôi cũng đã khiến ngài ấy cảm thấy không thoải mái rồi."

Nghe Aben nói như vậy, cảm giác có lỗi lại xuất hiện lần nữa, tôi nặng nề dựa lưng vào ghế ngồi, một tay ôm một cái đệm dựa lưng nhỏ, cái đệm này nhất định là Văn Thông dùng để lót thắt lưng, trong tay kia nắm chặt lọ thuốc nhỏ.

Tôi sửng sờ nhìn ngoài cửa sổ, dụng tâm cảm nhận cảm giác của Văn Thông, làm sao bây giờ? Tôi nên làm sao mới có thể thoát khỏi sự rối rắm này và sống thật tốt với Văn Thông đây?

Cuối cùng cũng về nhà, vừa đi vào cửa, giày cũng chưa thay liền thấy mẹ đi từ trong phòng ra,

"Bảo bối, sao giờ con mới về? Văn Thông đã gọi rất nhiều cuộc, sao con không nghe điện thoại vậy? Nó rất sốt ruột đó."

"Điện thoại di động sao? Không vang lên mà." Tôi vừa nói vừa tìm điện thoại trong túi xách, trong túi xách của tôi rất lộn xộn, cũng không biết điện thoại ở đâu, dứt khoát đổ hết tất cả mọi thứ ra trên sàn nhà, cuối cùng cũng thấy điện thoại của tôi, tôi cầm lên nhìn.

"Nguy rồi, con để chuông điện thoại im lặng!" Trên màn hình có tới 5 cuộc gọi nhỡ, tất cả đều là của Văn Thông gọi tới.

"Con nhìn đi, bảo bối, trong túi xách của con quá lộn xộn." Mẹ nhìn sàn nhà đầy đồ, hoàn toàn đầu hàng.

"Hì hì." Về điểm này, không còn cách nào khác tôi chỉ có thể cười khúc khích.

"Mau gọi cho Văn Thông đi." Mẹ đi vào phòng khách, mỗi lần mẹ nhìn thấy sự lộn xộn của tôi thì sẽ nhanh chóng rời khỏi để đỡ phiền lòng.

Đúng rồi, phải mau gọi cho Văn Thông thôi, chưa nghe tiếng chuông thì bên kia đã trả lời.

"Bảo bối, cuối cùng cũng nghe được giọng nói của em, em không nghe điện thoại anh còn nghĩ rằng em xảy ra chuyện gì chứ." Giọng nói lo lắng của Văn Thông.

"Xin lỗi, điện thoại của em cài im lặng nên không nghe thấy. Em vừa về đến nhà liền nghe mẹ nói anh gọi tới, lúc này em mới thấy." Tôi nhỏ giọng nói.

"Về đến nhà là tốt rồi, anh không có chuyện gì chỉ muốn biết em về đến nhà chưa thôi, trên đường kẹt xe mà." Giọng nói của Văn Thông dịu đi.

"Trên xe của anh không phải có điện thoại sao? Tại sao anh không gọi tới đó?"

"Nói cũng lạ, làm sao cũng không gọi được. Làm anh sốt ruột muốn chết."

"Yên tâm đi, em đã an toàn về đến nhà rồi thưa quan lớn, nhưng bây giờ có chuyện khá khẩn cấp chính là em đói đến chóng mặt luôn rồi." Tôi an ủi và nói giỡn với anh.

"Em mau đi ăn cơm đi, bảo bối."

"Được rồi, anh ăn chưa?"

"Anh ăn rồi. Em mau đi đi, tối nay anh gọi lại cho em." Văn Thông nói xong liền cúp máy.

Ăn cơm tối chung với ba mẹ, bọn họ rất quan tâm hỏi han tình trạng cơ thể của Văn Thông, bởi vì bọn họ đã lo lắng cả ngày. Tôi áy náy nói với ba mẹ:

"Xin lỗi, con quên gọi cho ba mẹ khiến ba mẹ lo lắng rồi."

"Không sao, chúng ta biết trong lòng con rất rối rắm. Chỉ có hai con đều tốt thì chúng ta liền yên tâm. Con gái bảo bối à." Ba an ủi tôi.

Tôi đột nhiên phát hiện sao lại không thấy anh họ đâu rồi, ba liền cười nói:

"Lòng của thằng nhóc này đang ở Bắc Kinh, sao nó có thể ngăn người hoài được nên đã bay đến Bắc Kinh gặp bạn gái rồi. Nó để ba chuyển lời lại cho con là con và Văn Thông nhất định phải sống chung thật tốt nha."

Nghe lời này xong, tôi chỉ gật đầu một cái, cũng không nói gì thêm.

"Bảo bối, con cũng đi nghỉ ngơi cho khỏe đi, sau đó ba muốn con suy nghĩ thật kỹ về chuyện của con và Văn Thông, ba thích hai con có thể cùng nhau sống hạnh phúc."

"Dạ, con sẽ suy nghĩ thật kỹ. Ba." Tôi gật đầu khẳng định với ba.

Lúc về phòng, tôi nằm trên giường lớn của mình, nhớ lại chuyện xảy ra trong hai ngày này, trong đầu của tôi vẫn rất rối rắm giống như một người mù mịt đứng ở trên đường, vẫn không tìm được phương hướng.

EM LÀ ÁNH SÁNG CỦA ĐỜI ANH!

Du Nhàn Miêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 44

Nằm trên giường, nghĩ tới nghĩ lui cũng không có kết quả, muốn ngủ thật nhanh nhưng trước sau vẫn không ngủ được, thậm chí mắt cũng không muốn nhắm lại, nhìn trần nhà bắt đầu đếm cừu, đếm, cứ đếm, đếm đến mức cừu cũng biến thành Lương Văn Thông.

Cuối cùng tôi cũng biết kết quả mà mình muốn, chính là rất nhớ Văn Thông, sau đó cầm điện thoại lên nhìn thời gian, bây giờ đã mười giờ tối rồi, anh nghỉ ngơi hay chưa, tôi vẫn nên gửi tin nhắn trước cho anh đi.

"Anh đã ngủ chưa?"

Chưa tới một lát, tiếng chuông điện thoại của tôi vang lên, tôi vui vẻ ấn nút trả lời, liền nghe được giọng nói êm tai truyền tới.

"Bảo bối."

"Ừ, anh đang làm cái gì đấy?"

"Anh đang chờ điện thoại của em nha!" Giọng nói thoải mái của Văn Thông rõ ràng đang đùa giỡn làm tôi vui vẻ.

"Mới không tin."

Nghe anh nói đang chờ điện thoại của tôi, trong lòng tôi rất vui sướng nhưng miệng vẫn cứng rắn.

"VẬY em nói xem anh đang làm gì? Bây giờ anh nằm một chỗ không thể động, chỉ có thể vừa đọc sách vừa chờ điện thoại của em." Giọng nói bất đắc dĩ của Văn Thông.

Một chút bất đắc dĩ đó quấy nhiễu lòng của tôi, tôi đột nhiên lớn tiếng nói vào điện thoại:

"Sau này sẽ không bao giờ để anh một mình ở lại bệnh viện nữa."

"."

"Em đã bắt đầu nhớ anh rồi. Sao giờ." Giọng nói của tôi đang to trở nên nhỏ đi như tiếng muỗi kêu.

"Anh lúc nà cũng nghĩ tới em. Bảo bối." Giọng nói của Văn Thông rất dịu dàng, nhưng trong đó cũng tràn đầy nghiêm túc, không đùa giỡn chút nào.

Lời của anh làm linh hồn tôi rung động, khắc dấu thật sâu.

"Có thể biết anh thật sự quá tốt." Tôi cảm khái nói.

"Bảo bối, không thể chỉ nói là biết, em nên nói là có thể sống cùng với anh thật sự quá tốt mới đúng." Văn Thông nghiêm túc sửa lại lời nói của tôi.

"Chánh chọe." Tôi vui vẻ nói.

"Em thấy anh nói không đúng sao?"

"Đúng."

Tôi hình như chỉ dùng từ này để trả lời, bây giờ tôi không tìm được bất kỳ lời nào để hình dung tâm tình của tôi lúc này.

"Đi ngủ sớm một chút đi. Hai ngày nay em nhất định rất mệt mỏi rồi. Bảo bối."

"Anh cũng nghỉ ngơi sớm một chút đi, ngày mai em đến bệnh viện đón anh."

"Được, anh chờ em." Văn Thông vui vẻ nói.

"Ngủ ngon."

"Ngủ ngon."

Để điện thoại xuống, bên tai vẫn còn vang lên câu nói "Anh lúc nào cũng nghĩ tới em", làm tôi thật sự rung động, mặc dù nó không phải là lời nói ngọt ngào đẹp đẽ gì nhưng nó là câu nói dễ nghe nhất mà tôi được nghe.

Tôi lại càng không buồn ngủ, sững sờ nhìn trần nhà thật cao, tôi chợt nhớ tới ngày hôm trước chính là ngày mà chúng tôi đi đăng ký, sau khi Văn Thông biết tôi rời nhà trốn đi, không phải là kiên quyết đòi tới phòng của tôi sao? Cuối cùng ai cũng không thể ngăn cản anh nên chỉ có thể nhìn anh chống nạng khó khăn đi lên cầu thang, còn ngã xuống trên bậc thang, cuối cùng dưới sự giúp đỡ của anh tài xế, mẹ và vú Lâm cũng đi được tới phòng của tôi.

Nhớ mẹ nói Văn Thông ngồi ngây người ở trong phòng hơn nửa ngày, anh làm gì ở trong phòng chứ? Nhất định rất đau lòng, lần đầu tiên tới phòng của tôi vậy mà lại để anh đau lòng.

Tôi ngồi dậy đứng trên giường, nhìn chung quanh một chút xem có gì khác không, tôi đi lại trên giường chợt nhớ tới lúc anh đi lên đã ngã bị thương, hẳn là không thể đi lại trong phòng, vậy cũng chỉ có thể ngồi trước bàn học của tôi.

Tôi đi tới, khoảng cách giữa ghế và bàn hơi rộng, đã nói rõ ngày hôm trước bọn họ hẳn là chờ Văn Thông rời khỏi chỗ này.

Tôi kéo ghế lại, ngồi xuống trước bàn, thấy trên mặt bàn có mấy tờ giấy nhưng lại úp xuống, tò mò cầm lên nhìn, tôi bị bức vẽ và chữ viết trước mắt làm kinh sợ, im lặng nhìn, không thể dời mắt đi.

Lọt vào mắt tôi đầu tiên chính là đoạn đầu mà Văn Thông viết.

"Bảo bối, vợ thương yêu của anh, bây giờ em rất cuộc đang ở đâu vậy, thân thể của anh như vậy sao có thể đuổi theo em được đây?"

"Có biết không bây giờ anh thật sự có cảm giác không thở nổi. Trái tim co lại, cổ họng cũng hẹp đi, cảm giác trước mắt tối tăm."

"Bảo bối, không cần phải cảm thấy có lỗi với anh, lúc biết em gái nhỏ dễ thương năm đó chính là em, anh cảm thấy cực kỳ phấn khởi, thật không ngờ duyên phận của chúng ta lại sâu như thế, vì vậy mà ông trời để chúng ta gặp nhau ngày trước, mặc dù lúc đó chúng ta chưa quen biết nhau, anh thật hối hận lúc đó ở trên máy bay, tại sao lại nói chuyện không hòa thuận với em gái nhỏ xinh xắn chứ?"

Đọc tới đây, nước mắt đã đầy mặt, lời nói của Văn Thông khiến tôi nhớ lại tình cảnh năm đó trên máy bay.

Lúc đó tôi và cả nhà chú tôi lên máy bay mới phát hiện ra chỗ ngồi của chúng tôi không được sắp xếp cùng một chỗ, chỗ ngồi của tôi gần cửa sổ, mà chỗ ngồi của anh họ tôi gần đường đi, giữa chúng tôi cách một người, chúng tôi bàn bạc để đợi người này tới, sau đó bàn bạc với anh ta xem có thể đổi chỗ được hay không.

Nhưng tôi và anh họ đợi rất lâu vẫn không thấy người tới, cho đến lúc máy bay sắp cất cánh, cuối cùng tôi cũng thấy một người con trai có dáng

người cao ráo, mặc áo sơ mi màu đỏ sậm, tóc dài buộc tùy ý, đi ở phía sau là một đôi vợ chồng, cùng nhau đi vào khoang máy bay.

Sau khi tôi thấy được anh ta, chưa biết làm sao đã cảm thấy anh ta ngồi xuống bên cạnh tôi, tôi lập tức nói với anh họ không cần đổi chỗ ngồi, sau khi anh họ nghe tôi nói xong, vẻ mặt tràn đầy tò mò, anh họ nhìn theo ánh mắt của tôi liền làm mặt quỷ với tôi, gật đầu một cái bày tỏ đồng ý.

Anh tóc dài đẹp trai đang nói chuyện với đôi vợ chồng, bọn họ nhìn qua chỉ hơn 50 tuổi, người đàn ông là người phương Đông, người phụ nữ là người phương Tây, vị phu nhân này rất đẹp, tôi nghĩ lúc còn trẻ nhất định bà là một người con gái vô cùng đẹp. Bọn họ ngồi bên cạnh chú và dì của tôi, người thanh niên kia đặt hành lý của bọn họ lên kệ, nhìn bảng sắp xếp chỗ ngồi trên máy bay, sau đó đi về phía tôi.

Tôi quỳ trên ghế nhìn bọn họ, nhìn một chút tình huống chung quanh, xác nhận chỉ có chỗ ngồi bên cạnh tôi còn trống, vậy anh ta nhất định ngồi ở đây, suy đoán và cảm giác của tôi là đúng, bởi vì lúc tôi vừa nhìn thấy anh ta thì đã cảm giác anh ta sẽ ngồi bên cạnh tôi rồi.

Giương mắt nhìn anh ta vừa vắn đụng phải ánh mắt của anh ta, tôi lập tức rụt đầu lại, nhanh chóng ngồi xuống, anh ta có khuôn mặt của người phương Tây và tóc của người phương Đông, anh ta thể hiện gần như hoàn mỹ sự kết hợp giữa Trung Quốc và phương Tây, tôi cảm thấy sức hút từ anh ta rất lớn khiến tôi vô cùng khẩn trương, cúi đầu không dám nhìn anh ta.

Anh ta đặt túi xách của mình lên phía trên hành lý, khóa kỹ lại, sau khi ngồi xuống bên cạnh tôi thì cài dây an toàn, bàn tay thon dài trắng nõn của anh ta vượt nếp nhăn trên áo sơ mi do dây an toàn đè vào.

Liếc mắt nhìn tới đây tôi mới nghĩ đến mình vẫn chưa cài dây an toàn, liền nhanh chóng cầm dây lên, nhưng do khẩn trương nên tôi làm sao cũng

không cài được, thật mắc cỡ mà, hai tay của người khiến tôi khẩn trương đưa qua cài chắc dây an toàn giúp tôi, nhưng câu nói kia của anh ta lại khiến tôi cảm thấy ngoài dự tính.

"It's ok, little angel." (Xong rồi, thiên thần bé nhỏ.)

Ở bên cạnh anh ta, từ đầu tới cuối tôi vẫn không tìm được cảm giác của mình, chỉ biết mình rất khẩn trương, sau khi nghe giọng nói của anh ta tôi lại càng muốn say. Trong đầu tiếng vù vù vang lên, không dám nhìn anh ta, chỉ gật đầu một cái với anh ta, mà tôi cũng không hiểu rõ lời của anh ta. Nhưng có thể cảm thấy được anh ta coi tôi là người bạn nhỏ.

Nhớ tới đây, tôi liền nhìn thư Văn Thông để lại, phía trên không có ghi có nói chuyện với em gái nhỏ xinh xắn, xem ra anh đã quên anh đã từng nói với tôi một câu chính là "It's Ok, little angel."

Thế giới thật sự là rất thần kỳ, làm sao tôi cũng không nghĩ tới tám năm sau tôi gặp anh và tiếp tục cùng anh viết nên bài hát yêu nhau này.

Nhưng trước mắt của tôi lại xuất hiện bộ dáng của Văn Thông chống nạng bước đi, tâm tình giống như trời trong xanh chợt xuất hiện một đám mây đen, bởi vì trong lòng hiện ra một vấn đề.

"Văn Thông, em là thiên thần trong sinh mệnh của anh sao?"

EM LÀ ÁNH SÁNG CỦA ĐỜI ANH!

Du Nhân Miêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 45

"Em là thiên thần trong sinh mệnh của anh sao?"

Ôm sự nghi ngờ này, tiếp tục nhìn thư Văn Thông để lại cho tôi.

"Bảo bối, xin em ngàn vạn lần không cần vì anh mà tự trách tự cho mình thêm gánh nặng, biết tại sao anh lại vội vã muốn kết hôn với em không, bởi vì anh rất sợ khi em biết sự thật rồi vì tự trách mà trốn tránh anh. Anh tiếp nhận chuyện này không nổi."

"Nhưng chuyện này vẫn xảy ra, bảo bối, sao em có thể chạy trốn vào ngày kết hôn của chúng ta chứ, anh phải đi đâu tìm em đây? . . ."

Thư chỉ viết tới đây, tôi có thể cảm giác được lúc Văn Thông viết thư này rất kích động, bởi vì lúc anh viết nhất định rất dùng sức, lúc tới câu cuối cùng, tờ giấy sắp bị anh đâm thủng.

Lật tờ tiếp theo, là bản quyền của Văn Thông, mèo mập lại xuất hiện.

Trên hình vẽ là phương thức đi lại đặc biệt của hai chúng tôi khi ở Bắc Kinh, một tay của con mèo được khoác lên vai của con mèo cái, tay còn lại thì chống nạng, nhìn hình vẽ này tôi thực sự muốn té xiêu, không biết nên khóc hay cười, thật bế tắc mà.

Tiếp theo còn có hai con mèo đang ăn cơm, con mèo cái đút cho con mèo đực, con mèo đực ngây ngô xấu hổ đến mức đổ mồ hôi. . . .

Nhìn đến đây tôi không nhịn được nữa liền cười ha ha. Tôi nhớ lại những chuyện vui vẻ lúc chúng tôi ở Bắc Kinh.

Tờ cuối cùng vẽ hai con mèo mập đáng yêu ngồi dưới Vạn Lý Trường Thành, nắm tay, đầu tựa vào nhau, Văn Thông viết một câu ở phía trên.

"Bảo bối, để Vạn Lý Trường Thành làm chứng cho tình yêu của chúng ta đi."

Vừa định để xấp giấy xuống, chợt phát hiện còn có một tờ chưa xem, trên đó viết,

"Bảo bối, anh ngồi trong phòng của em, máy vi tính của em chưa tắt, anh vừa đụng vào Blog liền hiện lên, sau đó vang lên một bài hát nghe rất êm tai, anh nghe thật kỹ rất nhiều lần, lời bài hát chính là lời anh muốn nói.

I love you – anh yêu em

Say we're to-gether ba-by – hãy nói chúng ta ở cùng nhau baby

You and me – em và anh

I can on-ly give my life – anh có thể dành cuộc sống của anh

And show you all I am – và bày ra mọi thứ của anh cho em

In the breath I breathe – trong hơi thở anh đang thở

I will promise you my heart – anh sẽ dành trái tim của anh cho em

And give you all you need – và cho em mọi thứ em cần

If it takes some time – nếu phải mất một thời gian

If you tell me you don't need me any-more – nếu em nói với anh em không cần anh nữa

That our love won't last for-ev-er – vậy tình yêu của chúng ta sẽ không kéo dài mãi mãi

I will ask you for a chance to try again – anh sẽ hỏi em có cho một cơ hội để thử lại

To make our love a lit-tle bet-ter – để tình yêu của chúng ta được bền vững hơn

I love you – anh yêu em

Say we're to-geth-er, ba-by – hãy nói chúng ta ở cùng nhau, baby

Say we're to-geth-er, who – hãy nói chúng ta ở cùng nhau

I need you – anh cần em

I need you for-ev-er ba-by – anh mãi mãi cần em baby

You and me – em và anh

Say you hard-ly know – hãy nói em khó có thể biết

Ex-act-ly who I am – chính xác anh là ai

So hard to un-der-stand – vì vậy rất khó hiểu

I knew right from the start – anh biết từ khi bắt đầu

The way I felt in-side – con đường mà anh cảm thấy

If you read my mind – nếu em đọc được ý nghĩ của anh

Nhìn đến đây, nước mắt của tôi đã chảy ròng ròng, vang vọng lại ở bên tai

I need you – anh cần em

I need you for-~~ev~~-er ba-~~by~~ – anh mãi mãi cần em baby

You and me – em và anh

Đây chẳng phải là điều tôi luôn ước muốn sao? Thật ra tôi yêu Văn Thông vẫn luôn ở trong sự sùng bái, nhớ lại lúc chúng tôi ở chung, hình như tôi chưa từng nghiêm túc nói với anh một câu "Em yêu anh."

Lúc tôi vừa ra khỏi phòng bệnh, Văn Thông nói thẳng ra với tôi. "Anh yêu em", nhưng tôi vẫn không nói ra ba chữ này.

Tôi cầm xấp giấy có chữ viết, hình vẽ và lời bài hát của Văn Thông để lại cho tôi, nhìn đi nhìn lại nhiều lần, tôi chợt cảm thấy có vài lời tôi muốn nói với Văn Thông, với lại phải nói ngay bây giờ.

Cầm di động lên nhìn đồng hồ, bây giờ đã là một giờ sáng, sao gọi cho anh đây? không được, bây giờ không nói, hôm nay tôi chắc chắn không ngủ được, làm sao bây giờ, suy nghĩ một chút, tôi liền gửi tin nhắn.

"Em chỉ muốn nói với anh, thật sự phải nói với anh, em yêu anh."

Quản anh có tắt máy hay không, tôi ấn nút gửi đi, sau đó đi vào toilet.

Lại đi tới giường nằm xuống, nhìn di động bên gối, cầm lên nhìn, tôi cũng không kỳ vọng nó có phản ứng gì, đúng lúc này tôi ngây ngẩn cả người vì tôi nhìn thấy có tin nhắn mới, nhìn thời gian là năm phút sau khi tôi gửi tin nhắn, chính xác là chưa đến năm phút đồng hồ, là tin nhắn của Văn Thông.

Trong lòng tôi thấp thỏm lo lắng, tay run run ấn nút mở tin nhắn.

"Anh cũng yêu em, mà còn vô cùng yêu em."

Đơn giản mười chữ nhưng lại mạnh mẽ đung vào lòng của tôi, đánh tan những vướng mắc trong lòng tôi, bây giờ tôi hận không thể lập tức bay đến bên cạnh anh. . . .

Nước mắt của tôi lại rơi, mang theo quá nhiều sự hối hận, nếu hôm trước tôi không chạy trốn, bây giờ tôi hẳn là ở bên cạnh anh đúng không? Nhưng bây giờ thì sao? Đều do mình không hiểu chuyện, lại làm Văn Thông phải vào bệnh viện.

Nghĩ tới đây, tôi thật sự muốn cho mình một cái tát, cái gì gọi là đang ở trong phúc mà không biết phúc, đây không phải là tôi sao?

Lúc tôi đang hối hận đột nhiên nhớ tới bây giờ đã mấy giờ rồi, sao anh còn chưa ngủ mà vẫn nhắn tin lại cho tôi, vội vàng gửi tin nhắn vắn hỏi anh.

"Tại sao muộn rồi mà vẫn chưa ngủ? Như vậy không ngoan!!!" Cho anh ba dấu chấm than thật to và biểu tượng vẻ mặt tức giận, không cho anh một vẻ mặt vui nào, mặc dù vậy nhưng anh vẫn nói dễ nghe với tôi.

Mọi thứ khôi phục lại sự yên tĩnh, tôi nghĩ anh chưa ngủ cũng không dám nhắn tin lại cho tôi, vì biểu tượng vẻ mặt đó của tôi đã tức giận đến mức đỏ lên, nhất định có thể hù dọa anh.

Lúc tôi đang há hê, tiếng chuông điện thoại lại vang lên, lần này không phải là tiếng chuông thông báo tin nhắn, mà là tiếng chuông điện thoại.

Cầm lên không cần nhìn cũng biết là ai gọi tới, chưa đợi anh nói chuyện thì miệng của tôi đã bắt đầu bắn phá rồi.

"Ngài Lương Văn Thông, anh có biết bây giờ là mấy giờ không? Tại sao còn chưa ngủ? Anh một chút cũng không yêu quý thân thể của mình."

Phía bên kia im lặng một hồi, tôi chờ một lúc lại càng mất hứng, nói tiếp.

"Sao gọi tới mà không lên tiếng?"

"Bảo bối, đừng giận, là anh." Giọng nói dịu dàng của Văn Thông.

"Em biết là anh."

"Là anh không tốt, không ngủ sớm, nhưng anh thật sự không thích không khí ở bệnh viện, với lại anh rất nhớ em, làm sao cũng không ngủ được."

Tôi nghe anh nói xong cũng không biết nên nói cái gì.

"Bảo bối, em vẫn còn nghe chứ?"

"Ừ, em đang nghe." Dừng lại một chút tôi lại nói tiếp:

"Em cũng rất nhớ anh, thật sự rất nhớ. Đều là lỗi của em, để anh ở lại bệnh viện một mình." Nói xong, giọng nói của tôi lại nghẹn ngào.

"Bảo bối, đừng khóc, em khóc anh không thể ngăn người ở đây được nữa, ngoan." Văn Thông nhỏ giọng dỗ dành tôi.

"Anh đọc xong tin nhắn cảm thấy rất vui, bây giờ chúng ta ai cũng không cần suy đoán lung tung nữa, đều nhanh chóng đi ngủ, được không?" Văn Thông dịu dàng nói tiếp.

Tôi tưởng tượng ra bộ dáng nói chuyện của anh, mỉm cười hạnh phúc.

Bây giờ chuyện tôi phải làm là không khóc nữa, vì tôi biết nếu khóc nữa thì kết quả sẽ là Văn Thông lén rời khỏi bệnh viện chạy đến đây, thất lưng bị thương của anh sao có thể chịu được hành hạ như vậy, nói vậy tôi lại thêm một tội nữa rồi.

Càng nghĩ lại càng sợ, tôi vội vàng lớn tiếng nói vào điện thoại:

"Em biết rồi, yên tâm, em không khóc nữa, em cảnh cáo anh ngàn vạn lần không được lên rời khỏi bệnh viện đó." Giọng nói của tôi tràn đầy sự uy hiếp.

"Ừ, vậy chúng ta đi ngủ đi. Bảo bối. Hôn một cái." Tôi nghe thấy tiếng hôn nhẹ của Văn Thông, thật dễ nghe, tôi vui vẻ cười nói:

"Nhận được rồi, Tinh Tinh thật ngoan."

"Tại sao chỉ có anh hôn em, tại sao em không hôn anh chứ." Bộ dáng của Văn Thông giống như người bạn nhỏ đang oán trách vậy.

"Được rồi, em hôn anh một cái." Tôi hôn một cái vào điện thoại.

Dường như không có bao nhiêu vừa lòng. Văn Thông vẫn tiếp tục oán trách.

"Được rồi, ngài Lương Văn Thông, nếu không để em ngủ thì ngày mai em cũng không dậy sớm được để tới bệnh viện đón anh, nếu không anh ở lại bệnh viện mấy ngày nữa đi, được không?"

"Không được, em tha cho anh đi, bảo bối, anh lập tức đi ngủ, ngày mai em nhất định phải tới sớm đón anh." Tôi có thể nghe ra anh đang nóng vội.

"Được rồi, em nói giỡn với anh thôi, như vậy mà anh đã không hiểu rồi, cũng không biết anh làm người tinh anh ra sao nữa."

"Anh sớm đã cảm thấy ở trước mặt em anh là một người ngu."

"Ha ha, anh là người ngu vậy mọi người đều khác hết rồi. Không nói với anh nữa, ngủ." Nói xong tôi liền cúp điện thoại, vì tôi biết nếu để chúng tôi nói chuyện tiếp, nhất định sẽ nói đến lúc mặt trời mọc .

Trong hai ngày này, hôm nay là lần duy nhất tôi mang theo nụ cười
chìm vào giấc ngủ.

EM LÀ ÁNH SÁNG CỦA ĐỜI ANH!

Du Nhàn Miêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 46

Hình như tôi còn đang chạy trốn đến khu nhà nghỉ, còn Văn Thông thì ở phía sau đuổi theo tôi, nhưng mà đối với anh thì làm sau có thể đuổi kịp tôi, vì vậy tôi chạy chậm chậm lại, còn hả hê cười to. . . .

Chợt có một âm thanh kỳ lạ làm tôi giật cả mình, tất cả mọi thứ tôi đều không thấy, trong lúc vẫn còn đang kinh ngạc thì mới phát hiện ra đó là tiếng chuông điện thoại. Tôi mơ mơ màng màng mở mắt ra nhìn bốn phía, trong phòng của tôi tràn ngập ánh sáng, nghe tiếng chuông điện thoại tôi liếc nhìn cái đồng hồ treo tường. Trời ạ! Mười hai giờ rồi.

Nhìn lại cái điện thoại, tên người gọi là Văn Thông, tôi lập tức hoàn toàn tỉnh táo, xong đời, nhất định là anh đang rất lo lắng, nếu không phải tôi nói sẽ đi đoán anh thì anh nhất định sẽ không điện tới làm ồn giấc ngủ của tôi.

Cẩn thận bấm nút trả lời, lập tức nghe được tiếng lo lắng của Văn Thông.

"Bảo bối, chẳng lẽ em thật sự để cho anh ở lại bệnh viện thêm vài ngày sao? Sao em còn chưa tới? Em đang ở đâu vậy?"

"Em... bây giờ em còn đang ở trong cái chăn của em." Tôi cà lăm nói.

"A!" Văn Thông đột ngột ngừng lại, im lặng một lát, sau đó thì gấp gáp nói:

"Thật xin lỗi, bảo bối, anh không biết em còn đang ngủ, em nghỉ thêm một lát đi, anh bảo tài xế tới đón là được rồi."

"Không được, Lương Văn Thông, anh nhất định phải chờ em, em là người đưa anh vào bệnh viện, thì em nhất định phải đưa anh ra." Tôi la to, nhưng giọng nói lại cực kỳ nghiêm túc.

"Được rồi, anh chờ em, nhưng mà em không cần gấp đâu." Giọng của Văn Thông dịu dàng đi rất nhiều, ngược lại anh bắt đầu không ngừng an ủi tôi.

"Anh chờ em." Cúp điện thoại tôi vội vọt vào toilet, sau đó rất nhanh lại chạy đến phòng thay đồ, tùy tiện lấy đại cái váy nào đó rồi mặc lên, tiếp đến tôi chạy xuống lầu, lúc ra cửa, thiếu chút nữa đã đụng phải mẹ tôi đang đi vào, tôi vội vàng ôm mẹ mình, trong miệng không ngừng nói xin lỗi.

"Bảo bối, sao con hấp tấp như vậy? Muốn đi đâu à." Mẹ kéo tôi lại hỏi.

"Con đến bệnh viện đoán Văn Thông xuất viện." Nói xong cũng chạy ra ngoài.

"Con vội vàng như vậy làm sau lái xe được, vừa đúng lúc tài xế của nhà chúng ta cũng ở đây, con đi đoán Văn Thông về đây đi, mẹ nói vú Lâm chuẩn bị một vài món hai đứa thích ăn." Mẹ tôi ở phía sau lớn tiếng nói.

Tôi không trả lời, vội vàng chui vào xe thật nhanh, thúc giục tài xế nhanh lái xe tới bệnh viện St. Paul.

Cũng may bây giờ là buổi trưa, trên đường xe cũng không nhiều lắm, không bao lâu sau chúng tôi đã tới bệnh viện, bảo tài xế lái xe về, tôi vội vàng bay nhanh ra ngoài.

Lúc tôi vội vàng chạy vào trong mới phát hiện ra trong bệnh viện còn có rất nhiều người, tôi đi chậm lại, cố gắng để mình không phát ra âm thanh quá lớn, nhưng không bao lâu sau, tôi liền phát hiện ra tại sao mọi người đều dùng cùng một loại ánh mắt kỳ lạ nhìn tôi, haizz, tôi không quản được nhiều như vậy, lại càng tăng tốc trực tiếp chạy tới phòng bệnh của Văn Thông.

Rốt cuộc cũng ‘thăng xe’ lại ở trước cửa phòng bệnh của anh, cửa phòng bệnh đang khép hờ, lúc tôi đưa tay định đẩy cửa ra thì nghe bên trong truyền ra tiếng nói chuyện.

"Ngài Lương, kết quả X-ray của ngày tôi đã xem rồi, vô cùng may mắn là lần này không quá nghiêm trọng, ngài nhất định phải cẩn thận, nếu lại thương tổn như lần trước thì hậu quả sẽ rất nghiêm trọng."

"Yên tâm đi, về sau tôi nhất định sẽ cẩn thận." Văn Thông nhỏ giọng nói.

"Tôi nghiêm túc nhắc nhở ngài, về sau lên xuống cầu thang, tốt nhất phải có người ở bên cạnh mà đỡ."

"Ừ."

Trong phòng yên lặng, tôi nhẹ nhàng đẩy cửa ra thêm một chút, đưa đầu nhìn vào trong, chỉ thấy có bác sĩ nam khoảng trung niên đang làm kiểm tra cột sống cho Văn Thông, còn Văn Thông thì nằm trên giường.

"Ngài Lương, xương sống của ngài cong vào hơi nghiêm trọng, tối hôm qua tôi nhận được điện thoại của anh trai ngày, anh của ngài đã gửi các tấm phim trước đây tới cho tôi coi, trước kia cũng có cong nhưng không nghiêm trọng như bây giờ, có phải trong khoảng thời gian này ngài không có chú ý tới bản thân hay không? Ngồi quá lâu đối với ngài hoàn toàn không tốt, bên bị cong nghiêm trọng như vậy, có phải sẽ cảm thấy rất đau không?"

"....."

"Ngài Lương, tôi đề nghị khoảng thời gian này ngài phải đỡ eo của mình, phòng ngừa phần bên cạnh sẽ bị cong theo, đều quan trọng là ngài cần phải nằm ở trên giường nghỉ ngơi thật nhiều, không thể ngồi quá lâu."

"Được, tôi sẽ chú ý, nhưng Dr. Ng, tôi có một vấn đề muốn hỏi. Lúc nào thì tôi có thể đi bộ, bởi vì hai chân của tôi chỉ cần bảo đảm một lượng vận động cần thiết mỗi ngày, nếu không thì bắp thịt ở chân sẽ rất nhanh héo rút, việc này làm tôi rất khó đi lại."

Tôi nghe giọng nói của Văn Thông tràn đầy lo lắng, đồng thời nó cũng làm cho lòng của tôi chìm xuống.

Im lặng đứng ở cửa, nhìn bác sĩ trợ giúp Văn Thông lật người tới lui, từ eo của anh trở xuống không dùng lực được, động tác cực kỳ chậm chạp và cứng ngắc, đợi tới lúc nằm tốt, tôi thấy được bác sĩ nhẹ nhàng nâng đùi phải của anh lên, giúp anh làm một vài động tác vận động kéo dẫn nhẹ nhàng. Sau khi để xuống mới nói:

"Là thế này, bởi vì trên đùi ngài còn có vài bắp thịt có khả năng hoạt động, cả quá trình đi bộ đều hoàn toàn dựa vào mấy bộ phận này, nhưng cơ lực vẫn rất có hạn, cho nên dưới tình huống không được tập luyện thì rất nhanh chúng sẽ bắt đầu héo rút."

"Vậy thì không được, mấy hôm nay tôi vẫn dùng nạn đi lại bình thường." Giọng Văn Thông tràn ngập phiền não.

"Xin ngài Lương đừng gấp gáp, như vậy sẽ càng làm cho hông của ngài trở nên trầm trọng hơn, đến lúc đó ngồi sẽ ngồi không nổi, nếu như vậy, thì chẳng khác này sẽ làm cho chân của ngài không rèn luyện được. Hai ngày nay ngài nhất định phải nằm nghỉ ngơi trên giường, có thể nhờ người nhà giúp đỡ ngài, làm một vài động tác vận động với tư thế nằm để rèn luyện cơ lực, cũng có thể giảm bớt tốc độ héo rút, không được, ngài ở

lại bệnh viện thêm một ngày đi, chúng tôi sẽ cho bên khoa phục hồi chức năng giúp ngài làm vài động tác kích thích cơ thịt chậm co rút lại." Bác sĩ an ủi cảm xúc của Văn Thông.

"Tôi không muốn ở lại bệnh viện." Văn Thông kiên quyết nói.

"Không ở lại cũng được, vậy mỗi ngày làm một vài động tác phục hồi chức năng là được rồi."

"Chỉ đơn giản kéo duỗi vận động và massage thôi à?" Tôi đi tới trước mặt bọn họ, nhẹ giọng hỏi.

Bọn họ giống như bị giọng nói của tôi hù sợ, đồng thời xoay đầu lại nhìn tôi, lúc nhìn thấy ánh mắt của họ đều tràn đầy ngạc nhiên.

"Tại sao lại dùng ánh mắt đó nhìn em?" Tôi liếc mắt, bĩu môi nói với Văn Thông.

Văn Thông nhìn tôi không nói gì, ngược lại vị bác sĩ kia lại ôn hòa mà nói với tôi:

"Không có gì khó đâu, học cũng rất nhanh."

"Dr. Ng, đây là vợ chưa cưới của tôi, Joyce." Ngài Lương Văn Thông giống như mới hoàn hồn trở lại, nói chuyện lại một cách bình thường.

"Xin chào, Dr. Ng, tôi muốn học mấy phương pháp rèn luyện đơn giản kia, như vậy thì tôi có thể giúp đỡ Văn Thông luyện tập khi ở nhà." Tôi rất nghiêm túc nói.

"Rất tốt, lần sau cô có thể đi cùng với ngài Lương, nhờ bác sĩ bên khoa hồi phục chức năng dạy cô, tôi nghĩ 1 - 2 lần là có thể học xong."

"Được." Tôi khẳng định gật đầu một cái.

"Joyce, cô là người tới đoán ngài Lương xuất viện à?" Dr. Ng hỏi.

"Đúng vậy."

"VẬY hai người cứ tự nhiên, tôi đến phòng khác khám bệnh, ngài Lương, mấy ngày này nhất định phải nằm trên giường nghỉ ngơi, đừng quên đó."

Dr. Ng nói xong cũng đi ra ngoài, tôi nhìn thấy lúc anh ta đi tới cửa còn dùng một ánh mắt kỳ lạ nhìn tôi một cái, rồi mới khép cửa đi ra ngoài.

"Văn Thông, sao hôm nay em tới bệnh viện mọi người đều dùng ánh mắt kỳ lạ nhìn em thế?" Tôi tò mò hỏi.

"Bảo bối, em mau qua đây đi, sao lúc đi ra khỏi nhà không chịu coi mình cho thật kỹ vậy?" Văn Thông lấy tay chống giường ngồi dậy.

Tôi sợ hông của anh không dùng lực được, nên đi nhanh tới dìu anh ngồi xuống, vẫn là rất mơ hồ hỏi:

"Tại sao phải coi chính mình?"

Nghe được lời của tôi Văn Thông cười không ngừng, kéo tôi vào trong ngực của anh, nhỏ giọng nói cho tôi biết:

"Con khỉ con, làm phiền em nhìn đồ mình mặc và giày mình mang đi."

Tôi liếc nhìn anh mới ánh mắt kỳ lạ, lại cúi đầu nhìn xem chính mình. Oh my god! Tôi đang mặc cái gì đây

Một mồi lửa chạy ngang qua mặt của tôi, thiêu trụi tôi tới mức sắp bóc khói, bởi vì tôi thấy được mình đang mặc một cái váy liền thân. Mà chân lại mang giày, nhưng mà là hai màu khác nhau!

Làm thế nào? Hiện tại tôi rất muốn tìm cái động để chui vào, thế nhưng trong đây có cái động sao?

Cuối cùng tôi lại chui đầu vào dưới nách của Văn Thông.

EM LÀ ÁNH SÁNG CỦA ĐỜI ANH!

Du Nhàn Miêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 47

Bất thành linh thấy dáng vẻ ăn mặc lố lăng của mình, tôi lập tức dụi vào trong lòng của Văn Thông, tim nhảy loạn nhịp như con thỏ nhỏ, đầu của tôi cứ liên tục dụi vào người anh, sức lực lớn tới mức làm cho Văn Thông không ngồi yên được, vì vậy anh bắt đầu lớn tiếng gọi.

"Bảo bối, nhẹ một chút, anh sắp bị em làm ngã rồi nè." Văn Thông nói xong liền vội vàng buông tay đang ôm tôi ra rồi chống xuống giường để giữ thăng bằng.

Nghe anh nói như vậy, tôi mới chú ý thì ra tôi gần như đã dựa toàn bộ người của mình vào người Văn Thông, tôi vội vàng đứng dậy, đỡ Văn Thông, để cho anh ngồi vững vàng, trong miệng đều là những lời oán trách anh.

"Đều tại anh hết, nếu không phải tại anh gọi hỏi thì em cũng sẽ không gặp tới vậy, hấp tấp lấy đại bộ đồ, nhìn cũng không thèm cứ thế mà mặc lên, lúc chạy tới cửa chính cũng không thèm coi, mang đại đôi giày vô, mắc cỡ chết đi được, thảo nào lúc em mới vào bệnh viện mọi người đều nhìn em với ánh mắt kỳ lạ, nhất định là họ cho rằng em bị bệnh tâm thần."

Càng nói tôi càng mất hứng, bắt đầu dùng quả đấm nhỏ của mình đấm lên bả vai của Văn Thông.

"Bảo bối, đều là do anh, chỉ là, anh lại cảm thấy em mặc như vậy rất đẹp, không chừng sẽ tạo thành trào lưu mới đó." Văn Thông lại ôm tôi vào

trong ngực, cười cười bắt đầu trêu chọc tôi.

"Anh còn đùa giỡn em. Không để ý tới anh nữa." Tôi tức giận tránh khỏi cái ôm của anh, đi nhanh vào toilet cởi váy ra, mặc lại đúng bề phải, nhưng khi nhìn thấy đôi giày mỗi chiếc có một màu khác nhau thì tôi cũng không biết làm thế nào.

Ủ rũ cúi đầu cúi đầu đi ra, thấy Văn Thông đã ngồi trên xe lăn, anh đang khó khăn mang giày, động tác này lại đụng tới vùng eo của anh. Tôi không quan tâm tới đóng giày nữa tôi lập tức đi tới bên cạnh anh, ngồi chồm xuống, từ trên tay anh cầm lấy vớ, cũng không nói gì liền bắt đầu giúp anh mang vớ.

Hôm nay cái nạn không hề có tác dụng với anh, nếu vậy thì mắt cá chân của anh không thể duy trì lực, nếu như anh cố nhấc bắp chân lên thì chân của anh sẽ vì sức nặng mà xệ xuống bởi vì mắt cá chân không có bất kỳ động tác co giãn nào, hơn nữa Văn Thông lại là một người cao to, đôi chân dĩ nhiên phải như người bình thường, nhưng mà bây giờ tôi lại cảm thấy nó không phù hợp, bởi vì anh bắp chân quá mảnh khảnh, có thể dùng từ da bọc xương để hình dung, một chút thịt cũng không có, lại không có vận động nên nhìn có vẻ cực kỳ tái nhợt, tuy tay của tôi nhỏ nhưng lại có thể nắm gọn nó ở trong lòng bàn tay, trong mắt tôi mọi thứ dường như trở nên nhỏ bé, lòng tôi cũng như bị kim đâm, đau, đau đến mức hai mắt bắt đầu trở nên ươn ướt. Nhưng tôi lại không muốn để cho anh phát hiện, vì vậy tôi cúi đầu xuống, cúi tới mức cảm thấy cảm gần như đã đụng phải ngực của mình

Tôi nghiêm túc, cẩn thận mang vớ cho Văn Thông, cố nén nước mắt không để cho nó chảy xuống, nhưng đến cuối cùng cũng không thành công, nước mắt tôi rơi lên chân của Văn Thông, tôi cũng không lau đi, bởi vì anh không cảm nhận được nước mắt của tôi, chân của anh không có bất kỳ cảm giác nào, nếu như mà tôi lau đi thì càng làm cho anh phát hiện.

Giúp anh mang vớ xong một chân tôi lại giúp anh mang giày vào, rồi thả chân anh lên bàn đạp của xe lăn, lặp lại động tác giống như vậy một lần nữa, cuối cùng hai chân của anh đều được để trên bàn đạp, dựa vào một chỗ, giày da sáng bóng, hai chân có quần che giấu, cũng không cảm thấy anh yếu ớt, nhìn chân anh dài to, vẫn cảm thấy anh là đẹp trai nhất, mặc dù là anh đang ngồi.

Vỗ vỗ chân của anh, tôi nói: "Tốt lắm, dù sao thì mọi thứ vẫn tốt."

Văn Thông vừa rồi vẫn luôn im lặng, bởi vì trong mắt tôi có chứa nước mắt, nên tôi không dám nhìn anh, nhưng tôi hiểu rõ từ đầu tới cuối anh luôn nhìn tôi, cho nên, tôi phải làm cho giọng nói của mình tràn đầy thoải mái.

Văn Thông kéo tôi, tôi liền đứng ở anh bên cạnh, anh nới brake của xe lăn ra, nhích lại gần tôi, dùng đôi tay của anh ôm chặt lấy tôi, đầu của anh chôn ở ngực tôi, anh không nói gì, cứ như vậy, làm cho tất cả mọi thứ trong phòng này đều như ngưng đọng lại.

Mỗi lần Văn Thông làm động tác này, tôi đều rất cảm động, nhất là hôm nay, thế này làm cho tôi cảm thấy giống với tình thương của mẹ dành cho con, cho nên tôi muốn chăm sóc Văn Thông thật tốt.

Lấy tay nhẹ nhàng vuốt lưng của anh, thế nào tôi cũng cảm thấy không khí quá nghiêm túc, vì vậy tôi bắt đầu nháo lên, lấy tay bóp sống mũi cao của anh, cười một cách kỳ lạ:

"Sau lại nhìn em ngây ngô như vậy, bộ em có cảm giác rất giống mẹ anh à? Thật sự em rất muốn chăm sóc người ngoan ngoãn như anh."

Nghe lời nói đầy quái dị của tôi xong Văn Thông dứt khoát kéo tôi đến ngồi trên đùi anh, tôi không có cách nào kháng cự được ánh mắt dịu dàng của anh, cho đến khi thấy rõ lòng tôi, để tôi có được cảm giác ấm áp,

nhưng mà cảm giác này hình như hơi quá mức, làm cho tôi có cảm giác bắt đầu phát sốt.

Văn Thông nhìn thấy mặt của tôi bắt đầu đỏ lên, anh cười, tôi cảm thấy anh cười giống như một đóa hoa, mặc dù dùng hoa để hình dung một người đàn ông thì hơi kỳ một chút. Anh dùng tay ôm lấy khuôn mặt của tôi cười nói:

"Hay là để anh làm cha của em đi, anh sẽ nuôi em đến trắng trẻo mập mạp."

"Anh không cảm thấy hai người chúng ta là kẻ điên sao? Điều muốn làm trưởng bối của đối phương." Tôi chơi đùa với nút áo trước ngực anh.

"Bảo bối, trước tiên thực tập một chút, một ngày nào đó chúng ta làm cha mẹ thì sao."

"Làm gì nhanh đến vậy, chúng ta còn chưa. . ."

Tôi không có cam đảm nói tiếp, không đúng, là do tôi đào hôn, nếu không thì bây giờ chúng tôi đã là vợ chồng rồi, nhưng bây giờ tôi lại để cho chồng chưa cưới của mình phải vào bệnh viện.

"Một ngày nào đó sẽ thành." Văn Thông nói một cách chắc chắn.

Sẽ trở thành hay sao? Trở thành cái gì? Cha mẹ còn là vợ chồng? Tuy không nói rõ ràng, nhưng tôi cũng không dám hỏi anh? Không thể làm gì khác hơn là tôi mở to hai mắt nhìn anh, nháy mắt, nháy mắt nhìn anh.

"Bảo bối, không đúng à?" Văn Thông cười hỏi.

"Ừ."

Vẫn không có biết rõ anh ám chỉ cái gì, cũng chỉ có thể gật đầu, hay là tôi nên đổi đề tài thôi.

"Sao, anh nhìn giày của em đi, giờ phải làm gì đây?" Tôi ngồi ở trên đùi của anh, lấy tay ôm cổ anh, sau đó nâng chân mình lên, để cho anh nhìn màu sắc giày của tôi, rồi làm nũng với anh.

"Không sao, đây là trào lưu mới." Văn Thông hôn lên mặt tôi một cái.

"Anh còn nói, anh còn như vậy nữa em sẽ mất hứng đó." Tôi cong miệng lên tức giận nói.

Văn Thông thấy tôi thật sự có chút không vui, nên lập tức nghiêm túc nói:

"Vậy làm sao bây giờ? Giày không thể không mang. Bảo bối, thật ra thì cũng không có gì, khoảng cách từ phòng bệnh đến cửa bệnh viện cũng rất ngắn."

"Nhưng bệnh viện rất nhiều người." Tôi lắc cổ của anh, vẻ mặt như đưa đám.

"Nếu không thì vậy đi, em đi sau xe lăn của anh, như vậy thì anh có thể giúp em che chắn mấy người phía trước, còn về phần phía sau, dù sau thì cũng không có ai nhìn được."

Tôi suy nghĩ, biện pháp như vậy cũng không tệ, cho nên mới gật đầu đồng ý.

Vì vậy tôi đứng lên, để cho anh gọi điện cho tài xế, muốn tài xế đậu ở trước của bệnh viện chờ chúng tôi, như vậy thì có thể rút ngắn đường đi.

Nhìn xung quanh phòng bệnh, nhìn một chút coi có cái gì cần lấy không, sau khi mọi thứ đều ổn thỏa, tôi lập tức cầm túi đồ riêng của Văn Thông lên, nói cho anh biết để anh đi trước.

"Đặt túi đồ lên trên đùi anh đi." Văn Thông nói.

"Không cần đâu, đó là chuyện của em, em không thích đặt bất cứ thứ gì lên đầu của anh, hơn nữa nếu đặt lên thì sẽ phá hư đôi chân dài đẹp đẽ của anh mất."

"Bảo bối, em muốn vượt mông ngựa cũng phải tìm đúng đối phương, anh nghĩ sẽ không ai cảm thấy đôi đũa này đẹp đâu." Văn Thông lấy tay vuốt ve hai chân của anh, lắc đầu một cái.

"Anh là ngựa sao? Chẳng qua anh vừa nhắc cho em nhớ, hay là anh làm ngựa đi, đầu ngựa cũng rất nhỏ mà."

Văn Thông nghe được tôi nói mà..., cứ như vậy mà con quỷ Tây dương lại tiến vào hàng ngũ của những người "ngu ngốc", ngồi trên xe lăn ngơ ngác nhìn tôi, há miệng nhưng lại không nói được lời nào.

"Đi thôi, bạch mã hoàng tử." Tôi đưa tay làm ra tư thế xin mời.

Anh vẫn còn ở trong trạng thái câm, chỉ có thể dùng ánh mắt kỳ quái nhìn tôi một cái, ngoan ngoãn đi trước mở đường.

Tôi dán chặt vào phía sau Văn Thông, hai cái chân dường như trở thành hai cái bánh xe chính giữa, nhưng mà tôi lại cảm thấy có điều gì đó là lạ, cúi đầu nhìn xe lăn một chút, mới phát hiện ra nguyên nhân.

"Tình yêu của em, anh nói đi sau xe lăn không có tay vịn thế? Nếu như có mọi người sẽ cảm thấy không kỳ lạ, còn cho rằng em ở phía sau đẩy anh."

"Nếu không phải tình huống hôm nay đặc biệt thì anh sẽ không để em đi phía sau đâu." Giọng của Văn Thông rất nghiêm túc, đẩy xe lăn "đi" ở trước mặt, trả lời vấn đề của tôi một cách chính xác.

Lần này đến phiên tôi biến thành kẻ câm, lặng lẽ theo ở phía sau, không biết nên nói cái gì.

"Bảo bối, nếu em cảm thấy không có chỗ để tay vậy thì vịn vai anh đi." Văn Thông dừng lại nói.

Tôi lập tức mang túi của anh lên vai, để hai tay của mình lên vai anh, cả người dán vào lưng của Văn Thông mà đi tiếp.

Ha ha, tôi thuận lợi ra khỏi bệnh viện dưới sự hỗ trợ của Văn Thông.

EM LÀ ÁNH SÁNG CỦA ĐỜI ANH!

Du Nhân Miêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 48

Dưới sự che chở của Văn Thông, tôi thuận lợi ra khỏi cửa bệnh viện, bây giờ vì hình tượng vẻ vang của tôi nên chẳng thềm để ý chăm sóc anh mà nhanh chóng chui vào xe trước, sau khi tôi ngồi vững vàng ở trong xe, rúc vào một chỗ thì lúc này tâm của tôi mới lập tức thả lỏng, cả người vô cùng khẩn trương này giờ cũng tan thành mây khói.

Dưới sự hỗ trợ của tài xế, Văn Thông ngồi vào trong xe, tôi đặt đệm dưới lưng của anh để cho anh ngồi thoải mái hơn một chút, Văn Thông chông hai chân của mình lên nhau, quay đầu lại thấy tôi đang tò mò nhìn anh, miệng thì há ra chuẩn bị nói chuyện.

"Bảo bối, hôm nay em thật sự có tiềm chất làm khí con, rất nhanh."

"Trước mặt người khác không được gọi em là khí con." Nói xong tôi thì lập tức cho Văn Thông một quyền.

"Bây giờ không phải chỉ có hai chúng ta thôi sao, bạo lực vậy." Văn Thông xoa cánh tay bị tôi đấm.

Lúc này tài xế đang cất xe lăn của Văn Thông vào cốp xe, lúc tôi thấy tài xế đang đi tới chỗ ghế lái liền dùng ánh mắt cảnh cáo nhìn Văn Thông nói:

"Nhớ kỹ, từ giờ trở đi phải chú ý xưng hô với em."

Văn Thông cười vui vẻ và cho tôi một dấu tay OK.

Lúc chúng tôi đang cò kè mặc cả thì xe đã rời khỏi bệnh viện, xe chạy rất chậm vì A Ben biết hiện tại chỉ cần một chút lắc lư nhỏ thôi cũng sẽ khiến Văn Thông khó chịu, tôi xê dịch tới bên cạnh Văn Thông, rúc cả người mình vào người anh, đầu tựa vào vai anh.

Động tác này của tôi hình như khiến Văn Thông vô cùng vui vẻ vì đây là mấy ngày qua tôi tự chủ động gần gũi anh, anh lập tức ôm tôi vào trong lòng, cũng không thèm quan tâm tài xế có ở đây không mà hôn tôi nồng nhiệt, hôn tới mức máu của tôi nóng lên, thậm chí còn có cảm giác muốn nghẹt thở.

Không được, còn hôn như vậy nữa thì tôi sẽ không dám vào nhà, vì mặt của tôi sắp đỏ hơn mông con khi rồi.

Tôi nhẹ nhàng đẩy Văn Thông ra, hít sâu một hơi, nói:

"Không được, em sắp bị anh làm chết ngạt rồi."

Văn Thông không nói gì hết, vẫn ôm tôi thật chặt, tôi tựa đầu vào vai anh, nhìn hai chân đang chùng lên nhau của anh, chợt nhớ tới vấn đề tôi vừa muốn hỏi:

"Em nói bạch mã hoàng tử này, anh có thể nói cho em biết tại sao anh muốn thay đuôi ngựa vậy?"

Nói xong tôi còn lấy tay sờ đuôi của anh, chỗ này của anh đã không thể cảm giác được sự đụng chạm của tôi.

"Anh nói bảo bối này, em thật sự biến anh thành ngựa sao? Nhưng trái lại anh cảm thấy đuôi ngựa rất thích hợp để sử dụng."

"Đừng nói lung tung, vẫn chưa trả lời vấn đề của em đó."

"Anh làm như vậy là để phòng ngừa hai chân lắc lư." Văn Thông nhẹ nhàng nói.

Bây giờ mình nghe anh nói vậy, sẽ không lùi bước nữa, mặc dù trong lòng vẫn e ẩm, bỗng nhiên cảm thấy tất cả lời nói đều là dư thừa, chỉ lấy tay khẽ vuốt ve cái chân mảnh khảnh kia.

Yên tĩnh chốc lát, tôi nghe được giọng nói bình tĩnh của Văn Thông.

"Bảo bối, không cần khổ sở vì chân của anh, có được không? Anh thành bộ dáng như bây giờ cũng không thể nói là trách nhiệm của em. Em xem chúng ta may mắn là người thoát khỏi nạn máy bay đó, không phải trên người đều bị thương sao?"

"Nhưng em không có." Tôi thì thào nói.

"Đó là bởi vì bảo bối của anh là thiên thần." Văn Thông hình như đang nói một mình.

Thiên thần? Nó khiến tôi nhớ tới lit-tle an-gel, tôi ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt anh, cẩn thận hỏi:

"Thiên thần?"

"Ừ, lúc anh nhìn thấy em liền cảm thấy em thật nhỏ, mặt tròn hồng hồng nhỏ nhắn giống như một thiên thần nhỏ."

"Vậy anh có nhớ lúc đó đã nói gì với em không?"

"Dĩ nhiên, lit-tle an-gle."

"Em nghĩ anh đã sớm không còn nhớ vì thư anh viết để trong phòng em không có viết lời nói đó?"

Nghe anh nói còn nhớ rõ lời đã nói với tôi, cảm xúc hưng phấn lại dâng lên, nghịch ngợm lấy tay sờ sống mũi cao của anh.

Văn Thông cũng không ngăn cản tay của tôi dạo chơi ở trên mặt anh, mà là tiếp tục trả lời vấn đề của tôi: "Ý của anh là chưa từng nói chuyện với em vì chỉ có mình anh nói, em không để ý anh, cũng không nhìn anh, chỉ gật đầu với anh một cái."

"Khi đó em rất khấn trương nên mới không dám nhìn anh."

"Bảo bối, khi đó em thật đáng yêu, vóc người nho nhỏ, mặt tròn tròn, em biết anh lớn lên ở nước Mỹ, gặp được bé gái phương Đông giống như em vậy thật không có nhiều cơ hội, ấn tượng đầu tiên em cho anh giống như một thiên thần nhỏ."

"Nhưng thiên thần không mang đến may mắn cho anh, mà là cho anh rất nhiều khổ sở." Tôi nhỏ giọng nói.

"Sao có thể nói như vậy chứ?" Văn Thông dùng giọng điệu rất nghiêm túc nói với tôi, đồng thời tôi thấy được sự kiên định trong mắt anh.

"Em không thể nghĩ như vậy, Văn Ý, gặp phải tai nạn máy bay, chúng ta còn sống đã rất may mắn rồi, em nói có đúng không?"

Đây là lần đầu tiên anh dùng giọng điệu nghiêm túc này nói chuyện với tôi, dưới sự cường thế của anh tôi chỉ có thể cúi đầu nhỏ giọng trả lời:

"Vâng"

"Lại nói, dù em không ở bên cạnh anh, anh cũng có thể là bộ dáng như bây giờ, có liên quan gì tới em đâu, có thể bảo vệ một thiên thần nhỏ xinh đẹp như vậy là vinh hạnh của anh, cho nên em không cần lại tự trách mình nữa. Với lại đã qua nhiều năm như vậy rồi, anh cũng đã quen với tình trạng hiện nay, chỉ cần em không ghét bỏ anh là được rồi."

"Anh nói gì đó, em chưa bao giờ ghét bỏ anh." Tôi lên giọng biện bạch.

"Anh biết bảo bối em không để ý hai đùi ngựa của anh." Giọng nói của Văn Thông hòa hoãn đi rất nhiều, tỏ ý để tôi ngồi vào bên cạnh anh vì tôi vẫn chưa ngồi vững, đều là thân thể lắc lư mặt đối mặt với anh.

Dựa vào người anh mới có thể làm lòng của tôi thật sự yên bình, tôi vuốt ve chân của Văn Thông, rõ ràng thấy được chúng nó không đàn hồi giống như người bình thường, nhưng anh muốn dùng hai chân này đi về phía ánh sáng của thế giới.

"Nhưng ngựa là bốn chân. . . ."

Trong đầu của tôi nhất định là bị nước vào rất nhiều rồi, thế nhưng lại đột ngột nói một câu như vậy, thật sự muốn lấy lại cũng đã không còn kịp nữa rồi.

Văn Thông nhất định là bị lời nói của tôi làm cho choáng rồi, thật lâu vẫn không lên tiếng, cuối cùng là cười lên ha hả, tôi nghiêng đầu sang nhìn anh, hình như cười đến nước mắt cũng chảy ra.

"Anh cười cái gì vậy, coi như em chưa nói gì. Được không?" Tôi đang đưa cánh tay của anh làm nũng nói.

"Bảo bối, em quên rồi sao anh thật sự có bốn chân nhưng hôm nay không dùng được, anh còn có hai cây nạng đấy. Vậy càng mạnh." Văn Thông vừa nói vừa lấy tay lau nước mắt.

Nghe anh nói đến lượt tôi đang im lặng cũng cười, hai kẻ điên ở trong xe cười ha hả, tôi nhìn kính chiếu hậu ở giữa thấy A Ben đang cố nén cười, nhanh chóng ra hiệu cấm cười bằng tay với Văn Thông.

Nhưng tôi thấy bộ dáng của Văn Thông chưa muốn dừng lại liền nhỏ giọng nghiêm túc nói với anh:

"Đừng cười nữa, anh làm CEO như thế nào vậy, không chú ý tới hình mẫu gì hết."

"Bảo bối, CEO cũng là người, hưởng chi ở cùng với người dở hơi thú vị như em, muốn không cười cũng khó."

Tôi bĩu môi, trừng mắt nhìn anh, mặc kệ anh còn mình thì nắm trên đùi của anh, giơ chân đẹp đang mang hai chiếc giày khác màu của mình lên, cố tình đóng đưa chúng nó, hả hê nói:

"Tinh..." Vừa mới nói ra một chữ liền bị Văn Thông dùng bàn tay bụm miệng lại, học tôi, dùng ánh mắt uy hiếp nhìn tôi.

Tôi nhanh chóng đầu hàng gật đầu với anh, tỏ ý tôi đã biết vấn đề ở đâu, anh mới buông tay ra.

"Lương tổng, nếu không ngày nào đó em cũng để anh mang hai chiếc giày khác màu giống em sau đó chúng ta lại đi dạo một vòng công viên trên núi, nhìn phản ứng của mọi người."

"Được, chỉ cần em chịu mặc váy trái đồng thời làm cho tóc rối lên, anh liền có thể hy sinh một lần mang hai chiếc giày khác màu giống em sau đó cùng em đi dạo, sao hả?"

Tôi tưởng tượng một chút dáng vẻ mà anh miêu tả, cuối cùng lắc đầu nói:

"Thôi đi, anh là danh nhân, nếu không cẩn thận bị người ta chụp được dáng vẻ kỳ quái của anh, bên cạnh còn có một bà điên, vậy đã không phải là một chuyện nhỏ nữa rồi, nếu nói vậy, hai người chúng ta xem ra phải rời khỏi Hongkong đi tránh nạn rồi."

Hiện tại tôi đã quá bội phục chính mình rồi, thường xuyên khiến người buôn bán tinh anh này á khẩu không trả lời được, lại im lặng một hồi, cuối cùng Văn Thông dùng tay khẽ vuốt mặt của tôi, muốn hôn tôi, nhưng lúc vừa định khom lưng, mà lại nhú lại, tôi nâng người mình lên lên kề miệng lên miệng của anh, hôn anh một cái, sau đó lại nằm xuống.

"Bảo bối, thật ra thì như vậy cũng rất tốt, chúng ta đến một hòn đảo nhỏ, sau đó lại xây một ngôi nhà, mãi mãi sống chung ở đó." Văn Thông tình cảm nồng nàn nhìn tôi.

Tôi lại chìm vào biển nhu tình trong mắt của anh, tưởng tượng cảnh mà anh nói, đó là hình ảnh đẹp biết bao.

EM LÀ ÁNH SÁNG CỦA ĐỜI ANH!

Du Nhàn Miêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 49

Bầu không khí vui vẻ trong xe dừng lại khi tới nhà của tôi, chờ A Ben lấy xe lăn ra, giúp đỡ Văn Thông chuyển từ trong xe qua xe lăn, tôi cũng xuống xe theo.

"A Ben, bây giờ phiền anh tới công ty cầm tài liệu tới đây giúp tôi." Văn Thông lịch sự nói. Vì anh vừa mới nhận được điện thoại của công ty, nói có tài liệu gấp chờ anh ký tên.

Tôi chính là yêu Văn Thông như vậy, đối xử với ai cũng nho nhã lễ độ khiến người ta cảm thấy rất thân thiết, đến bây giờ tôi vẫn không thể tưởng tượng ra Văn Thông đã từng mắc chứng tự bế.

Nhìn xe đi xa, chúng tôi liền đi về phía nhà tôi, bây giờ tôi một chút cũng không quan tâm đến màu của đôi giày kia, chỉ yên lặng đi bên cạnh Văn Thông, từ chỗ này đến cửa nhà tôi có dốc, cho nên Văn Thông phải dùng nhiều sức hơn để đẩy xe lăn, tôi nhìn thoáng qua anh, cuối cùng vẫn chọn im lặng đi bên cạnh anh, để mặc anh "đi".

Tôi đẩy cổng nhà ra, lại cảm giác được Văn Thông vẫn chưa theo kịp, quay đầu nhìn lại thấy anh lâm vào hoàn cảnh khó khăn là bị ngăn cản bởi bậc thềm trước cổng, anh đang dùng lực đẩy mạnh xe lăn, cố gắng lên bậc thềm đó nhưng vẫn luôn không thành công, tôi đi tới, đứng trước mặt anh, kéo hai bên sườn của xe lăn, nói với anh một câu:

"Chúng ta cùng nhau dùng sức."

Văn Thông không nói gì, chỉ gật đầu một cái với tôi, sau đó liền cúi đầu, tôi chưa từng thấy qua sự mất mát trên mặt của anh, chợt lóe lên rồi biến mất nhưng nó vẫn để lại trong lòng của tôi, tôi có thể hiểu được nguyên nhân mất mát gần gũi kia của anh, Văn Thông ở đâu cũng là ưu tú hơn người, anh tự mình làm rất nhiều chuyện, hơn nữa đều làm rất tốt, chỉ có một điểm hạn chế là hai chân của anh khiến anh không thể làm được, điều này để lại sự đau đớn trong lòng của anh, mặc dù anh vẫn luôn không để tôi nhìn thấy nhưng lần này lại bị tôi bắt được, nó cũng giống như sự đau đớn trong lòng tôi.

Dưới sự cố gắng của chúng tôi, cuối cùng cũng đã chiến thắng bậc thềm nho nhỏ này, thuận lợi đi vào vườn hoa nhà tôi, tôi vỗ tay, cười vui vẻ với anh, thoải mái nói:

"Sao, xem ra có chỗ anh thật sự vẫn không thể thiếu em, có đúng không?"

Văn Thông vì lời nói của tôi mà trên mặt xuất hiện ánh mặt trời, cả người đều sáng rực hẳn lên, liên tiếp gật đầu nói đúng, còn giống như hơi kích động đến mức nói không ra lời.

Sự vui vẻ của anh nhanh chóng lây cho tôi, tiếng cười khanh khách bật ra từ trong miệng của tôi, vui vẻ đi vào, nhưng lúc tôi đi tới cửa, tôi nhận ra hoàn cảnh khó khăn lại muốn xảy ra, mà lần này sợ rằng dựa vào sức lực của một mình tôi không thể vượt qua nó được, đó là năm bậc thềm trước cửa nhà tôi.

Từ lúc chúng tôi quen nhau đến bây giờ, Văn Thông đã rất nhiều lần tới nhà của tôi, nhưng trước giờ đều là đi tới, mà hôm nay anh lại là ngồi xe lăn tới, hiện tại mấy cái bậc thềm này cũng đã trở thành rào cản khiến anh rất khó vượt qua rồi, đầu óc của tôi nhanh chóng chuyển động, nghĩ tới chỗ nào để anh có thể "Đi vào cửa chính nhà tôi đây? Từ nhà để xe đi vào cũng có bậc thềm vừa cao vừa hẹp."

Nhanh chóng nhìn xung quanh, thấy xe của mẹ không ở đây, điều này cho thấy mẹ và tài xế đều không ở nhà, tôi và vú Lâm có thể nâng người đàn ông cao to này lên được sao?

Nhanh chóng đi lên bậc thềm ấn chuông cửa, sau vài tiếng nhưng không thấy ai xuất hiện, chẳng lẽ bọn họ đều không ở nhà sao? Chuẩn bị dùng chìa khóa mở cửa chợt phát hiện trên người của tôi chỉ có túi đựng đồ của Văn Thông, vậy túi xách của tôi đâu? Đầu óc nhớ lại, tìm kiếm, hình như hôm nay lúc tôi ra khỏi nhà, hẳn là hai tay trống trơn.

Tôi đứng sững sờ trước cửa, đã không suy nghĩ được nữa rồi.

"Bảo bối, làm sao vậy, trong nhà không có ai sao?" Giọng nói của Văn Thông truyền tới từ phía sau.

Xoay người đi xuống bậc thềm, đứng bên cạnh Văn Thông, tâm tình gấp gáp khiến tôi có cảm giác muốn khóc, giọng nghẹn ngào nói:

"Sao lại vậy chứ, mẹ để em đón anh về nhà, thế nào đều không ở đây, mà lúc em ra cửa hẳn là không mang theo túi xách, anh có thấy em cầm túi xách đến bệnh viện không?"

Văn Thông đưa tay ôm tôi, để tôi bình tĩnh lại, bình thản nói:

"Đừng nôn nóng, hôm nay anh không thấy túi xách của em, chắc là tay không tới bệnh viện."

"Thật sao, làm sao bây giờ? Anh có thể đi lên mấy bậc thềm này không? Anh không mặc giá đỡ, có thể đứng lên không?" Tôi khó xử nhỏ giọng hỏi.

Văn Thông đã nhận ra vấn đề trước mắt rồi, anh cũng khó khăn nhìn mấy bậc thềm này, như có điều suy nghĩ nói:

"Không có giá đỡ, ngay cả đứng lên anh cũng không đi lên được, hơn nữa với tình trạng bây giờ của anh ngay cả có giá đỡ và nạn, muốn lên mấy bậc thềm này vẫn có chút khó khăn."

"Vậy làm sao bây giờ?" Lần này tôi thật sự rất sốt ruột nước mắt cũng đã chảy ra, vẫn đứng dậm chân tại chỗ.

"Không khóc được không? Bảo bối, đừng xem thường anh, anh có biện pháp có thể lên mấy bậc thềm này." Văn Thông dịu dàng nói với tôi.

Tôi nhanh chóng dùng tay lau nước mắt, không thể để nước mắt tiếp tục chảy ra rồi lại mang đến cho Văn Thông nhiều áp lực hơn được, nhưng đến lúc này tôi vẫn không nghĩ ra anh sẽ có biện pháp gì để "đi" lên mấy bậc thềm này đây?

Văn Thông dùng tay vỗ nhẹ tôi, nói với tôi:

"Bảo bối, anh vẫn không thể rời khỏi em được, cần em giúp anh một chút."

"Được, không có vấn đề." Tôi trả lời máy móc.

Văn Thông đẩy xe lăn tới trước bậc thềm, xoay xe lăn lại, gần như là đưa lưng về phía bậc thềm, sau đó đè brake xuống, lại dùng tay chuyển hai chân từ bàn đạp để xuống đất, sau đó vươn tay nói với tôi:

"Bảo bối, lại đây, làm phiền em đứng đối diện anh, bây giờ thắt lưng của anh không dùng lực được, anh cần em cho anh mượn chút lực là được."

Đi tới đứng trước mặt anh, không biết anh muốn làm sao, thấy hai tay của Văn Thông vòng trên vai của tôi, cho tôi chỉ thị:

"Lát nữa em nâng thắt lưng của anh, chúng ta cùng nhau dùng sức để anh rời khỏi xe lăn, sau đó em để anh ngồi lên bậc thềm đầu tiên là được"

rồi."

"Ừ." Tôi gật đầu thật mạnh, mình đã hiểu anh muốn làm sao để lên bậc thềm, lòng của tôi cũng bắt đầu sợ hãi.

Lúc tôi đang kéo thắt lưng của Văn Thông và cùng anh dùng sức đứng lên, tôi cảm giác được chân của anh không có một chút sức nào, vốn không có cách nào đứng vững, vì dùng chân của tôi tới đứng thay đầu gối của anh, để phòng ngừa anh quỵ trên mặt đất, chân của anh rõ ràng đang run rẩy, lúc chúng tôi đang cùng nhau dùng sức để anh rời khỏi xe lăn, vừa mới di chuyển tới bậc thềm đầu tiên, tôi liền cảm thấy anh ngồi xuống rất nhanh, tôi dùng hết sức lực của toàn thân lôi kéo anh, cố hết sức để anh nhẹ nhàng ngồi xuống bậc thềm, tôi rất cuộc làm được rồi.

Lúc Văn Thông ngồi trên bậc thềm, dùng tay ấn hai chân đang run rẩy để chúng nó yên ổn lại, qua một lúc lâu mới ngẩng đầu lên nói với tôi:

"Bây giờ làm phiền em đem xe lăn tới cửa."

"Được."

Tôi đẩy xe lăn của Văn Thông nhanh chóng đi lên bậc thềm, đặt nó ở cửa, xe lăn của anh nhất định là chất lượng rất tốt vì nó không có nặng một chút nào.

Đứng trên bậc thềm yên lặng nhìn Văn Thông, anh dùng tay lôi kéo hai chân không có sức về phía bên này thân thể để chúng nó kề sát thân thể, tiếp theo dùng hai tay chống ở phía sau bậc thềm kéo thân thể của mình lên ngồi vào bậc thứ hai, sau đó kéo chân bị nghiêng sang một bên qua, lại lặp lại động tác này lần thứ hai, vài lần rất cuộc anh cũng ngồi ở bậc thềm cuối cùng.

Đi nhanh tới, mình cũng ngồi xuống bậc, vai kề vai với anh, nghiêng đầu nhìn anh, tôi thấy trên trán anh đã có một tầng mồ hôi rất mỏng, sắc

mặt tái nhợt hơn vừa rồi một chút, nhưng việc mà bây giờ tôi có thể làm là dựa vào anh, ủng hộ anh.

Cả người Văn Thông dựa vào người tôi, cúi đầu, để mình bình tĩnh một lát, liền nhỏ giọng hỏi tôi;

"Anh như vậy có phải rất khó coi không?"

"Sao có thể chứ, em một chút cũng không cảm thấy anh khó coi, trái lại anh khiến em rất cảm động, anh vì em mà để mình khổ cực như vậy, nếu anh vẫn cảm thấy mình khó coi, vậy em nên làm sao với anh đây. . ."

Tôi nói năng lộn xộn, hình như làm sao cũng không biểu đạt được tâm tình bây giờ của tôi.

"Được rồi, bảo bối, vậy có phải em cảm thấy anh rất giỏi không?" Văn Thông thăm thiết nhìn tôi, vẻ mặt cười hỏi.

"Đúng, người của em là tài giỏi nhất."

"Vậy được rồi, nhưng mà khi con à, bây giờ anh vẫn hơi mệt, mời em theo giúp anh ngồi ở đây nghỉ ngơi một chút đi."

"It's my pleasure." Tôi vui vẻ gật đầu.

Dùng tay kéo cánh tay của anh, còn dùng chân của mình từ từ duỗi thẳng, để cho chân nhỏ của anh sau đó đặt trên bậc, tôi cũng duỗi thẳng hai chân đặt song song với hai chân của anh để so dài ngắn.

"Chân của anh thật sự vừa dài vừa nhỏ, làm người ta hâm mộ. Anh xem so sánh với chân của anh, có thể nói là vừa ngắn vừa to."

Im lặng trong chốc lát, tôi nghe Văn Thông bất đắc dĩ nói, hình như cảm thấy anh đang lắc đầu.

"Bảo bối, bây giờ anh thật sự muốn kiểm tra khiếu thẩm mỹ của em lần nữa, thật sự là có chút vấn đề. Như vậy thì sao em có thể làm ngành truyền thông chứ? Nếu sau này cho em chế tạo vài thứ, còn không biết em sẽ chọn kiểu người gì tới diễn đây? Chẳng lẽ anh nhìn nhầm rồi sao?"

Nghe anh nói xong, việc duy nhất tôi muốn làm là:

Cho anh một quyền thật mạnh để làm tiêu tan sự tức giận trong lòng tôi.

EM LÀ ÁNH SÁNG CỦA ĐỜI ANH!

Du Nhàn Miêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 50

Buổi chiều đầu tháng năm ở nơi này rất ấm áp, vị danh nhân Văn Thông vẫn bị rất nhiều ký giả truy tìm khắp nơi này cứ như vậy vai kề vai với tôi, ngồi ở trên bậc thang nhà mình.

Chân của hai người chúng tôi cùng kéo dài thẳng tắp, chỉ là đôi chân mà tôi vẫn tự cho là rất đẹp mắt, vừa so với chân Văn Thông liền có vẻ ngắn đi rất nhiều. Chân của anh vừa nhỏ vừa dài, làm tôi hâm mộ.

Tôi cố hết sức duỗi hai chân mình tới cực hạn, mới có thể đụng được mắt cá chân của anh. Thật là không phục, liền đá mắt cá chân của anh hạ xuống, sức lực nho nhỏ như vậy, hai chân anh đặt ngang với nhau liền lệch sang bên kia, không có một chút lực sinh mệnh, xem ra anh không có hơi sức để chỉnh ngay ngắn hai chân.

"Bảo bối, em đây là khi dễ chân không thể động của anh sao!"

Văn Thông nói xong liền khoác cánh tay của anh lên trên vai của tôi, nhân thể tôi tựa đầu ở đầu vai anh, còn vui vẻ nhắm mắt lại. Văn Thông nghiêng đầu sang chỗ khác hôn một cái ở trên trán của tôi, cũng tựa đầu lên đỉnh đầu của tôi. Nhiệt độ của Văn Thông xông vào thân thể của tôi từ huyết Bách Hội, chảy xuôi ở bên trong cơ thể của tôi, luồng khí ấm áp từ từ vọt tới từng lỗ chân lông của tôi, khiến cho tôi cảm thấy quanh thân hơi ngứa một chút, cực kỳ thoải mái.

Nhắm mắt lại, trước mắt hiện ra tình cảnh Văn Thông mới vừa lên bậc thang cấp, lần này tôi không có cảm giác được chút đau lòng nào, mà là lòng tràn đầy kích động. Từ lần tôi vô tình gặp được Văn Thông ở trên chuyến bay trở về từ nước Mỹ, đến mỗi một lần chúng tôi gặp mặt, rồi đến khi chúng tôi yêu nhau. Trong mắt tôi, Văn Thông vĩnh viễn đều mặc vô cùng sang trọng, cho tới bây giờ cũng sẽ không qua loa, mỗi lần dùng gậy cũng sẽ phối hợp sao cho hài hòa với trang phục. Nhưng hôm nay anh lại ngồi dưới đất ở trước mặt của tôi, dùng tay leo lên mấy bậc thang đáng ghét này, hoàn toàn vứt bỏ dáng vẻ anh chú trọng, đây là đang tỏ rõ tình cảm của anh với tôi sao?

Tôi thật là muốn lớn tiếng nói với anh:

"Văn Thông, anh yêu, em đã cảm nhận rõ một câu kia, có thể gặp được anh trong biển người mênh mông, thật đúng là may mắn của em." Nghĩ tới đây, tôi vui vẻ cười khanh khách ra tiếng.

"Bảo bối, chuyện gì làm cho em vui vẻ như vậy?" Văn Thông nhẹ giọng hỏi.

"Không có gì, chỉ là cảm thấy cực kỳ vui vẻ."

"Vui vẻ là được rồi, làm cho em vui vẻ chính là nguyện vọng lớn nhất của anh."

Nghe được lời của anh, vốn tâm đang kích động lại nổi lên một sóng lớn hạnh phúc, tôi cảm thấy mình tựa như là một cá heo nhỏ vui vẻ truy đuổi bọt sóng này, vội vàng vươn tay ôm hông của Văn Thông, để cho mình và anh dán càng thêm chặt một chút, bởi vì anh chính là thứ tôi muốn truy đuổi.

Đang lúc tôi còn đắm chìm trong ngọt ngào, lại phát hiện Văn Thông đang lặng lẽ sử dụng một cái tay khác của anh chống mặt đất.

"Chúng ta ngồi như vậy, eo của anh chịu được sao?" Tôi nâng thân thể lên để giảm bớt gánh nặng cho anh.

"Yên tâm đi bảo bối, không có chuyện gì, có thể ngồi ở cửa nhà với em, cảm giác như thế thật rất không tệ."

"Em cũng cảm thấy vậy, nhưng mẹ đi nơi nào rồi? Là bà nói em đón anh về nhà, còn nói làm món ăn ngon cho anh mà, sao lại không thấy bóng dáng."

"Anh thấy chắc là đi mua đồ, bởi vì dì Lâm cũng không ở nhà." Văn Thông nói rất chắc chắn.

"Ai u, sao hai người các con lại ngồi dưới đất, ta và dì Lâm mới vừa đi siêu thị mua một ít thức ăn." Mẹ từ xa đã lớn tiếng nói.

Nghe được mẹ nói, lập tức bấu môi với Văn Thông, còn giơ ngón tay cái lên để bày tỏ sự bội phục của tôi với anh.

Văn Thông gật đầu đặc ý với tôi một cái, liền bắt đầu lui thân thể mình về phía sau, lại dùng tay kéo chân trở về, thả hai chân đến gần thân thể, cũng nhỏ giọng nói với tôi:

"Bảo bối, làm phiền em đẩy xe lăn tới sau lưng anh."

Tôi theo chỉ thị của anh lấy xe lăn, nhấn BRAKE, dừng xe lăn ở phía sau, vị trí bảo đảm an toàn.

Văn Thông quay lại gật đầu với tôi một cái, hai tay chống hai bên xe lăn, cánh tay dùng sức chống thân thể mình lên, lúc này mẹ cũng đi tới trước mặt anh, vội vàng lấy tay che chở hông của Văn Thông, để cho anh ngồi xuống ở trên xe lăn.

"Cám ơn người, dì." Trên mặt Văn Thông xuất hiện đốm ửng, gương ngùng nói.

"Thiệt là, con gái bảo bối, làm sao con có thể để cho Văn Thông ngồi dưới đất hả? Tại sao không vào trong nhà ngồi." Mẹ oán giận nói tôi.

"Con đi ra ngoài quá gấp, không có lấy chìa khóa." Cúi đầu nhỏ giọng nói, giống như là người bạn nhỏ phạm sai lầm.

"Vậy con không thể gọi điện thoại cho mẹ sao? Buổi trưa nhìn thấy con hấp tấp. Con xem con đi, giày cũng có thể mang mỗi chân một chiếc, con thật là có bản lĩnh." Mẹ còn tiếp tục quở trách tôi.

Văn Thông nhìn tôi đứng sững sờ ở cửa, liền vội vàng nói với mẹ: "Dì, đừng trách Văn Ý, là cháu yêu cầu ngồi trên đất, không có liên quan đến cô ấy."

Mẹ thấy Văn Thông đang nói giúp tôi nên cũng không lên tiếng, như thế nào đi nữa thì Văn Thông cũng không phải là một đứa bé mới ra xã hội giống như tôi. Anh đã là người lớn, còn là một danh nhân, hơn nữa người con rể trước mặt này còn là một người không thể đánh mất, mẹ thế nào cũng muốn cho anh mặt mũi, vẫn rất khách khí nói với anh:

"Văn Thông, mau vào nhà đi, bây giờ cháu không thể ngồi lâu được."

Mẹ đi mở cửa trước, thời điểm đi qua bên cạnh tôi còn cứng chiều vỗ một cái, nói khẽ với tôi:

"Có người nói chuyện thay con nha. Bảo bối."

Nghe được lời nói nhỏ của mẹ, tôi cười vui vẻ, còn nhú lông mày với Văn Thông, thử nhe răng, còn giật giật cái cổ nhỏ của tôi giống như người cương thi lúc khiêu vũ. Một loạt động tác của tôi chọc cho Văn Thông cười ra tiếng, nhưng lại sợ mẹ cười anh, liền liều mạng chịu đựng.

Mà tôi thì sao, lại không cố kỵ chút nào mà cười ha ha, để anh lại phía sau, tự mình vào nhà trước, đi đổi đôi giày đặc biệt này của tôi.

Văn Thông đẩy xe lăn đi qua theo, đang lúc tôi đang muốn nhún nhảy một cái đi vào trong, lại bị bàn tay Văn Thông bắt được.

Tôi tò mò nhìn anh, anh giống như bất mãn nhìn tôi một cái. Nhìn một cái liền biết là giả bộ, anh sẽ không đối với tôi như vậy, tôi tin chắc.

"Thế nào, em sao." Khom lưng dán miệng ở bên tai của anh, nhẹ giọng hỏi.

Lại đổi lấy ánh mắt cảnh cáo của Văn Thông, anh thuận thế quay đầu, dán bờ môi khiêu gợi của anh lên khuôn mặt của tôi, cũng rất nhẹ giọng nói: "Thế nào? Khi con, không giúp chông của em đổi giày liền muốn một mình chạy trước à?"

Nghe được anh nói như vậy, mới phát giác tại sao mình sẽ quên mất chuyện chính chứ, trạng thái của anh bây giờ là không có biện pháp khom lưng đổi giày.

Tôi hung hăng vỗ đầu mình một cái, trong miệng còn đang mắng chửi nói:

"Em thật sự là hồ đồ, tại sao có thể quên chuyện chính đây?"

"Bảo bối, em điên rồi, sao tự đánh mình không biết nặng nhẹ như vậy, có đau không?" Văn Thông đưa tay liền kéo tôi đến bên cạnh, anh dùng bàn tay thon dài nhẹ nhàng vuốt ve chỗ tôi vừa mới đánh, trong miệng còn lần nữa xin lỗi:

"Đều là anh không tốt, mới vừa rồi anh đúng là đang nói đùa với em, sao có thể để bảo bối giúp anh đổi giày chứ!"

"Đổi giày cho chồng, có gì không đúng." Không chút suy nghĩ liền toát ra một câu nói như vậy.

Nghe được lời nói đột nhiên toát ra của tôi, Văn Thông lại bị tôi làm ngẫn người một chút. Nhưng thời gian lần này rất ngắn, anh lập tức cho một cái ôm thật to, cũng không quản lúc này dì Lâm và tài xế đều ở cửa, lôi kéo tôi liền hôn, còn không chỉ một lúc, mà là loại nụ hôn nóng bỏng triền miên.

Miệng của tôi bị anh chế trụ, nhưng mà ánh mắt của tôi lại thấy dì Lâm và tài xế đều đang cười, mặt của tôi lại bắt đầu nóng lên rồi. Lấy tay đẩy, lại giống như không có chút tác dụng gì với anh, thời điểm tên quý tây nhiệt tình tới chính là không giống người khác, tôi không thể làm gì khác hơn là dùng hàm răng của tôi bắt đầu cắn môi dưới thật đầy mềm nhũn của anh, còn không ngừng nháy mắt với anh. Còn không buông ra, tôi liền dùng sức cắn.

Hai cái miệng rốt cuộc tách ra, tôi vội vàng ngồi chồm hổm xuống cầm giày Văn Thông, liền nghe được dì Lâm vui vẻ nói với Văn Thông:

"Lương tiên sinh, dì Lâm có thể nhìn thấy các con ân ái như vậy, thật sự là vui vẻ chết rồi."

Tôi len lén cúi nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn Văn Thông, vị tiên sinh này thì sao, cũng không có cảm thấy thẹn thùng chút nào, còn vô cùng vui vẻ mà nói với dì Lâm:

"Dì Lâm, liền kêu cháu là Văn Thông đi. Cháu còn muốn cảm ơn dì ngày đó chăm sóc cháu tỉ mỉ."

"Chỉ cần cháu có thể đối tốt với bảo bối của chúng ta là được, dì Lâm làm cái gì đều nguyện ý."

"Dì Lâm, dì nói cái gì vậy? Đi vào nghỉ ngơi nhanh một chút đi, cầm nhiều món ăn như vậy không mệt mỏi sao?" Tôi ngược ngược đẩy dì Lâm vào trong phòng.

"Tôi đi, không trở ngại hai người các con nữa." Dì Lâm cười đi ra ngoài.

Tôi lấy giày, đứng ở trước xe lăn Văn Thông, giúp anh cởi giày da xuống, nhìn chân cao gầy thì tức giận nói: "Hôm nay anh cũng không đi đường, còn mang giày làm gì?"

"Đương nhiên là phải mang, bảo bối, em không thể ngược đãi bọn chúng. Chân không rất khó coi, cũng không lễ phép." Văn Thông kháng nghị nói.

"Biết, em làm sao sẽ ngược đãi chân của mình đây? Nói đùa với anh thôi." Giúp anh mang xong giày, thời điểm đứng dậy muốn đi vào trong, Văn Thông còn nói, lần này không có chút đùa giỡn nào.

"Bảo bối, em đi lấy cái khăn, giúp anh lau xe lăn một chút, đừng làm dơ phòng."

Những lời này, nghe không có gì đặc biệt, nhưng sao tôi lại cảm thấy có cảm giác đau lòng đây?

EM LÀ ÁNH SÁNG CỦA ĐỜI ANH!

Du Nhân Miêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 51

Im lặng đi vào, tìm dì Lâm muốn khăn lau rồi lại đi tới trước mặt Văn Thông. Cũng không nói gì, chỉ là dùng sức mà lau sạch sẽ hai bánh xe lăn của anh, trong lòng có phần tư vị khó diễn tả bằng lời, xe lăn này cũng giống như chân của anh.

Văn Thông im lặng ngồi ở trên xe lăn, lẳng lặng nhìn tôi. Vừa tới gần thân thể của anh liền có thể cảm giác được ánh mắt nóng bỏng của anh.

"Cảm ơn." Văn Thông nói những lời này làm tôi có cảm giác xa lạ.

"Không cần khách sáo." Tôi cũng nói ra một câu rất bình thường, nhưng lại khiến cho tôi cảm giác kỳ lạ.

"Sao hai đứa các con còn ngốc ở cửa lâu như vậy, nhanh vào đây ngồi." Giọng nói của mẹ phá vỡ ngưng ngùn của chúng tôi, cười cười với anh, nói:

"Đi vào nhanh một chút đi." Nói xong cũng trực tiếp đi vào toilet, thả lại khăn lau.

Chờ lúc tôi đi ra, nhìn thấy Văn Thông đã đẩy xe lăn đi tới phòng khách. Tôi nghĩ đây cũng là lần đầu tiên mẹ nhìn thấy Văn Thông như vậy, nhìn có vẻ luôn có chút mất tự nhiên, đứng ở nơi đó giống như muốn nói gì, có thể bà không biết nên để Văn Thông ngồi thế nào.

"Văn Thông, anh có muốn đến khách phòng nằm một lát không?" Tôi đi đến bên cạnh của anh để hòa hoãn bầu không khí một chút.

"Đúng rồi, Văn Thông cháu đi nghỉ ngơi một chút đi, ngồi thời gian dài như vậy." Mẹ cũng phụ họa ở ngay bên cạnh.

"Không cần, cháu có thể ngồi ở trên ghế sofa."

"Không cần nằm một chút sao?" Tôi nhìn anh, lần nữa hỏi thăm.

"Thật sự không cần." Liên bốn chữ, tôi lại có thể cảm giác được kiên định và không thể thay đổi của anh.

Đây chính là vẻ bề ngoài của Văn Thông mà tôi biết, cho tới bây giờ cũng sẽ không để bản thân có vẻ không giống người thường. Tôi tôn trọng quyết định của anh, liền đi qua, nhẹ giọng nói:

"Để em giúp anh, như vậy sẽ làm em thoải mái hơn một chút."

Văn Thông nhìn nhìn tôi, liền gật đầu tỏ vẻ đồng ý. Khi tôi giúp anh dời từ ghế xe lăn ngồi đến trên ghế sofa xong, Văn Thông tỏ ra rất lúng túng, chắc là bởi vì ở trước mặt mẹ tôi, liên tục đều cần tôi phải trợ giúp, những chuyện này nhất định sẽ làm cho anh cảm thấy rất bất lực.

"Mẹ, người cũng đi nghỉ ngơi một chút đi, bận rộn suốt cả buổi chiều, còn mua nhiều thức ăn như vậy." Tôi vội vàng nói với mẹ.

"Ừ, được. Mẹ đi nghỉ ngơi, Văn Thông cháu tùy tiện ngồi." Mẹ nói xong liền đi lên lầu.

Trong nội tâm của tôi đang âm thầm cười mẹ, đây là lần đầu tiên nhìn thấy mẹ không nói chuyện. Còn vội vội vàng vàng.

Nhìn mẹ đã lên lầu rồi, liền đi tới ngồi xõm xuống trước mặt Văn Thông, nhìn anh.

"Vẫn là dựa vào trên ghế sofa một chút đi, hiện tại trong phòng khách chỉ có hai người chúng ta, được không?"

Văn Thông cũng nhìn tôi, trong ánh mắt vẫn có do dự, tôi nhìn thấy bàn tay to của anh đang dùng lực mà xoa xoa tay, đây là động tác thường hay xuất hiện vào thời điểm anh đang do dự.

"Chỉ một lát thôi, được không?" Tôi lại hỏi, lần này trong lời nói có cảm giác thỉnh cầu dày đặc.

Văn Thông nghe được thỉnh cầu của tôi, liền mỉm cười gật đầu tỏ vẻ đồng ý với tôi, tôi vui vẻ nở nụ cười với anh.

Cầm một đệm dựa đặt ở một đầu sofa, giúp anh để hai chân lên sofa, lại đỡ Văn Thông chậm rãi nằm xuống. Eo của anh còn mang theo thất lưng, nên càng khiến động tác của anh có vẻ cứng nhắc. Nhìn thấy anh khẽ cau mày, biết anh vẫn rất khó chịu, từ giữa trưa đến hiện tại, mấy giờ không có nghỉ ngơi qua, còn làm động tác yêu cầu cao là lên bậc thang.

Sau khi anh nằm xuống, tôi mới phát hiện anh thật sự là quá cao, sofa nhà tôi khiến anh duỗi không thẳng chân, liền cười nói với anh:

"Chân của anh dài quá, chỉ đành để anh chịu thiệt một chút, chỉ có thể ngây ngô như vậy thôi." Tôi cười nói.

Tôi đặt hai chân không cảm giác của anh ở một chỗ khác của sofa, như vậy hai đầu gối của anh chỉ có thể uốn lên. Vừa buông tay, hai chân của anh lập tức lệch trở về, vội vàng đỡ, bắt bọn nó nhẹ nhàng tựa ở thành ghế sofa, nhưng lại không biết như vậy anh có thoải mái hay không.

"Như vậy có được không? Sẽ không cảm thấy khó chịu đi."

"Không có, anh rất tốt. Bảo bố, em cũng mau ngồi đi." Văn Thông lôi kéo tay của tôi nói.

Chậm rãi ngồi ở trên mặt thảm trước ghế sofa, vị trí đúng lúc là nơi Văn Thông có thể lấy tay sờ đến. Giờ phút này anh cũng không nói gì, chỉ dùng ngón tay mềm mại của anh để vuốt ve khuôn mặt tôi.

Mặc cho tay của anh vuốt ve ở trên mặt của mình, nhưng không nghe thấy lời nói nào của anh, mà tôi cũng không biết nên đánh vỡ giây phút trầm tĩnh này như thế nào, chỉ có lặng lẽ ngã ngồi dưới đất, đôi mắt sững sờ nhìn chăm chăm mặt đất.

Tôi không dám đi nhìn biểu tình bây giờ của Văn Thông, chúng ta cứ yên lặng như vậy ở trong phòng khách, nhìn tia sáng xuyên vào giữa phòng bắt đầu tối đi.

Một hồi tiếng chuông cửa phá vỡ yên tĩnh, tôi đứng dậy đi đến cửa chính, nhìn bên ngoài một chút. Bây giờ vẫn còn sớm, hẳn không phải là ba. Tò mò mở cửa, thì ra A Ben, anh ta cầm chồng văn kiện trong tay.

Khi tôi và A Ben đi đến phòng khách, Văn Thông đã không phải là bộ dáng nằm ở trên ghế sofa, mà là đã yên tĩnh ngồi ở chỗ kia. Bộ dáng vẫn nghiêm túc như vậy, làm cho người ta có một loại cảm giác anh đang trầm tư.

"Văn Thông, là A Ben đưa văn kiện đến cho anh." Tôi nhẹ giọng nói.

"Ồ" Văn Thông thoát khỏi trầm tư, quay đầu lại cho tôi một nụ cười nhạt.

"Hai người mau lên, em đi lên lầu một chút." Nhẹ giọng nói với Văn Thông.

"Được." Anh gật gật đầu.

Để bọn họ dưới lầu, tôi chậm rãi đi lên lầu, tôi cũng không trở về gian phòng của mình mà là nhẹ nhàng đẩy cửa phòng mẹ ra.

Mẹ cũng không có ngủ, bà vừa nhìn thấy tôi thò đầu vô, liền ngoắc tay để cho tôi đến nằm xuống bên cạnh của bà.

Đi nhanh tới liền bò lên giường, nằm ở bên cạnh mẹ, còn ôm bà giống như bé gái.

Mẹ thương yêu ôm tôi, giọng điệu có chứa xin lỗi nói với tôi:

"Con gái, hôm nay lần đầu tiên nhìn thấy Văn Thông ngồi trên xe lăn ở nhà của chúng ta, đều không biết nên gọi nó thế nào, làm cho tình huống ngượng ngùng như vậy, khiến Văn Thông cảm thấy mất tự nhiên. Xem ra ta thật là già rồi, không thể lập tức trở lại bình thường được."

"Không có chuyện gì. Mẹ, Văn Thông sẽ không để ý." Tôi an ủi mẹ.

"Biết nó sẽ không để ý, nhưng mẹ vẫn làm cho nó cảm giác không thoải mái. Còn có, bảo bối, mẹ thấy mức độ tàn tật chân của Văn Thông không nhẹ. Con và nó, có thể vất vả không?"

"Mẹ, sao con có thể cảm thấy vất vả, hôm nay anh ấy trở thành như vậy, rất có thể hoàn toàn là do cứu con. Đối với anh ấy, con chỉ cảm thấy rất có lỗi."

Mẹ nghe xong tôi nói..., trầm mặc, ngừng một lúc lại nói:

"Bảo bối, thật ra con cũng nên quên đi, người may mắn thoát khỏi lần tai nạn trên không kia, trên người của ai ít nhiều đều có vết thương. Giống như anh của con, không phải cũng bởi vì não bị thương mà trí nhớ kém, còn thường hay đau đầu. Cho nên Văn Thông như vậy cũng không thể trách con toàn bộ."

"Ừ, " Tôi gật gật đầu, sau một lát rồi lại bồi thêm một câu: "Nhưng con lại không có bị thương."

"Đúng thế, đây là công lao của nó, chúng ta rất cảm kích nó, nếu không phải nó kéo con từ trong nước lên một cửa máy bay đang nổi, chúng ta đều không dám nghĩ đến hậu quả, bởi vì con không biết bơi."

"Nói ngắn lại, Văn Thông là ân nhân cứu mạng của con. Con nhất định phải sinh hoạt chung một chỗ với anh ấy thật tốt, chăm sóc anh ấy." Hình như tôi đã hạ quyết tâm nói.

"Mẹ là hy vọng con và Văn Thông có thể có cuộc sống hạnh phúc, nhưng mà mẹ khó tránh khỏi có chút đau lòng cho con..."

"Yên tâm đi, chủ yếu do hôm nay là lần đầu tiên mẹ nhìn thấy Văn Thông ngồi xe lăn. Lúc bình thường anh ấy có thể đi, cũng không cần con giúp gì, hơn nữa lần này anh ấy bị thương, còn không phải bởi vì con. Mẹ, người không nên lo lắng, Văn Thông đối với con rất tốt, ở cùng với anh ấy, con không hề vất vả chút nào."

"Vậy là tốt rồi, mẹ là không nỡ để con gái bảo bối của mẹ chịu khổ."

"Mẹ, sẽ không, con sẽ hạnh phúc." Tôi ôm mẹ, nhẹ nhàng hôn một cái ở trên mặt của bà.

"Mẹ thật sự không nỡ để con lập gia đình, nhưng mà mẹ lại không thể quá ích kỷ." Mẹ lại rơi nước mắt xuống.

"Mẹ, người đừng đau khổ, không phải con vẫn chưa có gả sao?" Cười trêu chọc mẹ vui vẻ.

Cầm khăn giấy đưa cho bà, mẹ lau xong nước mắt, ngẩng đầu nhìn lên cửa, lập tức đứng lên từ giường, có chút sốt ruột nói:

"Lo nói chuyện phiếm, đều đã trễ thế này, ba của con có thể về đến nhà rồi. Bảo bối, chúng ta nhanh xuống dưới."

"Đúng rồi, đều đã quên, con ném Văn Thông ở trong phòng khách một mình, A Ben chắc chắn sớm đã đi rồi."

Tôi rất nhanh mang dép, cùng mẹ nhanh chóng ra khỏi phòng. Khi chúng ta xuống một nửa cầu thang, chợt nghe tiếng cười sáng lãng của ba tôi vang lên trong phòng.

Khi ba nhìn thấy mẹ và tôi, liền lớn tiếng nói;

"Tôi nói hai người đang làm gì nha, thế nào để cho con rể tốt của tôi gốc một mình ở trong phòng khách, đèn cũng không mở."

"Đều là lỗi của tôi, đều là lỗi của tôi, lôi kéo con gái nói chuyện phiếm, quên thời gian. Dì Lâm ở phòng bếp chắc chắn cũng bận chưa xong, sẽ không có đi ra ngoài nhìn." Mẹ nhận hết trách nhiệm.

"Con cũng có sai, cũng không có nhìn thời gian."

Hai người mẹ con tôi vừa thừa nhận sai lầm vừa đi đến trước mặt một già một trẻ.

Văn Thông vẫn ngồi ở vị trí lúc tôi vừa mới đi, mà ba an vị ở chỗ ngồi riêng của ông, bọn họ giống như đang đánh cờ.

Đột nhiên tôi nhìn thấy xe lăn Văn Thông bị tôi bỏ vào trong góc phòng khách, Văn Thông không có cách nào chạm vào. Ngẫm lại từ khi đi ra từ bệnh viện đến bây giờ đã là một thời gian rất lâu rồi, liền đi nhanh đến trước mặt Văn Thông nhẹ giọng hỏi:

"Anh có muốn đi toilet không?"

Văn Thông lập tức gật đầu với tôi, đi nhanh tới đẩy xe lăn đẩy đi, vừa định giúp anh liền bị từ chối, tôi cũng không có kiên quyết, bởi vì chính mình biết, ở trước mặt cha mẹ của tôi, Văn Thông không muốn biểu hiện

hai chân bắt lực kia cỡ nào. Tôi liền đứng ở bên cạnh của anh để phòng ngừa vạ nhất, nhìn anh ngồi ở trên xe lăn xong, liền tự mình "Đi" vào toilet rồi.

Nghĩ đến trong toilet nhà của chúng tôi không có lắp đặt những tay vịn kia, liền nhẹ giọng hỏi:

"Không có tay vịn, anh có được không?"

"Yên tâm đi, bảo bối, anh có thể."

Văn Thông nhỏ giọng nói, nhưng lần này tôi lại thấy được bi thương ở trên mặt của anh.

EM LÀ ÁNH SÁNG CỦA ĐỜI ANH!

Du Nhàn Miêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 52

Nhìn bóng lưng anh đẩy xe lăn tiến vào phòng vệ sinh, có vẻ cô đơn như thế, tới bây giờ tôi cũng chưa từng thấy qua Văn Thông như hôm nay. Anh làm sao vậy?

Nhưng chính tôi thật sự là không yên tâm, sợ anh không thể ở toilet một mình, vẫn đứng ở cửa không hề rời đi nửa bước.

Thời gian rất lâu, bên trong cũng không có động tĩnh, lòng của tôi bắt đầu khẩn trương, có chút không biết làm sao quay đầu lại nhìn ba và mẹ thăm dò. Bọn họ đều gật đầu khích lệ tôi, đang lúc tôi muốn giơ tay gõ cửa, tôi nghe được âm thanh xả nước ở bên trong, lòng của tôi theo âm thanh xả nước này ngược lại thoải mái hơn một chút. Cho đến khi nghe được tiếng mở cửa, liền vội vàng lui về phía sau hai bước để nhường đường.

Văn Thông đẩy xe lăn ra khỏi toilet, nhìn thấy tôi còn đứng ở cửa, đầu tiên là ngẩn người một chút, ngay sau đó liền cười với tôi.

"Yên tâm đi, anh đã nói anh có thể rồi mà."

Tôi không nói gì, chỉ dùng cười khúc khích đáp lại, mỗi lần anh nhìn thấy tôi như vậy thì đều không có biện pháp, chỉ có không để ý tới tôi, tự đẩy xe lăn đi trước.

Vui vẻ đi theo phía sau của anh tới phòng khách, vừa đúng lúc dì Lâm tới gọi chúng tôi đi ăn cơm, toàn bộ liền đi vòng về phía phòng ăn. Đi tới trước bàn ăn, tôi rất tự nhiên giúp Văn Thông chuyển bánh xe phụ thành

ghế ngồi xong thì cảm xúc khẩn trương của Văn Thông lại tới, tôi ngồi ở bên cạnh anh, liền đưa tay ra nắm bàn tay anh. Anh lập tức cầm ngược tay của tôi, thế nhưng phát hiện trong lòng bàn tay anh đều là mồ hôi.

Mọi người chúng tôi im lặng ngồi ở bên cạnh bàn, thấy hôm nay đi Lâm làm rất nhiều món ăn ngon, ba còn mở chai Chateau Lafite ông cất giấu ra. Chờ chúng tôi nâng cốc, ba liền mở miệng phá vỡ trầm mặc;

"Đến, đây là lần đầu tiên người cả nhà chúng ta ngồi chung một chỗ ăn cơm sau một cuộc sóng gió nhỏ. Văn Thông, mặc dù con và bảo bối còn chưa có cử hành hôn lễ, nhưng chúng ta đã sớm coi con là một thành viên của nhà chúng ta, con không cần khẩn trương như vậy, được không?"

Gừng càng già càng cay, thì ra là ba đã phát hiện tâm tình thận trọng và khẩn trương của Văn Thông.

Nghe lời ba nói, lực độ nắm tay tôi của Văn Thông càng gia tăng thêm, thậm chí giọng nói có chút run rẩy;

"Cảm ơn chú và dì có thể tiếp nhận thân thể như vậy của con, nguyện ý giao con gái tốt của hai người cho con. Hôm nay con thật sự có chút không đất dung thân, ngồi trên xe lăn, còn phải nhờ Văn Ý đến giúp đỡ con...con thật sợ hai người hối hận gả con gái cho con."

"Ha ha ha" Ba cười to sáng lãng, tiếp đó lại nói: "Văn Thông, con thật sự là quá lo lắng. Bộ dáng ngày hôm nay của con, còn không phải là bị bảo bối nhà ta làm hại sao."

"Ba, cái gì gọi là bị con làm hại!" Tôi bắt đầu nói kháng nghị rồi, mặc dù ba cũng không có nói sai.

"Lỡ miệng." Ba vội vàng nói

"Bảo bối, ý của chú không phải vậy đâu." Văn Thông ở bên cạnh cũng giúp đỡ giải thích.

Bọn họ nhìn thấy tôi tức giận bĩu môi, sẽ cùng lúc mở miệng nói, mẹ giống như đang tìm lý do gì muốn mở miệng trợ trận.

Nhìn bộ dáng khẩn trương này của bọn họ, tôi lại cười ha ha, cười đến nước mắt của tôi sắp bay tứ tung. Xem ra tôi thật là có tiềm chất làm con khi con, một lát tức giận một lát vui vẻ.

"Văn Thông, năm đó con cứu bảo bối nhà ta, chúng ta cũng không biết cảm ơn con như thế nào." Mẹ có chút kích động nói, không nghĩ hỗ trợ lại chuyển đề tài câu chuyện đến đây.

"Dì, xin hai người không nên luôn nhớ chuyện kia ở trong lòng được không, đây là thỉnh cầu duy nhất của con." Anh ngừng một chút lại nói tiếp: "Con ngược lại thật sự hi vọng hai người có thể tin tưởng con, ở trong cuộc sống sau này, con có thể bảo vệ bảo bối, cho cô ấy hạnh phúc." Văn Thông nói vô cùng thành khẩn.

"Dĩ nhiên, chúng ta tin tưởng con." Ba mẹ đồng thời nói.

Nghe đối thoại của bọn họ, tôi liền cười. Lần này là tiếng cười hạnh phúc, là phát ra từ trong lòng.

Chúng tôi vui vẻ ăn xong cơm tối, lại nói chuyện phiếm ở trong phòng khách. Trong phòng tràn đầy tiếng nói tiếng cười, ba và Văn Thông có rất nhiều đề tài, có lúc hai người bọn họ còn có thể vì giải thích không giống nhau chuyện nào đó mà ai giữ ý nấy.

Ở trong không khí hòa hợp nơi này, Văn Thông lấy tay chống ghế, động tác chuyển đổi tư thế cơ thể thật nhỏ in vào mi mắt tôi. Chợt nhớ tới bây giờ anh còn không thể ngồi thời gian dài, động tác này đã nói lên anh

bắt đầu cảm thấy không thoải mái. Nhìn bên ngoài một chút, đã là mười giờ tối.

"Tôi nói hai vị tiên sinh các người, có phải đề tài của hôm nay nên tạm ngừng một chút không? Cũng mười giờ rồi, các người cũng nên nghỉ ngơi thôi." Tôi đứng dậy cắt đứt đối thoại của bọn họ.

"Ồ, thời gian trôi qua thật nhanh. Đều là do ta, nói chuyện vui vẻ liên không dứt, quên Văn Thông còn bị thương ở ngang hông. Văn Thông, hôm nay con không khỏe thì ngủ ở chỗ này đi." Ba nói.

"Không cần, vẫn là trở về thôi. Con muốn nhanh tắm sạch một thân mùi của bệnh viện, nhưng con tắm ở chỗ này có chút phiền toái." Văn Thông cười nói.

Nghe được anh nói như vậy, tôi có cảm giác thả lỏng. Xem ra để thay quần áo, anh có thể nói ra bất tiện của mình ở trước mặt ba mẹ.

"Như vậy sao, vậy để bảo bối cùng trở về với con. Một mình con ở nhà, chúng ta không yên lòng." Mẹ ở bên cạnh cũng lên tiếng.

Đây hình như là lần đầu tiên ba mẹ tôi nói để cho tôi cùng nhau trở về với anh ở trước mặt Văn Thông, tôi vẫn còn có chút ngượng ngùng.

"Con gái bảo bối, con cũng đừng đỏ mặt, nếu không phải là con đào hôn, hôm nay con cũng nên trở về chung một chỗ với thằng bé, không phải sao? Văn Thông." Ba nói đùa, còn nháy nháy mắt với Văn Thông.

"Ba, người có thể không đề cập tới sự kiện kia không? Sao cứ luôn nhắc đuôi nhỏ của con chứ."

Tôi đi tới trước mặt ba, bắt cánh tay ông dùng sức lay động.

"Con gái, con phải lay hư thân lão già khọm này ư?"

"Hừ." Trong miệng hừ, nhưng vẫn dừng tay lại.

Văn Thông đẩy xe lăn tới bên cạnh tôi, nhẹ nhàng vỗ vỗ tôi nói;

"Đừng không như vậy. Bảo bối, anh thật sự muốn em có thể cùng nhau trở về với anh." Anh - cái tên xấu xa này, lại đứng về phía ba.

"Anh, Tinh. ."

Còn chưa có nói ra chữ sau, tôi liền thấy được ánh mắt cảnh cáo, vội thay đổi nói:

"Được, liền nghe theo mọi người thôi."

"Vậy mới ngoan, nghe lời."

Ba vẫn còn đang trêu chọc tôi, mẹ và Văn Thông cũng ở bên cạnh cười ha ha.

Nhìn đến bộ dáng đặc ý của bọn họ, tôi nghiêng đầu lên lâu, dùng chân nghĩ cũng có thể nghĩ ra nét mặt bọn họ bây giờ, thật thoải mái.

Thật ra thì tôi lên lâu trước để cầm mấy bộ quần áo, còn có túi xách của mình. Chờ lúc tôi xuất hiện lần nữa, bọn họ vẫn còn đang lo lắng đấy.

"Đi thôi, sao đều thành cộc gỗ rồi." Giờ đến phiên tôi đặc ý nói.

Lời của tôi tựa như cây gậy của nhà ma thuật trong truyện cổ tích, ba cái cộc gỗ liền sống lại, đều cười, nhưng sao tôi lại cảm thấy có chút ngốc.

Cứ như vậy cùng Văn Thông bị ba mẹ của tôi đưa ra cửa chính nhà tôi.

**

"Bảo bối, đặt đồ của em ở trên đùi anh đi." Văn Thông kéo tôi nói.

Tôi dừng bước lại nhìn anh, trên đùi của anh để túi xách của anh. Vốn muốn nói nếu như mà tôi đeo túi xách của anh trên lưng, ngồi ở trên đùi của anh thì anh có chở tôi về nhà được không? Nhưng vừa định hỏi, đột nhiên nhớ tới hông của anh còn đang bị thương, liền nuốt lời nói xuống.

"Bảo bối, có phải em có lời gì muốn nói với anh không?"

"Không có, chúng ta nhanh về nhà đi."

"Nghe được em nói về nhà, cảm giác thật tốt. Nhưng cuối cùng anh vẫn cảm thấy mới vừa rồi em là có lời muốn nói với anh."

Từ nhà tôi đi tới nhà Văn Thông, một đường đều là xuống dốc, anh không cần đẩy xe lăn, chỉ là phải khống chế để nó không cần chạy quá nhanh.

"Sao? Em muốn nói, chờ eo anh tốt hơn, ngày nào đó cũng là từ bên nhà em trở về, anh dùng xe lăn chở em trở về, có thể không?" Tôi cẩn thận nói.

Trầm tĩnh chốc lát, Văn Thông ngừng lại, giao túi trên đùi cho tôi, nói:

"Cái này thì có gì khó khăn, hiện tại cũng có thể. Bảo bối, em cầm lấy đồ, đến đây đi, ngồi lên thôi."

"Hôm nay thật có thể sao? Em không muốn ngày mai anh lại không rời khỏi giường nữa."

"Yên tâm đi, đoạn đường này đều là xuống dốc, có trọng lượng của em, xe lăn sẽ không chạy quá nhanh đâu. Vừa đúng, anh bảo đảm, ngày mai nhất định có thể rời giường. Anh bảo đảm."

"Thật?" Tôi có chút hưng phấn hỏi.

"Ừ." Văn Thông khẳng định gật đầu một cái với tôi.

"VẬY em ngồi thật á."

"Sao hôm nay em dài dòng như vậy." Nói xong, Văn Thông liền kéo tôi đến trên đùi của anh, để cho tôi ngồi xuống, còn nói:

"Em ôm cho chắc, em mà té, anh không chịu trách nhiệm đâu."

"VẬY thì không được, em vẫn xuống thì tốt hơn."

"Em ngồi đằng hoàng đi, bảo đảm em sẽ không té, nhất định sẽ an toàn tới nơi."

Cứ như vậy, ở buổi tối đêm khuya yên tĩnh, tôi liền ngồi ở trên đùi của anh. Xe lăn bởi vì trượt đi mà phát ra âm thanh kít kít, hạnh phúc được Văn Thông ôm trở về nhà.

Sau khi đến nhà, Văn Thông sẽ để cho tôi tự chơi trước, anh liền không kịp chờ đợi đi toilet, nói muốn nhanh rửa đi mùi vị bệnh viện đáng sợ trên người anh.

Nhìn bộ dạng gấp gáp kia, tôi biết ngay có thể là anh ở bệnh viện thời gian quá dài, mà mùi vị đó sẽ khiến anh cảm thấy nhạy cảm như thế.

Từ trên mặt đất, nhật Monch-hichi(1) nằm ở mép giường lên, vậy khi trở về vào đêm đào hôn hôm đó liền ném nó ở nơi này, bởi vì Văn Thông nói tôi yêu nó nhiều hơn yêu anh.

Cửa toilet mở ra, nhìn anh mặc đồ ngủ đi ra từ nơi đó, trên đầu bốc lên hơi nước. Rất hấp dẫn, ha ha, ánh mắt của tôi không thể rời khỏi anh, ha ha ha

Văn Thông cảm thấy tôi đang nhìn anh chăm chăm, liền lắc đầu một cái, cười nói:

"ĐỪNG nhìn nữa, khi con háo sắc, em cũng nhanh đi tắm đi."

"Nói ai đó, ai là khi con háo sắc, không phải anh chính là một Đại Tinh Tinh ư? Cùng lắm thì chính là to con hơn em thôi."

Nói xong thì như một làn khói chợt tiến vào toilet, che giấu ánh mắt sắc mị này của tôi đi.

Chú thích:

(1) Monch-hichi

EM LÀ ÁNH SÁNG CỦA ĐỜI ANH!

Du Nhàn Miêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 53

Tôi nhanh chóng giặt xong đồ, lúc nhẹ nhàng mở cửa đi ra ngoài thì thấy Văn Thông đã ngồi ở trên giường, hình như anh đang làm động tác kéo duỗi chân của mình.

"Sao vậy? Chân của anh không thoải mái à." Tôi nhanh chóng đi tới bên cạnh anh.

"Không có, anh chỉ sợ mấy cơ thịt bị héo rút, nên làm một vài động tác vận động đơn giản thôi."

"Anh dạy em được không?"

Văn Thông dừng động tác trên tay lại, ánh mắt tràn đầy do dự nhìn tôi, nhưng dưới ánh mắt nhìn chăm chú đây chân thành của tôi, thì sau khi im lặng một lát anh cũng gật đầu đồng ý.

Anh dạy tôi mấy động tác đơn giản, chủ yếu là trợ giúp anh kéo duỗi bắp thịt ở chân, mặc dù chân của anh đã hai ngày rồi không vận động, nhưng tôi có thể nhìn ra, bắp đùi của anh rõ ràng là có nhỏ lại một chút, sờ lên cũng cảm thấy không còn săn chắc như trước kia.

Tôi nhẹ nhàng giúp anh làm động tác vận động theo chỉ thị của anh, cũng cảm thấy rất mệt mỏi, không lâu sau thì sau lưng của tôi đã bắt đầu đổ mồ hôi.

Văn Thông là rất nhạy cảm, anh cảm thấy được tôi đã bắt đầu mệt, liền nhỏ giọng nói:

"Bảo bối, hôm nay chúng ta tập tới đây thôi, mau lên lại đây cho anh ôm cái nào, em nắm lấy chân của anh nhưng mà anh lại không có cảm giác, điều này làm cho anh cảm thấy rất khó chịu."

Thật ra thì tôi biết anh nói như vậy để cho tôi không quá cực khổ, vì vậy tôi theo ý muốn của anh, nhanh chóng bò lên giường, nằm xuống bên cạnh anh, còn đem tay của mình đặt ngang lên bụng anh.

"Tại sao anh không mang thắt lưng?"

"Ngủ thì không cần, điều làm anh tiếc nuối duy nhất là hôm nay chúng ta không thể vận động." Văn Thông thở dài nói.

"Dáng vẻ của anh bây giờ, còn muốn vận động, đầu anh có bị bệnh không?" Tôi lấy tay chỉ vào cái trán của anh.

"Anh bị như vậy còn không phải là do em ban cho sao."

"."

Tôi hết ý kiến, còn không phải sao, dáng vẻ này của anh, mặc kệ là bây giờ hay là trước kia không phải đều do tôi tạo thành sao? Trong nháy mắt trước mặt tôi xuất hiện sương mù.

Văn Thông cũng cảm thấy mình lỡ lời, lập tức ôm tôi vào trong ngực, trong miệng một mực nói những lời hỗn hợp giữa tiếng Trung và tiếng Anh:

"Bảo bối, sorry , I'm so sorry. Em tuyệt đối đừng khóc, It's my fault, em tha thứ cho anh đi, tiếng Trung của anh kém lắm." Lời nói của Văn Thông bắt đầu có chút không được mạch lạc.

Rúc vào trong ngực của anh, mặc anh nhẹ nhàng vuốt ve lưng của tôi, nhưng tôi vẫn cảm không hết giận được, liền há miệng cắn vào bờ vai trắng toát của anh.

Lập tức tôi nhìn thấy dáng vẻ nhe răng trợn mắt của anh, nhưng anh cũng không kêu thành tiếng, để mặc cho tôi chà đạp bờ vai của anh, thấy dáng vẻ của anh như vậy, tôi lập tức không đành lòng, há miệng ra kiểm tra thì thấy trên bả vai của anh để lại một vòng dấu răng, còn có hái cái hố nhỏ nhỏ tương đối hơi sâu, bởi vì tôi có hai cái răng nanh như của cú con, nên nhìn thấy dấu răng sâu như vậy tôi lập tức đau lòng, sau đó thì xâu hổ mà lấy tay của mình vuốt vuốt vai của anh.

"Có đau không?" Tôi nhỏ giọng hỏi.

"Chỉ cần có thể làm cho em hết giận, thì cái gì anh cũng nhận được."

"Đúng là dẻo miệng." Tôi bĩu môi.

"Đừng nóng giận, vừa rồi là anh không đúng." Văn Thông vẫn còn đang nói xin lỗi với tôi.

"Anh nói không sai, tất cả là tại em."

"Chúng ta không nói tới chuyện này nữa, có được không?"

"Ừ."

Chúng tôi ôm nhau ở chung một chỗ, từ hôn nhẹ nhàng biến thành mãnh liệt, khi tôi cảm thấy Văn Thông cố đang cố gắng cởi quần áo của tôi ra, thì tôi lập tức dùng răng cắn nhẹ vào môi dưới của anh, đồng thời lắc đầu với anh.

Trong phòng yên lặng, làm tâm tình đang hứng phấn của chúng tôi từ từ bình tĩnh lại.

"Bảo bối, hiện tại anh sẽ không giục em đi đăng ký với anh, anh sẽ cho em thời gian để em điều chỉnh lại tâm trạng của mình, lúc mà em hoàn toàn tiếp nhận được anh thì anh sẽ cho em một hôn lễ như em mong muốn. Có được không?" Văn Thông dịu dàng nói, còn cầm tay tôi đặt lên môi anh.

Tôi xoay người sững sờ nhìn Văn Thông, cố gắng suy nghĩ coi những lời này của anh là có ý gì.

"Khi con, em đang ngây ngốc cái gì đó? Anh không có ý gì khác, yên tâm đi, anh sẽ luôn luôn chờ em." Văn Thông lấy tay của anh nhéo cái mũi nhỏ của tôi.

Tôi cái gì cũng không có nói, bởi vì lúc này tôi không biết mình nên nói cái gì, có lẽ nên giống như Văn Thông nói, phải cho mình một chút thời gian, để cho tôi suy nghĩ rõ ràng, không phải là muốn xác nhận tôi có yêu anh hay không, mà là muốn yêu thương anh như thế nào.

Tôi chui vào trong ngực của anh, gãi lên cánh tay của anh, còn dùng tay ôm anh, sau đó mới nói:

"Ánh sao của em, em mệt rồi, anh có muốn ngủ với em không."

"Ngủ ngon, bảo bối."

Văn Thông hôn nhẹ lên trán của tôi.

Sau khi trải qua một trận quanh co, tôi lần đầu tiên rất yên tâm mà nằm trong lòng anh sau đó tiến vào mộng đẹp.

**

Ngày hôm sau, Văn Thông vẫn không chạy khỏi bàn tay của tôi, bị tôi bắt phải đi vào bệnh viện làm bài tập phục hồi chức năng, nguyên nhân chủ yếu là anh không muốn làm cho tôi mất hứng, với lại anh cũng rất sợ cơ

bấp trên đùi mình bị héo rút, mặc dù chỉ chống nạn đi bộ, nhưng đối với Văn Thông mà nói, điều này cũng vô cùng quý giá rồi.

Một tuần sau đó, chúng tôi mỗi buổi sáng sẽ tới công ty làm việc, buổi chiều sẽ đến bệnh viện làm vật lý trị liệu, Văn Thông bây giờ không thể đi bộ được, hai ngày trước tôi nhìn anh ở bệnh viện bác sĩ để cho anh đi mấy bước, bác sĩ cản mãi mà không được, cuối cùng cũng đồng ý cho anh đi vài bước, lúc anh cầm lấy cái nạn thì có chút kích động, nhưng không biết là do phần eo hay sao, mà chân anh vẫn không có lực, anh đứng ở nơi đó, dùng sức giơ chân lên, nhưng lúc bước đi thì bước chân lại rất nhỏ, đi chưa được mấy bước, thì đột nhiên đầu gối bên phải của anh vì không chịu được mà cong xuống, kế tiếp là chân trái, bởi vì bây giờ anh không thể lập tức thẳng người được, nên liền mất thăng bằng mà ngã xuống đất.

Anh ngã làm tôi giật mình, chỉ sợ phần eo của anh lại bị thương, tôi lập tức chạy tới bên cạnh anh, giọng cũng run run mà nói.

"Ông xã, anh bị té có sao không. Đừng làm em sợ."

"Ha ha, té một cái, thế nhưng được người ta gọi là ông xã, anh rất có lời rồi." Văn Thông ngồi dưới đất rất vui vẻ nói.

"Lúc nào rồi, mà anh còn nói nhảm nữa." Nếu không phải là trong phòng này còn có người khác, thì tôi nhất định sẽ cho anh một búa.

Đờ Văn Thông từ từ đứng lên, sau đó để cho anh chống nạn đứng ngay ngắn, cẩn thận kiểm tra anh từ trên xuống dưới, trong miệng vẫn vì anh mà nói:

"Mau hoạt động phần eo của anh đi, coi có bị thương gì không?"

"Bảo bối, không cần quá lo lắng, anh không có chuyện gì đâu, chỗ này có thảm, hơn nữa em không thấy là anh ngã từ từ xuống sau?" Văn Thông vẫn còn có thể đùa cợt.

"Ngài Lương Văn Thông, anh có thể nghiêm túc một chút được hay không?" Vừa lớn tiếng nói với anh, đồng thời đẩy xe lăn tới, để cho anh ngồi lên, còn nói:

"Nạn, em sẽ tịch thu."

Đúng lúc này bác sĩ nam đẹp trai phụ trách phần phục hồi chức năng của Văn Thông đi tới an ủi anh:

"Ngài Lương, thật ra thì chân của ngài không tệ lắm, hiện tại cảm thấy không thể dùng sức được là bởi vì khoảng thời gian này ít vận động. Bây giờ eo của ngài mà bị trật thì không tốt lắm, bây giờ ngài có thể mỗi ngày đi bộ để rèn luyện, chỉ là phiền chị Lương phải luôn ở bên cạnh bảo vệ anh ấy lúc anh ấy tập đi bộ."

Đây là lần thứ hai ở bệnh viện tôi được người ta gọi là bà Lương, càng ngày tôi càng cảm thấy cách gọi này không khó nghe tí nào.

Cuối cùng trải qua một tuần lễ tập luyện, Văn Thông đã có thể chống nạng đi lại như thường ngày, không lâu sau đó tôi liền bước vào tiến độ hồi hã của công việc, những công việc bận rộn này chủ yếu là do Văn Thông đưa ra, ai biểu tôi là thư ký của anh?

Thật ra thì Văn Thông đã rất khiêm nhường tôi rồi, so với hai thư ký kia của anh thì tôi đã thoải mái lắm rồi. Trong khoảng thời gian này họ đã bận tới mức muốn chống hai chân lên trời, ngày nào cũng làm thêm giờ, tình hình như vậy làm cho tôi hết sức xấu hổ, nhưng họ cũng không trách tôi, ngược lại còn luôn cảm ơn tôi, điều này làm cho tôi luôn không hiểu.

Trong lòng tôi không ngừng suy nghĩ, vì vậy tôi lập tức tóm lấy thư ký chính của Văn Thông là Miss Wang, gấp gáp hỏi cô ấy:

"Miss Wang, cô có thể nói cho tôi biết được không. Tại sao mọi người lại cảm ơn tôi chứ, lúc mọi người bận rộn tôi không có giúp được gì mà."

Sau khi nghe tôi hỏi, thì cô ấy chỉ mỉm cười rồi trả lời:

"Chúng tôi đương nhiên phải cảm ơn cô rồi, cô có biết không, cũng chính vì có cô ở đây mà tính tình của tổng giám đốc Lương đã tốt hơn trước rất nhiều, trước kia anh ấy là một người cuồng công việc, thật xin lỗi, tôi nói vậy cô cũng đừng tức giận, anh ấy sẽ bởi vì công việc mà để cho chúng tôi mỗi ngày đều phải tăng ca tới nửa đêm, dĩ nhiên anh ấy cũng sẽ không về nhà, ngủ ở phòng làm việc như là ăn cơm bữa."

"Anh ấy đáng sợ như vậy sao?" Tôi nhỏ giọng nói.

"Ừ, cho nên chúng tôi đều cảm thấy, bây giờ có cô ở đây thật là tốt, chúng tôi còn có thể về nhà sớm." Miss Wang cười vỗ vào vai tôi.

**

Lúc tôi và Văn Thông ra khỏi công ty thì đã mười giờ tối, trong công ty chỉ còn lại hai người chúng tôi, bởi vì tôi được sự đồng ý của Văn Thông, không tới chín giờ sẽ để cho những nhân viên khác trong công ty tan ca trước, những chuyện còn lại sẽ do một thư ký không xứng với chức trách như tôi đảm nhiệm.

Hai chúng tôi vai kề vai mà đi vào chỗ đậu xe, chung quanh càng yên tĩnh thì càng nghe rõ bước chân của chúng tôi, còn kèm thêm âm thanh cộp nạng của anh.

"Tổng giám đốc Lương, lúc trước vào lúc công việc bận rộn, có phải anh luôn trở về nhà rất muộn hay không?"

"Tại sao lại hỏi như vậy?" Văn Thông nhìn mặt đất mà cẩn thận đi.

"Bởi vì em được cảm ơn rất nhiều, cũng bởi vì anh đã khai ân cho người ta về nhà sớm."

"Ha ha, xem ra trước kia anh là một con quý, danh tiếng không tốt."

"Đúng đó, ngài Lương."

Ngay sau đó tiếng cười của chúng tôi làm rung động bãi đỗ xe không một bóng người. . .

EM LÀ ÁNH SÁNG CỦA ĐỜI ANH!

Du Nhàn Miêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 54

Ở trong công việc bận bịu, thời gian cũng như nước chảy vội vã từ bên mình mà qua, trong nháy mắt cũng đã đi tới cuối tháng năm.

Ngày hai mươi tám tháng này chính là sinh nhật hai mươi bốn tuổi của tôi, nhưng cho đến bây giờ tôi cũng chưa từng nói chuyện này với Văn Thông, luôn cảm thấy mình nhắc nhở người khác sắp đến sinh nhật, cảm giác như vậy rất là lạ, tôi không thích, nhưng trong lòng vẫn rất ao ước có thể trải qua ngày đó với anh, dù sao đây là sinh nhật đầu tiên từ khi tôi biết Văn Thông tới nay.

Nhìn đồng hồ đeo tay một cái, sắp đến thời gian nghỉ ngơi buổi trưa, hôm nay Văn Thông muốn gặp mặt mấy khách hàng, mười giờ rưỡi sáng liền rời khỏi phòng làm việc, lúc trong lòng đang suy nghĩ của anh có thể trở về hay không, tôi liền nhận được tin nhắn của anh.

"Bảo bối, thật xin lỗi, buổi trưa không có cách nào trở về ăn cơm với em, anh còn chưa họp xong."

"Không sao, em đến chỗ ba ăn là được rồi. ."

"Được, vui vẻ lên. Bảo bối, hôn một cái."

Nhìn thấy anh viết như vậy, trong lòng cảm thấy ngọt như mật , liền đáp lại một tin nhắn.

"Em nhận, rất ngọt nha. Thân ái."

Rất vui về cầm túi xách của tôi, đã đi xuống lầu đến công ty của ba ăn chực.

**

Khi ba vừa thấy tôi đi vào phòng làm việc liền cười, lớn tiếng nói: "Xem ra vị hôn phu không có ở đây nha. Đến chỗ của ba ăn chực rồi."

"Sao ạ? Ba không hoan nghênh sao?" Tôi làm nũng hỏi.

"Hoan nghênh, hoan nghênh, cầu cũng không được, hiện tại Văn Thông xếp thứ nhất ở chỗ của con, ba đã lui xuống vị trí thứ hai rồi." Trong lời nói của ba có cảm giác như đang uống giấm.

"Quá chua, con vĩnh viễn đều là con gái bảo bối của ba, ai cũng không giành được."

Lời của tôi khiến cho ba tôi cảm nhận được mùi vị ngọt ngào, vui vẻ nở nụ cười, tiếng cười vẫn vang vọng như thường.

"Bảo bối, sắp đến sinh nhật của con, định trải qua thế nào đây?"

"Ba, thật ra thì con nên trải qua cùng mọi người, nhất là mẹ, khổ cực sinh ra con như vậy, nhưng con lại thật sự muốn trải qua cùng với Văn Thông, dù sao đây cũng là sinh nhật đầu tiên kể từ khi chúng con yêu nhau tới nay, làm sao bây giờ?" Tôi hơi do dự nói.

"Bảo bối nhỏ, con cũng không cần lo lắng cho ba và mẹ của con nữa, có thể nhìn thấy con vui vẻ, hạnh phúc, so với cái gì cũng tốt hơn, yên tâm đi. Ba ủng hộ con và Văn Thông trải qua sinh nhật, về phần mẹ con bên kia, buổi tối ngày 27 ba người chúng ta cùng nhau trải qua không phải được sao?"

"Thật sự có thể chứ?"

"Dĩ nhiên." Ba khẳng định cúi đầu mà gật đầu một cái với tôi.

"Cám ơn ba."

"Ôi, bảo bối còn khách khí với ba, thật sự trưởng thành rồi, đi đi, theo đuổi hạnh phúc của mình đi, ba ủng hộ con."

Sau khi ăn cơm xong, vui vẻ nói chuyện phiếm với ba, tôi nhìn thời gian một chút, sắp đến giờ làm, liền vội vàng đứng lên nói lời tạm biệt với ba, "Ba, không nói chuyện với ba nữa, tôi muốn đi lên nhanh một chút, công ty còn rất nhiều chuyện chưa làm xong nữa, buổi tối gặp ở nhà nhé."

**

Đi nhanh vào công ty, đã nhìn thấy Văn Thông, bóng lưng thật cao, anh đứng ở bên cạnh bàn làm việc của tôi, giống như đang nhìn gì đó?

Trên bàn của tôi có gì sao? Nguy rồi, hình như bức tranh tôi vẽ mèo để ở trên bàn, nghĩ tới đây liền bước nhanh hơn.

"Anh đứng ở chỗ của em nhìn gì vậy?" Tôi khẽ hỏi ở phía sau anh.

Mặc dù giọng nói của tôi cũng không lớn, nhưng giống như dọa Văn Thông, rõ ràng thân thể giật mình, tôi biết rõ anh chống gậy xoay người thật sự không dễ dàng, liền đi vòng qua trước mặt anh để nhìn anh.

"Anh nói, sao em vẽ mèo gầy như vậy?" Văn Thông dùng cằm chỉ vào bức tranh tôi vẽ để ở trên bàn.

"Có sao? Tôi vẽ mèo là bản xinh đẹp, mà anh vẽ đây là bản đáng yêu. Tại sao có thể giống nhau chứ?"

"Nhưng cái này của em. . ." Hình như Văn Thông còn muốn nói gì, tôi lập tức cắt đứt lời của anh, nói:

"Anh rảnh rồi sao? Nhưng hiện tại em không có nhiều thời gian, còn có rất nhiều chuyện còn chưa làm xong !"

"Được, được, anh đi, em bận rộn đi."

Văn Thông nói xong cũng chống gậy chậm rãi đi vào phòng của anh.

Nhìn bóng lưng của anh, hôm nay anh mặc tây trang màu xám thẫm mà anh thích, nhìn qua vẫn đẹp trai như vậy, thật sự sẽ làm rất nhiều người động lòng, mặc dù phương thức anh đi bộ khác với người thường.

Sau khi đuổi anh đi, liền ngồi xuống, nhìn bức tranh tôi vẽ mèo, hình như hơi gầy, như vậy thì mất đi yếu tố đáng yêu của mèo, xem ra về nhà phải sửa một chút. Vội vàng thả bức tranh vào trong túi xách, chợt nghĩ đến không bị Văn Thông nói tôi làm việc không đàng hoàng, tôi cũng đã rất may mắn.

Sáng sớm tỉnh lại, đi tới phía trước cửa sổ, nhẹ nhàng kéo màn cửa sổ ra, ngay sau đó ánh mặt trời sáng ngời chiếu khắp phòng của tôi, hôm nay tâm tình tôi cũng không có gì khác ánh mặt trời sáng rỡ này, thật sự vô cùng tốt.

Ngày hôm qua cùng ba mẹ cùng nhau ăn bữa tiệc sinh nhật lớn trước thời gian của tôi, mà hôm nay, bọn họ sẽ để lại cho tôi và Văn Thông.

Nhưng để lại cho tôi thì thế nào đây? Đến bây giờ cũng chưa nói với Văn Thông hôm nay là sinh nhật của tôi, bởi vì vị nhân huynh này cũng không ở Hồng Kông, tuần lễ này anh đều bận bịu với một quảng cáo xe hơi ở nước Đức.

Mặc dù mỗi ngày chúng tôi đều trò chuyện, nhưng tôi cũng không biết nên nói thế nào với anh, dù sao đây là lần sinh nhật đầu tiên của tôi và nam

sinh, không, nói chính xác là vị hôn phu, chẳng lẽ nhất định phải tự mình nói ra sao?

Tôi cũng đã nói với ba mẹ muốn ở bên cạnh anh cùng trải qua ngày sinh nhật, nhưng đến sinh nhật cũng chỉ còn lại một mình nữ thọ tinh là tôi đây, sao dám nói tình huống thực tế cho họ biết, thật là khổ, chẳng lẽ tôi thật sự phải trải qua sinh nhật một mình sao? Nghĩ tới đây, tôi khóc tâm đều đã có.

Vừa lúc hôm nay là thứ sáu, vốn không có tâm tình làm việc, đến ba giờ chiều, mệt mỏi chiếm cứ đầu óc của tôi, mặc dù tôi đã ra sức mở to mí mắt đang đánh nhau của tôi, nhưng cuối cùng vẫn không chịu đựng được, liền nằm chợp mắt ở trên bàn của mình, cũng may thế giới nhỏ của tôi gần phòng của Văn Thông nhất, thật sự không dễ thấy, như vậy khiến cho tôi bắt đầu ngủ cũng tương đối an tâm.

Tiếng đánh mặt bàn cạch cạch thật là phiền, tôi đang ngủ ngon, không để ý tới nó, xoay mặt của tôi sang bên kia.

Cạch cạch vẫn còn tiếp tục, tôi ngồi thẳng người lên, vẻ mặt không tốt nói một câu.

"Ai vậy? Không phải một lát thôi sao."

"."

Dụi mắt nghiêng đầu nhìn khiến cho tôi phiền lòng người, ngay khi tôi còn chưa ngẩng đầu, tôi liền thấy được đuôi ngựa bốn nhánh bên cạnh, ngọn lửa hưng phấn đột nhiên bốc cháy khắp toàn thân của tôi.

Tâm tình vui mừng khiến cho tôi quên xung quanh, lập tức nhảy lên, nhưng vừa mới tỉnh lại, lập tức thay đổi vị trí lại cũng cho tôi có cảm giác choáng váng hoa mắt, vội vàng lấy tay vịn cái bàn.

"Làm sao vậy, bảo bối?" Văn Thông hơi lo lắng hỏi, bởi vì hai tay chống gậy không có cách nào tới đỡ tôi.

"Không có việc gì, có thể do nhảy quá mạnh, có chút choáng váng đầu óc, sao anh lại ở chỗ này?" Tôi nhỏ giọng hỏi.

"Sao anh không thể ở chỗ này? Xem ra anh đến đúng lúc, vừa trở về đã bắt gặp em lười biếng nha." Giọng nói của Văn Thông rất nhẹ nhàng, hôm nay dáng vẻ của anh giống như rất vui vẻ.

Ngay khi tôi còn sững sờ nhìn anh, anh lại nói: "Nếu đã lười biếng thì lười đến cùng đi, đi, đi ra ngoài với anh một chút."

"Đi đâu đây?"

Văn Thông cũng không nói gì, chỉ mỉm cười lắc đầu một cái với tôi, nhìn thấy tôi vẫn đứng tại chỗ không có phản ứng gì thì nói: "Ngủ đến hồ đồ, sao còn đứng đây, đi với anh nhanh lên một chút." Nói xong anh liền xoay người đi ra ngoài.

"Oh." Cầm túi xách của tôi lên, nghi ngờ đi theo anh rời khỏi công ty.

Khi đợi thang máy, không nhịn được đưa tay kéo cánh tay của anh lại, chúng tôi đều có năm ngày không gặp mặt, thật sự rất nhớ anh, cũng khát vọng ôm ấp của anh.

Văn Thông biết tính toán của tôi, vì vậy anh giao một cây gậy của mình cho tôi, tôi vội vàng nhích lại gần bên cạnh anh để ủng hộ anh, Văn Thông rất tự nhiên khoác cánh tay lên trên vai của tôi, cũng không để ý xung quanh còn có người khác, đây chính là cửa công ty đó. Trái lại tôi hơi khẩn trương.

"Em nói như vậy có thể chứ, anh không chú ý đồn đại một chút, đây là cửa công ty, Lương tiên sinh."

"Không sao, anh rất nhớ phương thức đi lại đặc biệt của chúng ta, cũng nhắc nhở anh rời khỏi em lần nữa là không được."

Nghe lời này, giờ phút này tôi cảm thấy nói gì cũng là dư thừa, liền vui vẻ đứng ở bên cạnh anh, chờ khi thang máy đến, hai người đỡ nhau, cùng đi vào.

EM LÀ ÁNH SÁNG CỦA ĐỜI ANH!

Du Nhàn Miêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 55

Lúc chúng tôi đến nhà để xe dưới đất, a Ben đã đậu xe của Văn Thông chỗ gần thang máy nhất.

"Anh muốn tự lái xe sao? Không phải vừa mới xuống máy bay sao? Như vậy anh có quá mệt mỏi hay không?" Tôi liên tục đặt vấn đề.

Văn Thông cầm lấy gậy của anh từ trên tôi y tôi, đứng ngay gần liền bắt đầu cười ha ha.

"Cười cái gì mà cười, em thấy anh càng ngày càng không bình thường." Tôi bĩu môi mất hứng nói.

"Được rồi, đừng nóng giận, anh đột nhiên cảm thấy sao em giống như mẹ anh, nhiều vấn đề như vậy."

"Ai là mẹ anh, vậy em nên mấy tuổi hả?"

"A, em biết rồi, anh chê em già."

Văn Thông còn nhiều hứng thú trêu chọc tôi.

"Anh sao vậy, nhất định phải làm cho em không vui sao? Hôm nay là... của em." Nói một nửa thì tôi dừng lại, trong lòng nghĩ mới không cần cùng người cùng nhau qua đây, ai bảo người chọc tôi .

"Hôm nay là cái gì của em?" Văn Thông tò mò hỏi.

"Không muốn nói với anh."

"Được được, không lộn xộn, xin mời bảo bối, nhìn ở trên phân thưởng anh vừa trở về cũng không nghỉ ngơi mà đã làm tài xế cho em thì đừng mất hứng, anh mời em ăn ngon."

Trong lúc nói chuyện, anh giúp tôi mở cửa xe ra, còn làm một tư thế "xin mời".

Mặt sa sầm còn liếc mắt nhìn nhìn anh, rất không tình nguyện ngồi lên xe, còn tự mình đóng cửa lại, không phải là không muốn để cho anh đóng cửa giúp tôi, nhưng anh chống quai trượng, đứng đóng cửa xe cũng không dễ dàng như vậy.

Nhìn anh cười cười, chống gậy từ từ đi tới bên kia xe, từ tư thế đi bộ của anh, hiện tại tôi có thể biết rất chính xác vị trí tình huống của anh, hôm nay anh đi cũng không thuận lợi, trong lòng khó tránh khỏi có đau nhói nhẹ.

Lúc anh ngồi lên xe, tôi đặt một cái đệm dựa hình trái tim nho nhỏ ở chỗ thắt lưng của anh. Một động tác nho nhỏ như vậy của tôi, hình như lại khiến Văn Thông rất vui vẻ, ở bên cạnh tôi nhìn thấy khóe miệng anh nhếch lên thành đường cong đẹp mắt

"Vẫn là bảo bối yêu thương anh." Lần này tôi không nghe được yếu tố nói đùa.

"Tất nhiên, anh biết là tốt rồi." Trong lòng ngọt ngào, trong miệng còn nói lạnh lùng.

Xe từ từ rời khỏi quảng trường Thái Cổ, đi vào đường lớn Hoàng Hậu phía đông, lại đi qua chỗ đua ngựa vững vàng chạy nhanh về phía nam Hồng Kông, Văn Thông vẫn luôn lái xe rất ổn, mà không giống tôi vừa ngồi lên xe, liền không có dáng vẻ của con gái, lùi tới lùi lui ở trên đường

lớn, có lúc sẽ làm Văn Thông ngồi rất khỗ sở, thậm chí đến thảng trước, anh đã chính thức đưa ra yêu cầu, bảo tôi cố gắng hết sức không cần lái xe, có chuyện, có thể sử dụng xe của anh bất cứ lúc nào.

Nhưng đua xe là đam mê của tôi, sao có thể dễ dàng buông tha chứ, vẫn luôn tranh thủ, thường tìm một ít chút lý do để tự mình lái xe, cuối cùng, người này lại dùng mẹ tôi, giấu cái chìa khóa xe của tôi không thấy bóng dáng.

"Bây giờ chúng ta muốn đi đâu?" Nhìn mặt đường phía trước, tôi tò mò hỏi.

"Đến nơi em sẽ biết." Văn Thông cười nói.

"Còn rất thần bí." Nói xong tôi liền mở nhạc, bản giao hưởng thứ bảy của Beethoven lượn vòng ở trong xe, mà xe của chúng tôi lại chạy nhanh ở trên đường núi vòng vèo gần hoàng hôn.

Đầu tựa vào cửa sổ xe, nhìn cảnh sắc hiện lên bên ngoài, có âm nhạc du dương làm đệm, tôi lại tiến vào trong mơ.

"Bảo bối, tỉnh, chúng ta đến rồi." Giọng nói của Văn Thông vang lên ở bên tôi.

Mở cặp mắt nhấp nhèm ra, nhìn xung quanh một chút, là một bãi đậu xe ngoài trời, đây là nơi nào, lại cẩn thận nhìn nhìn, Oh, my God, nơi này là Xích Trụ. Trước kia tôi cực kỳ thích chỗ này, nhưng lần này trở về vẫn còn chưa tới.

"Sao lại là ở chỗ này, em rất vui, thật lâu cũng chưa tới nơi này. Thích đến phát rồ rồi. Ngôi sao, anh quá tuyệt vời. Hôn một cái." Nói xong cũng điên cuồng hôn ở trên mặt anh giống như Tiểu Phong Tử.

Văn Thông cũng vui vẻ hưởng thụ tôi mãnh liệt, chờ lúc tôi kết thúc, anh đã nói: "Nếu vui vẻ như vậy, chúng ta cũng nhanh đi xuống đi."

Khi chúng tôi xuống xe, đi chưa được mấy bước, Văn Thông liền phát hiện vấn đề, gọi tôi lại.

"Bảo bối, đồ công sở bó của em có chút không tiện đi lại, sao đi đôi giày cao như vậy, còn là váy bó sát này nữa."

Cúi đầu nhìn qua phía dưới mình, lại nhìn anh, ngược lại hôm nay anh mặc đồ thường, rất thoải mái, tôi tức giận nói: "Em phải đi làm nha, ông chủ."

"Lại bắt đầu nói bậy. Đi, chúng ta đi thay quần áo trước." Nói xong Văn Thông liền chống gậy đi ra ngoài.

Tôi bước nhanh hơn cùng tới, nhưng tôi đi giày gót nhỏ gần 10 cm ở trên đường không phải rất bằng phẳng này, khiến tôi cảm thấy muốn đuổi kịp người không thể đi được cũng không phải rất dễ dàng, còn phải cực kỳ cẩn thận nhìn dưới mặt đất, không để cho chân mình sai lệch.

Văn Thông vẫn đi một mình ở trước mặt, đi rất lâu cũng không có nhìn thấy bóng dáng tôi, liền dừng lại, chậm rãi xoay người lại nói:

"Bảo bối, hôm nay em làm sao vậy, đi chậm như vậy."

Trời ạ, tôi nhanh chóng tìm một cái động chui vào thôi, vẫn là lần đầu tiên. bị anh oán giận tôi đi chậm Không được, tôi nhất định phải tiến hành phản kích.

"Sao em có thể đi nhanh giống anh được, anh vẫn còn hơn em hai cái chân." Thế nhưng lời vừa ra khỏi miệng, tôi liền hối hận, lời nói này hơi quá đáng, tôi xấu hổ cúi đầu, nhanh chóng chạy mấy bước.

"Đừng nóng vội, chậm một chút, chủ yếu là gót giày của em quá nhỏ, bảo bối." Khi tôi đi tới bên cạnh anh, anh lại dịu dàng nói.

"Đờ anh đi từ từ. Được không? Anh hơi mệt mỏi."

Nghe anh nói, tôi cái gì cũng không nói ra được, chỉ cảm thấy ngọt ngào, vui vẻ dùng tay nắm lấy cánh tay của anh, cùng nhau chậm rãi đi về phía chợ Xích Trụ.

Xích Trụ là một trấn nhỏ xinh đẹp vùng phía Nam Hồng Kong, phong cách hoàn toàn khác biệt với đô thị quốc tế lớn phồn hoa là Hồng Kong. Lúc nơi này còn là thuộc địa của Anh, còn là một cứ điểm quân sự, có rất ít tòa nhà đặc biệt ở nơi này.

Chúng tôi chậm rãi đi ở trên đường đá hẹp hẹp, đã tiến vào chợ, nơi này có rất nhiều cửa hàng nhỏ, bán rất nhiều đồ vật nhỏ đáng yêu, còn có quần áo, đa số đều là silk, là vật phẩm tương đối được người ngoại quốc tới nơi này du lịch thích, còn có rất nhiều hàng mỹ nghệ truyền thống của Trung Quốc, thư họa, cùng đồ trang sức nhỏ. Còn có bán đồ bằng mây.

Văn Thông mua cho tôi cái quần màu đen chất ráp có chân rộng, bên trên một ống quần còn thêu mấy đóa hoa mẫu đơn rất đẹp mắt, một cái áo sơ mi sợi tơ màu tím kiểu Trung Quốc, bản thân tôi còn phối với đôi giày thêu, tất cả trang sức của tôi đều thay ở trong cửa hàng, đứng ở trước mặt anh để cho anh thưởng thức, anh nhìn tôi, vui vẻ gật đầu nói tán thành, ngay khi anh muốn trả tiền, tôi lại lấy thêm đôi số mười, một lớn một nhỏ, muốn anh cùng nhau trả tiền.

"Bảo bối, mua một đôi cho em dùng là được rồi, anh không dùng được." Văn Thông rất tự nhiên nói, nhưng tôi nghe thế nào cũng cảm thấy rất không lọt tai, liền kiên trì nói: "Không, em muốn mua hai đôi, một lớn một nhỏ, không đi thì đặt ở trong nhà nhìn cũng tốt."

Ông chủ thấy chúng tôi có hai ý khác nhau liền vội vàng cười nói: "Tiên sinh, nghe lời phu nhân đi."

Sau khi Văn Thông nghe ông chủ xưng hô với tôi, cũng rất vui vẻ trả tiền, vì vậy chúng tôi vui vẻ dắt tay đi ra khỏi cửa hàng.

Ở trên đường, hai người chúng tôi dẫn tới rất nhiều ánh mắt của mọi người, đáng vẻ người nước ngoài của Văn Thông, được một cô gái nhỏ người Trung Quốc cặp kéo cánh tay, trong tay còn cầm kem mà anh vừa mới mua cho tôi, vui vẻ ăn, còn không ngừng hết nhìn đông tới nhìn tây, thấy cái gì cũng lôi kéo anh đi xem, mặc dù anh đi theo có chút khó khăn, nhưng trên mặt vẫn có nụ cười tràn đầy vui vẻ. . . .

Vui vẻ rời khỏi chợ, chúng tôi tới đến đường lớn Xích Trụ, nơi này có rất nhiều quán bar, nơi này cũng có quán bar đường phố nổi tiếng, một quán lại một quán bar, khiến trong này có phong cách nước ngoài.

Tôi đã cảm thấy được hô hấp của Văn Thông hơi dồn dập, điều này nói rõ anh cần ngồi xuống nghỉ ngơi, mỗi lần anh như vậy đều sẽ không yêu cầu mình, tôi ầm ĩ nói mình khát, để cho anh theo tôi đi vào quán bar hạng nhất trên phố lớn.

Chúng tôi lựa chọn vị trí gần cửa sổ, gọi trà chanh đông lạnh, Văn Thông vẫn chọn cà phê mà anh thích uống, từ cửa sổ nhìn ra phía ngoài, hoàng hôn ngày Chủ nhật, nơi này có rất nhiều người dạo bước ở trên bờ biển, đầy lãng mạn.

Thu hồi ánh mắt lại nhìn Văn Thông, trong đầu nhanh chóng liên tưởng đến cảnh tượng mình và Văn Thông dạo bước ở bãi biển, nhưng lúc này, tôi thấy được gậy của anh tựa vào bên cạnh bàn.

"Bảo bối, trong đầu nhỏ của em lại đang nghĩ cái gì?"

"Em có thể hỏi anh một chuyện không? Nhưng anh đồng ý với em không nên tức giận." Tôi cẩn thận từng li từng tí nói.

"Hỏi đi, anh sẽ không tức giận."

"Em chỉ muốn biết, anh như vậy có thể đi bộ ở trên bờ cát sao?" Tiếng của tôi sắp đuối kịp muối kêu ròi.

"Có thể đi, hình như từ sau khi anh bị thương cũng chưa từng đi, bảo bối, hôm nay em theo anh đi bộ một chút, như thế nào?"

"Thật sự có thể không?" Đôi mắt của tôi đã bắt đầu sáng lên.

"Có thể, nhưng mà chúng ta phải ăn cơm trước đã, chờ tối nay lại đi, nói như vậy, cũng sẽ không có rất nhiều người xem xét anh."

Tôi hưng phấn gật đầu một cái, mặc dù một câu cuối cùng của anh làm tôi đau nhói.

Văn Thông dẫn tôi tới ban công lầu ba của nhà hàng ở quảng trường Xích Trụ, nghe cuộc đối thoại của anh và quản lý thì biết Văn Thông đã sớm đặt chỗ ở đây, chính là cái bàn gần rào chắn ở trên ban công.

"Anh có kế hoạch dẫn em tới nơi này ăn cơm, đúng không?"

"Ừ, còn chưa ngốc, phát hiện ra được."

"Tại sao chứ?"

"Em còn phải hỏi sao? Hôm nay là ngày mấy đây?"

Nụ cười ở trên mặt của tôi lan rộng, còn hơi ngượng ngùng nói: "Sao anh biết hả?"

"Tiểu thư, em có sơ yếu lý lịch."

Đúng vậy, sao tôi quên mất chuyện này chứ, anh chính là ông chủ của tôi.

"Ngay cả ngày sinh nhật quan trọng như vậy cũng không nói với anh, nêu như anh không biết gì, vậy em vượt qua ngày hôm nay như thế nào? Có thể lại khóc nhè hay không đây?" Văn Thông nghiêm túc nói, không có một chút ý tứ đùa giỡn.

"Vậy thì em vượt qua cùng ba mẹ." Vẫn còn mạnh mẽ.

"Không phải tối hôm qua em đã ăn bữa tiệc sinh nhật lớn sao?" Văn Thông cười lắc lắc đầu.

Liếc mắt nhìn anh, như có điều suy nghĩ gật đầu một cái, "Thành thật khai báo, có phải ba em nói cho anh hay không?"

"Anh còn chưa đến nổi kém cỏi như vậy, nhưng biết chuyện em ăn bữa tiệc sinh nhật lớn, là khi anh vừa xuống máy bay, nhận được điện thoại của ba, ông nói cho anh biết."

Anh gọi ba tôi cái gì? Gọi "ba" tự nhiên như vậy.

.....

"Bảo bối, đừng như đi vào cõi thần tiên, nhanh nhìn xem, muốn ăn cái gì." Ngược lại Văn Thông không có chú ý đến anh vừa mới gọi ba.

Tôi chọn GRILL SALMON, Văn Thông chọn sườn cừu nướng than với mật ong và nước ép hương thảo. Chúng tôi còn mở một chai sâm banh ra. Tôi l không có từu lượng gì, hơn nữa còn Văn Thông, bác sĩ cũng đề nghị anh không nên uống nhiều, bắt đầu tôi yêu cầu không uống rượu lần nữa, nhưng anh kiên trì nói sinh nhật không thể không có rượu.

"Chúng ta uống một chút là được rồi, không thể uống nhiều."

"Được, không có vấn đề. Còn có đây là tặng cho em, sinh nhật vui vẻ, bảo bối của anh."

Văn Thông móc ra cái hộp nhỏ từ trong túi tiền.

"Cám ơn."

Mở cái hộp nhỏ ra, đôi mắt của tôi cũng sáng lên, đây không phải là dây chuyền gấu mèo nhỏ đáng yêu mà lần trước tôi nhìn thấy ở Lane Crawford sao, chỗ màu trắng kia đều do kim cương tạo thành.

"Không phải trong tiệm không có sao?"

"Anh để cho bọn họ đặt thêm một cái ở nước Pháp bên kia. Cũng may còn kịp."

"Cám ơn, em thật sự vô cùng thích."

"Vậy hãy tới đây, anh giúp em đeo đi."

Tôi đi tới bên cạnh Văn Thông, nhưng đứng quá cao, liền nhẹ nhàng ngồi ở trên đùi của anh, để cho anh giúp tôi đeo dây chuyền ở trên cổ.

Ngày hôm qua ăn bữa ăn tối hạnh phúc với cha mẹ rồi, hôm nay tôi lại hưởng thụ thêm một bữa ăn tối ấm áp ngọt ngào, trên đời này có thể có người thân như vậy, thật sự rất hạnh phúc.

Cuối cùng nguyện vọng của tôi được thực hiện, cùng Văn Thông cùng nhau dạo bước ở trên bờ biển, nghe tiếng sóng biển, giống như ngày đó tôi vẽ mèo bản xinh đẹp, nghĩ tới đây thì rốt cuộc tôi bừng tỉnh hiểu ra.

Dừng bước lại, đi tới trước mặt của Văn Thông, đôi tay ôm hông của anh, rất vui vẻ nhìn anh.

"Tinh Tinh, em biết rõ tại sao anh muốn dẫn em đến đây ăn sinh nhật, anh nhìn thấy nguyện vọng khi em vẽ bức tranh mèo đó. Anh làm cho em rất cảm động. Cám ơn anh, để cho em trải qua sinh nhật hạnh phúc như vậy."

"Em vui vẻ là được rồi."

Văn Thông vẫn đứng tại chỗ như vậy, hai tay anh chống ở quầy trưng không có biện pháp quay lại ôm tôi.

"Chúng ta cởi giày được không?" Tôi ngày càng táo tợn hơn.

Dừng chốc lát, Văn Thông gật đầu một cái.

Anh chống gậy đứng ngay ngắn, tôi cởi giày của anh ra, thậm chí còn có vớ, cũng giúp anh vén ống quần lên, mặc dù đêm đã đen rồi, nhưng vẫn có thể thấy đứng rất rõ ràng đôi chân gầy yếu ở trên bờ cát, tôi biết rõ anh không cảm thấy cảm giác cát mịn, bởi vì chân anh còn mang theo cái giá, nhưng tôi vẫn nghịch ngợm dùng hạt chôn chân của anh.

Buổi tối bắt đầu thủy triều rồi, nước biển đã có thể chạm đến trên chân của chúng tôi, vì lý do an toàn, tôi liền nói:"Chúng tôi vẫn nên trở về thôi, có thể ngồi ở trên bậc thang bên bờ biển một chút."

Đỡ Văn Thông trở về, rõ ràng anh hơi tốn công khi đi trên bờ cát, đi tới bên bờ, chúng tôi ngồi ở trên đài cao, tôi bỗng nhiên muốn đi dép mà tôi vừa mới mua, liền lấy ra ngoài, lau qua loa chân đầy hạt cát, tự đi ở trên chân, nhìn đôi số mười lăm, lại nhìn nhìn Văn Thông.

"Nếu em muốn đi cho anh, trước hết phải cởi cái giá xuống, nhưng tôi có thể kẹp lại nó hay không, thì một chút lòng tin anh cũng không có."

Văn Thông khẽ nói, nhưng giọng điệu rất dịu dàng.

"Không sợ, em thử xem xem."

Tôi nhảy xuống bậc thang, lấy cái giá của anh xuống, đi dép vào, ngay cả một chút cảm giác chân của anh cũng không có, cũng may ngón chân của anh đều cuộn thật chặt ở cùng nhau, còn có thể kẹp dép lại.

"Ai nói không dùng được, đây không phải là đi vào sao?" Tôi cười nói với Văn Thông.

Anh mỉm cười một cách rất bất đắc dĩ.

Tôi lại ngồi ở bên cạnh anh, hai tay của anh chống lên mặt đất duy trì ổn định, mà tôi đây, tựa đầu vào trên bả vai của anh, còn dùng chân của tôi nhẹ nhàng nâng chân anh lên, khiến nó duỗi thẳng chân giống như tôi. Trong miệng tuôn ra một câu.

"Anh xem, như vậy thật tốt, chúng nó rất xứng đôi."

Ở ban đêm đầu hè, tôi và Văn Thông ngồi ở bờ biển, lẳng lặng dựa vào nhau, nhìn sao trên không trung, trải qua một sinh nhật khó quên.

Mặc kệ là trên bầu trời, hay là đang bên cạnh tôi, đều bầu bạn với một ngôi sao sáng nhất.

EM LÀ ÁNH SÁNG CỦA ĐỜI ANH!

Du Nhàn Miêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 56

Một hồi chuông điện thoại quanh quẩn trong phòng, kéo tôi và Văn Thông từ trong mộng ra ngoài, tôi mơ mơ màng màng cầm điện thoại di động của mình lên, trong điện thoại truyền ra giọng nói vui vẻ của mẹ, rất nhanh buồn ngủ đã bị vui vẻ đuổi đi hoàn toàn, còn vui vẻ phe phẩy Văn Thông, cuối cùng anh vẫn không chịu được giầy vò của tôi, cũng đành phải mở đôi mắt to kia ra, ngơ ngác nhìn tôi sắp cười đến nở hoa trên mặt, nhìn vẻ mặt nghi vấn của anh, tôi càng vui vẻ hơn.

Chờ tôi cúp điện thoại, Văn Thông lập tức ôm tôi qua, lấy tay nhéo khuôn mặt của tôi hỏi: "Chuyện gì tốt có thể khiến cho sáng sớm nhà tôi bảo bối đã vui vẻ như vậy?"

"Là anh trai già của em, anh ấy muốn kết hôn vào thứ sáu tuần sau. Mẹ em cực kỳ vui vẻ, cuối cùng không cần cả ngày lo lắng anh ấy luôn đánh côn đồ."

"Rốt cuộc có thể kết hôn với cùng Tiểu Lâm, đáng để chúc mừng." Văn Thông cũng vui vẻ nói.

"Lại để cho bọn họ đi trước chúng ta rồi." Tôi bất ngờ nói ra câu này.

"Đây còn không phải do em ban tặng, bảo bối." Văn Thông lại dùng tay nhéo lỗ mũi của tôi.

Bị nhéo trong chốc lát, tôi không thờ được, lấy tay ra sức đánh anh, trong miệng còn lớn tiếng kêu lên: "Lương Văn Thông, anh muốn mưu sát

em hả, anh trai vốn nên kết hôn sớm hơn em, em đây là chó ngáp phải ruồi." Tôi rất hả hê nói.

"Dù sao anh nói không lại em, tiểu thư thường có lý."

"Mẹ nói ngày kia chúng ta đến Bắc Kinh, anh có thể đi cùng chúng ta sao?" Tôi ngồi dậy hỏi.

Văn Thông cũng chống người ngồi dậy, mặt lộ vẻ khó khăn nói: "Bảo bối, ngày mai anh còn phải trở về nước Đức, lần này là đặc biệt trở về vì sinh nhật của em."

Nghe được anh đặc biệt trở về vì tôi, hạnh phúc lập tức bao bọc tôi, cũng khống chế không nổi sự hưng phấn của tôi nữa, nhào tới hôn anh, động tác của tôi thô lỗ đè Văn Thông nằm ở trên giường, trong miệng anh còn không ngừng kêu.

"Nhẹ một chút, nhẹ một chút. Tiểu Phong Tử."

Lần này bất kể anh gọi gì, tôi vẫn nằm ở trên người của anh, điên cuồng gặm da mịn thịt mềm của anh, mặt cũng sắp bị tôi giày xéo đỏ thì tôi mới nhả ra.

Vừa buông miệng, mặt của mình lại bị anh giày xéo, chúng tôi là người bình thường ư, nhất định làm cho đối phương không còn mặt mũi gặp người khác mới bỏ qua, nhưng mà anh cũng không có bỏ qua cho miệng của tôi, cuối cùng vẫn tới chơi lỗ mũi đối với lỗ mũi, miệng đối miệng và đầu lưỡi đối với đầu lưỡi cùng tôi, sau một hồi triền miên, lại biến tôi thành cả người đầy mồ hôi, tim đập nhanh hơn.

"Tinh Tinh, anh không mệt sao? Tối hôm qua chúng ta mới làm qua, chẳng lẽ anh ăn rau chân vịt của Popeye?" Tôi nhỏ giọng phát biểu nghi vấn ở phía dưới.

"Không phải em chính là rau chân vịt sao?"

Lần này thật sự đến phiên tôi á khẩu không nói được gì, trợn mắt há miệng, người này đã thăng cấp làm đại hiệp rồi. . . .

Phong thủy luân chuyển, bây giờ anh nhìn bộ dạng tôi như thế rồi cười ha ha, toàn bộ những gì trước kia tôi dùng ở trên người của anh đều trả cho tôi rồi.

Một lát im lặng chỉ thấy thành trận bão, đôi bàn tay trắng như phấn của tôi càng không ngừng rơi vào trên người của anh.

Văn Thông và tôi cùng nhau trải qua sinh nhật hai mươi bốn tuổi, đêm hôm đó là ấm áp vô hạn thêm ngọt ngào, khiến cho tình yêu của chúng tôi nhanh chóng ấm lên, tôi giống như nghiện, lúc nào cũng kề cận Văn Thông, ngày anh trở về nước Đức, tôi thật sự rơi nước mắt ở sân bay, cũng không để ý ánh mắt của người bên cạnh, ôm hông của Văn Thông cũng không chịu buông tay, cho tới bây giờ cũng chưa từng có loại mãnh liệt không dứt đó.

"Bảo bối, em và ba mẹ đi Bắc Kinh trước, anh sẽ cố gắng hết sức hoàn thành chuyện bên kia, nhưng bây giờ anh còn không thể bảo đảm với em là có thể gặp mặt em đúng lúc." Văn Thông dụi dụi nói.

Mặc dù trong lòng muốn để cho anh và tôi cùng nhau tham gia hôn lễ của anh trai cỡ nào, nhưng lại không muốn để cho Văn Thông quá cực khổ. Bôn ba như vậy thì gánh nặng đối với thân thể của anh vẫn rất lớn, nên vẫn nói: "Anh cũng đừng quá gấp, em không muốn làm cho anh quá mệt mỏi, anh nhớ mỗi ngày phải gọi điện thoại cho em, thật sự không kịp cũng không có vấn đề gì, bọn họ còn có thể trở về Hongkong nữa, đến lúc đó mọi người cũng có thể gặp mặt lại."

"Đương nhiên có thể điện thoại cho em, thật ra thì anh cũng rất muốn đi với em, anh cố gắng hết sức thôi. Bảo bối, hiện tại anh thật sự muốn đi

vào, em biết, anh đi tương đối chậm." Văn Thông làm mặt quỷ đối với tôi.

Chỉ không muốn buông tay ra thôi, anh nhẹ nhàng hôn tôi, cũng nói: "Em cũng có thể điện thoại cho anh, anh sẽ rất vui vẻ."

Lưu luyến không rời nhìn anh chống quai trượng đi về phía cửa cổng, đi vào rồi chậm rãi quay người lại, gật đầu một cái với tôi, bởi vì đôi tay đều vướng bận, không tiện vẫy tay.

Cùng Văn Thông yêu nhau đã gần một năm, còn giống như lần đầu tiên tôi đến sân bay tiễn người lên máy bay, nhìn anh cách tôi đi cảm giác thật là là để cho tôi cảm thấy ly biệt thương cảm, cho dù anh và tôi chỉ chia tay trong thời gian ngắn ngủi.

Ba mẹ và tôi, một nhà ba người chúng tôi đến Bắc Kinh, ở sân bay, chúng tôi gặp được anh trai và Tiểu Lâm, trong nhà của chúng tôi chỉ có tôi đã thấy Tiểu Lâm thật sự, ba mẹ cũng chỉ từng thấy hình của cô ấy, lần này nhìn thấy người thật, mẹ rất vui vẻ, liên tục khen bộ dạng cô ấy xinh đẹp, khó trách suốt ngày anh trai nán lại ở Bắc Kinh, cũng không về nhà.

Nhìn thấy bọn họ ân ái đứng chung một chỗ như thế, thật ngọt ngào, lại khiến cho tôi nghĩ tới Văn Thông rồi, thật sự hy vọng hiện tại anh cũng có thể đứng chung một chỗ với tôi, so công lực ngọt ngào mạnh mẽ với bọn họ.

Đợi đến sau khi bọn họ đều nói chuyện xong, tôi mới có cơ hội nói với Tiểu Lâm.

"Chúc mừng chị, rốt cuộc sắp trở thành chị dâu của em rồi. Em rất vui vẻ."

Một từ chị dâu này, lại biến mặt Tiểu Lâm thành đỏ ửng, thấy đáng về cô ấy dễ thương, tôi không nhịn được đi lên ôm cô ấy.

"Đúng rồi, Joyce, lần trước đều do anh em, nhất định nói cho em biết ở tại thời gian đó, làm cho em. . ." Tiểu Lâm đột nhiên cảm thấy không biết nên nói như thế nào là tốt nữa.

"Không có việc gì..., nếu phải biết, còn không bằng biết sớm, mặc dù bọn em không viết thành sách, nhưng bây giờ tình cảm của bọn em còn tốt hơn so với trước kia. " Ít nhất tôi cảm thấy như vậy.

"Lương tiên sinh đâu? Tại sao không thấy anh ấy?" Tiểu Lâm hỏi.

"Gọi anh ấy là Văn Thông đi, Thomas cũng được, hiện tại anh ấy đang công tác ở Đức, tranh thủ chạy tới, anh ấy nhờ em thay mặt anh ấy bày tỏ chúc mừng hai người trước."

"Joyce, chị vẫn còn muốn nói với em, anh đối xử với em thật sự rất tốt, chúng ta đều có thể nhìn ra được, nhớ lần ở Trường Thành, khi em thiếu chút nữa ngã xuống, sắc mặt anh ấy cũng thay đổi thành khẩn trương."

Nghe được lời nói của Tiểu Lâm, tôi hạnh phúc gật đầu, nụ cười cũng lan rộng ở trên mặt của tôi.

"Đúng rồi, chị quên mất chuyện quan trọng, Joyce, chị muốn để cho em làm phù dâu của chị, có thể không?"

"Em được không? Nhưng cho tới bây giờ em cũng chưa từng làm."

"Không thành vấn đề, em có thể làm được."

"Vậy cũng được, hi vọng em có thể làm tốt."

Đây chính là rất có ý tứ, đợi đến khi Văn Thông gọi điện thoại, tôi nhất định muốn nói cho anh biết, mình không có trở thành cô dâu, ngược

lại hiện tại làm dâu phụ cho người khác, anh nghe lời nói của tôi có thể dọa ngất đi hay không? Tôi thật sự muốn biết.

Chúng tôi vẫn ở tại khách sạn lớn Quân Duyệt mà lần trước ở cùng Văn Thông, khi tôi đi vào đại sảnh, thì có nhiều nhân viên làm việc trong khách sạn cũng đều nhận ra tôi, quản lý đại sảnh nhiệt tình thăm hỏi tôi, cuối cùng còn hỏi tại sao không nhìn thấy Lương tiên sinh, hơn nữa sau này thì sao, cũng không ngừng hỏi thăm một mình anh, có thể xem như tôi đã biết, đàn ông không thể quá đẹp trai, đi tới chỗ nào cũng gây vạ.

Rốt cuộc đợi được điện thoại của Văn Thông rồi, trước tiên tôi hứng thú bưng bưng nói: "Tinh Tinh, anh biết em sắp làm gì ở trong hôn lễ không?"

"Em có thể làm gì?"

Vừa bắt đầu đã bị tôi hỏi như vậy, làm cho anh có chút không tìm được phương hướng.

"Tiểu Lâm để cho em làm phù dâu của cô ấy." Tôi vui vẻ nói.

Điện thoại đối diện một hồi im lặng.

"Tinh Tinh, tại sao không nói chuyện." Tôi cảm nhận được sự trầm mặc của anh.

"Bảo bối, anh rất muốn em làm cô dâu của anh."

"."

"Thật xin lỗi, anh không có ý thúc giục em, hãy vui vẻ mà làm xong công việc dâu phụ nhé."

"Em sẽ làm cô dâu của anh." Trong giọng nói của tôi tràn đầy sự kiên định.

"Thật sự rất vui vẻ khi nghe em nói như vậy. Anh rất nhớ em, bảo bối." Giọng nói dịu dàng của Văn Thông truyền tới từ đầu kia điện thoại.

"Em cũng nhớ anh, Tinh Tinh, sao em nghe giọng điệu của anh rất mệt mỏi, có phải khó chịu chỗ nào hay không, anh ngàn vạn lần không được lừa gạt em."

"Không giấu em, hôm nay thời tiết nơi này không tốt lắm, khiến cho anh có chút không thoải mái. Không có việc gì, yên tâm đi."

"Rất muốn ở bên cạnh anh với anh." Đây là lời thật lòng của tôi.

"Cám ơn em nghĩ như vậy, anh thật sự rất vui mừng, cũng không cảm thấy đau đớn."

"Em biết ngay anh nhất định rất không thoải mái mà, nếu không anh sẽ không để cho em nghe ra được, nhanh nghỉ ngơi một chút, bên kia đã muộn rồi. Thân ái." Tôi hôn một cái vào trong điện thoại.

Văn Thông cũng phát ra âm thanh hôn ở bên đó, tôi liền vội vàng cúp máy, nếu không anh sẽ luôn nói chuyện với tôi như vậy, anh cũng không sẽ nghỉ ngơi, tôi biết rõ anh nhất định rất mệt, khi anh làm việc thì hoàn toàn không quan tâm đến bất kì cái gì, nghĩ tới đây thì đột nhiên trong lòng đưa ra một quyết định, chính là về sau không bao giờ để cho anh đi công tác một mình ở bên ngoài nữa.

Trước hôn lễ một ngày, Văn Thông gọi điện thoại cho tôi, rất xin lỗi nói cho tôi biết anh không kịp tới đây tham gia hôn lễ, trong giọng nói của anh tràn đầy áy náy, tôi vội vàng an ủi anh, nói bên này tôi đã giúp anh giải thích với anh trai, nói lời chúc phúc của anh đối với họ.

Hôn lễ cử hành vào một buổi sáng đầy ánh nắng tươi sáng đầu tháng sáu, ở BALL ROOM trên lầu hai của khách sạn St. Regis, cả căn phòng đều có hoa hồng màu trắng, tượng trưng cho tình yêu thuần khiết của bọn họ, tất cả đều trang trí rất trang trọng.

Chúng tôi không mời quá nhiều người, chỉ là người nhà hai bên và một số bạn tốt, hội trường làm cho người ta cảm thấy một loại không khí ấm áp mà trang nghiêm, để cho mọi người tới chia sẻ tình yêu của bọn họ.

Hôm nay Tiểu Lâm mặc áo cưới màu trắng, có vẻ cực kỳ xinh đẹp, hạnh phúc cũng rất tự nhiên tràn trề ở trên mặt của cô ấy, rục rịch chói mắt, mà tôi là dâu phụ đi theo cũng thơm lây, mặc lễ phục màu hồng nhạt, cũng thể nghiệm loại cảm giác vừa vui vẻ lại có thương cảm của một cô gái trước khi tiến vào hôn nhân, khi tôi thấy ba cô dâu giao tay của con gái cho chú rể, tôi thấy được anh trai kích động đến mức cũng sắp khóc, mà mình sớm đã cảm động nước mắt rơi đầy mặt, thật hạnh phúc.

Nhìn bọn họ hạnh phúc cùng đốt nến, biểu hiện hôn nhân của bọn họ tràn đầy ánh sáng ấm áp. Toàn bộ mọi người đều vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

Làm phù dâu cũng không phải là một chuyện nhàn rỗi, cả buổi trưa tôi ngồi cũng chưa từng ngồi, chạy trước chạy sau, còn đi một đôi giày cao gót 3 inches. Đợi đến khi có thể ngồi xuống, thật sự cảm thấy hai chân của tôi đau giống như sắp muốn đứt đi. Nếu như Văn Thông ở đây thì tốt, ít nhất tôi còn có thể làm nũng với anh một chút để chậm rãi xoa dịu sự mệt nhọc của tôi.

Ngay khi tôi ngồi ở góc bàn kia, len lén cởi đôi giày cao gót chết tiệt xuống, tôi nghe thấy phía sau truyền đến âm thanh rất êm tai.

"Joyce, tôi rất vui khi nhìn thấy cô."

Theo tiếng quay đầu lại vừa nhìn, một LA-DY xinh đẹp in vào tầm mắt của tôi. Hai chân dưới bàn nahn chóng đi giày vào, vội vàng đứng lên, cười nói: "Rosa, thật vui khi nhìn thấy cô ở chỗ này."

EM LÀ ÁNH SÁNG CỦA ĐỜI ANH!

Du Nhân Miêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 57

Thấy Rosa, tôi cảm thấy rất không ngờ, tại sao cô ấy lại ở chỗ này? Bây giờ là hôn lễ tiến hành đến thời gian tự do, tôi liền mời cô ấy ngồi xuống ở bên cạnh tôi, tò mò hỏi: "Không ngờ có thể có thể gặp được cô ở nơi này, cô bên nhà trai? Hay khách quý của nhà gái?"

"Tôi do anh trai cô mời tới, công ty chúng tôi giúp công ty nhà cô làm một pro-mo-tion sở hữu đất đai."

Tôi gật đầu một cái, cũng không nói lời nào.

"Tại sao không nhìn thấy Văn Thông? Anh ấy không cùng tới với cô sao?" Rosa hỏi.

"Anh ấy đang đi công tác ở Đức, bởi vì anh trai tôi đột nhiên quyết định, anh ấy không có biện pháp sắp xếp thời gian để kịp trở lại."

"Anh ấy làm việc vẫn là không muốn sống như vậy." Rosa nói rất tự nhiên.

Cô ấy tự nhiên, khiến cho ở bên trong lòng của tôi thoáng nổi lên ghen tức nhẹ nhàng, trong lòng lại nghĩ, thời gian cô ấy và Văn Thông yêu nhau lâu hơn tôi, chắc chắn cô biết chuyện của Văn Thông nhiều hơn tôi, chợt trong đầu nghĩ tới một vấn đề, liền cẩn thận từng li từng tí hỏi.

"Rosa, tôi có thể hỏi cô một chuyện không?"

"Dĩ nhiên, chỉ cần tôi biết rõ ." Rosa trả lời rất sáng khoái.

"Tôi muốn biết chân Văn Thông bị thương thế nào ở trong tai nạn máy bay?"

"Cụ thể thì tôi không rõ lắm, chỉ là sau đó ở bệnh viện, tôi lại nghe được anh và thầy thuốc nói, lúc máy bay rơi xuống, hông của anh ấy rất đau, nhưng hai chân vẫn có cảm giác, có thể động, anh ấy lại che chở cho em gái bên cạnh anh ấy, hình như đứa bé kia không biết bơi, khi Văn Thông dùng sức mà ôm cô ấy đến trên một cái ghế nổi, nhưng trong lúc dùng sức thì cảm thấy thân thể giống như tách ra từ bên hông, hai chân cũng mất cảm giác."

"Cô nói là, sau khi anh ấy dùng sức ôm cô gái bên cạnh anh ấy đến chỗ an toàn, chân của anh ấy mới không có cảm giác sao?" Lúc lập lại lời của cô ấy, lòng của tôi đều đang run rẩy.

"Hình như là như vậy, tôi cũng nghe Văn Trí nói qua. I'm sure." Rosa khẳng định gật đầu một cái.

Trong đầu biến thành trống không, một hồi tiếng gầm rú bay lượn ở bên tai của tôi, sau đó Rosa nói những gì, một câu tôi cũng nghe không được, đã cảm thấy trời đất hơi quay cuồng, nhưng trong đầu lại quanh quẩn mãi liệt một câu nói: "Nhưng trong lúc dùng sức thì cảm thấy thân thể giống như tách ra từ bên hông, hai chân cũng mất cảm giác."

.....

"Joyce, cô không có việc gì chứ, sao sắc mặt bỗng chốc trở nên trắng như vậy?" Giọng nói lo lắng của Rosa đột nhiên truyền vào lỗ tai của tôi, hơn nữa hình như tôi còn bị cô ấy vỗ ở cánh tay tôi.

Suy nghĩ của tôi lại trở về hội trường, mê mang ngẩng đầu nhìn Rosa, cô ấy đứng ở bên cạnh tôi, rất ân cần nhìn tôi.

"Đừng lo lắng, Rosa, tôi không có chuyện gì, có thể do vừa mới uống rượu quá mạnh, hiện tại rượu mạnh mẽ lên tới. Yên tâm đi." Lúc nói chuyện, đã cảm thấy tim của mình đang đập nhanh chóng.

"Cô chắc chắn chứ? Sắc mặt của cô thật sự rất khó coi."

"Tôi nghĩ ngơi là được rồi, cô nhanh đi ăn đi." Tôi an ủi Rosa, đứng dậy, đi cùng cô ấy trở lại bên cạnh chồng cô ấy, gạt đầu một cái với Peter, cũng một mình đi tới phòng rửa tay, ở trên đường hình như cảm thấy có một số người dùng ánh mắt kì lạ nhìn tôi.

Đứng ở trước gương trang điểm, không có mục đích nhìn mình, trước mắt bày ra một khuôn mặt không có huyết sắc và một đôi mắt trống rỗng, khó trách người khác nhìn, bây giờ dáng vẻ của cô thật sự hơi giống như âm hồn, cực kỳ không hợp với không khí của hôn lễ.

Tôi dùng sức lấy tay vỗ gương mặt mình, hi vọng như vậy có thể làm cho nó mang đến một chút đỡ ửng, đúng lúc này, xắc tay dạ tiệc của tôi bắt đầu rung, là điện thoại phát ra.

Lại có người nào gọi điện thoại cho tôi vào đúng lúc này chứ, làm không tốt là bọn họ tìm tôi, nhưng bộ dạng tôi bây giờ thì sao gặp được người đây, điện thoại vẫn còn rung, tôi nghĩ cũng không nghĩ liền nhấn nút từ chối.

Đời này cho tới bây giờ tôi cũng chưa từng hoang mang lo sợ như vậy, bản thân đi tới đi lui ở trong phòng rửa tay, khi nghe thấy có người mở cửa, không muốn bị người khác nhìn thấy, liền nhanh chóng đi vào ngồi trong phòng vệ sinh nhỏ, khóa cửa lại, buông nắp bệ vệ sinh xuống, chán nản ngồi xuống.

Điện thoại lại bắt đầu rung, tự biết là không tránh khỏi, liền bất đắc dĩ bấm nút nghe.

"Alo." Giọng nói của tôi mệt mỏi.

"Hello, là bảo bối sao? Anh là Văn Thông."

Làm như tôi nghe thế du dương nam trung âm, cả người lỗ chân lông trong nháy mắt cũng trương khai, không cảm địa rung mình một cái, miệng mở rộng nhưng không có phát ra âm thanh.

"Bảo bối, em đang nghe sao? Nghe được tiếng của anh sao?" Giọng nói của Văn Thông có chút nghi ngờ.

"Là em. Em có thể nghe được tiếng của anh." Giọng nói của tôi run rẩy, nước mắt chảy xuống giống như xả cống.

"Anh vừa mới gọi điện thoại cho em, đường dây điện thoại của em bận, có phải quá bận rộn hay không?" Văn Thông ân cần hỏi.

Miệng tôi vẫn mở rộng, nhưng âm thanh gì cũng không phát ra được.

"Em làm sao vậy? Bảo bối, tại sao không nói chuyện?"

"Em đang nghe." Cố hết sức khống chế mình, nhưng giọng nói vẫn nghẹn ngào.

"Em đang khóc sao? Thế nào? Nói với anh nhanh lên, ngoan, đừng làm cho anh sốt ruột." Giọng nói của Văn Thông vẫn rất dịu dàng, nhưng rõ ràng đã có thành phần nóng nảy.

"Em không có chuyện gì, nơi này đều rất tốt, nhưng em cực kì nhớ anh, chỉ muốn anh ở bên cạnh em."

Văn Thông có thể nghe được sự nghẹn ngào của tôi, anh có chút không biết rõ tình hình, dừng chốc lát, mới nói: "Anh biết rõ em nhớ anh, nhưng tại sao phải khóc đau lòng như vậy đây?"

Vào giờ phút này, cái gì tôi cũng không nghĩ đến, cũng chỉ biết nói một câu.

"Em nhớ anh, cực kì, cực kì nhớ." Vẫn không khống chế được cảm xúc của bản thân.

"Vậy có muốn bây giờ anh chạy tới hay không, nhưng dù nhanh thế nào cũng phải là ngày mai."

"."

"Bảo bối, không được không nói chuyện với anh, em như vậy khiến anh thật sự sốt ruột muốn chết." Giọng điệu của Văn Thông bắt đầu nghiêm túc.

Tôi nghe giọng điệu của Văn Thông như vậy, dừng khóc thút thít lại, mỗi khi anh dùng loại giọng điệu này nói chuyện, đã nói lên anh đã rất nghiêm trọng rồi, tâm tình của anh cũng bắt đầu không ổn định rồi, tôi nhanh chóng đem mình hỗn loạn vô chương cảm xúc ngăn chặn, lấy tay vuốt mắt loạn xạ, hít một hơi thật sâu, mới bắt đầu coi như bình thường mà nói với Văn Thông: "Không cần chạy tới, như vậy quá cực khổ, hơn nữa sau ngày thứ hai của hôn lễ mọi người cũng sẽ trở về Hồng Kông, em cũng không muốn gặp anh chưa được một hai ngày lại phải xa cách. Anh nhanh chóng làm xong chuyện bên kia đi, được không?"

Trong giọng nói của tôi tràn đầy van xin, tách khỏi anh là một chuyện khó chịu cỡ nào.

"Được, anh nắm chặt thời gian, ở đây một hai ngày kiên nhẫn chờ về với em, đừng khóc, khóc sưng mắt lên thì làm dâu phụ cho người ta như thế nào đây?"

"Em không thích làm dâu phụ." Nhỏ giọng lầm bầm.

Vừa yên tĩnh, sau đó nghe được Văn Thông nói, là câu nói để cho tôi nghe được liền cảm thấy ngọt ngào.

"Đã biết, không bao giờ để cho em làm nữa, chỉ làm cô dâu thôi."

"Được." Tôi lớn tiếng nói, còn nặng nề gật gật đầu

Có lẽ Văn Thông không ngờ tôi đồng ý nhanh như vậy, chờ khi tôi nghe lại được giọng nói của anh, mặc dù không thấy được bộ dạng của anh, tôi cũng có thể cảm thấy được anh đang cười, anh giống như dụ dỗ người bạn nhỏ, liên tục dặn dò tôi nhất định không được buồn bực, phải hoàn thành tốt công việc dâu phụ, cuối cùng anh lại hỏi một câu: "Bảo bối, có phải thấy người ta ân ái, nhớ anh hay không?"

"Ừ." Tôi trả lời ậm ờ.

Hiện tại anh nhất định cho rằng tôi thấy được hôn lễ của người khác, mà nghĩ đến lần hôn lễ chưa hoàn thành của mình nên thể hiện tính khí của đứa bé.

Để điện thoại xuống, đi ra, nhìn mình khóc đến sưng mặt, cũng may phát hiện không có ai ở chỗ này, soi gương lầm bầm lầu bầu: "Văn Thông thân ái, làm sao anh biết em khóc vì cái gì chứ?"

EM LÀ ÁNH SÁNG CỦA ĐỜI ANH!

Du Nhàn Miêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 58

Soi gương lẳng lặng ám chỉ mình, bây giờ còn phải nghe lời của Văn Thông, nhất định làm xong công việc dâu phụ, chỉ trang điểm đơn giản, làm thế nào cũng không có biện pháp che đậy mí sưng lên của tôi, đành phải thừa nhận, nói đã mình uống nhiều quá, ói rất nhiều, cuối cùng thành bộ dạng này, mà chuyện tôi hủy hình tượng này, vẫn bị bọn họ giấu cọt đến khi tôi đáp máy bay trở về Hồng Kông.

Anh trai, Tiểu Lâm và chúng tôi cùng nhau trở về Hồng Kông, ở lại một ngày thì đi vòng quanh châu Âu hưởng tuần trăng mật, nhìn một già một trẻ trước mắt, hai đôi thân mật, đều không nói với tôi một câu nào, quá đáng ghét, nghĩ thầm nếu như Văn Thông ở đây thì tốt biết bao, chắc chắn anh sẽ không để cho tôi một thân một mình đẩy xe hành lý, còn đi theo đám bọn họ, nhìn bọn họ ân ân ái ái.

Tôi phờ phạc ỉu xìu, ánh mắt đờ đẫn nhìn tới trước mặt, thế nào cũng không vui, còn cảm thấy toàn thân đều không có hơi sức. Cúi đầu, ánh mắt chỉ thấy con đường trước mắt, đột nhiên cảm thấy phía sau truyền đến tiếng nói làm cho tôi nhảy nhót: "Anh không có sức hấp dẫn như vậy sao?"

Chợt dừng bước lại, quay đầu nhìn lại, đôi mắt của tôi bắt đầu sáng lên, Văn Thông chống gậy đứng ở phía sau của tôi, mà ba mẹ và vợ chồng anh trai đều đứng ở bên cạnh cười ha ha.

Nhìn Văn Thông mỉm cười đối với tôi, không hề suy nghĩ bất cứ điều gì, chỉ đẩy xe hành lý ra, xoay người lại rồi nhào vào trong ngực của anh,

động tác của tôi quá mạnh, đụng phải Văn Thông làm anh ngã ra phía sau, ngay khi trái tim của tôi sắp treo tóai cổ họng hết sức gấp gáp, anh trai đã đỡ ở phía sau Văn Thông.

"Em gái, em cũng quá mạnh rồi. Phải nhìn Văn Thông một cái chứ?" Trong giọng nói của anh có ý phê bình, rất nghiêm túc.

Tôi vẫn dùng sức lấy đôi tay ôm Văn Thông, vùi đầu ở trong ngực anh, an ủi trái tim nhảy loạn của tôi, nước mắt chảy ào ào ra ngoài.

"Thế nào? Bảo bối, ơ kìa đều do anh vô dụng, anh trai cũng không nói em, sao lại khóc hả?" Văn Thông cảm thấy tôi nức nở.

Mọi người đều bị tôi mít ướt làm cho không giải thích được, vây quanh nhìn tôi, như vậy khiến cho tôi càng không muốn ngẩng đầu lên nữa, dán mình với Văn Thông càng chặt hơn chút.

"Không có việc gì, mọi người đi trước đi, như vậy bảo bối không sẽ xấu hổ." Văn Thông giúp tôi giải vây.

"Văn Thông, xem ra em gái nhà tôi thật sự là một ngày cũng không thể rời khỏi cậu, cố gắng lên, nhanh lấy con bé về nhà đi."

Anh trai vỗ vỗ Văn Thông rồi tay dắt tay Tiểu Lâm đi trước, ba mẹ cũng ân ái trước sau như một, tay dắt tay.

Bây giờ, tôi cũng không phải là một thân một mình, bởi vì có Văn Thông mà tôi thích nhất ở bên cạnh tôi, vội vàng khoác lên cánh tay của anh.

Từ sau khi nhìn thấy Văn Thông, tay của tôi vẫn không hề rời khỏi anh, kéo cánh tay của anh thật chặt, sợ mình vừa buông tay, đã không thấy tăm hơi của anh, ngay cả khi tôi đi lên xe của anh, cũng vẫn không buông lỏng, bởi vì tôi kéo mà khiến cho anh có chút đứng không vững, nhưng anh

cũng không nói gì, chỉ thuận thể đưa cho tôi một cây quả trượng của anh, trong khi tôi buông tay ra thì anh vội vàng vịn vào xe, để cho mình đứng vững, sau đó ngồi vào, lại chuyển chân lên, đồng thời đóng cửa cạnh ghế tài xế lại, tôi lại giống như nam châm dính vào trên người của anh, tựa đầu ở anh đầu vai, cũng không nói lời nào.

Xe bắt đầu khởi động từ từ, sau khi nhìn thấy xe nhà tôi từ bên cạnh chạy qua, thì bắt đầu chậm rãi cố gắng đi theo nó chạy đến trên đường cao tốc.

Tựa vào đầu vai Văn Thông, nhìn chiếc xe phía ngoài nhanh chóng thoáng qua trước mắt, vào giờ phút này không tìm được từ ngữ gì để hình dung tâm trạng không muốn xa rời anh của tôi, chỉ có thể dựa vào thân thể anh, hô hấp người trên người anh tỏa ra mùi hương nhàn nhạt, có thể khiến cho trái tim chịu tội của tôi có cơ hội cứu vớt, trong đầu cũng tìm được phương thức thương anh.

Văn Thông từ từ vòng cánh tay của anh qua bả vai tôi để ôm tôi, còn dùng tay thon dài của anh vuốt ve ở trên cánh tay tôi, trong xe không có đối thoại, chỉ có âm nhạc du dương ngân nga, chính là bài hát mà lần trước Văn Thông nghe được ở trong blog của tôi.

I love you

Say we're to-gether ba-by

You and me

I can on-ly give my life

And show you all I am

In the breath I breathe

I will promise you my heart

And give you all you need

Giọng nữ thật thấp chậm rãi bày tỏ, hôm nay bài hát này càng thêm rung động trái tim của tôi, không phải loại sôi trào mãnh liệt đó, mà là chậm rãi tuôn ra từ đáy lòng tôi, tất cả đều là lời nói mà tôi muốn bày tỏ với Văn Thông, ca khúc rất cảm động kích thích mỗi một dây thần kinh trên người tôi, khiến cho tôi dán sát mặt mình ở trong ngực của anh, nghe tiếng tim đập mạnh mẽ của anh, nhịp tim đều đều này dẫn sâu ngủ của tôi ra ngoài, tôi thật sự quá mệt mỏi, kể từ sau khi biết chân tướng từ Rosa, cặp mắt của tôi chưa từng thật sự nhắm lại.

"Bảo bối, tỉnh, chúng ta đến rồi." Văn Thông vang lên ở bên tai tôi.

Lúc mở hai mắt ra, phát hiện mình đã nằm trên ghế sau, tập trung ở chân Văn Thông, thế nhưng khi tôi rời khỏi chân của anh, tôi lại nhìn thấy trên quần anh có một chỗ ướt nho nhỏ, vệt vàng sờ sờ miệng mình, nơi này sạch sẽ, tôi biết rõ do cái gì tạo thành rồi, là nước mắt của tôi, chảy trong mơ sao?

"Thật xin lỗi, quần bị nước miếng của em làm ướt." Lấy tay lau quần của anh một cái, nói ậm ờ, nhưng không dám ngẩng đầu lên nhìn anh.

"Không có việc gì, quần màu tối cũng không nhìn ra, cảm giác bị nước miếng của bảo bối làm ướt cũng rất tốt" Văn Thông khẽ nói nhưng rất vui vẻ.

"Ba hoa." Nói xong, vẫn không dám ngẩng đầu.

Văn Thông xuống xe trước, vẫn cùng đi giống như thường, chống đỡ quả trọng, lui về phía sau một chút, đứng ở nơi đó, đưa một cái tay ra, lôi

kéo tay của tôi, để cho tôi xuống xe.

Mỗi lần được anh che chở đi xuống xe như vậy, trong óc của tôi cũng sẽ hạnh phúc dần hiện ra cảnh tượng hoàng tử tay dắt công chúa, cảm giác cực kỳ tốt đẹp, nhất là lần này, rốt cuộc tôi ngẩng đầu lên thâm tình nhìn anh một cái.

Tôi đưa mắt nhìn chỉ có mấy giây ngắn ngủi, hình như Văn Thông cũng đã cảm thấy tôi khác với thường ngày, khi anh muốn mở miệng nói chuyện, bản thân lập tức bày ra một nụ cười mà tôi cho rằng vẫn tính là xinh đẹp, cũng lôi kéo anh đi về nhà.

Toàn bộ một nhóm sáu người trở lại nhà chúng tôi, vừa đi vào cửa đã nghe thấy mùi thức ăn bay đầy phòng, Văn Thông và bà Lâm chuẩn bị một bàn tiệc phong phú để đón tiếp chúng tôi, có bà Lâm làm, cũng có Văn Thông chuẩn bị trước từ khách sạn, thật sự là một bàn bày đầy thức ăn.

Bốn người từ Bắc Kinh trở về, thấy đồ ăn phong phú cũng bắt đầu cảm thán, đột nhiên cũng cảm thấy vô cùng đói bụng, anh trai cũng bắt đầu lớn tiếng gọi: "Bà Lâm, bà thật tốt quá, làm nhiều đồ ăn ngon như vậy."

"Đây cũng không phải là công lao của một mình tôi, muốn cảm ơn thì cảm ơn cậu chủ nhà chúng ta, sáng nay máy bay vừa hạ cánh thì cậu ấy trực tiếp tới đây, thương lượng với tôi, làm cái gì cho mọi người ăn, lại sợ tôi quá cực khổ, nên yêu cầu rất nhiều đồ ăn từ khách sạn, tôi cũng không làm gì." Bà Lâm vui vẻ nói, hiện tại từ ánh mắt của bà cũng biết trình độ bà thích Văn Thông.

" Bà Lâm, xem ra bây giờ bà đã vô cùng thích Văn Thông rồi." Anh trai thay cô nói đùa.

"Đúng vậy, vẫn là do Văn Ý nhà chúng ta có phúc khí, tìm được một ông chồng thật trọng như vậy." Bà Lâm càng nói càng vui vẻ, cũng cười đến mức mắt híp thành một đường ngang rồi.

Nghe đối thoại của bọn họ, tôi nhìn Văn Thông một chút, phát hiện hình như anh bạn này hơi ngượng ngùng, rõ ràng trên khuôn mặt trắng nõn xuất hiện đỏ ửng.

"Mọi người có ăn hay không, chỉ nhìn không, tôi chờ không kịp rồi." Nói xong liền lôi kéo Văn Thông, ý bảo anh ngồi xuống.

"Đúng vậy, nhanh ngồi xuống, Văn Kiên, con còn không nhanh bảo Tiểu Lâm ngồi." Mẹ ở bên cạnh bắt đầu lên tiếng.

Tiếng cười nói vui mừng ở bên trong, chúng tôi vui vẻ kết thúc bữa ăn tối phong phú này, lần này thật sự là người cả nhà đến đông đủ.

Vẫn giống như trước kia, tôi muốn trở về nhà chính xác của ông công tôi, tất cả mọi người ở nhà mẹ để ra tiễn, kéo tay Văn Thông rời khỏi nhà tôi.

Không có một nhóm người nhà tôi chọc ghẹo, hiện tại Văn Thông và tôi từ từ đi trên đường nhỏ ở giữa đêm, không có ngôn ngữ, chỉ nghe được tiếng quai trượng của anh chạm đất, hôm nay cảm thấy nó cũng đập nhiều tiếng vào trong lòng của tôi, tôi nhìn trộm anh, bởi vì hai chân Văn Thông không có cảm giác, nên không cảm nhận được tình trạng mặt đường, mỗi lần đi bộ nhất định phải nhìn dưới chân thật cẩn thận, nhưng mà động tác quay đầu nhỏ nhẹ của tôi, vẫn bị anh phát hiện.

"Bảo bối, em làm sao vậy, hôm nay có chút rầu rĩ không vui." Văn Thông dừng bước hỏi.

Tôi vẫn kéo cánh tay của anh như cũ, ngẩng đầu lên nhìn chăm chú vào vẻ mặt nghi vấn anh, còn chớp chớp đôi mắt của tôi.

Văn Thông nhìn thấy bộ dạng này của tôi, cũng biết không hỏi được gì, liền cười cười với tôi, còn hạ trọng tâm thân thể, lấy tay ôm lấy tôi nói: "Bảo bối, mặc kệ như thế nào, anh đều hi vọng em thật vui vẻ."

Nghe lời của anh, tôi lại nhích gần tới bên cạnh anh, nhón chân lên hôn một cái ở anh trên mặt, sau đó tựa đầu vào trên vai của anh, vui vẻ nói: "Đi thôi, chồng à, chúng ta về nhà đi."

Mặc dù tôi không ngẩng đầu nhìn anh, nhưng vẫn có thể cảm thấy sau khi Văn Thông nghe được tôi gọi anh, anh hôn đầu của tôi một cái, không cười một tiếng, lại nghe được than thở.

"Bảo bối, có phải em bị kích thích gì ở trong hôn lễ của anh trai hay không?"

Nghe thấy anh hỏi như thế, trong lòng của tôi căng thẳng, chẳng lẽ anh biết rồi sao? Không thể nào.

"Em không bị kích thích mà." Tôi ra vẻ trấn định nói.

"Đây chính là lần đầu tiên em gọi anh như vậy kể từ sau sự kiện kia."

"Thật sao? Em chưa từng gọi như vậy sao? Không thể nào." Tôi tiếp tục giả vờ hồ đồ.

"Anh sẽ không nhớ sai, bởi vì ngay cả vào ngày sinh nhật em, em cực kỳ vui vẻ nhưng cũng không chủ động gọi anh là chồng."

"Anh đang oán trách em sao?"

"Dĩ nhiên không có, anh chỉ cảm thấy lần này em trở về có chút là lạ, còn nữa, bảo bối, sao trong ngày hôn lễ đó em lại khóc vậy?"

"."

Hình như bị anh hỏi khó, như vậy không được, nói thêm gì nữa, tôi nhất định sẽ bị anh thông minh phát hiện sơ hở, lập tức phải nhanh chóng dừng đề tài lại.

"Em khóc là bởi vì hối hận, tại sao phải giở trò đào hôn chứ, nhìn thấy hôn lễ của họ, đột nhiên tôi rất hâm mộ, nhìn thấy dáng vẻ họ ngọt ngào, em đổ kị muốn chết, nhưng anh lại không có ở bên cạnh em, cứ như vậy, em càng nghĩ thì càng hối hận, hối hận nên em khóc lóc nước mắt."

Tôi thao thao bất tuyệt nói xong, nhưng nhìn bộ dạng của anh giống như vẫn chưa hoàn toàn tin tưởng tôi, nên ngang ngược nói: "Anh muốn về nhà hay không đây, đi chậm như vậy, còn hỏi nhiều vấn đề như thế."

"Trở về, đương nhiên phải về nhà, không hỏi nữa, anh đột nhiên nghe thấy bảo bối gọi anh là chồng, có chút thụ sủng nhược kinh."

Sau khi lờm anh, tôi không hề lên tiếng nữa, đỡ anh đi tới cửa, khi chúng tôi bước vào cửa nhà, thì trong lòng tôi có một quyết định, lần này tôi nhất định sẽ không rời khỏi Văn Thông, bởi vì tôi đã đồng ý với anh, hơn nữa mình cũng hoàn toàn không thể rời bỏ anh.

EM LÀ ÁNH SÁNG CỦA ĐỜI ANH!

Du Nhàn Miêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 59

Ngồi ở trước bàn làm việc của tũ, mắt nhìn thẳng máy vi tính phía trước mặt, nhưng tôi lại không nhìn thấy một chữ viết nào trên màn hình, cho đến sau khi nghe được Miss. Wang bảo tôi , mới vội vàng tìm linh hồn đang bay lượn của tôi trở về.

"Joyce, có phải thời gian này thân thể cô không thoải mái đúng không? Sắc mặt của cô thật sự khó coi." Miss Wang quan tâm hỏi.

"Không có gì, gần đây luôn ngủ không ngon, cảm ơn cô quan tâm."

"Nên đi khám bác sĩ đi, hay trong khoảng thời gian này Lương tiên sinh không có ở đây nên cô ngủ không ngon hả?" Cô ấy cười nói với tôi.

"Cô cũng đừng trêu chọc tôi nữa..., tôi đã đủ thảm rồi."

"Không được, buổi chiều cô về nhà trước đi, hôm nay cũng không có nhiều việc lắm."

"Được rồi." Tôi gật đầu một cái, bày tỏ đồng ý.

Bởi vì hai ngày trước bên Đức lại xảy ra chút vấn đề, nhất định phải khiến cho anh đi qua, lúc đầu tôi muốn cùng đi với anh, nhưng đến buổi tối một ngày trước khi anh đi, tôi đột nhiên bị đau răng, đau răng không phải bệnh, nhưng nó đau đến thật sự muốn mạng tôi, cuối cùng vẫn không chịu được, nên ôm Văn Thông khóc, vừa khóc như vậy lại làm cho anh rất căng thẳng, tự lái xe, hơn nửa đêm đi bệnh viện cùng với tôi, đáng vẻ anh che

chờ tôi, khiến bác sĩ và y tá trong bệnh viện đều dùng ánh mắt hâm mộ nhìn tôi. Thật đúng là giúp tôi hóa giải không ít đau đớn.

Ngày thứ hai, tôi vẫn kiên trì muốn cùng đi công tác với anh, chẳng những anh không đồng ý, còn định hủy bỏ hành trình của mình, nhưng mà tôi lại biết chuyện bên kia vô cùng cần anh qua xử lý, đã gọi điện thoại cho anh rất nhiều lần, tôi còn đưa anh đến sân bay, trước khi chia tay, tôi có chút không vui nói: "Khi ở Bắc Kinh, em đã có quyết định, về sau không bao giờ để cho anh đi công tác một mình nữa, nhưng em vẫn chưa làm được."

"Đừng không vui, lần này không tính, chưa đến lúc quyết định tạm thôi, có hiệu lực từ lần tiếp theo. Được không?" Văn Thông an ủi tôi.

"Được rồi, vậy anh phải tự chăm sóc mình thật tốt, không nên quá mệt mỏi."

"Yên tâm, anh sẽ cố gắng nhanh chóng trở về. Gặp lại, bảo bối."

Tôi duỗi hai tay ra ôm anh thật chặt, để cho anh hôn tôi. Bây giờ chúng tôi đã ăn ý, đều là tôi chủ động ôm anh, mà anh chủ động hôn tôi.

Buổi chiều tôi kéo thân thể mệt mỏi trở về nhà Văn Thông, nằm ở trên giường của anh, trong ngực còn ôm gối đầu của anh, phía trên còn sót lại mùi của anh, khiến cho tôi cảm thấy giống như anh đang ở bên cạnh tôi, hai mắt nhắm lại, làm thế nào cũng không ngủ được.

Ngăn người và mất ngủ đã trở thành hai nguyên tố mới không thể thiếu được trong sinh hoạt của tôi kể từ sau khi tôi từ Bắc Kinh trở về, nhưng tôi cũng cố che giấu, không muốn để cho Văn Thông phát hiện, cũng may mấy ngày nay anh không có ở bên cạnh tôi, mới không khẩn trương giống như thời gian trước, nhất định phải khiến cho mình ngủ, nếu

không ngày mai Văn Thông trở về nhìn thấy tôi tái nhợt lại có hai con mắt gấu mèo 0.0 trên mặt, vậy thì phiền toái rồi, đến lúc đó tôi nhất định sẽ bị anh vặn hỏi nghiêm khắc.

Tôi lấy thuốc ngủ từ trong xác tay của tôi ra, trong khoảng thời gian này tôi lại bắt đầu lệ thuộc vào nó, vừa mới bắt đầu là cách mấy ngày uống một lần, bây giờ đã đến mức mỗi ngày đều phải dựa vào nó để làm cho mình ngủ được. Nhưng điều này cũng phải giữ bí mật, không thể để cho những người khác biết, bọn họ đều quá khâm trọng.

Kéo rèm cửa sổ lên, trở về trên giường, liền chui vào trong chăn của Văn Thông, cũng che đầu lại, lẳng lặng cảm nhận hơi thở của Văn Thông, là loại mùi hương thoang thoảng nhàn nhạt, khiến cho tôi cảm thấy mình đang ở trong ngực của anh, để cho tâm linh tôi bình tĩnh.

Ở dưới tác dụng của thuốc, hô hấp của tôi bắt đầu trở nên nhẹ nhàng, rất cuộc tiến vào mộng đẹp. . .

. . .

Thân thể của tôi lại bắt đầu khê bay lên bay xuống ở trong mây, bỗng nhiên một trận cuồng phong thổi tới đây, kéo tôi từ trong mây lộn xuống, thân thể nhanh chóng rơi xuống dưới, nhưng tôi giống như cái gì cũng không bắt được, thân thể trực tiếp rơi xuống trong nước lạnh lẽo, hình như tôi nghe được bên tai có một tiếng bọt nước ừng ục, ừng ục, thân thể nhanh chóng trầm xuống, tôi không có cách nào hít thở.

. . .

"Bảo bối, bảo bối, nhanh tỉnh lại, thế nào?"

Tôi dùng ườn ẹo thân thể, nín thở, chẳng lẽ tôi xuất hiện nghe nhầm? Ngay khi đầu óc của tôi vẫn còn chuyển động nhanh chóng, chặn bị xốc lên.

Mở hai mắt ra thì nhìn thấy Văn Thông đã ngồi ở bên cạnh tôi, ân cần nhìn tôi, một cái tay chống giường, dùng một cái tay khác vuốt ve mặt của tôi.

"Bảo bối, có phải gặp ác mộng hay không? Sao cả người đều là mồ hôi?"

Trong phòng rất tối, chỉ có một ít ánh sáng xuyên thấu vào từ cửa, nhưng tôi vẫn có thể thấy rõ mặt của anh, tôi há miệng, nhưng không có phát ra tiếng.

"Tại sao có thể ngủ như vậy đây? Che đầu ngủ, như vậy không tốt lắm."

Nói xong, liền nhìn thấy anh đi lấy quai trượng của anh, tôi bắt tay anh lại thật nhanh, vội vàng hỏi: "Anh muốn đi đâu?"

Văn Thông quay đầu lại nhìn tôi, mỉm cười nói với tôi: "Anh đến toilet lấy cái khăn lông lau mồ hôi cho em."

Nói xong, hai tay anh chống gậy, chuẩn bị đứng dậy, tôi lại túm anh lại, còn gia tăng sức lực.

"Em có thể tự đi được."

Không nói gì thêm, vội vàng nhảy xuống giường, chạy vào toilet.

Thật ra thì từ khi tỉnh lại từ trong mơ, đến khi đi vào nơi này, bởi vì liên quan đến tác dụng của thuốc, đầu óc tôi vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo lại, nhưng khi có chút nước mát mẽ từ vòi tắm hoa sen rơi vào trên mặt của tôi, một cái giật mình, suy nghĩ lập tức được khai thông.

Hiện tại hẳn là buổi tối, tại sao có thể thấy Văn Thông ở thời gian này đây? Không phải chiều nay anh mới trở về sao? Chẳng lẽ tôi ngủ cả ngày?

Nghĩ tới đây, thật hỗn loạn, tôi lập tức đóng nước, chạy ra khỏi phòng tắm, cầm khăn lông nhanh chóng lau khô, mặc áo choàng tắm vào rồi chạy ra ngoài.

Trong phòng không có ai, cầm điện thoại di động của tôi lên xem một chút, vẫn là ngày đó, chứng minh mình cũng không có ngủ cả ngày, sững sờ đứng ở trong phòng, tôi đang nằm mơ sao? Không đúng, rõ ràng vừa rồi nhìn thấy anh, còn nói chuyện với anh nữa.

Đúng lúc này, tôi nghe thấy bên ngoài có động tĩnh, cũng không quan tâm tới việc đầu chưa lau khô, tóc còn nhỏ nước đã đi ra khỏi phòng ngủ.

Đèn trong phòng vẫn mở, cũng không có bóng dáng của Văn Thông, nhưng tôi đã thấy túi du lịch của Văn Thông đặt ở trong phòng, trên ghế salon còn có tây trang của anh.

Âm thanh phát ra từ phòng bếp, tôi đi chân không, theo tiếng mà đi, đẩy cửa ra thì thấy Văn Thông đứng ở trước bếp, tay phải chống quầy trưng, tay trái đang khuấy đều cái gì đó, anh chỉ chống giữ một cây quầy trưng, một cái khác tựa vào bên cạnh, nhìn thấy anh như vậy, tôi đứng tại chỗ không dám phát ra bất kỳ tiếng động nào, bởi vì tôi sợ dưới tình huống anh không có chú ý, ngộ nhỡ hù anh, không biết sẽ xảy ra tình huống gì, anh chống một cây quầy trưng thật sự quá nguy hiểm, bởi vì 70% sức nặng toàn thân anh đều phải dựa vào tay anh chống đỡ, là hai tay.

Cuối cùng động tác nguy hiểm kết thúc, Văn Thông tắt bếp, dùng tay trái vuốt vuốt ngang lưng trước, rồi cầm quầy trưng lên chống đỡ, còn làm một động tác mở rộng eo ếch, từ từ xoay người, nhìn thấy tôi đứng im lặng ở phía sau anh, thân thể vẫn hơi ngấn ra, nhưng thấy tôi đi chân không, tóc vẫn còn nhỏ nước, chân mày anh liền nhíu lại, giọng nói nghiêm túc nói: "Sao đi chân không, tóc vẫn còn nhỏ nước, nhanh dùng khăn lông lau khô đầu, anh không có cách nào lau giúp em."

Văn Thông đi về phía tôi, hôm nay anh đi rất chậm, rõ ràng nhìn ra chân của anh không có hơi sức.

"Tinh Tinh, anh không có việc gì chứ, hình như anh rất mệt?" Tôi vừa lau đầu, vừa hỏi.

"Anh rất khỏe, em đừng nói sang chuyện khác, tại sao có thể dùng chân không chạy loạn trên mặt đất." Văn Thông đã đi tới bên cạnh tôi, dùng bả vai đẩy tôi ra ngoài.

Tôi bị anh đẩy ra khỏi phòng bếp, còn dùng mệnh lệnh nghiêm túc nói:

"Nhanh đi mang giày đi. Không biết yêu mình chút nào."

Mỗi lần nghe được anh như vậy giọng của, tôi đều sẽ rất nghe lời, nhưng trong lòng vẫn là có chút không phục, lẩm bẩm nói: "Mang là được, làm gì dữ dội như vậy."

Giọng nói của tôi cũng không lớn, nhưng Văn Thông vẫn nghe được, anh ở phía sau dùng giọng nói hòa hoãn hơn rất nhiều để nói: "Anh hung dữ sao? Đó là thấy em lại không bảo vệ mình, trong lòng anh rất lo lắng, bảo bối." Lúc nói đến từ "bảo bối" cuối cùng thì có thể nói là dịu dàng.

Tôi đi đôi số mười vào, lại đi đến trước mặt anh, nhìn anh chậm rãi ngồi ở trên ghế sa lon, còn sử dụng tay khoác đùi phải lên trên chân trái, tư thế ngồi này đã nói lên hiện tại anh rất không thoải mái.

Hôm nay thấy tư thế này của anh, trong lòng có cảm giác nặng nề nhoi nhói.

"Bảo bối, đừng ngốc nữa, nhanh đến phòng bếp lấy cháo ra."

"Em còn vấn đề chưa hỏi đó?" Vẫn đứng tại chỗ.

"Lát nữa hỏi lại." Chính là bốn chữ đơn giản.

Ngoan ngoan bưng tới, Văn Thông đã hâm nóng giúp tôi, cháo ghe Quảng Đông* tôi thích ăn nhất, đây cũng nhất định là anh mua cho tôi. Đặt cháo ở trên bàn trà, lại chạy đi lấy hai chén không, lúc trở lại thấy Văn Thông tựa vào trên ghế sa lon nhắm hai mắt, nên đứng ở bên cạnh anh, quan tâm hỏi: "Chồng à, anh muốn lên trên giường nghỉ ngơi hay không?"

[i]*Cháo Quảng Đông- Cháo ghe Quảng Đông

Món cháo ghe Quảng Đông là 1 loại có nguồn gốc từ những người bán cháo trên ghe ở khu vực Tây Quan- Lệ Loan của tp Quảng Châu, vì thế gọi là cháo ghe.

Phụ liệu chủ yếu của món cháo ghe Quảng Đông gồm có: cá, tôm, hành, thịt nạc, bánh dầu chéo quấy, đậu phộng, hải sâm, thịt bò, mực...Ngày nay các tiệm cháo ở Quảng Đông và Hồng Kông, Macau hay hải ngoại hầu hết đều có sẵn món cháo này.[/i]

Văn Thông mở hai mắt ra, anh dùng ánh mắt dịu dàng mà tôi không có cách nào chống cự để nhìn tôi, mỗi lần tôi gọi anh là chồng, đều có thể đổi được ánh mắt như vậy, khiến cho tôi cảm thấy toàn thân ấm áp.

"Không cần, chúng ta ăn cơm trước đã." Anh nói xong liền chống người ngồi dậy.

"Anh dựa vào đi." Tôi còn đặt đệm dựa ở phía sau thắt lưng anh.

Múc cháo xong, đưa cho anh.

"Vừa có thời gian hỏi, sao anh trở về hôm nay, không phải nói xế chiều hôm nay sao?"

"Chuyện bên kia cũng đã xử lý tốt, nên trở về trước thời gian, muốn cho em ngạc nhiên vui mừng, đến công ty nghe Miss. Wang nói em không thoải mái, về nhà nghỉ ngơi, nên anh vội về nhà thăm em."

"Chắc chắn anh lại điên cuồng làm việc ở bên kia, khiến cho mình sắp không đứng lên nổi chứ gì?" Tôi mất hứng nhìn anh.

Văn Thông cũng không nói gì, chỉ cười cười với tôi.

Chờ chúng tôi cơm nước xong, tôi tịch thu quái trượng của anh, đẩy xe lăn ra.

"Hôm nay anh chỉ có thể dùng cái này thôi, chõng à."

Đỡ anh ngồi lên xe lăn xong, thì cùng nhau trở về phòng ngủ, Văn Thông là người thích sạch sẽ, mặc kệ mệt mỏi thế nào, chỉ cần anh có thể hành động, thì nhất định phải tắm rửa sạch bóng.

Khi chúng tôi ôm nhau nằm ở trên giường, nhìn nhau, nhưng tôi thấy được một chút cảm xúc không giống như trước kia ở trong mắt anh.

"Chõng à, tại sao nhìn em như vậy, có chuyện gì sao?"

EM LÀ ÁNH SÁNG CỦA ĐỜI ANH!

Du Nhàn Miêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 60

Văn Thông đưa mắt nhìn thời gian rất lâu, cuối cùng anh mở bàn tay phải, trong lòng bàn tay có một lọ nhỏ, tôi vừa nhìn thì lỗ chân lông toàn thân liền rúc vào một chỗ.

"Bảo bối, hiện tại ngủ lại phải dựa vào cái này sao? Khi nào thì bắt đầu?" Giọng nói của Văn Thông không lớn, lại làm cho tôi hạ ánh mắt xuống, nhưng nghĩ lại, tôi lại lập tức nâng cặp mắt lên nhìn thẳng vào mắt anh.

"Cái này thì có gì, em chỉ mới bắt đầu uống hôm nay, bởi vì ngày hôm trước em xem một bộ phim kinh dị, khiến cho em ngủ không yên, cũng hai ngày rồi, anh không phát hiện em gầy sao?" Tôi thoải mái nói với anh, nhưng lòng của tôi cũng đang vụng trộm nhảy loạn thành thịch.

"Là như vậy sao?" Trong giọng nói của anh vẫn tràn đầy ý nghi ngờ.

"Dĩ nhiên, anh có ý gì hả, vì sao em phải gạt anh?" Tôi đề cao giọng điệu, sau đó xoay thân thể qua chỗ khác, lưng hướng về phía anh, thật ra thì tôi cũng không tức giận, mà muốn chạy trốn ánh mắt nhìn thẳng vào tôi của anh, hôm nay ánh mắt của anh cực kỳ sáng giống như đèn pha, bắn thẳng đến sâu trong nội tâm của tôi.

"Anh không có ý đó, chỉ là anh rất không thích khi thấy em uống những thứ thuốc ngủ này." Văn Thông cũng không có ý muốn buông tha đề tài này.

"Vậy anh không để cho em uống, em lại ngủ không yên, anh lại không có ở bên cạnh em, cũng không thể cứ mở to mắt nhìn trời thôi."

Do tôi đánh trả mãnh liệt, Văn Thông không nói chuyện nữa, cũng không đến ôm tôi giống như bình thường, chỉ một mực yên lặng mà nằm ở phía sau của tôi.

Anh trầm mặc ngược lại khiến trái tim của tôi bắt đầu nhảy loạn, có cảm giác lo lắng.

"Làm sao vậy, chồng ơi, sao không để ý tới em hả?" Xoay người lại, mặt hướng về phía anh, còn dùng tay sờ sờ mũi cao của anh.

Anh giơ tay lên, giữ tay tôi ở trong lòng bàn tay, thật chặt, vẫn không nói chuyện.

Tôi cảm nhận được vết chai cứng rắn trong lòng bàn tay anh, nó giống như một cây kim châm mạnh mẽ đâm vào tim, khiến cho mình càng thêm kiên định muốn sinh hoạt chung một chỗ với anh.

"Tinh Tinh, anh không nói chuyện với em, em lại buồn ngủ." Tôi bắt đầu sử dụng bí quyết hữu hiệu nhất đối với anh.

Rốt cuộc thì anh không gắng gượng được nữa, nhẹ nhàng kéo tôi vào trong ngực của anh, ở trong ánh mắt anh tôi nhìn thấy được tình cảm dịu dàng chất chứa ở chỗ sâu, tuy nhiên nó cho tôi cảm giác an toàn vô hạn, dưới ngọn đèn mờ ảo, tôi nhìn hai mắt anh, cũng thấy được chính mình từ trong con người của anh, chúng tôi chỉ im lặng hòa hợp ở cùng một chỗ như vậy.

Tựa đầu ở trên ngực anh, nghe anh, tiếng tim đập mạnh mẽ của người đàn ông, ngửi mùi thơm ngát tỏa ra từ trên người anh, tôi đắm chìm trong âm thanh trong hương thơm này, từ từ nhắm hai mắt của tôi lại, nhưng vào lúc này tôi nghe thấy giọng nói dễ nghe của anh: "Bảo bối, anh không hy

vọng em phải dựa vào thuốc mới có thể ngủ." Trong giọng nói du dương tràn đầy yêu cầu nghiêm túc.

Tôi lặng lẽ gật đầu một cái.

"Đều do anh quá bận rộn, không có thời gian ở cùng em, anh thật sự hi vọng mỗi ngày em đều có thể có sweet dream."

"Muốn vậy cần phải có anh ở bên cạnh của em." Trong giọng nói của tôi cũng đầy kiên định.

"I will."

Anh trả lời khẳng định, đương nhiên hôm nay tôi cũng ngủ rất vững vàng ở trong ngực của anh.

Ngày kế tiếp, cuộc sống của chúng tôi đã trở lại giống như trước kia, tôi và Văn Thông cùng đi làm, lúc nghỉ ngơi, Văn Thông còn đi theo tôi xem phim mà tôi thích, ăn món tôi thích, nhưng hiện tại tôi thích nhất chính là ở nhà cùng anh, yên ổn trải qua, cùng nhau xem đĩa chúng tôi mua về, có lúc, tôi còn ép buộc anh và tôi xem phim Hàn một chút, hơn nữa tôi muốn xem bản gốc, nhưng nghe không hiểu tiếng Hàn, nhất định phải xem phụ đề, nhưng tiếng trung của Văn Thông chỉ giới hạn ở giai đoạn nghe, nói, biến thành chữ viết, anh sẽ biến thành em bé cẩu vờn trẻ Đại Ban, thường sẽ ngây ngốc nhìn tôi, lúc thì khóc, lúc thì cười. Mỗi khi tôi thấy được vẻ mặt đầy dấu hỏi lớn của anh, tôi sẽ nhào tới trên người của anh, véo mặt của anh.

Chuyện duy nhất khiến cho tôi lo lắng, chính là hiện tại tôi càng ngày càng sợ đến buổi tối, mất ngủ là chuyện tôi không khắc phục được, nhưng tôi lại đồng ý với Văn Thông không uống thuốc ngủ, đây cũng không phải là một chuyện dễ dàng, gần như mỗi ngày đều giả vờ ngủ, đến lúc nghe

thấy hô hấp của Văn Thông ở bên cạnh trở nên đều đều, trầm ổn, tôi lại mở hai mắt ra đưa mắt nhìn anh đến trời sáng, kéo dài như vậy nữa, tôi trở nên cực kỳ thon thả, thế nhưng lần này tôi cũng không dám khoe khoang tôi mảnh mai với bên ngoài, mà mặc một số quần áo to lớn để che giấu thân mình.

Chịu đựng như vậy nhất định sẽ không qua cửa được, tôi chỉ không dám nói với Văn Thông, một tuần lễ ở nhà tôi vài ngày, Chủ nhật ở chỗ anh bên này, rốt cuộc tôi vẫn vi phạm cam kết của mình với Văn Thông, lại bắt đầu dựa vào thuốc ngủ để giúp mình ngủ, nói như vậy, chính là Chủ nhật không ngủ, tôi cũng có thể chịu đựng nổi.

Hôm nay lại là cuối tuần, tôi ngủ dậy liền chạy xuống giường, kéo màn cửa sổ ra nhìn tình hình thời tiết, bên ngoài mưa phùn liên tục rơi xuống, xem ra kế hoạch của chúng tôi lại phải thay đổi, vốn là tôi hẹn Văn Thông, đi công viên ở đỉnh núi mà chúng tôi hẹn hò lần đầu tiên một chút, bởi vì suốt một tuần lễ chúng tôi đều từ trong nhà đến công ty, cũng không có hít thở không khí trong sạch, nhưng trời mưa, Văn Thông có thể không? Trong lòng tôi đánh trống.

Đi ra khỏi phòng của tôi, liền nghe được ba ba lớn giọng gọi tôi ở lầu dưới, bước nhanh xuống lầu thì thấy Văn Thông đã đứng ở cửa nhà tôi, anh mặc một bộ quần áo thể thao màu xanh dương, dưới chân là giày thể thao màu trắng, nhìn thấy tôi, dừng lại, mỉm cười nói với tôi :

"Bảo bối, em dậy thật là muộn, anh ở nhà thật sự có chút chờ không kịp, nên chạy đến tìm em."

"Rất trễ sao?" Tôi thuận miệng hỏi, trong lòng lại nhảy ra một câu, anh có biết em mới ngủ mấy giờ không, những lời này làm cho tôi sợ hết hồn, tôi đang oán trách ư, không thể như vậy, ngay sau đó trên mặt hiện ra nụ cười ngượng ngùng.

Đi tới bên cạnh anh, vừa đổi giày, vừa dùng giọng điệu quan tâm hỏi:
"Hôm nay trời mưa, chúng ta đi có thể không?"

"Dĩ nhiên có thể."

"Con không ăn cái gì sao?" Mẹ ở bên cạnh hỏi.

"Dì, dì yên tâm đi, trong xe cháu có đồ ăn sáng vừa mua cho cô ấy."

"Văn Thông, cháu thật là đủ quan tâm."

Tôi thấy được ba và mẹ gật đầu cùng lúc, trên mặt còn tràn đầy ý cười.

Giống như mình cảm nhận được cảm giác uất ức, cảm giác hạnh phúc khiến cho tôi càng thêm hối hận trước kia mình hành động ngu ngốc, đào hôn.

Mưa phùn liên tục, khiến trên đỉnh núi có hiện tượng mây mù lượn quanh, tôi và Văn Thông tay nắm tay, chậm rãi đi trên đường núi quanh co, qua một khoảng thời gian, cảm thấy quần áo của chúng tôi có chút cảm giác ướt, chúng tôi lại tiến vào quán cà phê mà chúng tôi đã tới trong lần đầu tiên.

Khi chúng tôi ngồi mặt đối mặt, Văn Thông dùng ánh mắt dịu dàng mà tôi thích để nhìn tôi, nhưng hôm nay tôi lại cúi thấp đầu tránh né.

"Bảo bối, có thể nói cho anh biết, có phải gần đây em có chuyện gì không vui hay không?"

"Không có nha?"

"Nhưng, cuối cùng anh cảm thấy em cười ít hơn trước kia, hơn nữa làm sao lại gây lợi hại như vậy?" Văn Thông nghiêm túc nói.

"....."

"Do trong khoảng thời gian này anh quá bận rộn, cũng không có ở cùng em, hôm nay gặp lại em thật sự sợ hết hồn, sao em gầy thành bộ dạng này?"

"Gầy rất tốt, em đang giảm cân." Tôi nhỏ giọng nói.

"Anh từng nói với em vô số lần, anh không tán thành em giảm cân." Trong giọng nói của Văn Thông có chút mất hứng.

"Không giảm thì không giảm nữa, đừng mất hứng." Tôi lấy lòng nói.

Anh còn nhìn thật lâu, vẫn rất nghiêm túc nói: "Lần này coi như xong, anh muốn nhanh chóng nuôi cho em béo chút."

"Vậy thì nhanh cưới em về nhà thôi."

Đây là lần đầu tiên tôi đề xuất yêu cầu kết hôn với anh.

"Anh đang suy nghĩ."

Ngày hôm sau, một lần nữa tôi lại đưa ra yêu cầu kết hôn.

Tôi và Văn Thông vừa mới ăn điểm tâm xong chưa được bao lâu, mỗi người đang chuẩn bị chuyện phải làm sau đó, nhìn Văn Thông đã lấy tài liệu ra, tôi đây, lấy ra rất nhiều tiểu thuyết tình yêu mà bây giờ tôi mê, còn chuẩn bị khăn giấy để lau nước mắt của tôi.

Văn Thông nhìn tôi chuẩn bị tất cả, khi vừa muốn mở miệng nói gì đó, điện thoại vang lên hai tiếng.

"Anh, anh có khỏe không? Chị dâu và Bính Bính đều tốt chứ?"

Nhìn anh và anh trai Văn Trí vui vẻ nói chuyện, tâm tình của tôi cũng vui vẻ theo, để cho mình nằm ở trên đùi của anh, cầm kem cây trong tay nhắm hai mắt và ăn ngon lành.

"Bảo bối, có chuyện này muốn nhờ em giúp đỡ." Văn Thông để điện thoại xuống, vỗ vỗ tôi nằm ở trên đùi anh.

"Nói đi chồng, em có thể cố gắng sức lực trong chuyện gì?"

"Làm phiền em lên trên lầu tìm cuốn sách mà anh trai muốn giúp anh ấy."

"Trên lầu? Tinh Tinh, hình như từ khi em biết anh tới nay, cũng chưa từng lên đó." Tôi nói giống như phát hiện vùng đất mới.

"Thật sao? Vậy hôm nay em đi xem đi, trên lầu có phòng ngủ của anh trai anh, thư phòng, lầu ba là phòng ngủ trước kia của anh, chỉ có điều hẳn là không có thứ gì, đã rất lâu anh chưa đi lên rồi."

"Ở thư phòng sao?"

"Đúng vậy."

Cầm tên sách Văn Thông mới vừa nhớ, tôi mang tâm tình vạch trần bí mật đi lên cầu thang, Văn Thông đứng ở cửa cầu thang hỏi: "Bảo bối, có muốn anh đi lên với em hay không?"

"Không cần, để cho em tự xem ở phía trên một chút đi."

"Được, em cứ từ từ tìm."

Đi lên lầu hai, rõ ràng phong cách nơi này và lầu dưới không giống nhau lắm, màu sắc và trang trí cũng ấm áp hơn lầu dưới, tôi đi vào một căn phòng trước, rõ ràng nhìn ra được đây là phòng anh Văn Trí, bởi vì trong phòng đặt rất nhiều tấm hình của họ, mặc dù hiện tại họ đều chuyển đến

Newyork, nhưng nơi này vẫn được giữ lại, để khi họ trở lại nghỉ phép ở, tiện tay ôm lấy một con tinh tinh nhồi bông đáng yêu của Bính Bính, nhìn nó, mặc dù là một vật đen thùi lùì, nhưng lại rất đáng yêu, nên cầm lấy để Văn Thông xem một chút, giống anh hay không.

Đến thư phòng, rất nhanh tôi đã tìm được sách anh trai Văn Trí muốn, cầm sách và tinh tinh rồi tôi lên lầu ba, màu sắc nơi đây lại không khác lâu một lắm, xem ra đây là màu sắc và bố cục Văn Thông thích, tất cả đều rất đơn giản, màu sắc duy nhất chính là chút màu hồng đào, đệm dựa màu trắng nho nhỏ trên sofa màu hồng đào kia, khiến cho mọi người bình tĩnh, trong trái tim có tình yêu ấm áp của biển. . .

Ở trong phòng anh, không có quá nhiều đồ, toàn bộ chỉ có tủ tường ngay ngắn, để rất nhiều sách, tôi đến gần xem một chút, hình như còn có rất nhiều tập tranh, hấp dẫn nhất tôi là vài tấm hình trong giá sách, có tấm hình khi còn bé của Văn Thông, đứng chung một chỗ với cha mẹ, anh trai, từ nhỏ đã là một người đẹp trai, lạnh lùng, nụ cười trên mặt rất ít. Khi tôi theo tấm hình đi tới gần góc tủ bên cạnh, tôi bất động, mắt nhìn thẳng vào nó.

Đưa tay run rẩy mở cửa tủ sách ra, lấy thứ làm cho tôi không có cách nào rời mắt, một tấm hình.

Nếu không phải anh trai Văn Trí ngồi bên cạnh anh, thế nào tôi cũng sẽ không tin tưởng người trong tấm hình là Văn Thông mà tôi yêu, hoàn toàn tưởng như hai người.

Đôi tay lấy được tấm hình, cẩn thận nhìn, hai mắt của tôi đều hận không thể chui vào tấm hình, đây là anh ư, trong hình anh hoàn toàn cách biệt với chữ đẹp trai, thậm chí cho tôi cảm giác giống quý. Anh gầy đến có thể hoàn toàn là da bọc xương, hai má hõm sâu, đôi mắt bồ câu kia cũng lõm sâu, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy dáng vẻ Văn Thông từ trong ánh mắt, có thể xác nhận dưới người anh hẳn là xe lăn.

"Bảo bối, em đã tìm được chưa?" Lầu dưới truyền đến tiếng nói của Văn Thông.

Cuống quít thả tấm hình lại chỗ cũ, cầm sách và con tinh tinh lên đi ra ngoài, trong đầu lại tràn đầy dáng vẻ Văn Thông trong tấm hình.

"Có muốn anh đi lên giúp em tìm hay không?" Lại truyền tới giọng nói hỏi thăm của Văn Thông.

"Không cần, em đã tìm được, lập tức đến ngay."

Trước khi xuống lầu, ở trên tường lầu hai có treo gương, nhìn nhìn bản thân, tất cả vẫn bình thường, mặc dù lòng của tôi đang run rẩy.

Khi tôi đi xuống lầu dưới, thấy Văn Thông chống quai trượng ở cửa cầu thang, tôi ném con tinh tinh đi, nhẹ nhàng nhào vào trong ngực Văn Thông, bởi vì sợ anh đứng không vững, tôi cũng không dám đột nhiên mạnh mẽ nhào tới nữa, là cực kỳ nhẹ, đi vào trong ngực của anh, đôi tay ôm thật chặt hông của anh, mặt dán chặt ngực của anh, xuất phát từ nội tâm nói: "Tinh Tinh, em rất yêu anh, nhanh đi cho em trở thành cô dâu của anh đi."

EM LÀ ÁNH SÁNG CỦA ĐỜI ANH!

Du Nhàn Miêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 61

"Tinh Tinh, em rất yêu anh, nhanh đi cho em trở thành cô dâu của anh đi." Đây chính là lời tôi muốn nhất nói khi đi xuống lầu và nhìn thấy anh.

Tôi nghe thấy tiết tấu tim đập của anh trở nên nhanh, tôi gia tăng lực độ ôm hông của anh, nhích thân thể lại gần trong ngực của anh.

"Bảo bối, chúng tôi đến ghế sa lon ngồi đi, đứng như vậy, anh cũng không có cách nào ôm em." Văn Thông khẽ nói, trong câu cuối cùng đầy vẻ bất đắc dĩ.

Khoảng cách đi tới ghế sa lon ngắn như vậy, mà tôi cũng không buông tay ra, nhưng ôm như vậy lại làm cho anh có chút không biết nên đưa quả ra tương như thế nào cho thuận lợi, Văn Thông nhìn tôi như thế, cười.

"Vợ đại nhân, có thể buông tay của em ra một chút không? Mặc dù anh rất hưởng thụ em ôm anh, nhưng mà anh lại sợ đi như vậy, chúng ta làm không tốt sẽ ngã úp mặt."

Nghe anh nói, mới phát hiện ra mình vướng ở chân trước của anh, ngượng ngùng lè lưỡi với anh, buông lỏng tay ra, nhưng mà tôi lại cười đến càng thêm vui vẻ, bởi vì đây là sau lần trước anh nói không thúc giục tôi kết hôn, đây là lần đầu tiên gọi tôi là "vợ", hôm nay nghe được danh hiệu này, tôi thật sự ngọt đến trong lòng, hơn nữa có ý nghĩa khác nhau, trước kia mình luôn giống như đứa bé tựa, không có ý thức được trách nhiệm mà từ vợ đại biểu.

Vừa ngồi xuống ở trên ghế sa lon, Văn Thông để quai trượng dưới đất, cũng không duỗi chân thẳng ra giống như bình thường, mà lập tức liền ôm chặt tôi vào trong ngực, cũng che đôi môi mềm mại của tôi lại, từ nhẹ nhàng biến thành cuồng nhiệt, hô hấp của chúng tôi trở nên dồn dập, đỏ ửng đồng thời nhuộm lên gương mặt của chúng tôi, bởi vì anh kích động gia tăng lực độ, làm cho tôi ngồi không yên ngã ra phía sau, va chạm tạo nên một tiếng kêu làm ngừng kích tình của chúng tôi.

"Bảo bối, thật xin lỗi, anh quá kích động, đầu đụng đau sao?" Văn Thông cuống quýt giúp tôi xoa đầu.

Hiện tại kích động làm tôi hoàn toàn không cảm thấy đau trên đầu, chỉ biết dùng hai mắt nhìn thẳng vào dáng vẻ gấp gáp, đau lòng của anh, cảm nhận được người khác đau lòng, cảm giác được người yêu, lại toát ra lời từ trong đáy lòng.

"Văn Thông, chúng ta kết hôn đi, em nghiêm túc."

Lần thứ ba tôi cầu hôn rồi.

"Văn Ý, em thật sự nghĩ kĩ chưa?"

Dùng sức gật đầu một cái với anh.

"Anh chờ ngày này rất lâu rồi. Hôm nay thật sự chính là một ngày tốt đẹp đối với anh."

Chúng tôi ôm nhau ở cùng một chỗ, cùng chung ước mơ mong đợi tương lai.

Sau đó, chúng tôi nói quyết định này cho ba mẹ, tránh cho họ luôn lo lắng, về phần những chuyện khác của hôn lễ đều do Văn Thông chuẩn bị,

cũng không cần tôi lo lắng, nhưng yêu cầu duy nhất chính là không cần mời quá nhiều người, bởi vì tôi biết Văn Thông luôn luôn vô cùng khiêm tốn, hơn nữa tôi cũng muốn cùng chia sẻ hạnh phúc của chúng tôi với người nhà.

Ngày hôn lễ của chúng tôi định ở hai tháng sau, lần đầu tiên chúng tôi hẹn hò vào tháng tám, suốt cả một năm, hiện tại tôi gần như đều thường trú ở chỗ của Văn Thông bên này, không biết làm sao nữa, kể từ sau khi biết chân tướng, bây giờ tôi càng không thể rời bỏ anh, khi anh bận rộn, tôi sẽ về nhà ăn cơm với cha mẹ, nhưng buổi tối nhất định sẽ ngủ ở nhà Văn Thông, điều duy nhất tôi băn khoăn chính là bây giờ mỗi ngày tôi đều có một việc đang lừa gạt anh, đó là tôi uống thuốc ngủ mỗi ngày.

Tình trạng thao thức vốn đã có dấu hiệu chuyển biến tốt, nhưng từ khi tôi thấy tấm hình của Văn Thông, lại bắt đầu trở nên nghiêm trọng, nếu như không uống thuốc mà nói, tôi đều sẽ nhìn thấy dáng vẻ anh gầy đến mức giống như quý ở trong mộng, khiến cho lòng của tôi vô cùng rối rắm, không có cách nào hô hấp, còn có thể khóc tỉnh, tôi như vậy làm anh vô cùng lo lắng, luôn hỏi thăm tôi nằm mơ thấy cái gì, nhưng mỗi lần tôi đều phải bịa lời nói dối để ứng phó, từ đó, cũng chỉ có dựa vào thuốc để ngăn cản cảnh trong mơ xuất hiện, nhưng như vậy cảm giác tội ác của tôi lại xuất hiện, nụ cười trên mặt của tôi bắt đầu từ từ giảm bớt, nhưng khi tôi gặp được anh vẫn cố gắng duy trì đường cong nơi khóe miệng.

Tuần lễ tháng bảy cuối cùng, hiện tại Văn Thông để cho tôi trước không cần đi làm, bởi vì mẹ giúp tôi mua một số vật phẩm phải dùng sau cưới, mẹ đã liệt kê một hóa đơn thật dài, điều này làm cho mỗi ngày chúng tôi phải trôi qua ở trong cửa hàng.

"Con gái, thời gian này con làm sao vậy, người gầy như vậy, hơn nữa thường mất hồn mất vía." Mẹ quan tâm nhìn tôi nói.

Vội vàng thu hồi tâm hồn đang trên mây của tôi lại, hơi cười cười nói với mẹ: "Có thể do con khẩn trương thôi."

"Thả lỏng đi, con gái ngoan, mẹ cũng không muốn thấy một cô dâu chỉ có da bọc xương, mẹ nhất định phải nuôi con mập chút trong thời gian ngắn ngủi này. Nếu không váy cưới của con cũng không vừa."

"Vâng." Không có ý thức gật đầu một cái.

Khi tôi và mẹ về đến nhà, chưa vào cửa đã thấy xe Văn Thông đậu ở bãi đỗ xe, xem đồng hồ một chút, bình thường thời gian này hẳn còn ở công ty, sao hôm nay lại dừng ở đây?

"Mẹ, hôm nay ba về nhà sớm ă?"

"Ừ, chiều hôm nay ba con không đến công ty, hình như hơi cảm."

Nghe được mẹ nói như vậy, nghĩ có thể Văn Thông trở về thăm ba, hạnh phúc nhẹ nhẹ lan tỏa từ trong lòng, bước vào nhà nhanh hơn.

Trong phòng khách không mở đèn, ở trong mờ tối hoàn toàn yên tĩnh, không có một bóng người, đi tới cửa thư phòng của ba, cửa đang đóng, không gõ cửa liền đẩy cửa phòng ra.

Hình như hai người đang thảo luận chuyện gì, vẻ mặt đều rất nghiêm túc, nghe thấy tiếng động thì đều nhìn về phía tôi, cũng dừng đề tài.

"Hai người đang thảo luận gì đây, cũng nghiêm túc như vậy." Tôi tò mò hỏi.

"Không có gì, ba và Văn Thông đang nói về chuyện của công ty." Ba đáp.

"Hai người còn có chỗ liên quan trong công tác sao?"

"Con gái, con cũng không nên xem thường Văn Thông của con, cậu ấy thật sự là kỳ tài, đều có kiến thức ở mọi phương diện." Ba dùng ánh mắt tán thưởng nhìn con rể tương lai.

Văn Thông được ba khen ngợi nên vẫn ngượng ngùng, tôi đi tới phía sau anh, dùng đôi tay ôm anh từ phía sau, vui vẻ nói: "Đó là đương nhiên, trước kia anh ấy chính là thần tượng của con."

"Bây giờ không phải sao?" Văn Thông kinh ngạc quay đầu lại nhìn tôi.

"Hiện tại em muốn anh trở thành chồng em."

Hai người họ nghe lời của tôi đều cười, nhưng ngay khi tôi xoay người đi ra ngoài, ánh mắt nhìn thấy sau khi hai người cười thì trên mặt đều có một vẻ mặt mà tôi chưa từng thấy qua.

Lúc ăn cơm tối, từ đầu đến cuối tôi đều cảm thấy nét mặt của ba và Văn Thông là lạ, có lúc hai người còn nhìn nhau, bay vào ánh mắt tôi lại là ba tôi đang nháy mắt với Văn Thông.

"Ba, ba làm cái gì vậy? Ba và Văn Thông có chuyện bí mật gì hả?" Tôi khống chế không được lòng hiếu kỳ của tôi, mở miệng đặt câu hỏi.

"À. ." Ba miệng mở rộng không nói ra cái gì.

"Là như vậy, bảo bố, anh vừa nói với chú rồi, trước hôn lễ muốn để cho em đi một chuyến với anh, về nước Mỹ."

Tôi nhìn Văn Thông còn không có nghĩ ra muốn nói gì. Bên cạnh mẹ tịt ra tiếng.

"Cách hôn lễ cũng chưa tới một tháng, còn muốn về nước Mỹ."

"Bà à, bà không cần phải lo chuyện của tụi nhỏ." Ba nháy mắt với mẹ.

"Được thôi, em và anh còn chưa cùng nhau đến nước Mỹ nữa, anh còn thiếu em rất nhiều bữa ăn ngon đấy."

Nghe được đề nghị này, ngược lại tôi rất vui vẻ. Thật vẫn chưa từng lấy thân phận người yêu đi đâu đó với anh nữa, tôi còn có thể dẫn theo Văn Thông trở về trường học lấy khoe một chút, cũng có thể thăm hỏi nhà anh Văn Trí một chút, nhất là muốn trông thấy anh bạn nhỏ đẹp trai Bính Bính đó,

Ba ngày sau đó, tôi rất vui vẻ leo lên máy bay đến Mỹ với Văn Thông.

EM LÀ ÁNH SÁNG CỦA ĐỜI ANH!

Du Nhàn Miêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 62

Ngồi ở trong khoang thương gia với Văn Thông, có anh ở bên cạnh tôi, tôi đã không có bất kỳ tâm tình khẩn trương gì, trong lòng tràn đầy vui sướng, đã lâu, nụ cười sáng lạn lại xuất hiện ở trên gò má gầy đến mức lún xuống dưới của tôi.

Văn Thông chăm chú nhìn mặt của tôi, bởi vì nụ cười của tôi cũng lây sang anh, nụ cười cũng hiện lên trên mặt của anh có thể đã động chỗ sâu trong lòng tôi, nhưng thấy thế nào, tôi cũng cảm thấy có chút khác biệt với nụ cười thường ngày khắc sâu trong ký ức của tôi, khác biệt ở đâu vậy? Vất hết óc suy nghĩ.

Nhất định là biểu cảm của tôi rất kỳ lạ quái dị đi, Văn Thông cười đến toét miệng, đưa tay nhéo lỗ mũi của tôi, lúc tôi đang tránh né, miệng của anh liền trùm lên trên bờ môi của tôi, có thể do hơi lạnh trên cabin nên bờ môi của anh lạnh lạnh, hợp với mùi thơm ngát trên người của anh, làm tôi say mê.

Chuyến bay khá dài, tôi lại không cần uống thuốc để làm mình ngủ mê man mới có thể vượt qua, mà luôn luôn ở trong trạng thái hưng phấn, từ cửa sổ ngắm nhìn ra ngoài, gần mười năm nay tôi hoàn toàn chưa từng tận mắt thấy cảnh sắc như vậy lần nữa, trên bầu trời xanh thẳm, trong suốt, có lúc còn có một đám mây, mỗi một đám đều mang một hình dạng, quay đầu lại nhìn Văn Thông một chút, đúng lúc đụng phải ánh mắt chăm chú nhìn tôi của anh, tôi nghĩ anh vừa mới nhìn tôi, bởi vì trên tay anh còn cầm tài liệu, hơn nữa anh cũng đeo kính.

Xuyên thấu qua tròng kính vẫn có thể nhìn thấy ánh mắt dịu dàng như nước của anh, hôm nay tôi cảm thấy ánh mắt anh mang lại cảm giác hơi khác biệt, nên cười nói: "Chồng à, anh nhìn gì đây, ánh mắt thẳng tắp."

"Nhìn em." Văn Thông lạnh nhạt nói.

"Em đẹp như thế sao? Chỉ có điều, hôm nay em lại cảm thấy anh đeo kính cũng rất đẹp mắt."

"Dù sao đều là em nói, sao luôn nói anh đẹp mắt, đây đối với anh, nó là ca ngợi? Hay là nghĩa xấu hả?"

Văn Thông cười, để tài liệu xuống, lấy tay nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt của tôi, dựa vào nét mặt của anh có thể thấy được vẻ lo lắng, tôi biết rõ anh đang chê tôi quá gầy, cũng cho rằng nên phân tán sự chú ý của anh.

"Đương nhiên là ca ngợi. Em thấy anh đẹp trai nhất." Tôi vô cùng há hê nói.

"Trái lại anh rất hi vọng em sẽ nói anh là người có thể để em dựa vào nhất, hoặc là người có thể làm cho em vui vẻ nhất." Văn Thông nhìn tôi, nghiêm túc nói, tay của anh khẽ vuốt ở trên mặt của tôi.

Mặc dù biết mình vô cùng thích cảm giác được anh vuốt ve gương mặt, nhưng mà mặt tôi còn có thể gọi là gương mặt sao? Đều lồm xuống, bây giờ nhất định phải lấy tay anh ra, nếu không sự chú ý của anh luôn ở chỗ này.

Tôi lấy tay anh ra, lại ôm ở trong lòng của tôi, tựa đầu ở trên đầu vai của anh, nụ cười hạnh phúc hiện lên ở trên mặt.

"Đương nhiên anh là người để em dựa vào, nếu không vì sao em muốn gả cho anh?"

Âm thanh của tôi rất lớn, hơn nữa còn là lẽ thẳng khí hùng, nói xong mới bị âm thanh của mình làm sợ hết hồn, lập tức rướn cổ lên nhìn tình huống xung quanh một chút, cũng may những người bên cạnh đều đeo tai nghe, liền lui về, le lưỡi với Văn Thông.

"Em vẫn đáng yêu như thế, lit-tle an-gel, nếu mặt có thể tròn tròn giống như khi đó thì tốt hơn."

Nhìn từ dáng vẻ của anh, hẳn là đang nhớ lại ngày trước.

"Lương Văn Thông tiên sinh, có phải anh nhất định phải nuôi em thành giống như mèo anh vẽ mới vừa lòng hay không đây?"

"Nếu mập hơn hiện tại thì mới tốt."

Thật ra Văn Thông là người rất bướng bỉnh, nếu đã nhận định chuyện gì, thì người khác không có biện pháp sửa đổi.

"Không thảo luận vấn đề này với anh nữa, chồng à, anh và em cùng nhau xem phim thần tượng thôi."

Lấy Touch của tôi ra từ trong túi tiền, đặt một cái tai nghe ở trong tai trái của mình, một cái khác đặt ở trên tai phải của anh.

"Em tha cho anh đi, bảo bối, anh cũng không xem hiểu những thứ kia." Trong miệng anh đưa ra kháng nghị, nhưng không ngăn cản động tác bỏ tai nghe vào của tôi.

"Sẽ không, đây là Trung văn, quốc ngữ, không phải anh muốn học sao? Nên nghe nhiều mới đúng."

Tôi ăn vạ nói.

Văn Thông không có biện pháp gì hữu hiệu với tôi, không thể làm gì khác hơn là đeo tai nghe để tôi xem phim thần tượng, anh xem tài liệu trong

tay, qua thời gian rất dài, anh bỗng nhiên hỏi tôi: "Bảo bối, bài hát rất êm tai, tên gọi là gì?"

"Đúng vậy, em cũng rất thích, bài hát này tên là ‘ Bên tay phải ’"

Văn Thông gật đầu một cái, tiếp tục bận bịu viết gì đó ở trên tài liệu, trên lỗ tai vẫn đeo tai nghe.

Tôi nhìn, nhìn, không biết tiến vào mộng đẹp từ lúc nào, chờ khi tôi được Văn Thông đánh thức, máy bay đã bắt đầu hạ cánh, anh biết lúc này tôi có thể sẽ hơi khẩn trương, nên bao tay của tôi thật chặt ở trong bàn tay lớn mà rắn chắc của anh.

Lần này chính là hai người chúng tôi đến nước Mỹ, cho nên Văn Thông kiên trì không để cho tôi cầm nhiều thứ, chỉ có hai vali nhỏ, khi chúng tôi đi tới bằng chuyền hành lí khác, tôi thấy sắc mặt của Văn Thông trở nên không tốt, buồn bã, cũng biết anh lại để ý chân của mình rồi, tôi đưa anh tới trước hành lí xe, cười nói với anh: "Chồng à, anh đẩy xe hành lí này đi, có thể để gậy trên xe, em tới lấy vali."

Để anh giúp một số việc là có thể giảm bớt sự không vui vẻ của anh.

Văn Thông nhìn tôi, mỉm cười gật đầu, anh thật sự đặt gậy trên xe hành lí, đôi tay nắm chặt tay vịn của xe, giống như có khẩn trương đứng ở nơi đó.

"Có thể không anh?"

"Không có vấn đề, anh còn có thể đẩy nó đi bộ đấy."

"Được, lát nữa nhiệm vụ đẩy xe liền giao cho anh." Tôi gật đầu một cái để khẳng định với anh.

"Không có vấn đề."

Hai người hiểu ý cùng cười.

Tôi kéo cánh tay Văn Thông, anh đẩy xe hành lí, đi ra khỏi cổng an toàn, thì thấy anh trai Văn Trí và Mẫn Di đang vẫy tay với chúng tôi, nếu là trước kia tôi sẽ chạy tới ôm bọn họ, nhưng hôm nay tôi không dám rời khỏi Văn Thông nửa bước, mà đỡ anh, cùng đi đến trước mặt họ với anh.

Vài ngày sau đó, tôi đều vượt qua trong lúc bận rộn, trở lại công ty với Văn Thông, gặp được su-per-vi-sor dẫn dắt tôi lúc tôi thực tập trước kia và đồng nghiệp, bọn họ đều rất giật mình, không nghĩ tới tôi lại trở thành vợ chưa cưới của Văn Thông, tôi thấy được rất nhiều ánh mắt hâm mộ của mấy cô gái trẻ tuổi trong công ty, nhưng cũng có không ít ánh mắt đổ kỵ bản ra dọa tôi hoảng hốt trong lòng, liền chạy về phòng làm việc của Văn Thông không dám đi ra ngoài.

Văn Thông họp xong trở về phòng làm việc, phát hiện mình tôi ngồi ở trên ghế sa lon gần người, thì tò mò hỏi: "Bảo bối sao ngồi một mình ở chỗ này, không đi gặp bạn bè trước kia sao?"

"Có chứ, nhưng cuối cùng em cảm thấy ở bên ngoài thật sự không an toàn, Tinh Tinh, anh biết không? Em nghĩ rất nhiều phụ nữ trong công ty đều vô cùng thích anh, ánh mắt của các cô ấy giống như con dao đâm về phía em, cho nên nơi này vẫn tương đối an toàn." Tôi thần bí nói.

"Cường điệu đến vậy ư? Do thần kinh của em quá nhạy cảm thôi."

Văn Thông nghe xong cười nói, từ từ ngồi xuống ở bên cạnh tôi, một tay ôm tôi, một tay xoa eo.

"Mệt không, cũng ngồi cả buổi trưa, em giúp anh xoa bóp." Tôi nhiệt tình nói.

"Không cần, đây là động tác quen thuộc của anh."

Trước kia Văn Thông sẽ để cho tôi đấm bóp, nhưng kể từ sau khi tôi trở về Bắc Kinh, tôi quá nhạy cảm đối với tình trạng cơ thể anh, anh hơi khó chịu, tôi sẽ vô cùng khẩn trương, từ khi Văn Thông phát hiện, sẽ không lộ ra vẻ không thoải mái ở trước mặt tôi nữa, cũng cố gắng không để tôi xoa bóp cho anh.

"Bảo bối, chờ sau khi ăn cơm trưa xong, chúng ta đến trường học một chuyến, sau khi Pro-fes-sor Lee biết chuyện của hai chúng ta, ông ấy muốn gặp chúng ta."

"Được thôi, tôi cũng rất nhớ năm ông ấy, lúc ở trường học, ông ấy đối xử với em rất tốt." Tôi vui vẻ nói.

Lúc xế chiều, tôi trở lại trường học xa cách một năm, gặp được thầy giáo của tôi Pro-fes-sor Lee, ông ấy nhìn thấy tôi và Văn Thông đi vào phòng làm việc của mình, rất vui vẻ đứng lên nhiệt tình ôm chúng tôi, ông ấy là thầy giáo của hai chúng tôi, nhưng không cùng một thời gian.

"Thomas, Joyce, thấy hai người có thể ở cạnh nhau, thầy thật sự rất vui vẻ, đây chính là thuận theo tâm nguyện của thầy rồi."

"Hả?" Tôi ngạc nhiên phát ra một tiếng.

"Nhớ năm đó, Thomas nhờ thầy chăm sóc em, sau đó thầy để em đến công ty của cậu ấy thực tập, thầy rất muốn để cho hai người có thể có cảm giác bị điện giật. Đáng tiếc, hai người cũng không gặp mặt."

Thấy ông cụ người nước ngoài đã năm mươi mấy tuổi, mặt mày hớn hở nói, tôi cũng cười vui vẻ, lại nhìn Văn Thông một chút, anh cũng đang cười.

"Joyce, em không quên chứ, trước kia thầy thường khen Thomas ở trước mặt em."

"Dĩ nhiên, nhờ thầy hun đúc, anh ấy cũng biến thành thần tượng của em rồi." Tôi vui vẻ đáp lại.

"Ha ha, Joyce, chắc chắn em rất vui vẻ, có thể yêu nhau với thần tượng của mình, cảm giác rất tốt phải không?"

"Sure, em cảm thấy rất hạnh phúc."

Tôi dùng sức gật đầu một cái, còn chủ động khoác tay lên cánh tay của Văn Thông ngồi ở bên cạnh.

Anh mỉm cười nhìn tôi, cũng sử dụng một tay kia nhẹ nhàng vỗ vỗ tay của tôi.

"Thomas, em thật sự thay đổi rồi, nếu là trước kia em sẽ không có động tác thân mật như vậy."

Pro-fes-sor Lee nói một nửa đột nhiên cảm thấy có chút không ổn, nên dừng lại.

"Em biết rồi, bởi vì em đã gặp Rosa, cô ấy cũng đã nói như vậy."

Tôi nói ra lời hoà giải, bởi vì chính mình biết giáo sư vì vậy mà dừng lại.

Ông ấy cười gật đầu với tôi.

"Nhìn hai người, hôm nay thầy thật sự rất vui mừng."

Ở trong lúc nói chuyện vui vẻ với nhau, từ đầu đến cuối tôi đều cảm thấy hôm nay Văn Thông có chút không tập trung chú ý, có phải thân thể không thoải mái hay không, nên tôi chủ động nói lời tạm biệt với giáo sư.

Từ sân trường ra ngoài, tôi lại còn phải kéo Văn Thông đi về phía trước.

"Tinh Tinh, sao em cảm thấy hình như hôm nay anh có chuyện gì đó. Luôn không tập trung chú ý, hay là thân thể không thoải mái vậy?"

"Không có chuyện gì, yên tâm đi, anh chỉ suy nghĩ nên dẫn em đi ăn chút gì đó ngon ngon."

"Lại là ăn, mấy ngày nay ở Mỹ, mỗi ngày anh đều dẫn em đi ăn ở khắp nơi, em cũng sắp bị anh làm no chết rồi."

"Vậy mà cũng không thấy khá hơn chút gì." Văn Thông nhìn thân thể gầy teo của tôi.

"Lương Văn Thông tiên sinh, lúc này mới mấy ngày hả, anh liền muốn để cho em phát triển, quá gấp rồi."

Văn Thông đưa mắt nhìn tôi một lát, sau đó gật gật đầu mà nói: "Tiếp nhận phê bình, vậy chúng ta về nhà ăn cơm đi."

Ăn một bữa cơm với gia đình anh trai Văn Trí ở nhà, cũng là một chuyện vô cùng vui vẻ, họ đều là người rất thú vị, nói với tôi rất nhiều chuyện khi Văn Thông còn bé, nhưng có một điều chính là bây giờ tôi phải vô cùng cẩn thận, chính là không được quá thân cận với chú nhỏ của cậu bé ở trước mặt Bính Bính, cậu bé đặc biệt ghen, đã rất nhiều ngày không cho tôi sắc mặt tốt, một năm không thấy cậu nhóc, đã cao hơn rất nhiều, vẫn có đôi mắt to giống như Văn Thông, bộ dạng bạn nhỏ đẹp trai đã hoàn toàn xuất hiện.

Đến lúc ngủ rồi, không biết do chênh lệch hay tôi vốn bị mất ngủ, mấy ngày nay cộng lại tôi cũng chỉ ngủ nhiều hơn mười giờ một chút, hôm nay tôi trực tiếp đưa ra yêu cầu với Văn Thông.

"Tinh Tinh, hôm nay cho phép em uống một viên thuốc đi, em đã không ngủ ngon rất nhiều ngày rồi." Tôi hồi hộp nhìn anh.

"Được rồi. Vậy uống một viên."

Anh sáng khoái đồng ý càng khiến tôi giật mình hơn, sững sờ nhìn anh.

Văn Thông thấy được phản ứng của tôi, cũng chậm rãi đi tới đây, tôi tự nhiên ôm lấy anh.

"Nhưng anh không muốn vợ của mình biến thành gấu mèo."

"Em muốn làm gấu mèo, anh chính là chồng của gấu mèo."

"Một đôi quốc bảo."

Tôi nghe lời của anh cũng không nhịn nổi nữa, che bụng ngồi cười trên mặt đất.

"Nhanh dậy đi, cô vợ quốc bảo, lên giường ngủ."

Tỉnh dậy, trên giường chỉ còn lại một mình tôi, nhìn bên ngoài một chút đã là buổi trưa, tôi đóng cửa chân chạy ra khỏi phòng, dạo một vòng, không phát hiện một ai, gọi điện thoại cho Văn Thông, điện thoại di động của anh tắt máy, lòng tôi căng thẳng.

Ôm tim đang nhảy thình thịch chạy về phòng của chúng tôi, nhanh chóng tìm người ở trong phòng, rốt cuộc ở trên tủ đầu giường, tôi thấy được một phong thư và một cái shuf-fle nho nhỏ.

EM LÀ ÁNH SÁNG CỦA ĐỜI ANH!

Du Nhàn Miêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 63

Ngồi yên ở trên giường, thật lâu, thật lâu, cái gì gọi là ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây, rốt cuộc hôm nay tôi cảm nhận được tâm tình của Văn Thông vào ngày tôi đào hôn đó rồi, tâm đều đang run rẩy, luôn cảm thấy có chuyện gì sắp xảy ra.

Cầm thư lên, tay run rẩy lại không mở lá thư ra, vô thức lật qua lại lật lại, khi thấy trên lá thư viết "To my dear-est ba-by", tôi hít một hơi thật sâu, để cho mình bình tĩnh lại.

Mở ra giấy viết thư ra, trên đó viết bút tích xinh đẹp của Văn Thông, anh dùng Anh văn viết, (trình độ Trung văn của anh còn chưa tới trình độ có thể viết thư dài. Bên dưới là văn dịch của tôi.)

Bảo bối thân ái của anh,

Khi em thấy phong thư này, anh biết rõ em nhất định rất đau lòng, có thể cũng rất tức giận, anh thật sự thành hi vọng bảo bối có thể tha thứ anh khi làm như vậy.

Kể từ sau khi em tham gia hôn lễ trở về, anh cảm thấy em và trước kia không giống nhau, cực kỳ nhạy cảm đối với sự biến chuyển của thân thể anh, sợ anh không thoải mái, mỗi ngày tỉ mỉ chăm sóc anh, lập tức khiến cho anh cảm thấy em thành thực hơn rất nhiều, nhưng ở trên mặt em, nụ cười rục rỏ như thiên sứ lại trở nên càng ngày càng ít hơn trước kia, nhưng nụ cười kia là quà tặng tốt đẹp nhất mà thượng đế cho anh, anh tốt quý

trọng nó, khát vọng ở trong sinh mệnh sau này của em, mỗi ngày đều có thể nhìn thấy nó.

Sau đó lại phát hiện em đang dựa vào thuốc ngủ để ngủ, anh biết tính chất nghiêm trọng của chuyện này, vừa lúc có ngày gặp được Rosa ở Hongkong, biết hôn lễ ngày đó, em đã hỏi cô ấy, rốt cuộc anh biết rõ, bảo bối, em chính là không thật sự bỏ qua chuyện kia, mà lần này, em không lựa chọn trốn tránh anh, mà lựa chọn phải gánh vác trách nhiệm chăm sóc anh.

Bảo bối, em lại sai lầm rồi, tất cả mọi thứ ở hiện tại của anh đều không cần em phụ trách, có thể còn sống sau tai nạn trên không đã là trời xanh chiếu cố đối với chúng ta rồi, có thương tích là khó tránh khỏi, nhất là bị thương vì thiên sứ trong sinh mệnh của anh thì càng thêm không có gì để hối hận.

Bảo bối, vứt bỏ suy nghĩ của anh đi, anh nghĩ đúng là em có thể không ngại anh, để cho anh chăm sóc em, để cho em vui vẻ, hạnh phúc.

Anh biết rõ nói thì dễ dàng, đạo lý lớn đều hiểu, chỉ không làm được, cho nên anh cho em thời gian nửa năm, lại thỏa mãn một nguyện vọng khác của em ở trước hôn nhân của chúng ta.

Anh và ba từng thương lượng, sẽ sắp xếp cho em một khóa học giám định châu báu, vừa đúng nửa năm, bởi vì anh nhớ lần trước em từng nói với anh nhất định phải học chương trình học này, còn khóc lóc kể lể với anh rằng em bị lừa rất nhiều tiền mua một viên ngọc giả, thấy bộ dạng em khóc đau lòng như vậy, thật sự khiến cho anh rất đau lòng.

Bảo bối, sẽ để cho sáu tháng này cho mình thay cho hoàn cảnh, buông lỏng một chút mình, đem mình nuôi cho béo một chút, được không.

Yêu em, Văn Thông.

P/s: Anh từng nghe bài hát ở trên máy bay đó, anh nghe hiểu lời bài này, cũng là lời anh muốn nói với em, nhưng anh không biết viết Trung văn, đã tải xuống chỗ shuf-fle, em nghe một chút đi

Mở shuf-fle ra, một ca khúc du dương truyền ra, sau khi tôi cẩn thận nghe rõ ca từ, tôi khóc, là khóc vì hạnh phúc.

Lặng lặng ngồi ở bên cạnh của em

Còn sẽ có bao nhiêu thời gian như vậy

Anh muốn đón ánh sáng ngoài cửa sổ này

Nhớ kỹ em quay mặt mỉm cười

Anh nói ly biệt sẽ không bi thương

Đây là lừa gạt duy nhất của anh với em

Bởi vì anh thích nhất đôi mắt của em

Đẹp như thế không thích hợp rơi nước mắt

Em phải bay thật tốt không cần nhớ đến anh

Anh sẽ yên lặng ở lại chỗ ngồi bên tay phải

Có một ngày khi em nhìn thế giới này

Rồi quyết định chỗ em dừng lại

Mà anh cũng sẽ tiếp tục chạy băng băng ở con phố thật dài này

Bên tay trái là tim của anh bên tay phải không có người nào

Chỉ vì em cô đơn nữa tịch mịch anh cũng có thể chấp nhận

Bởi vì anh tin tưởng đã nói gặp lại

Nhất định sẽ gặp lại

Nghe ca khúc rung động, cầm thư Văn Thông để lại cho tôi trong tay, đây chính là Văn Thông yêu tôi, không có ngôn ngữ hoa lệ gì, lại tràn đầy yêu thích, cho tới bây giờ cũng sẽ không yêu cầu tôi làm cái gì vì anh, từ trên người anh, tôi thật sự cảm nhận được anh dâng hiến, anh mới là thiên sứ trong cuộc đời tôi, thiên sứ chân chính.

Tôi an tâm đón nhận sắp xếp của Văn Thông, ngoan ngoãn đến chi nhánh GIA ở Newyork trình diện, đột nhiên nhớ tới vấn đề visa của tôi, mở hộ chiếu ra vừa nhìn, Lương Văn Thông giúp tôi ký đúng là visa của học sinh, chỉ có tôi sơ ý không phát hiện ra, hừ, thế nhưng sớm có mưu tính trước với ba tôi, tôi gọi một cú điện thoại đến phòng làm việc của ba, trong điện thoại ba cũng chỉ biết dùng cười khúc khích để gạt tôi, làm cho tôi không có biện pháp nào, đành phải thôi, nhưng một câu cuối cùng của ba, tôi lại ghi sâu ở trong lòng, chính là nói cho tôi biết, Văn Thông thật sự là một người đàn ông tốt đáng để giao phó suốt đời.

Anh đủ tử mĩ rồi, tôi sớm đã không nhớ rõ lời thề muốn tham gia khóa giám định châu báu, để anh làm thành như vậy, ngược lại tôi nghĩ tới, đó là khúc nhạc đệm nhỏ khi Văn Thông đi công tác ở Bắc Kinh, có ngày tôi nhàn rỗi không có chuyện gì, Văn Thông đang họp, tôi chạy tới thành phố đồ cổ, kết quả cuối cùng chính là tôi tốn rất nhiều tiền, mua một xâu chuỗi nhỏ chỉ trị giá mấy chục đồng. Nhưng khiến cho lòng tôi đau chết, tôi là một kẻ hám tiền đó, sau khi thấy Văn Thông, bắt đầu khóc đến mức nước mũi nước mắt tèm lem, Văn Thông dỗ tôi rất lâu cũng không dụ dỗ được, anh không có biện gì đành chuyển tiền tổn thất từ tôi đến anh, nên lúc ấy

đổi tiền mặt, tôi lấy một xấp tiền thật dày, ngược lại nước mắt chảy càng nhiều hơn, làm cho Văn Thông chống gậy xoay vòng vòng ở trong phòng, cuối cùng anh đề nghị để cho tôi đi học khóa giám định châu báu, mới làm tôi ngưng khóc rống được, lúc đó tôi cũng thề, nhất định phải đi học, nhưng trở về, không đến bao lâu thì quên mất không còn chút nào.

Ban đầu gia đình anh Văn Trí đều yêu cầu tôi ở tại nhà bọn họ, nhưng mà tôi lại suy nghĩ muốn độc lập, nên dọn vào một nhà trọ do tôi thuê, cách trường học vô cùng gần, đồng ý với bọn họ, nếu tôi thèm ăn, thì trở về nhà bọn họ ăn chực.

Sau khi tất cả mọi chuyện đều thỏa đáng, rốt cuộc một mình lẳng lẳng mà ngồi ở trong căn hộ nho nhỏ này, đột nhiên cảm thấy bị cô độc tịch mịch nặng nề bao vây, tôi rất nhớ Văn Thông, nhớ bóng dáng của anh, phương thức đi lại đặc biệt, giọng nói của anh, mùi vị của anh, tất cả tất cả, tôi đánh giá bản thân quá cao rồi, hiện tại mới phát hiện rời khỏi Văn Thông là khổ sở cỡ nào.

Cầm điện thoại lên, nhìn bên ngoài một chút, hiện tại bên anh hẳn là buổi sáng, vừa nhấn số của anh mới vang lên một tiếng thì cuống quýt cắt đứt.

Tôi thật sự nhớ anh, nhưng tôi lại sợ nghe được giọng nói của anh, bởi vì tôi hiểu rõ mình, nếu để cho tôi nghe được âm thanh đầy từ tính kia, tôi sẽ lập tức bay trở về.

Tay cầm điện thoại bắt đầu rung động, trong lòng căng thẳng, nhìn màn hình hiển thị một chút, là có tin nhắn mới, Lương Văn Thông gửi tới.

"Là em sao? Bảo bối."

"Đúng vậy. Anh thật tàn nhẫn, ném em ở chỗ này." Mặc dù biết anh vì tốt cho tôi, nhưng phương thức này của anh làm cho tôi có chút không tiếp thụ nổi.

Qua năm phút đồng hồ không sai biệt lắm, năm phút đồng hồ thật sự dài đằng đẵng, không có tin tức của anh, trong lòng tôi bắt đầu đánh trống, anh tức giận sao?

Đình một tiếng, giống như tiếng tin nhắn của tôi, nhanh chóng mở ra nhìn.

"Thật xin lỗi, bảo bối, không dùng phương pháp này, anh hoàn toàn không thể rời bỏ được."

Lần này đến lượt tôi không biết nên đáp lời như thế nào, nhưng rõ ràng anh không có tính nhẫn nại hơn tôi. Bởi vì ngay sau đó tôi lại nhận được một tin nhắn.

"Bảo bối, tha thứ cho anh."

Trong mỗi tin nhắn đều có từ bảo bối, hai chữ này nhào nặn tất cả vướng mắc trong lòng tôi, khiến trong lòng tôi bình thản.

"Em biết rõ anh vì tốt cho em. Chồng à, em còn có thể gọi anh như vậy sao?"

"Dĩ nhiên, vợ thân yêu của anh."

"Vì phải trừng phạt hành vi ác liệt ném em vào chỗ này của anh, cũng có thể để cho em an tâm hoàn thành tâm nguyện của mình, trong khoảng thời gian này mời anh không cần điện thoại cho em, anh có thể đồng ý sao?" Thật ra thì tôi sợ sau khi nghe được giọng nói của anh, sẽ khiến tôi càng thêm nhớ anh, khiến tôi khó chịu.

"Không có vấn đề, anh tiếp nhận trừng phạt, mỗi ngày anh sẽ email cho anh."

"Được."

"Bảo bối, đồng ý với anh, không được uống thuốc nữa, bỏ qua tất cả chuyện không vui, nuôi mình cho béo chút."

"Em đồng ý với anh không uống thuốc nữa, về phần có thể mập hay không thì em không bảo đảm."

"Được rồi, em mà trở về, nhiệm vụ này liền giao cho anh đi. Đi ngủ sớm một chút, bảo bối."

" Em yêu anh, Tinh Tinh."

"Anh cũng yêu em. Huhu. Tinh Tinh chờ em về nhà."

Tôi giữ tất cả đối thoại với Văn Thông, nó là thuốc tốt để tôi chìm vào giấc ngủ.

EM LÀ ÁNH SÁNG CỦA ĐỜI ANH!

Du Nhàn Miêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 64

Sau hai tháng, tôi gần như vượt qua trong những ngày choáng váng bị thảm, có phải tôi không bị bệnh hay không, lại thể yêu cầu khóa học này, đều do tôi tham tiền gây họa.

Bây giờ mỗi ngày tôi đều phải đối mặt với kính hiển vi làm người tôi buồn nôn, còn có thể nhìn thấy kim cương mà bao nhiêu người đều muốn có, nhưng bây giờ, ở trong mắt của tôi, tuyệt đối không cảm thấy nó xinh đẹp, mà là chói mắt, sáng chói làm hai mắt tôi bốc lên kim hoa, về đến nhà còn kim hoa lòe lòe.

Cái gì gọi là tự mình gây nghiệt, không thể sống, tôi váng đầu, Lương Văn Thông cũng lạ, tôi vừa nói như vậy, anh lại tưởng thật, để cho tôi tới đây học chương trình nhằm chán, ghê tởm, hoa mắt, ở ngoài, tôi còn phải công một đồng lớn thuật ngữ chuyên nghiệp, tỉ số khúc xạ cái gì, đây lại không phải sở trường của tôi, cuộc sống này quá khổ, lại không dám kể khổ với người khác, không thể làm gì khác hơn là cắn răng nuốt xuống bụng.

Khóa học khô khan mà bận rộn, làm tôi hoàn toàn không có thời gian xem email của tôi, hơn nữa đi học tôi cũng không dùng điện thoại, hiện tại tôi và anh ngăn cách nửa ngày, dinendian.lòqjd]on mỗi ngày đến buổi tối, vậy còn cần gì phải uống thuốc ngủ, tôi vừa ngã xuống giường liền ngáy o o, không biết thuốc đã sớm bị tôi vung ở chỗ nào rồi.

Hôm nay đầu óc choáng váng về đến nhà, cơm cũng lười ăn liền nằm ở trên giường tiến vào mộng đẹp.

Ai phiền như vậy chứ, muốn ngủ một giấc ngon cũng không được, đây là phản ứng đầu tiên khi tôi nghe chuông điện thoại, đưa tay sờ sờ, không có điện thoại di động, tất nhiên ý thức được là điện thoại bàn trong phòng tôi kêu reng reng.

Cầm ống nghe lên, vừa định nói say hello, thì tôi nghe thấy giọng nói của ba tôi vang lên.

"Con gái, con không có việc gì chứ?" Giọng nói của ba rất vội.

"Con không có chuyện gì, tất cả đều rất tốt, chỉ có bài tập có chút bận."

"Vậy con cũng không nhớ gửi cái tin nhắn cho Văn Thông, con lại không để cho cậu ấy gọi điện cho con, cậu ấy gửi email, tin nhắn cho con, con đều không trả lời, chuyện gì xảy ra vậy?"

"Nguy rồi, con quên, điện thoại di động vốn cũng không mở. Càng không có mạng." Tôi chột dạ nói.

"Con đó, cũng sắp giày vò chết cậu ấy rồi, hôm nay cậu ấy như thiêu như đốt đi đến nhà chúng ta, làm ba và mẹ con ddeuf giật mình, người gầy trông thấy."

"."

"Nhanh chóng gọi cho Văn Thông một cú điện thoại đi, cậu ấy rất lo lắng cho con."

"Được ạ."

Lấy điện thoại di động của tôi từ trong túi xách, mở ra xem, bên trong đều bị tin nhắn của Văn Thông chiếm hết, tôi xem một cái lại một cái, bên trong đều là ân cần, nhìn đến một cái cuối cùng, tôi thật sự hơi đau lòng.

"Bảo bối, rốt cuộc em thế nào? Anh rất lo lắng cho em."

Mới vừa cầm điện thoại lên gọi cho anh, có người gõ cửa, khi mở cửa, tôi liếc mắt nhìn đồng hồ trên tường một cái, trời ạ, cũng sắp một giờ, là một giờ trưa, tôi lại ngủ nhiều như vậy.

Mở cửa thì thấy anh Văn Trí, chị dâu Mẫn Di và Tiểu Bính Bính, dáng vẻ của họ đều rất khẩn trương, mà tôi lại bị trường hợp như vậy dọa ngây người.

"Joyce, em không có việc gì chứ, hôm nay nhận điện thoại của Văn Thông, còn tưởng rằng em đã xảy ra chuyện gì nữa, nên vội vàng tới xem một chút." Chị dâu Mẫn Di quan tâm nói.

"Em không có chuyện gì, thật xin lỗi, em bận quá nên quên liên lạc với anh ấy."

"Không có việc gì là tốt rồi." Anh trai Văn Trí thở phào nhẹ nhõm thật sâu.

"Thật sự xin lỗi, để mọi người lo lắng rồi." Tôi còn nói.

Vốn là muốn mời họ tiến vào phòng ngồi, nhưng anh trai Văn Trí nhìn thấy bộ dạng tôi còn buồn ngủ, thì biết chắc tôi chưa ăn cơm, liền bị kéo ra ngoài, cùng nhau ăn chung một bữa trưaa phong phú với họ, vào lúc chia tay, Bính Bính lôi kéo tay của tôi, hiện tại chúng tôi đã là bạn tốt, cậu bé cũng có thể tiếp nhận chuyện tôi và chú nhỏ của cậu ở chung với nhau.

"Chị, có phải chị rất nhớ chú nhỏ của em đúng không?" Điều duy nhất không sao sửa được, đó là cậu bé vẫn luôn goki tôi là chị.

"Đúng vậy, nhớ chết đi được, cũng không dám nghe giọng nói của anh ấy."

"Những thứ này đưa cho chị, là những thứ mà em cất giữ trong thời gian qua." Bính Bính lấy ra một sấp tài liệu từ trong ba lô của cậu bé.

"Đây là cái gì vậy?" Tôi tò mò hỏi.

"Chị trở về xem đi." Cậu bé giống như một tiểu đại nhân (đại nhân ở đây chỉ quan lớn), nghiêm túc nói.

Tôi bị dáng vẻ nghiêm túc của Bính Bính dẫn dụ, vừa vào cửa phòng liền không kịp chờ đợi mở túi tài liệu ra, bên trong là một quyển tạp chí thương mại châu Á, tôi hơi mơ hồ, sao người bạn nhỏ này lại xem loại tạp chí đây? Cẩn thận liếc nhìn tựa đề tạp chí. Nhìn một chút, tôi tròn to hai mắt, bởi vì tôi thấy được Thomas Leung, (Đây vốn là tạp chí Anh văn), nhanh chóng lật tới trang kia, đôi mắt của tôi mở càng lớn, miệng cũng trở thành hình O.

Cho nên nơi này có hình Văn Thông , thật to, nhìn qua không phải là bị chụp ảnh, hẳn là chụp ở khoảng cách gần ngay chính diện, đầu óc của tôi tê cứng, dùng chốc lát, bắt đầu cẩn thận xem báo, rốt cuộc nhìn đến chuyện tôi phải biết.

Phóng viên:

"Lương tiên sinh, thật sự rất vinh hạnh khi có được sự đồng ý của anh, để cho chúng tôi chụp được tấm hình của quý báo này, bởi vì chúng tôi cũng biết cho tới bây giờ anh sẽ không lưu lại bất kì bóng dáng của anh ở trên truyền thông.

Thomas Leung

"Bởi vì tôi muốn cho một người đang ở phương xa, có thể gặp người của tôi nhìn thấy tôi ."

Văn Thông dùng giọng nói vui đùa để trả lời phóng viên, mặc dù sau đó phóng viên cũng hỏi đến người kia là ai, Văn Thông cũng không trả lời rõ ràng.

Đôi mắt của tôi không có biện pháp dời khỏi hình này, khuôn mặt đẹp trai quá mức, ánh mắt thâm tình, nhìn nhìn, thân thể tôi bắt đầu ra mồ hôi, tại sao anh có thể để cho khuôn mặt đẹp mắt của anh đăng lên trên tạp chí như vậy, vậy không phải rất nguy hiểm sao, nhất định sẽ có rất nhiều em gái si mê anh, tôi càng nghĩ càng lo lắng, không được, tôi muốn lên Internet tra một chút, nhìn xem có còn tin tức khác liên quan đến anh hay không.

Gõ ra tên tuổi Văn Thông ở trên Google, trong thời gian ngắn thì xuất hiện rất nhiều tin tức liên quan đến anh, đều là tạp chí báo viết, tôi lại phát hiện vùng đất mới, vậy mà còn có video về anh.

Đây là một cuộc phỏng vấn của CNN AISA với anh, nhìn ngày hẳn là ngày hôm kia, đờ máy vi tính trở lại bình thường, sau đó tôi lẳng lặng xem xong, phát hiện mình đã rơi nước mắt đầy mặt.

Cuộc phỏng vấn này và tạp chí kia rõ ràng khác nhau, hình trên tạp chí là Văn Thông đang ngồi, hơn nữa cả bài báo cũng không đề cập đến anh bất tiện. Mà trong phỏng vấn này nhìn thấy Văn Thông chống gậy đi vào ống kính, lại chậm rãi ngồi xuống. dinendian.lơqidJon Rõ ràng Văn Thông lộ vẻ gầy, (tôi làm quảng cáo, biết khi người đang trên ống kính có thể có vẻ mập hơn chút so với người thật) nhưng tôi vẫn có thể cảm thấy rõ ràng anh gầy gò. Lòng tôi đau nhói. Hơn nữa khi tôi nghe được câu này thì lòng tôi bị rung động.

Khi người chủ trì hỏi anh nguyên nhân gì khiến cho anh đồng ý tiếp nhận phỏng vấn, hơn nữa còn yêu cầu họ quay dáng vẻ anh đi bộ, để rất nhiều người biết bản thân bất tiện vậy?

Tôi thấy Văn Thông dừng lại một chút, sau đó cũng rất bình tĩnh nói: "Kể từ sau khi bị thương, cũng chưa từng xuất hiện ở trong trường hợp công cộng nào, thật ra thì tôi còn có khúc mắc nghiêm trọng, nhưng từ sau khi biết vị hôn thê của tôi, là cô ấy thay đổi tôi, để cho tôi chính thức đi ra từ trong bóng ma tàn tật. Cô ấy là thiên sứ trong sinh mệnh của tôi. . ."

Những nội dung phỏng vấn khác tôi đều không nhớ được, hiện tại nguyện vọng duy nhất chính là có thể lập tức thấy được người tôi yêu, nói cho anh biết, anh cũng là thiên sứ trong sinh mệnh của tôi, hơn nữa anh cũng dẫn dắt tôi, cởi bỏ khúc mắc, biết phương hướng của mình.

Nhưng vào lúc này trong phòng tôi giống như vang lên ca khúc Yêu tha thiết, cũng là lời tôi muốn nói cho Văn Thông nghe.

For all those times you stood by me

For all the truth that you made me see

For all the joy you brought to my life

For all the wrong that you made right

For every dream you made come true

For all the love I found in you

I'll be forever thankful baby

You're the one who held me up

Never let me fall

You're the one who saw me through , through it all

Đưa tay cầm điện thoại lên, nhấn dãy số của Văn Thông .

Tiếng chuông vẫn vang, thật lâu cũng không ai trả lời, ngay khi tôi muốn để điện thoại xuống thì tôi nghe được giọng nói của đôi phương.

"Hello, Thomas speaking." Giọng nói của anh rõ ràng cho thấy đang ngủ, xem đồng hồ một chút, Oh, my God, bây giờ chỗ của anh là ba giờ rưỡi sáng.

"Tinh Tinh, là em." Tôi ghen ngào nói. dinendian.l0qid]on (tôi còn là người mít ướt, mặc dù tôi đồng ý với mọi người cố gắng ít khóc, tôi lại làm trái với lời hứa rồi)

"."

Tiếng hát vẫn hát.

(You were my strength when I was weak

You were my voice when I couldn't speak

You were my eyes when I couldn't see

You saw the best there was in me

Lifted me up when I couldn't reach

You gave me faith 'coz you believed

I'm everything I am.

Because you loved me)

"Anh đang nghe sao Tinh Tinh?"

"Anh ở đây, bảo bối, em đừng khóc, có phải khó chịu chỗ nào hay không?" Giọng nói dịu dàng của Văn Thông lại xuất hiện, rõ ràng không có buồn ngủ.

"Không có, không có chỗ nào khó chịu, em chỉ rất nhớ anh, vô cùng nhớ, em muốn lập tức nhìn thấy anh. Lập tức." Lời nói của tôi bắt đầu không mạch lạc, nói lặp đi lặp lại.

"."

"Lương Văn Thông , anh không thể ném một mình em ở nơi này, chồng ơi, em muốn gặp anh."

"Em chờ anh."

"Ừ, anh phải nhanh tới đây."

"Được, anh hiểu rồi."

Giọng khẳng định của Văn Thông đã ổn định tâm tình của tôi.

Trong căn phòng yên tĩnh vẫn quanh quẩn ca khúc Yêu tha thiết, tiếng lòng tôi . . .

Anh cho em cánh để cho em có thể bay lượn

Anh nâng tay củaa em để cho em chạm tới bầu trời.

Em mất đi niềm tin của em, mà anh lại giúp em tìm trở về

EM LÀ ÁNH SÁNG CỦA ĐỜI ANH!

Du Nhàn Miêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 65

Để điện thoại xuống, mình lại bắt đầu nhìn chuông đồng hồ quả lắc treo trên tường phe phẩy, nghe âm thanh có tiết tấu, trong đầu suy nghĩ Văn Thông có thể bay đến bên cạnh tôi vào giờ gì đây? Tôi mong ngóng anh đến, hôm nay hình như là một ngày vội vàng nhất từ khi tôi và Văn Thông yêu nhau tới nay, cảm thấy mỗi một chỗ trên toàn thân đều mong mỗi được anh bao vây. Nhưng bây giờ khẳng định không thể nào, bởi vì chỗ anh là rạng sáng.

Điều duy nhất có thể hóa giải tâm tình vội vàng của tôi chính là quyển tạp chí của Bính Bính, hiện tại tôi mới phát hiện ra mình kì cục như thế, trong căn phòng của tôi chỉ có một tấm hình tôi và Văn Thông chụp chung ở dưới chân Trường Thành, nó do Văn Thông đặt trong vali hành lý của tôi ở trước khi tôi rời đi, nhìn tấm hình này, xa nhau không tới mấy tháng, nhưng tôi có thể thấy rõ ràng thần thái của Văn Thông có khác biệt. Tấm ở trường thành này, chúng tôi dựa vào tường, cánh tay Văn Thông khoác lên trên vai của tôi, ôm chặt tôi, mà đôi tay tôi ôm hông của anh, mặt của chúng tôi dính ở một nơi, nhớ khi chụp tấm hình này, Văn Thông phải hơi cúi người xuống, còn tôi nhón chân lên, người khác giành chụp, bởi vì Văn Thông không có biện pháp duy trì tư thế này trong thời gian quá dài, nhưng ở trong tấm hình này, chúng tôi đều cười rục rờ như vậy, không có phiền não, mà hình trên tạp chí, mặc dù do nhiếp ảnh gia chụp, nhưng trong thần thái của Văn Thông, tôi có thể tìm ra anh đang lo lắng cái gì rất nhanh, là tôi sao?

Nhìn trong hình, nội tâm tôi nghiêm nghị khiển trách hành động trong một năm của tôi, chỉ biết nhận lấy tình yêu và sự chăm sóc không ngừng nghỉ của anh, mà tôi làm gì cho anh đây, lui vạn bước, đây đều là độc quyền của con gái trong tình yêu, thế nhưng khi tôi hiểu biết rõ anh là ân nhân cứu mạng của tôi, trong đầu tôi đều nghĩ tới cảm nhận của mình, cũng chưa từng thông cảm cho Văn Thông, mang đến cho anh nhiều phiền não như vậy. . . .

Tôi từng thật sự suy nghĩ yêu anh thế nào sao? Dùng tâm để yêu.

Ở bên trong hồi hận, ôm hình Văn Thông và quần áo ở trên giường chìm vào giấc ngủ, hiện tại Văn Thông thật sự không cần lo lắng vấn đề tôi uống thuốc ngủ nữa, bởi vì tôi nghĩ bây giờ mình gặp phải chuyện lớn gì, cũng sẽ không để cho tôi thao thức. Trừ bài tập khiến cho tôi phiền lòng, hiện tại về cơ bản tôi trải qua cuộc sống chăn nuôi khoa học, trên khuôn mặt đã có thịt mà Văn Thông thích, nếu như hiện tại Văn Thông nhìn thấy tôi, anh nhất định sẽ rất vui vẻ, tôi cũng không làm anh thất vọng.

Khi tôi mở mắt lần nữa, ánh mặt trời mãnh liệt đã xuyên qua căn phòng nhỏ của tôi, duỗi người ở trên giường, thì nghe được bụng của tôi kêu ục ục, cuộc sống của heo lại bắt đầu, tỉnh thì ăn, đây chính là sinh hoạt bình thường trong ngày Chủ nhật ở Mĩ của tôi.

Xem đồng hồ một chút, đã là mười hai giờ trưa, bước nhanh vào toilet, làm mình gọn gàng bằng tốc độ nhanh nhất, rồi cầm túi của tôi lên lưng, bỏ tạp chí có hình Văn Thông vào, bỏ chạy xuống lầu, mở Volkswagen Beetle tôi mới mua ra rồi chạy như bay đến Mall cách tôi gần nhất để lấp no bụng bụng của tôi.

Lúc ngồi vững vàng ở nhà hàng, ăn một chút, tôi lấy điện thoại di động ra bấm số của Văn Thông, nghe thấy nhắc nhở điện thoại di động tắt

máy, khớp miệng của tôi cong lên, mắt cũng nhỏ đi, nghĩ chắc chắn anh đang trên máy bay, bởi vì tôi không ở bên cạnh anh, nên bình thường điện thoại di động của anh sẽ không tắt máy, muốn gọi một cú điện thoại cho ba xác nhận, vừa chuẩn bị ấn xuống thì bỗng nhiên dừng tay lại, tôi điên rồi, hiện tại bên Hongkong đã là mười hai giờ khuya, họ cũng lớn tuổi như vậy, tôi không thể giày vò hết Văn Thông lại giày vò họ, suy nghĩ một chút cũng cảm thấy mình thật sự đáng sợ.

Sau khi ăn cơm xong, tôi lại chạy đến siêu thị, đi mua đồ ăn tôi cần trong một tuần lễ, hôm nay trong siêu thị có rất nhiều người, hơn nữa có rất nhiều đứa trẻ, chạy tới chạy lui ở bên trong, cực kỳ ồn ào, đẩy xe đi chậm để lấy thứ mà tôi cần sau đó đi xếp hàng trả tiền, ngay khi vừa tới lượt của tôi, cảm thấy túi đeo ở lưng chấn động, nhưng mọi người đều biết tình trạng túi xách của tôi là gì, muốn tìm được điện thoại vẫn là một chuyện vô cùng khó khăn, huống chi tôi lại không muốn mọi người nhìn thấy bộ dạng tôi nhếch nhác tìm gì đó, nghĩ vậy nên tôi không để ý tới nó, chờ tôi trả tiền rồi nói, nếu ai thật sự tìm tôi thì người đó nhất định sẽ gọi điện thoại lại cho tôi.

Cầm bọc lớn, bọc nhỏ trong tay đi về phía bãi đậu xe, lúc đi tới bên cạnh xe của tôi, không biết tim của tôi bị sao, giống như nhảy lỡ một nhịp, cũng ngay lúc đó, túi đeo lưng sau lưng bắt đầu rung lên, sau đó vang lên tiếng chuông.

Theo tiếng chuông tôi bỏ đồ trên tay xuống, túi balo của mình, lại theo lệ thường tôi đổ tất cả mọi thứ trong túi xách xuống đất, nhanh chóng tìm được điện thoại còn rung trong đồ vật lẫn lộn, nhấn phím trả lời.

"Bảo bối. ."

Nghe được hai chữ này đã khiến tôi vui vẻ nhảy nhót, vui vẻ cầm điện thoại bắt đầu đi qua đi lại ở bên cạnh xe của tôi, khi phát hiện hành động kì

lạ của mình làm người đi đường liếc nhìn thì vội vàng ngồi xổm xuống nhét những vật phẩm ngổn ngang kia vào trong túi, dùng bả vai kẹp điện thoại.

"Bảo bối, em đang ở đâu vậy, vừa điện thoại cho em, em lại không nghe."

"Em đang mua đồ ở siêu thị, không tìm được điện thoại di động của em." Tôi ngưng ngưng nói."Anh đang ở đâu vậy?" Tôi lại bổ sung thêm một câu.

"Anh đang ở cửa nhà trọ của em đấy."

Một tiếng hét lên khiến cho chính mình lại trở thành tiêu điểm, không cần quản nhiều như vậy nữa, vội vã nói: "Chồng à, anh chờ em, rất nhanh, em sẽ đến nhà nhanh thôi."

Vội vàng cắt đứt điện thoại, ném toàn bộ bọc lớn, bọc nhỏ trên đất tới chỗ ngồi phía sau, nhanh chóng khởi động xe, tôi dùng phương thức đua xe mà từ trước đến giờ đều rất tự hào chạy gấp về phía nhà trọ.

Chưa tới mười phút, tôi đã dừng ở bên đường của nhà trọ, xuống xe bắt đầu nhìn xung quanh, tìm bóng dáng của Văn Thông, tại sao không có đây? Lấy điện thoại ra vừa muốn gọi, rốt cuộc tôi thấy được Văn Thông đi ra từ trong cửa hàng nhỏ đối diện nhà trọ, xa cách hai tháng, nhìn anh lần nữa, lại bị kinh ngạc trước vẻ đẹp của anh, sửng sờ đứng tại chỗ.

Anh vẫn rực rỡ chói mắt như vậy, thân thể cao lớn, anh mặc áo khoác màu đen, tháng mười một Newyork đã rất lạnh, cổ của áo khoác dựng lên. Bởi vì hôm nay ánh mặt trời chói mắt, anh còn mang một cái kính mắt màu cà phê, mặc dù còn là bốn cái chân, nhưng anh vẫn là bạch mã hoàng tử trong mơ của tôi.

Tôi bắt đầu bước nhanh hơn đi về phía anh quá khứ, đang ở chúng tôi cự ly càng ngày càng trở nên gần thời điểm, chuyện xảy ra. Tôi há miệng

ra, nhưng không có kêu thành tiếng âm.

Chúng tôi cách nhau phổ nhỏ là dùng điếm sườn dốc , khi Văn Thông chống gậy đi xuống muốn xuyên qua nó, có một bé trai mười mấy tuổi đi vấp trượt nhanh chóng vọt tới phía anh, nhìn bọn họ đụng vào nhau, Văn Thông không có cách nào tự vệ nên té xuống, bé trai kia cũng ngã xuống theo, hình như cánh tay khuỷu tay của cậu đè mạnh ở trên bụng của Văn Thông, tôi thấy thân thể Văn Thông run một cái, lúc này tôi cũng chạy tới bên người Văn Thông, lo lắng kiểm tra thân thể của anh.

Văn Thông chống mình ngồi dậy, an ủi bé trai bởi vì khẩn trương mà còn đứng nguyên tại chỗ, sau khi để cho cậu bé đi trước, khi thấy Văn Thông lấy tay đè ở trên bụng trái, tim tôi nhảy thình thịch dồn dập, run rẩy lấy tay nâng mặt của anh lên, tôi biết rõ xảy ra chuyện rồi, sắc mặt của anh trắng bệch, trên trán đã toát ra mồ hôi hột.

"Tinh Tinh, anh làm sao vậy, đừng làm em sợ, anh khó chịu chỗ nào?" Tôi run rẩy hỏi, lấy tay sờ khắp nơi ở trên người anh.

"Đừng lo lắng, bảo bối, nhưng mà anh lại nghĩ tới anh không đứng dậy nổi, phải đi bệnh viện." Văn Thông lôi kéo tay của tôi, dùng sức cầm, nhưng lực độ này kém xa trước.

Tôi gọi điện thoại cấp cứu, bản thân cũng ngồi dưới đất, để Văn Thông dựa vào tôi, sắc mặt của anh vẫn tái nhợt như thế, ngay cả đôi môi anh cũng bắt đầu thay đổi thành không có huyết sắc, lúc này tôi đã không tìm được bất kỳ lời nói nào, chỉ biết dùng sức ôm tôi hoảng tử của tôi ở trong ngực mình

EM LÀ ÁNH SÁNG CỦA ĐỜI ANH!

Du Nhàn Miêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 66

Rất nhanh xe cứu thương đã tới, bọn họ làm cấp cứu đơn giản cho Văn Thông, đặt anh lên xe, tôi lấy gậy của Văn Thông, đi theo lên xe cứu thương, Văn Thông vẫn có ý thức, anh nâng nâng tay, thật ra thì chính là đột nhiên nhúc nhích, mà tôi biết anh muốn cái gì, lập tức đặt bàn tay tôi vào trong lòng bàn tay của anh, ngay sau đó anh bắt được tôi ...tôi dùng mặt đè trên tay của anh lại, lúc này tôi cảm thấy loại ngôn ngữ gì cũng không có cách nào có thể tỏ rõ ý nghĩ của tôi, chỉ dùng động tác nói cho anh biết, tôi sẽ vẫn luôn ở bên cạnh anh.

Khi Văn Thông được đẩy vào phòng cứu cấp, tôi bị chặn ngoài cửa, hơi dừng lại thì mới ý thức tới phải lập tức điện thoại cho anh Văn Trí, hôm nay cho tới bây giờ tôi cũng chưa từng trấn định, nói cho anh ấy biết tên bệnh viện, đã tắt máy.

Một thân một mình ngồi ở bên ngoài phòng cứu cấp, trong ngực ôm gậy của Văn Thông, và áo khoác mới bị bác sĩ cởi ra, lúc này đây là hai đồ vật tôi trân trọng nhất, có nó giống như Văn Thông đang ở bên cạnh tôi, tôi vùi mặt ở trong áo khoác của anh, nơi đó có hơi thở của Văn Thông.

Tại sao dường như có vật gì cứng chạm vào mặt của tôi, lấy tay sờ sờ, trong túi có một vật rất lớn, cầm nó ra ngoài, tôi hơi nở nụ cười, là bản vẽ của tôi, trước kia để lại cho công việc của Văn Thông.

Từ từ mở tập tranh ra, mèò mập đáng yêu lập tức in vào mắt tôi, tờ thứ nhất chính là tình huống chúng tôi gặp nhau ở trên máy bay, mèò béo dùng

tay đầy thịt của nó nắm lấy một cái tay cũng mập mạp bên cạnh, liếc mắt nhìn cánh tay mèo mập, dáng vẻ mèo con này ngu ngốc nghếch thật sự đáng yêu, khóe miệng còn có một giọt nước nhỏ, nước miếng. Lần này anh vẽ vô cùng nghiêm túc, cũng có thể làm cho người cảm thấy mèo nhỏ lông xù.

Lật một tờ, một tờ, thấy được chúng tôi gặp lại ở nhà hàng, vô tình gặp được trong nhà, cuộc hẹn đầu tiên, (bên trong bao gồm đi dạo trên đỉnh núi, cùng đi ăn tối, xem phim), phòng làm việc liên hoan, lần đầu Văn Thông gọi tôi là bảo bối, cũng để cho tôi quần anh giống như bánh chưng, hai con mèo một con mặc áo khoác con khi, một con mặc áo khoác tinh tinh.

Thấy những thứ này, giờ phút này tôi quên đi khẩn trương, cho nên không nhận được nở nụ cười không thích hợp với thời điểm.

"Joyce, Văn Thông như thế nào?" Tôi nghe đến tiếng của anh Văn Trí, ngẩng đầu lên nhìn thấy anh ấy đi nhanh một mạch tới bên cạnh tôi.

"Anh ấy đang bên trong, vẫn chưa có người nào ra ngoài nói với em." Tôi đứng lên, có chút ngây ngô đáp lời anh.

Chắc chắn nét mặt của tôi cũng làm cho anh Văn Trí lắp bắp kinh hãi, anh ấy nhẹ nhàng vỗ vỗ cánh tay của tôi, nói: "Em đừng khẩn trương quá, Joyce, anh đi xem một chút."

Tôi cũng ôm áo khoác và gậy của Văn Thông cùng đi theo, đúng lúc này có tiếng bác sĩ nhanh chóng đi ra từ trong phòng cấp cứu.

"Người thân của Thomas le-ung có ở đây không?"

"Là tôi." Anh Văn Trí lập tức trả lời.

Lúc này lòng của tôi cũng hồi hận đến chết, sao đến bây giờ còn chưa trở thành phu nhân của anh.

"Lá lách của bệnh nhân có hiện tượng bị vỡ, kèm thêm hiện tượng ra máu nghiêm trọng, chúng tôi phải lập tức tiến hành giải phẫu vá lá lách cho anh ấy, nhưng bây giờ vấn đề duy nhất là nhóm máu của Mr. Le-ung hơi đặc biệt, đúng lúc bệnh viện của chúng tôi không tồn kho nhiều lắm, muốn biết trong hai người ai có thể hiến cho anh ấy ít máu để giải quyết vấn đề cấp bách lúc này, còn ký tên ở chỗ này nữa, phải tiến hành giải phẫu. "

"Nhóm máu của tôi và Thomas không giống nhau." Anh Văn Trí lo lắng nói.

"Nhóm máu của anh ấy là gì?" Tôi đi lên một bước.

"Anh ấy là Rh âm tính B, hiện tại đa số bệnh viện đều là Rh dương tính B, âm tính vô cùng ít." Bác sĩ liếc nhìn báo cáo của Văn Thông.

"Hình như tôi cũng có nhóm máu này." Tôi nhỏ giọng nói.

"Em/Cô xác định sao?" Anh Văn Trí và bác sĩ hỏi cùng lúc.

"Có lẽ vậy, bởi vì nhóm máu của tôi tương đối đặc biệt, cho nên tôi nhớ được."

"Vậy thì tốt quá, tôi làm kiểm tra giúp cô."

"Được." Đi theo bác sĩ đi vào trong, lúc này Văn Trí muốn lấy đồ vật của Văn Thông từ trong tay tôi, tôi còn do dự một chút, mới đưa gậy và quần áo cho anh, nhưng trong tay lại cầm bản vẽ có vẽ mèo mập.

Trải qua kiểm tra, nhóm máu của tôi và Văn Thông thật sự giống nhau, nhìn máu của tôi từ từ chảy vào trong túi, lại bị y tá lấy đi, tôi biết rõ

chúng sẽ chảy vào trong cơ thể Văn Thông, quá trình này khiến cho tôi cảm nhận được vui mừng chưa bao giờ có, tôi chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Khi tôi mở mắt lần nữa, hình như bản thân nằm ở trong phòng bệnh, di chuyển tay, sao trong tay không có gì cả chứ, tập tranh của tôi đâu rồi.

Ngồi bật dậy, lập tức trước mắt xuất hiện rất nhiều sao vàng, tôi thấy có người đi về phía tôi.

"Không có việc gì chứ, Joyce, em nghỉ ngơi một chút, rút nhiều máu như vậy."

Tôi thấy được chị Mẫn Di đứng ở bên cạnh tôi.

"Văn Thông đâu? Anh ấy như thế nào? Em ngủ đã bao lâu? " Tôi lôi kéo cánh tay của cô ấy, hỏi vấn đề liên tiếp.

"Yên tâm, Joyce, Văn Thông đã làm giải phẫu xong."

"Bây giờ em muốn đi nhìn anh ấy." Xuống giường, vội vã đi giày vào, vừa muốn ra cửa đột nhiên phát lên tôi vẽ vốn là hỏi: "Chị dâu, chị thấy bức vẽ của em không?"

"Ở chỗ này đây, chị thấy em cầm, sợ em ngủ không thoải mái."

Nhận lấy bản vẽ bình thường này, nhưng nó là trân bảo của tôi, lấy tay nhẹ nhàng vuốt ve một chút, sau đó đi ra cửa phòng.

Đi tới trước phòng bệnh của Văn Thông, thấy anh Văn Trí đang nói chuyện với bác sĩ, nhìn thấy tôi thì gật đầu một cái với tôi.

"Joyce, em hãy yên tâm đi. Bây giờ Văn Thông còn chưa tỉnh, chỉ cần vượt qua 48 giờ sau phẫu thuật, cũng chưa có nguy hiểm tính mạng."

Tôi thở phào một cái thật dài."Em có thể đi vào cùng anh ấy sao?"

"Có thể, nhưng phải mặc quần áo cách ly, người bị thương lá lách nên sức miễn dịch sẽ chịu ảnh hưởng, nhất là bây giờ." Bác sĩ nghiêm túc nói với chúng tôi.

"Joyce, em có muốn nghỉ ngơi một chút hay không, anh sợ em không chịu nổi."

"Không cần, anh, hiện tại chỉ có ở bên cạnh anh ấy thì em mới bình tĩnh được, để cho em ở cùng với anh ấy đi, em không có vấn đề, anh yên tâm đi."

Anh ấy và Mẫn Di nhìn nhau một chút, đều dùng ánh mắt khích lệ nhìn tôi, cũng đồng thời gật đầu một cái.

Rón rón đi vào phòng bệnh, nhìn thấy người mà tôi nhớ nhưng ngày đêm lảng lạng nằm ở nơi đó, bên cạnh đặt một số dụng cụ, vẫn còn truyền nước biển, tôi bỗng nhiên cảm thấy lỗ chân lông toàn thân đều co lại một chỗ, tôi đi tới bên anh không truyền nước biển, cẩn thận đưa tay ra đụng anh một cái.

Anh lảng lạng nằm ở đây, mắt nhắm thật chặt, sắc mặt đã không còn trắng bệch giống như ở trên xe cứu thương, tôi lại để tay ở trên tay anh, hi vọng anh có thể nắm ngược lại tôi giống như thường ngày, nhưng bây giờ không có.

"Lâm Văn Ý, mày gấp cái gì chứ, không phải vừa mới làm giải phẫu xong sao? Hẳn là tác dụng của thuốc tê còn chưa tan."

"Đúng, không vội, mình phải ngồi xuống bên cạnh anh." Tôi tự nhủ nói.

Ngồi ở bên người Văn Thông, lại bắt đầu liếc nhìn bản vẽ mà tôi vẫn nắm trong tay.

Từ nhóm mèo mập mặc quần áo con khỉ và đốm nhỏ, tôi nhìn tiếp, có buổi lễ đính hôn của chúng tôi, trong cuộc hành trình ở Bắc Kinh bao gồm phương thức đi lại đặc biệt của chúng tôi, nghênh ngang đến phòng lớn của quán bar, có cho mèo đực ăn, còn có chuyến đi Trường Thành, khi tôi nhìn thấy anh vẽ con mèo cái đáng yêu bởi vì sợ nên nằm ở trên vách tường của Trường Thành kia, hung hăng trừng mắt liếc Văn Thông, trong miệng nói: "Anh được đấy, Lương Văn Thông, hủy hoại hình tượng của em như vậy."

Nhìn nữa thì gần như khiến mèo đực đau lòng, lo lắng một loạt chuyện, từ bên trong vẽ những bức vẽ này tôi đều có thể cảm thấy Văn Thông đau lòng, còn có lo lắng, cuối cùng đến nhện đau đưa tôi đi, anh chờ đợi mỗi ngày.

Một quyển rất dày, gần như được Văn Thông vẽ đầy, càng xem càng khiến cho tôi kích động, không được, tôi nhất định phải nói mấy câu với anh, cho dù anh hoàn toàn không nghe được cũng không sao cả.

"Văn Thông, Tinh Tinh, chồng à, xưng hô như vậy thì anh thích nhất cái gì đây? Em biết rõ chỉ cần là em gọi, anh đều thích, cũng không nên chê tôi đỏng đàng, nhưng mà em lại vẫn thích gọi anh là chồng, chẳng qua em còn có cái thích nhất, chỉ sợ anh không thích nên cũng chưa từng gọi lên, thích nhất chính là chồng Tinh Tinh, hơi kì lạ, nhưng từng thấy người của anh thì cũng sẽ không coi anh thành tinh tinh nữa, nó rất xấu xí nhưng anh nhìn thật tốt, anh là ánh sao sáng trong lòng em, hơn nữa vĩnh viễn đều là ngôi sao sáng nhất trong cuộc đời em, nếu như không có anh, em nên sống như thế nào đây, nhanh tỉnh lại đi, đừng mất hứng, em cũng sẽ không để anh bỏ đi từ bên cạnh em nữa."

Tôi nuốt nước miếng, khô quá, nhìn xung quanh, tại sao không có nước đây? Thôi, chịu đựng thôi.

"Chồng Tinh Tinh, không để ý tới em, anh nghĩ cũng không muốn nghĩ, bởi vì bây giờ anh thiếu nợ của em, khoản nợ đầy máu, tại sao có thể không trả, em cũng chỉ cho anh chút ít cơ hội hôm nay thôi, không đòi anh, về sau, mỗi ngày em sẽ thoát ần thoát hiện ở trước mặt anh, nhắc nhở anh phải đối xử với em thật tốt." Tôi hả hê nói xong, tay cầm một ngón tay của anh lên, chơi đùa một ngón tay.

"Chồng Tinh Tinh, anh nhất định phải chê em phiền, cũng nhanh tinh lại đi, anh xem em, một mình ở chỗ này, làm nhảm, người ta có thể cho rằng em có bệnh hay không, chờ đến khi anh tỉnh lại, thì không thấy được em, bởi vì em bị đưa đến khoa tâm thần để kiểm tra, làm sao đây?"

Nói xong tôi đứng lên, tiến tới trước mặt của Văn Thông, cẩn thận nhìn anh, trong miệng lẩm bẩm: "Sẽ không phải chê em phiền, sợ em đòi nợ, giả vờ ngủ chứ?"

Đưa tay, dùng ngón tay nhẹ nhàng vạch mắt của anh ra, khẽ buông tay, chúng lại nhắm lại, thật là, sao còn bất tỉnh đây?

"Chồng Tinh Tinh, không phải anh muốn làm người đẹp ngủ chứ, anh là đàn ông đó, còn có em đáng yêu như mèo đang chờ ở đây, anh chịu ngủ sao? Nhanh mở mắt nhìn em một chút đi, hiện tại em rất nghe lời, mỗi ngày trải qua cuộc sống của heo, mập hơn rất nhiều. Không tin, anh có thể sờ một cái xem."

Tôi đặt tay anh ở trên mặt của tôi, vết chai cứng rắn trong bàn tay anh cũng không làm tôi đau nhói, mà để cho tôi cảm thấy có cảm giác chân thật như vậy.

"Chồng Tinh Tinh, anh nhanh hôn em một chút đi, đã rất lâu không hôn rồi, anh không muốn sao? Em cũng sắp muốn đến điên rồi. Anh không hôn, em sẽ cưỡng hôn anh trước."

Nói xong tôi liền hành động, khi đôi môi tôi đụng bờ môi khô khốc của anh, mặc dù anh không hôn trả lại tôi, nhưng mà tôi lại vẫn cảm thấy thân thể bắt đầu nóng lên, tâm tình sục sôi.

"Môi của anh quá khô rồi, em muốn đi lấy chút nước cho anh."

Nhìn đôi môi anh hơi khô, nhưng vẫn rất hấp dẫn, làm tôi lại hôn trộm anh, ngay khi miệng của tôi vừa mới chạm đến môi của anh, đôi môi phía dưới liền bao tôi lại.

Tôi khom người, đôi môi bị anh cắn, không gian thời gian lập tức đọng lại, qua rất lâu, tôi phun ra một câu.

"Anh không buông ra, bị người ta thấy, còn tưởng rằng em đang ức hiếp bệnh nhân."

Anh nghe lời nói thì buông ra, nhưng chưa có bất kỳ động tác gì khác, tôi nhìn một lát, lại mơ hồ, chẳng lẽ tôi mất máu quá nhiều, xuất hiện ảo giác. Lắc lắc đầu của tôi còn chớp chớp mắt, tất cả vẫn yên lặng.

Còn sờ sờ môi của tôi để xác định, cũng sạch sẽ.

"Nhất định là ảo giác, không được, em đi lấy nước."

Ngay khi tôi xoay người muốn đi, tay của tôi đụng phải tay Văn Thông, nhưng lại bị nhẹ nhàng bắt được, động tác này làm toàn thân tôi giật mình một cái, sau đó, tôi nghe được âm thanh tự nhiên.

"Vợ à, cũng không cần đi."

EM LÀ ÁNH SÁNG CỦA ĐỜI ANH!

Du Nhàn Miêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 67

"Vợ à, cũng không cần đi."

Thật ra thì đây là câu chỉ có thể ở khoảng cách gần mới có thể nghe được, hơi yếu, nhưng đối với người có tinh thần không bình thường như tôi lại nghe nhẹ nhàng ngắn gọn, như sấm bên tai.

Nhanh chóng xoay người, gần sát mặt của Văn Thông, mở mắt nhìn tới, tôi cười, nhưng nước mắt lại chạy xuống từ trong mắt, đây là lần đầu tiên tôi rơi nước mắt từ khi anh bị thương tới nay, toàn bộ thời gian lâu như vậy, rốt cuộc mở miệng cống ra.

Lấy miệng cống ra đúng là ánh mắt dịu dàng của Văn Thông, mặc dù nhìn anh vẫn rất suy yếu, thế nhưng ánh mắt như tôi mong đợi đã lâu rồi.

"Bảo bối, có thể không khóc sao, trên mặt anh cũng mưa to rồi." Trong giọng nói của Văn Thông một chút hơi sức cũng không có.

Lúc này tôi mới phát hiện, tôi ở ngay trên mặt anh, cúi đầu nhìn anh, hơn nữa còn rất gần, anh đón nhận tất cả nước mắt của tôi.

"Thật xin lỗi." Tôi lấy tay dụi dụi con mắt loạn xạ.

"Không sao, vừa đúng có thể uống nước mắt giải khát."

"Vậy em cũng uống chút đây, em đang khát lắm."

Tôi cúi đầu xuống, dùng miệng chạy ở trên mặt anh, Văn Thông nhất định rất suy yếu, lại nhắm mắt lại, nhưng từ trong tiếng hô hấp của anh, tôi có thể biết anh đang tỉnh, khi đôi môi của tôi đụng phải bờ môi của anh, anh có phản ứng, anh sử dụng đầu lưỡi cạy hai hàng răng nhỏ ra, đổi thành anh đang khuấy động trong miệng của tôi, mặc dù động tác không linh hoạt như trước kia, nhưng đã đủ để cho tôi mặt hồng tim đập, cảm giác này giống như lúc nụ hôn đầu với anh, cảm giác không khác lắm, khiến tôi khẩn trương, hưng phấn.

Tôi bỗng nhiên nâng thân thể lên, động tác đột nhiên xuất hiện này khiến Văn Thông lại mở hai mắt ra, nhìn tôi.

"Em thật sự váng đầu, anh đã tỉnh, em nên tìm bác sĩ tới thăm anh một chút, cũng phải thông báo cho anh Văn Trí nữa, anh ấy rất lo lắng cho anh."

Tôi vừa nói vừa dùng sức vỗ đầu của mình.

"Bảo bối, không nên ức hiếp anh, hiện tại anh không thể động, được không?"

"Em đâu có ức hiếp anh." Lời của anh làm tôi mơ hồ không hiểu gì cả*.

*Nguyên văn là 'Trượng Nhị hòa thượng mặc bất đáo đầu não' (dịch: không chạm đến được suy nghĩ của hòa thượng Trượng Nhị), ý cũng tương tự như vậy.

"Em vẫn đang đánh đầu vợ anh, làm anh đau lòng. Nơi nào cũng đau."

Nghe thấy anh không còn hơi sức, tôi cười hì hì một tiếng.

"Không ba hoa với anh, em đi làm chính sự."

Hưng phấn chạy đi, tìm bác sĩ và anh Văn Trí tới, bác sĩ kiểm tra tỉ mỉ cho Văn Thông, rất hài lòng với tình trạng của anh, nói cho chúng tôi biết hiện tại anh đã không còn nguy hiểm quá lớn, chỉ phải cẩn thận nghiêm trọng, một tuần lễ sau, phải nhờ vào điều dưỡng, nghỉ ngơi thật tốt.

Anh Văn Trí và tôi nghe được tin tức này đều vô cùng vui vẻ, cuối cùng bỏ được một tảng đá lớn xuống đất, chúng tôi hưng phấn ôm nhau một cái, còn rất dùng sức nữa.

"Có thể không cần ôm ở trước mắt anh, kích thích anh hay không?"

Ha ha, bệnh nhân nằm ở trên giường ghen.

"Sao chua như vậy? Anh, anh nghĩ thấy sao?" Tôi nháy nháy mắt với anh Văn Trí.

"Joyce, em cũng đừng trêu chọc em trai của anh nữa, anh cũng sắp không nhận ra nó."

Chúng tôi anh một câu, em một câu, làm cho Văn Thông ngay cả một chút biện pháp cũng không có, không thể làm gì khác hơn là lại nhắm mắt lại, chọn lựa mắt không thấy, tâm không phiền.

"Joyce, sau đó em và Mẫn Di về nhà nghỉ ngơi một chút, anh coi chừng bên này là được rồi."

"Không cần, em muốn ở đây." Tôi cố chấp nói.

"Nghe lời, hôm nay em nhất định phải nghỉ ngơi, rút nhiều máu như vậy."

Tôi vội vàng lấy tay néo cánh tay của anh Văn Trí, vừa chớp mắt vừa làm ra khẩu hình miệng với anh để cho anh nhỏ giọng, nhưng thật giống như tất cả cử động của tôi đều không kịp.

"Anh, anh nói nhanh, tại sao bảo bối phải rút máu?" Tôi nghe được giọng nói của Văn Thông xuất hiện vẻ lo âu.

"Không có gì á..., anh đừng lo lắng, em cũng không có chuyện gì." Bản thân tôi đang đánh mắt qua loa.

"Anh, anh nói cho tôi biết." Văn Thông hoàn toàn không để ý đến tôi, nghiêm túc nói, hơn nữa còn giật giật thân thể của anh.

Hành động của anh làm chúng tôi đều rất khẩn trương, anh Văn Trí nói nhanh: "Là như vậy, em bị thương mất rất nhiều máu, là Joyce hiến máu cho em, thật sự không nghĩ đến nhóm máu của em và cô ấy giống nhau."

"Bảo bối, em qua đây."

Giọng nói yếu ớt của Văn Thông phá vỡ trầm tĩnh trong phòng, tôi ngoan ngoãn đi tới bên cạnh anh, nhìn anh muốn giơ tay lên bắt tôi, bản thân liền chủ động duỗi tay tới.

Văn Thông cầm lấy tay tôi, dùng ngón tay cái nhẹ nhàng vuốt ve ở trên mu bàn tay tôi, đưa mắt nhìn tôi một lát, khẽ nói: "Bảo bối, ngoan, nghe lời chồng nói, em ở đây, anh cũng không có cách nào yên tâm mà ngủ, em vì anh, hãy về nhà nghỉ ngơi một chút, được không?"

Tôi còn có thể nói gì đây, điều duy nhất có thể làm chính là hướng về phía chồng yêu của tôi, dùng sức gật đầu, hơn nữa còn tặng cho anh một nụ cười sáng lạn mà anh thích.

"Thật biết nghe lời, anh yêu em."

"Em cũng yêu anh, vậy anh ngủ thật ngon nhé, em nghỉ ngơi tốt thì sẽ tới đây."

"Được."

Văn Thông hơi dùng sức cầm tay của tôi.

Nói mình không mệt đó là hành động không thành thực, tôi vừa về tới nhà của anh Văn Trí, tôi liền đầu đầu vào phòng của tôi và Văn Thông, tê liệt ngã xuống giường, ngay cả hơi sức rửa mặt cũng không có, rút máu là một nguyên nhân, mà chủ yếu nhất tôi nghĩ bởi vì tâm tình tôi căng thẳng, lập tức thả lỏng, tôi thật sự không rời giường nổi.

Chờ khi tôi nghỉ ngơi tốt, đó đã là 24h sau, lúc tôi vội vội vàng vàng từ trong phòng chạy đi, thời điểm đi đến cửa, lại bị chị Mẫn Di gọi lại.

"Joyce, đã trễ thế này mà em đi đâu vậy?"

"Em muốn đến bệnh viện."

"Sáng mai hãy đi, chị nghĩ hiện tại Văn Thông cũng ngủ rồi, có Văn Trí ở đây cùng với anh ấy."

"Em vẫn nên đi đối với anh ấy, em ở chỗ này cũng không ngủ được."

"Vậy em phải ăn một ít đã, chị đưa em qua."

"Thật sự đem phiền toái đến cho chị." Tôi ngượng ngùng nói với Mẫn Di.

"Sao có thể, có thể nhìn thấy em và Văn Thông hạnh phúc, chuyện này so với cái gì cũng tốt hơn."

Một giờ sau, tôi lại bước vào phòng bệnh của Văn Thông, trong ngực vẫn ôm bản vẽ vẽ đầy mèò mạp.

Văn Thông đã ngủ, tôi làm một dấu tay OK với anh Văn Trí đang ngồi ở bên giường của Văn Thông, bắt đầu nhìn chăm chú vào khuôn mặt thiên sứ ngủ say. (ha ha, hiện tại tôi thật sự trở thành tên hiệu thiên hạ đệ nhất hoa si.)

Hôm nay trên mặt Văn Thông đã chuyển biến tốt, ngủ yên ổn, nhìn lông mi của anh rất dài, nhếch lên thật sự làm cho người ta đổ kị.

"Người đàn ông cao lớn, lông mi dài như vậy làm cái gì, đối với em đi. Được không? Chồng Tinh Tinh." Tôi khẽ nói.

Khi vừa định lấy tay chạm tới nó, lại rút ra ngoài, hãy để cho anh ngủ ngon đi, nhất định anh mệt muốn chết rồi, anh nằm trên giường gầy hơn nhiều so với thời điểm lần trước tôi bị anh bỏ ở nơi này, gương mặt cũng quắt xuống, khi râu ria vừa mới dài ra của anh tôn lên, thì càng lộ vẻ gầy gò.

Tôi néo gương mặt đã đầy thịt của mình, nói khẳng định với Văn Thông: "Chồng Tinh Tinh, giờ đến lượt anh, em muốn để cho anh trải qua giống như em, cuộc sống của heo."

Lúc Văn Thông vẫn còn ngủ say, tôi nằm lỳ ở trên giường lại nhìn mèo mập rất sống động của anh, cũng có thể nhăn nhủ tin tức rõ ràng cho tôi trong tất cả bức tranh, chính là khi mèo cái cười, mèo đực sẽ cười, khi mèo cái nhỏ đau lòng và buồn rầu, mèo đực sẽ rất đau lòng, nhìn chuyện xưa của chúng tôi, ở đây chỉ có hình vẽ của Văn Thông, tôi muốn thêm chữ viết cho chúng nó.

Không biết viết bao lâu, tôi nằm ở trên giường Văn Thông tiến vào mộng đẹp, hiện tại trong giấc mơ của tôi đã biến thành màu hồng, có mặt trời, hoa tươi, sao còn có tinh tinh và con khỉ, còn có mèo, chẳng lẽ tôi vào vườn thú, thơm quá, trong mơ còn có mùi cháo gà. . .

Trái qua mùi thơm hấp dẫn, bụng của tôi bắt đầu vang lên ục ục, lúc này tôi cảm thấy được có người vỗ tôi.

"Bảo bối, em tỉnh tỉnh, ăn cái gì đi."

Tại sao có thể có tiếng của Văn Thông, ngẩng đầu lên, dụi dụi con mắt, thì phát hiện ngủ ở bên cạnh anh, bỗng chốc con mắt đã trợn đến cực hạn, nhưng không dám động, chỉ sợ làm đau Văn Thông.

"Vợ đáng yêu, đứng lên đi, đi ăn chung với anh một chút. Anh biết rõ em đói bụng."

"Vẫn là chồng hiểu em, còn nữa anh có thể nói cho em biết, sao em lại ngủ ở trên giường của anh?"

"Buổi tối khi y tá tới kiểm tra phòng, phát hiện em nằm ngủ ở đây, anh nhờ y tá giúp một tay." Văn Thông cười nói, hôm nay giọng nói của anh đã không còn suy yếu như ngày hôm qua.

"Sao em không có cảm giác gì hả?" Sau khi tôi cẩn thận ngồi dậy, vẫn còn nói thăm.

"Em ngủ ngon như như mèo nhỏ, hoàn toàn không tỉnh."

"A, bản vẽ mèo nhỏ của em đâu?" Tôi lớn tiếng hỏi.

"Ở dưới gối đầu, hình như trên một tờ có nước miếng của em."

"Không thể nào, cho em xem."

"Đừng gấp, trêu chọc em rất vui vẻ, nhanh ăn chút gì đi." Văn Thông cười nói, nhìn nụ cười của anh, biết anh thật sự rất vui vẻ.

Lúc này y tá đi tới, giúp Văn Thông nâng đầu giường lên chút, như vậy anh có thể dễ dàng ăn hơn, nhưng bây giờ anh còn chưa thể ăn thức ăn

rắn, chỉ có thể ăn thức ăn lỏng.

Tôi múc một chén cháo gà nhỏ, dùng miệng thử nhiệt độ một chút, đi tới bên cạnh Văn Thông.

"Chồng, em đút cho anh ăn."

"Anh tự mình ăn được, em và anh cùng ăn."

"Không, cũng không phải là anh chưa từng được em đút, chồng à, đừng ngượng ngùng nữa."

Văn Thông biết lúc này anh không lay chuyển được tôi, cũng đành phải nghe lời để cho tôi đút, khi tôi nhìn anh ăn xong đến một miếng cuối cùng, tôi cười vui vẻ, thật lâu cũng chưa từng vui vẻ như vậy.

Sau hơn 2 tuần, chúng tôi đều trải qua ở bệnh viện, bây giờ anh có thể ngồi lên xe lăn di chuyển, nhưng đều là tôi đẩy.

Có một ngày, Văn Thông hỏi tôi: "Bảo bối, mỗi ngày em đều ở đây, không phải lên lớp sao?"

"." Chỉ nhìn anh chăm chăm.

"Không trả lời vấn đề của anh?" Văn Thông nhìn tôi.

"Đều do anh á..., để cho em học cái gì chứ, anh cũng không biết em trải qua hai tháng này thế nào, là choáng váng đầu và ghê tởm, hai mắt cũng bốc lên kim hoa vượt qua cuộc sống cực khổ."

"." Lần này đến lượt anh nhìn tôi chăm chăm.

"Như vậy hả, thật xin lỗi, anh cũng không biết, vậy em muốn học nữa hay không, học khổ cực như vậy." Văn Thông đẩy xe lăn đi tới bên cạnh tôi, nắm tôi nói, thậm chí có chút kích động nói.

Nhìn thấy phản ứng này của anh, tôi khổ nữa cũng đáng giá, nhưng trong miệng lại nói: "Như vậy sao được, chồng em xài nhiều tiền như vậy, nộp học phí giúp em, có thể không học sao?"

"Không có vấn đề gì, vợ à, anh sẽ kiếm lại giúp em." Văn Thông ôm tôi vào trong ngực.

Ha ha, tôi cười điên cuồng một trận, nước mắt lại chảy ra ào ào, nhưng nó vì cười.

"Chồng ơi, anh thật sự đáng yêu, bây giờ tôi chỉ không có ý định đi học, bởi vì anh đó. Em đã xin trường học, phần sau của chương trình học, em sẽ dùng nửa kỳ để học."

"Học khổ cực như vậy, hay là thôi đi, anh thật sự không biết rõ chuyện này." Văn Thông kiên trì với ý kiến của anh.

"Không được, anh sẽ không để cho em đau lòng. Bỏ được sao?" (Tôi xót tiền á)

"Đứa nhỏ hám tiền." Văn Thông cười lắc lắc đầu.

Lại qua mười ngày, được bác sĩ đồng ý, rốt cuộc Văn Thông có thể xuất viện, ban đầu anh vô cùng hưng phấn, nhưng qua ba ngày về sau, anh mới phát hiện, ở nhà anh càng thảm hơn, bởi vì bị hai người phụ nữ buộc anh trải qua cuộc sống như heo.

Cái gì gọi là cuộc sống của heo, tôi không cần giải thích, tất cả mọi người hiểu rất rõ, chính là ăn rồi ngủ, tỉnh lại ăn nữa,

Hai người phụ nữ, chính là chị dâu Mẫn Di và bản đại nhân tôi.

Chúng tôi tìm rất nhiều từ trên web, sau khi giải phẫu lá lách phải ăn gì, tôi đã từng làm đã nếm thử, nhưng cuối cùng cũng bị tôi lật đổ, bởi vì quá khó ăn, tôi nghĩ sau khi Văn Thông ăn đồ do tôi làm, nhất định sẽ bị đưa vào bệnh viện lần nữa, là bệnh nhân không ngừng nôn mửa.

Mười ngày sau, Văn Thông nhìn thấy hai người phụ nữ chúng tôi vừa đi gần anh, toàn thân của anh sẽ khẩn trương, mặc dù anh có một cứu binh nhỏ - Bính Bính, nhưng cũng không giải quyết được vấn đề quá lớn.

Chẳng qua tôi và Mẫn Di nhìn thấy hai người bọn họ vẫn rất vui vẻ, cũng làm ra tư thế chiến thắng với nhai.

Tại sao vậy chứ?

Bởi vì bọn họ một lớn một nhỏ cũng trở nên béo rồi.

Được!!!

EM LÀ ÁNH SÁNG CỦA ĐỜI ANH!

Du Nhân Miêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 68: Kết Thúc Chính Văn

Trong những tháng ngày tiếp theo, đều là hai người đàn ông một lớn một nhỏ và hai người phụ nữ nhanh chóng vượt qua chiến tranh, cuối cùng có một ngày, Văn Thông tìm được tôi trong phòng, rất nghiêm túc nghiêm túc nói với tôi.

"Bảo bối, anh nhất định phải nói với em một chút."

"Chuyện gì đây, nghiêm túc như vậy."

Tôi nhìn bộ dạng nghiêm túc của anh, cũng thay đổi rất biết điều đứng ở bên cạnh anh.

"Không thể để cho anh ăn như vậy nữa, em xem bụng của anh cũng sắp phình ra, vậy không được."

"Tại sao?"

"Em không phát hiện, trên mặt anh càng lúc càng mập, nhưng chân của anh cũng càng ngày càng gầy sao? Như vậy sẽ làm anh đi bộ trở nên khó khăn hơn."

Ở trong giọng nói của Văn Thông, tôi nghe được ý lo lắng rất nghiêm trọng, tôi không thể làm gì khác hơn là đầu hàng, từ đó về sau, chúng tôi sẽ không buộc anh uống thuốc bổ điên cuồng, tôi còn khổ sở xin Văn Thông, cuối cùng được sự đồng ý của anh, tăng thêm một việc làm, mỗi ngày làm một số vận động chân đơn giản giúp anh.

Hôm nay đến bệnh viện làm kiểm tra toàn diện với Văn Thông, chỗ giải phẫu của anh khôi phục rất tốt, đã có thể nói là bình phục, nhưng còn phải đến một bệnh viện khác, chính là muốn làm hai chân một COURSE để khôi phục chức năng chân của anh giúp Văn Thông, nhanh chóng làm cho anh có thể chống gậy đi bộ.

Văn Thông trải qua cố gắng, rốt cuộc anh lại có thể sóng vai đi với tôi ở trên đường phố Newyork, đây là anh yêu cầu mãnh liệt, bởi vì hôm nay là của ngày cuối cùng năm.

Hôm nay chúng tôi không lái xe, cũng không để anh trai đưa đi, ngồi ở trên TAXI, lại kẹt xe dừng ở phố thứ sáu mươi của Man-hat-tan, Văn Thông nhìn đồng hồ đeo tay một cái, liền kiên trì muốn tôi xuống xe đi với anh đến nhà hàng mà chúng tôi phải đi.

Mặc dù đây chỉ là một đoạn đường đi ngắn ngủn, nhưng anh đi cũng không nhẹ nhàng như thường ngày, tôi kéo cánh tay của anh, anh còn phải nhìn con đường trước mắt, rất nhanh anh cũng đã bắt đầu thở hổn hển bên cạnh tôi.

"Đi vất vả như vậy còn phải ra ngoài, chúng ta hoàn toàn có thể đón đêm giao thừa cùng với gia đình anh trai mà." Tôi oán trách nói, nhưng trong giọng nói tràn đầy đau lòng.

"Không có vấn đề gì, nhất định phải đi bộ nhiều thì mới khôi phục nhanh, hơn nữa đây là lần đầu tiên chúng ta đón giao thừa ở đây, anh nhất định phải dẫn em đi ăn bữa tiệc lớn."

Nhìn anh khổ cực như vậy cũng phải dẫn mình tới ăn bữa tiệc giao thừa lớn, trong lòng tràn đầy cảm kích, nhưng trong miệng tôi vẫn không nhả ra lời ngọt.

"Anh không sợ ăn lại mập sao?"

"Ăn một bữa thì không có vấn đề, anh và em cùng kêu khẩu hiệu giống nhau, ăn lại giảm." Văn Thông cười nói, bây giờ anh đã thờ hèn hèn rất kịch liệt, ở thời tiết rét lạnh, tôi cũng cảm thấy anh sắp toát mồ hôi.

"Chồng ơi, chúng ta nghỉ ngơi một chút thôi." Tôi dừng bước, quan tâm nói.

"Bảo bối, đừng lo cho anh ... chúng ta cố gắng chút nữa, lập tức tới ngay, đứng ở bên ngoài rất lạnh, anh sợ em sẽ cảm."

Chúng tôi giúp đỡ lẫn nhau đi vào Jean Georges, đây là một nhà hàng rất nổi tiếng ở Newyork, chúng tôi tới đến bàn Văn Thông đã đặt bữa trước, tôi biết rõ anh đã vô cùng mệt mỏi, muốn để anh ngồi xuống trước, nhưng anh vẫn cố gắng nhắc nhở tôi, chính là tôi nhất định phải ngồi trước, anh mới đi tới chỗ ngồi của anh, được waiter đỡ, từ từ ngồi xuống, tôi thấy cánh tay chống gậy của anh đều run rẩy, nhưng bây giờ tôi thấy anh như vậy thì sẽ không để cho mình đau lòng nữa, mà càng yêu anh hơn, điên cuồng yêu anh.

Quản lý nhà hàng nhiệt tình nói chuyện với Văn Thông, anh ta rất vui vẻ khi có thể thấy được Văn Thông, cũng giúp chúng tôi sắp xếp xong, rồi rời đi.

"Xem ra trước kia anh là khách quen của nơi này."

"Em quên, lần đầu tiên lúc gặp mặt ở nhà em, anh từng nói qua anh là người rất thích ăn."

Nghĩ lại, gật đầu một cái.

Dùng cơm xong, tôi cho rằng phải về nhà nên chuẩn bị đi ra ngoài, vừa mới xoay người thì bị Văn Thông gọi lại, tôi tò mò nhìn anh, thế mà

anh lại cười, không nói chuyện, ý bảo tôi theo anh, đi vào thang máy.

Anh dẫn tôi tới đến một căn phòng ở tầng 17, từ bài trí của căn phòng thì tôi biết rõ đây là phòng khách sạn, híп mắt nói với anh:

"Chồng, tất cả đều do anh mưu tính trước hả?"

"Cái gì gọi là mưu tính trước, anh chỉ muốn đơn độc trải qua đêm 30 với vợ đại nhân đáng yêu của anh."

Đi tới trước cửa số sát đất trong phòng, từ nơi này có thể thấy cảnh đẹp ở Man-hat-tan, Văn Thông cũng chậm rãi đi tới phía sau của tôi, tựa đầu ở trước ngực anh, mặc dù anh đứng nên đôi tay không có cách nào ôm chặt tôi, nhưng xuyên qua từ sau người tôi, nhiệt lượng của anh cũng đã đủ làm tôi say mê.

Chúng tôi ôm nhau ở cùng một chỗ, là ở trên giường, nằm ở trong ngực của anh, sẽ không bao giờ có bất kỳ áy náy nữa, có chỉ là tình yêu dào dạt, yêu để cho tôi tìm về tất cả những thứ mà tôi không cẩn thận đánh mất, ở trong nháy mắt năm mới bắt đầu, tôi cười vui vẻ, nụ cười phát ra từ trong đáy lòng, mà cười để cho tôi tìm về người tôi yêu, bạn trai, vị hôn phu và chồng của tôi.

Tôi dời việc học lại, mãnh liệt yêu cầu sau kết hôn về sau trở lại hoàn thành, dĩ nhiên cũng nhận được sao chồng đồng ý, đang ở chúng tôi phải về cảng trước, Văn Thông đối với tôi % nói:

"Bảo bối, anh dẫn em đến trước mộ ba mẹ của anh xem một chút, cũng để cho bọn họ thấy cô vợ đáng yêu của anh."

Không nói tiếng nào chỉ vui vẻ gật đầu thật mạnh.

Một lần nữa đi vào khoang máy bay với Văn Thông, bay đến thị trấn nhỏ mà chúng tôi đã từng gặp mặt lần đầu, dọc theo đường đi tay của tôi cũng vẫn không rời cánh tay của anh, mặc kệ là đứng, hay là ngồi, đầu dựa vào bả vai, trong lòng tràn đầy hạnh phúc.

"Chồng, về sau anh cũng không được rời khỏi em, được không? Anh biết không, khi anh nằm ở trong bệnh viện, còn chưa thoát khỏi nguy hiểm, em đã sợ rất nhiều."

"Ừ, sẽ không, sẽ không bao giờ nữa, I promise."

"Khi đó, em còn nói rất nhiều điều với anh nữa, đáng tiếc anh đều không nghe thấy." Tôi có chút tiếc rẻ nói

Lúc này Văn Thông xoay đầu tới đây, nhìn tôi một cái rồi nói: "Sao anh nhớ hình như có người gọi anh là chồng Tinh Tinh, trái một Tinh Tinh, bên phải một Tinh Tinh, làm cho mắt anh đều là Tinh Tinh, đúng rồi hình như còn ai muốn tìm anh đòi nợ máu đấy."

Nghe lời của anh, phản ứng đầu tiên chính là cho anh một quyền.

"Anh thật hư, thì ra đều nghe được."

"Anh còn nghe được khoa tâm thần gì đó, vừa định mở miệng, thì phát hiện có người muốn hôn trộm anh ." Nói xong, anh bắt đầu cười.

"Vậy thì em hôn trộm một lần nữa thôi." Rướn cổ lên hôn chụt một cái ở trên mặt của anh.

Bầu không khí vui vẻ, bất tri bất giác chúng tôi cũng đã đạt được mục đích.

Tay nâng hoa tươi xinh đẹp, đi theo Văn Thông tới trước mộ ba mẹ anh, bọn họ chôn ở cổ hương của mẹ Văn Thông, nơi này rất xinh đẹp yên

tĩnh, một vùng thanh bình.

Văn Thông nói cho tôi biết, ba anh rất thích mẹ của anh, từ lâu đã nói với anh em bọn họ, sau khi chết muốn chôn ở cố hương của mẹ anh, vĩnh viễn làm bạn với bà ấy.

Đặt hoa tươi xong, vai kề vai đứng ngay gần với Văn Thông, vái ba vái về phía họ.

"Ba, mẹ, thật lâu chưa tới thăm hai người, cuối cùng hôm nay con cũng dẫn con dâu của hai người đến, hai người nhìn một chút đi, cô ấy rất xinh đẹp, đáng yêu."

Nghe lời của anh, tay kéo cánh tay anh không khỏi tăng thêm chút lực.

"Ba, mẹ, thật ra thì mọi người từng gặp mặt một lần, có thể mọi người không có qua lại, nhưng lại ở cùng một không gian, con và bảo bối gặp nhau, là trời cao sắp xếp, ba mẹ, hai người yên tâm đi, rốt cuộc con tìm được người con yêu, đi cùng cả đời người, thiên sứ của con."

Cũng không nhịn được nữa, nước mắt của tôi lại chảy xuống, tôi biết rõ tất cả mọi người chê tôi thích mít ướt, nhưng bây giờ nước mắt đều là hạnh phúc, tôi cũng mở miệng nói chuyện.

"Ba, mẹ, cho phép con gọi hai người như vậy, con không biết nên nói những gì, nhưng có một câu con thật sự muốn nói, chính là con vô cùng cảm ơn hai người, bởi vì hai người sinh ra đứa con trai ưu tú như vậy, mới để con có thể có người chồng tốt thế này. Con cảm ơn hai người một lần nữa, con sẽ sống hạnh phúc với anh ấy."

Cùng nhau ở lại chỗ ba mẹ của Văn Thông trọn một buổi sáng, sau đó trở về trấn nhỏ, sau khi dùng xong bữa trưa, chúng tôi chuẩn bị đi đến chỗ lần đầu tiên chúng tôi gặp mặt ôm nhau, chỗ máy bay rơi xuống hồ, giữa

đường đi ngang qua bệnh viện mà chúng tôi cùng ở chung, đã đi xuống xe chuẩn bị vào nhìn một chút.

Bệnh viện cũng không lớn, bên trong trống không, chúng tôi cũng không tìm được chút cảm giác nào, đột nhiên nhớ tới lúc ấy chúng tôi đều được người ta đưa đến nơi này, hơn nữa Văn Thông vẫn còn trong tình trạng hôn mê, tại sao có thể có ấn tượng chứ?

Khi chúng tôi xoay người đi ra ngoài, thấy một y tá mập mập vừa đi về phía của chúng tôi.

Tôi thấy cô ấy đến gần tôi, tôi thấy được đôi mắt của cô ấy rất xanh, không khỏi kêu thành tiếng, nhất định tôi từng thấy ánh mắt của cô ấy.

Tiếng kêu của tôi làm cho cô ấy dừng bước, cũng nhìn chăm chú vào tôi, hình như cũng đang suy tư cái gì.

"Có phải chúng ta từng gặp ở đâu không?" Cô ấy nói ăn nghi vấn.

"Tôi cũng cảm thấy giống vậy." Tôi nói.

"Em đã tới nơi này sao?"

"Tôi là người may mắn còn sống sót, không bị thương trong vụ tai nạn trên không năm đó."

"Tôi nhớ ra rồi, tôi còn hiến máu giúp cô đấy." Cô ấy bắt đầu vui vẻ trở lại.

"Ừ, anh ấy cũng chính là người may mắn còn sống sót trong lần đó, vị hôn phu của tôi." Tôi lôi kéo Văn Thông, bắt đầu giới thiệu.

Y tá mập bắt đầu nhìn chăm chú vào Văn Thông, chỉ chốc lát sau, liền giật mình nhìn nhìn tôi, lại nhìn anh.

"Sweetheart, chuyện này thật khó tin, năm đó Huyết Ứng hẳn là thua bởi anh, có phải tóc dài hay không, tôi nhớ được anh, bởi vì anh quá đẹp trai." Y tá mập chớp mắt vài cái với tôi.

Tôi và Văn Thông đều không còn gì để nói rồi, đều gật đầu.

Ngây ngốc đi ra khỏi bệnh viện, đầu óc của tôi trống rỗng, sau đó xuất hiện chính là hồi tiếc, hồi hận chết mất, tôi bắt được cánh tay Văn Thông, dùng sức lay lay.

"Tại sao lại như vậy, em hồi hận chết mất, không được, Tinh Tinh, hiện tại em muốn kết hôn với anh."

"."

"Một phút em cũng không thể đợi, anh nhất định phải lập tức trở thành chồng của em." Tôi gần đến mức sắp khóc.

"Đừng nóng vội. Chúng ta có thể đăng kí ở đây, nhưng mà anh lại chưa chuẩn bị gì cả. Nhẫn cũng không có."

"Có cái gì tốt để chuẩn bị chứ?" Tôi còn giơ chân ở chỗ này.

Ở chỗ chúng tôi tư vấn đăng kí, ngay cả dùng kéo túm Văn Thông cũng muốn kéo tôi tới đây, lấy chứng minh ra để đăng kí thành vợ chồng, vợ chồng hợp pháp.

Chúng tôi cùng nhau đến bên hồ, buổi hoàng hôn, còn có gió lạnh vù vù, chúng tôi ngồi xuống ở trên một tảng đá lớn bên hồ, Văn Thông kéo tôi vào trong ngực của anh, dùng áo khoác của anh bọc tôi ở bên trong, ôm tôi thật chặt từ phía sau, sử dụng nhiệt độ thân thể của anh để sưởi ấm tôi.

"Vợ à, cuối cùng anh cũng cưới em về rồi."

"Tại sao là anh, nên nói là buộc anh lấy em."

"Đúng vậy, tại sao gấp gáp như vậy, chúng ta cứ đăng kí như vậy, cũng không thông báo cho ba mẹ, bọn họ có thể không vui hay không đây?"

"Tại sao không nóng nảy, náo loạn nửa ngày, trên người của anh đã sớm chảy máu của em rồi, anh thiếu em hai món nợ máu, không thể để cho anh chạy."

"Yên tâm, sao anh lại chạy đây? Khăng định chạy cũng không chạy thoát khỏi em."

"Không được, cũng không thể có loại ý nghĩ này, anh phải vĩnh viễn ở cùng với em."

"Anh cầu cũng không được."

"Chúng ta vẽ lại cảnh tượng này trên bản vẽ đi." Văn Thông móc bản vẽ ra từ trong túi ở trên lưng của tôi, anh biết tôi đều mang hằng ngày.

Văn Thông ôm tôi trong ngực, nghiêm túc vẽ một nhà mèo mập sở trường của anh, giống như tình cảnh bây giờ của chúng tôi, ôm nhau bên hồ.

Đột nhiên anh cầm tay của tôi lên, nói: "Cưới cô dâu có thể không có nhẫn sao? Anh vẽ một cái trước, nửa sau bổ."

Anh đang vẽ một chiếc nhẫn kim cương lớn và xinh đẹp trên ngón tay trái vô danh của tôi.

Tôi cũng kéo tay trái của anh, vẽ một chiếc nhẫn giống vậy. Là con khi nhỏ.

Tôi lại cầm tập bản vẽ ghi lại tình yêu của chúng ta lên, nhìn bản vẽ hôm nay, nước mắt hạnh phúc lại muốn chảy xuống rồi.

"Để cho anh viết lên tranh một câu thôi." Văn Thông nói.

No matter where you are, I can always meet you.

Chính tôi viết lời tôi dịch phía dưới.

Ở nơi nào, cũng có thể gặp được anh.

Tất cả ngôn ngữ đều là dư thừa, dưới hoàng hôn bên hồ, chúng tôi
nhiệt tình hôn nhau.

EM LÀ ÁNH SÁNG CỦA ĐỜI ANH!

Du Nhàn Miêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 69: Ngoại Truyện Một

Cùng chồng Tinh Tinh kề cận bên nhau ở bên hồ, theo mặt trời xuống núi, khí lạnh chui thẳng vào tận xương, lấy tay sờ sờ chân của anh, phát hiện chúng cũng đã trở nên lạnh lẽo, vội vàng đứng lên, xoay người lại giúp anh xoa bóp hai chân của anh một chút, có chút lo lắng nói: "Đều tại em, ở trong lòng anh cũng không cảm thấy lạnh, anh nhất định đông cứng rồi. Sao rồi, chân không có việc gì chứ?"

Văn Thông nâng hai tay của tôi từ trên đùi của anh lên, mỉm cười nhìn tôi nói: "Yên tâm đi, ôm mèo đáng yêu chắc chắn sẽ không cảm thấy lạnh."

Tính đến hôm nay anh vẫn luôn bị tôi kéo đi rất nhiều chỗ, hơn nữa anh cũng hồi phục sau giải phẫu chưa được bao lâu, chắc chắn anh đang gạt tôi. Vậy nên tôi đề nghị đêm tân hôn của chúng tôi sẽ trải qua ở trấn nhỏ này.

Trong trấn nhỏ vô cùng vắng vẻ, không ồn ào náo nhiệt như thành phố lớn phồn hoa, cũng không có khách sạn sang trọng, tôi và Văn Thông đi tới một khách sạn nho nhỏ, bên trong trang trí vô cùng đơn giản, Reception ngồi bên trong là một bà chủ lớn tuổi, bộ dạng của bà ấy rất hòa ái, nhìn thấy chúng tôi đi tới, liền nhiệt tình đi ra nghênh đón chúng tôi từ bên trong.

Chúng tôi điền đăng kí xong, bà chủ liền dẫn chúng tôi đến phòng, khách sạn này là một tòa nhà ba tầng, tôi nghĩ bà ấy thấy Văn Thông đi bộ phải chống gậy, thì cho một căn phòng ở lầu một, nhưng hình như bà ấy

nghe tới điều gì, nên dừng bước, xoay người lại nhìn chúng tôi, có chút lo âu nói: "Thật xin lỗi, tiên sinh, phu nhân, phòng của chúng tôi không có thiết bị dành cho người tàn tật."

"Không có vấn đề gì, tôi có thể ." Văn Thông lập tức lễ phép trả lời.

Ngay sau đó trên mặt của bà ấy xuất hiện nụ cười, còn chăm chú nhìn chúng tôi một cái rồi vui vẻ nói: "Hai người rất xứng đôi, thoạt nhìn rất ân ái."

Đó là dĩ nhiên, từ bên ngoài tới đây, tay tôi cũng chưa từng rời khỏi tiên sinh Lương Văn Thông của tôi.

"Cám ơn bà khen ngợi, hôm nay chúng tôi vừa mới kết hôn."

"Chúc mừng hai người, thật vui khi hai người có thể tới khách sạn nhỏ của tôi." Bà ấy bị lây vui vẻ của chúng tôi, nên cho tôi một cái ôm nhiệt tình, còn hôn một cái ở trên khuôn mặt của tôi, giống như một trường lão chúc phúc, làm tôi rất cảm động, bà là người đầu tiên biết chúng tôi kết hôn.

Vui vẻ đi theo bà ấy tới căn phòng của chúng tôi, bà ấy mở cửa cũng mở đèn cũng ra giúp chúng tôi.

"Hi vọng hai người trải qua hôm nay thật vui vẻ, có giấc mơ đẹp, có chuyện gì, hãy tìm tôi bất cứ khi nào."

Trước khi bà ấy đi, còn vui vẻ nháy mắt với tôi.

Nhìn xung quanh căn phòng nhỏ này, giấy dán tường hoa lớn màu hồng nhạt, có hương vị nông thôn nồng đậm, làm cho người tôi có cảm giác như đang ở nhà mình, vô cùng ấm áp, vừa đúng lúc phù hợp với tâm nguyện của chúng tôi hôm nay, xoay người lại đi tới bên người Văn Thông, ngay sau đó ngồi xuống bên cạnh anh, tựa đầu ở đầu vai của anh, cảm thấy

không thoải mái, liền thuận thế nằm xuống, đầu gối ở bắp đùi của anh, đưa tay nhẹ nhàng vuốt cliff nhỏ nhỏ trên cằm anh, tôi cũng không muốn nói lời nào, hưởng thụ hai người chúng tôi lẳng lẳng mà ngồi ở trong phòng nhỏ nhỏ, xung quanh được ấm áp, ngọt ngào bao vây, giống như cũng có thể ngửi được mùi vị honey, thoang thoảng, ngọt ngào mềm mại xâm nhập vào nội tâm.

Văn Thông cũng không nói gì, tay của anh nhẹ nhàng chạy ở trên mặt của tôi.

Lẳng lẳng cảm thụ hơi thở của đối phương, tâm tình bình tĩnh của chúng tôi nổi lên sóng gợn, dần dần biến thành sóng cuộn, một đợt lại một đợt sóng lớn xông vào tâm linh của chúng tôi, biến thành tình cảm mãnh liệt, tôi biết rõ Văn Thông khom lưng sâu không phải chuyện dễ dàng, ngẩng đầu dậy, dùng miệng tìm miệng của anh, chúng tôi gặp nhau, hòa vào nhau.

"Nếu ông trời có thể cho anh năng lực ôm em lên giường, cho dù chỉ có một lần, anh cũng đủ hài lòng."

Giọng nói đầy từ tính của Văn Thông vang lên ở bên tai tôi, tôi nghe ra mùi vị van xin và tiếc nuối.

"Sẽ có một ngày như vậy."

"."

Tôi đứng dậy, hơi đỏ mặt, đỡ Văn Thông đứng lên, để cho hai tay của anh đều khoác lên đầu vai của tôi.

"Chồng, cố gắng lên, chúng ta cùng đi đến bên giường."

Văn Thông không chống gậy, đỡ tôi, đây là lần đầu tiên chúng tôi thử đi bộ như vậy, tôi đứng ở trước mặt anh, tay anh nắm bả vai của tôi, tôi biết

rõ anh đã chuẩn bị tốt, nên nói: "Chúng ta cùng cất bước thôi."

Đứng ở bên giường, bắt anh hai tay lại, để cho chúng rời khỏi bả vai của tôi, lập tức liền cảm thấy tay của anh gia tăng lực độ, mà thân thể tôi lập tức xoay vòng 180° đối mặt với anh, tay của tôi còn lắc lắc, hai người chúng tôi giống như đang khiêu vũ, đi một bước nhỏ về phía trước, đôi tay dùng sức ôm hông của anh, cho anh một chút sức lực có thể để anh đứng vững hơn, anh cũng dùng sức ôm tôi, tư thế của chúng tôi giống như tình nhân bình thường hôn môi nhiệt liệt.

"Vợ ơi, chúng ta ngồi xuống đi, anh sắp đứng không vững rồi."

Văn Thông nói nhỏ nhắc nhở tôi, đỡ anh ngồi ở trên giường, nhìn khuôn mặt đẹp đẽ, ánh mắt của anh vẫn có chút tiếc nuối.

"Chồng, không có gì đáng để tiếc nuối, anh thật sự rất tuyệt, theo em đứng lâu như vậy, còn hơn cả điều em vẫn kỳ vọng, em cảm thấy rất tốt, anh cũng phải giống như em."

Anh nhìn tôi chăm chăm, đường cong khóe miệng dần dần trở nên lớn.

"Tại sao anh có thể có tiếc nuối đây, có thể trở thành vợ chồng với em, vui mừng còn không kịp nữa, chỉ hơi lo lắng bản thân mình làm không tốt."

"Đây là lời mà Lương Văn Thông tiên sinh em biết nên nói sao?"

"Vợ nhắc nhở đúng, anh nhất định có thể làm tốt, sẽ làm em hạnh phúc, để báo đáp nợ chủ nợ của anh."

"Lúc này mới giống lời nói."

Cười vui vẻ một trận, chúng tôi đều nằm trên giường, nhưng tay cũng không nhàn rỗi, bắt đầu cởi quần áo của đối phương, sao mặc nhiều như

vậy chứ?

"Vẫn là mùa hè tốt nhất, cởi quần áo tương đối đơn giản." Tôi bắt đầu oán trách.

"Không nên oán giận, bảo bối, động tác của em có thể nhanh hơn một chút không?"

"Anh còn sốt ruột, anh xem một chút, áo sơ mi này nhiều nút áo như vậy, phương pháp tốt nhất là chúng ta tự cởi của mình."

"."

Anh đã bắt đầu cởi quần áo, quần, còn có cái đỡ giúp mình rồi.

Vẫn là tôi nhanh, bởi vì tôi ít đồ hơn so với anh, lẳng lặng nằm xong, nhìn anh, tâm tình kích động.

Nhìn anh dờn hai chân anh đến trên giường, nằm xuống ở bên cạnh tôi, chủ nợ như tôi bắt đầu chọn lựa chủ động, đè anh ở phía dưới.

Nhưng mà tôi lại thật sự khiến anh đủ sốt ruột, bởi vì tôi chỉ nằm ở trên lồng ngực của anh, đang nghe nhịp tim.

"Hay là anh ở phía trên đi?" Anh bất đắc dĩ nói.

Cũng dùng chân của mình vây quanh chân hơi cong của anh, giúp đỡ anh, nhiệt độ bắp chân của anh rõ ràng thấp hơn tôi nhiều, nhưng độ lạnh này không làm giảm nhiệt độ của tôi, mà để cho lòng tôi càng thêm sôi trào.

Cuối cùng có người bùng nổ như núi lửa.

Chúng tôi trải qua đêm tân hôn tuyệt vời ở trong khách sạn nhỏ ấm áp, khi tôi tỉnh lại, đã là gần buổi trưa ngày hôm sau, mệt quá, bởi vì buổi tối

chúng tôi không ngừng vận động, hình như còn làm một lần luyện công buổi sáng, đều phải trách vị nam sĩ anh tuấn nằm bên cạnh tôi rồi, cũng chính là tiên sinh của tôi, Lương Văn Thông.

Xoay người nhìn anh, hình như người này còn đang ngủ, hô hấp rất nhẹ nhàng, tôi chui chui vào trong ngực của anh, thật ấm áp, hai ngón tay của tôi dựng thẳng, giống như hai chân của người tí hon bắt đầu tản bộ ở trên ngực của anh, từ trái sang phải, từ trên xuống dưới, hơn nữa còn di chuyển mấy vòng ở xung quanh rốn của anh, khi tôi đang chơi hăng say, tôi nghe thấy người nào đó cảnh cáo: "Động tác của em vô cùng nguy hiểm, còn muốn vận động sao?"

Vừa nghe đến hai chữ vận động, lập tức cảm thấy toàn thân đau nhức, tay của tôi rụt về giống như chạm điện, còn nâng hai tay lên như đầu hàng, trong miệng hừ hừ .

"Không được, chồng à, xin anh thương xót em, em cũng sắp mệt chết đi được, toàn thân sắp rời ra từng mảnh."

"Đó là do em thiếu rèn luyện."

"Vậy làm sao rèn luyện hả?"

"Đi chung với anh, rèn luyện mỗi ngày." Văn Thông bắt đầu cười

"Anh tha cho em đi."

.....

Khi trở lại nhà anh trai Văn Trí, nói tin chúng tôi cưới cho họ, đồng thời dùng điện thoại báo cho ba mẹ, sau khi hai người nghe, không có nói giống tôi nghĩ, ngược lại giống như một khối đá lớn đã rơi xuống đất, thở ra thật sâu trước, ba vui vẻ cười lớn.

"Bảo bối, rốt cuộc con nghĩ thông suốt, ba và mẹ của con an tâm, thật sự sợ con lại muốn làm ra chuyện phiến toái gì, con trêu đùa người ta đủ thảm rồi, ba thật sự muốn chúc mừng các con."

"Văn Thông bảo con nói xin lỗi hai người, còn chưa nhận được sự đồng ý của hai người."

"Không cần, không cần, chúng ta đều đồng ý, chờ ngày nay đã lâu rồi, chờ các con trở lại ăn mừng nữa là được. Chỉ cần các con hạnh phúc, chúng ta đã hài lòng. Chơi vui vẻ mấy ngày đi, cũng nhắc Văn Thông chú ý nghỉ ngơi."

"Cám ơn ba mẹ." Giọng nói của tôi nghẹn ngào, Văn Thông đi tới bên cạnh tôi, vươn tay ra ôm chặt lấy tôi, nhận lấy điện thoại từ trong tay tôi cảm ơn cha mẹ của tôi một lần nữa.

Tuần trăng mật của chúng tôi cũng không phải chỉ có hai người chúng tôi, mà là với gia đình anh trai Văn Trí, bởi vì kết hôn vội vàng, tôi và Văn Thông cũng không thích trường hợp quá nhiều người, nên giản lược tất cả ở Mỹ.

Nhưng trở về, chuyện đầu tiên, Văn Thông chạy tới Tiffany mua một chiếc nhẫn kim cương thật to cho tôi, khi tôi cầm nó, phản ứng đầu tiên chính là muốn nhanh chóng giám định nó, mà không phải kích động rơi nước mắt, hành động này làm cho mọi người cười ha ha, xem ra thật sự là học để áp dụng, trải qua sự giám định của tôi, nó là không phải loại thường, D COL-OR, lớn như vậy, ai, cái này nhất định tốn rất nhiều bạc của chồng tôi.

Một nhóm năm người chúng tôi đi tới Mont Tremblant Canada, chưa từng đến trước đây nên tôi vẫn ở vào trạng thái rất hưng phấn, còn để chồng mua cho tôi đầy đủ trang bị trượt tuyết, đây chính là lần đầu tiên tôi

trượt tuyết, nhìn từ dáng vẻ, hình như tôi còn hưng phấn hơn Bích Bích, thẳng nhóc này chỉ cười tôi, lần này tôi thật sự chính là cô nhỏ của cậu bé rồi. Trước kia tôi đã lăn lộn với cậu tốt hơn rồi, nên cậu rất vui vẻ đón nhận tôi.

Mont Tremblant là chỗ trượt tuyết nổi tiếng của thành phố Quebec, cao hơn mực nước biển 875m, có 94 điểm trượt tuyết, ở nơi đó không chỉ có thể trượt tuyết, còn có rất nhiều thức ăn ngon của nước Pháp và cửa hàng nhỏ, chúng tôi vừa đến ở trong nhà Văn Trí thuê, cũng trang bị tốt cho mình, tôi thấy Văn Thông khoác thêm quần len lông cừu dày ở trên đùi không có cảm giác của mình, khi anh phát hiện tôi đang nhìn anh thì cười nói.

"Là sợ tổn thương do giá rét, cho nên phải mặc thật nhiều."

Tôi cũng không nói gì, nhìn anh mặc nhiều như vậy mà chân vẫn nhỏ thế.

Khi chúng tôi ra khỏi cửa, tôi lo lắng kéo chông của tôi lại.

"Chông, anh như vậy có thể được không?" Ngược lại hỏi rất trực tiếp, còn ngay trước mặt anh trai chị dâu.

Văn Thông nhìn tôi, còn chưa nghĩ ra trả lời tôi như thế nào, anh trai Văn Trí đã lên tiếng.

"Yên tâm đi, Joyce, anh và nó đều trượt mà."

"Anh bơi thế nào?" Tôi vẫn chưa làm rõ ràng.

"Đến lúc đó em sẽ biết, vẫn nên suy nghĩ cho mình đi, em chính là người mới học đấy." Văn Thông vui vẻ nói, bây giờ anh thật sự không quan tâm chân của anh lắm.

Mặc kệ như thế nào, Văn Thông đi ở đất tuyết vẫn có chút lao lực, tôi cùng anh trai đi ở anh hai bên che chở anh.

Ánh nắng mặt trời ở đây rất rực rỡ, trời trong nắng ấm, tuyết trắng làm nổi bật bầu trời, có vẻ cực kỳ xanh, còn có gió núi nhẹ nhàng, làm tâm người ta cũng cảm thấy hết sức thông suốt.

Bây giờ tôi hứng thú không phải là mình trượt, mà đặc biệt muốn biết chồng Tinh Tinh trượt thế nào, nên mãnh liệt yêu cầu anh biểu diễn cho tôi xem, vì vậy anh và anh trai đi trước để chuẩn bị.

Mẫn Di, tôi và Bính Bính đang chơi đùa ở phía dưới này, qua một thời gian, thì nghe được Bính Bính vui vẻ gọi: "Chị, chị xem, chú nhỏ tới." (Cậu vẫn chưa từng gọi tôi là cô ra miệng, còn chưa quen thôi.)

Nhìn theo hướng tay cậu chỉ, có người đặc biệt ở trong rất nhiều người, bởi vì anh đang ngồi, trượt xuống thật nhanh, thật sự còn nhanh hơn anh Văn Trí, khi tôi còn ngây ngẩn, anh đã tới bên cạnh.

"Như thế nào, vợ?" Anh tháo kính mát thật to xuống.

Còn có thể nói gì, chỉ gật đầu, lại gật đầu.

Kế tiếp chính là chuyện xấu của tôi rồi, lúc tôi vừa đặt hai chân mình lên ván trượt tuyết, tôi đã không thể đi tiếp, chồng Tinh Tinh tìm huấn luyện viên cho tôi, bởi vì anh không có cách nào dạy tôi, không thể làm gì khác hơn là khích lệ tôi ở bên cạnh.

Không được, chuyện này quá đáng sợ, đứng một mình trên dốc vô cùng bằng phẳng, tôi bắt đầu sợ, hai chân cũng không thẳng lên được, hai đầu gối cũng cứng lại, còn luôn muốn dựa vào nhau, mặc kệ nói thế nào cũng không thẳng lên được, đến khi bắt đầu đi xuống, tất cả mọi người có thể nghe được tiếng thét chói tai của tôi, cuối cùng tôi đối được chính là một cú ngã sấp, không đụng vào trên cây là tôi đã rất may mắn rồi.

Chơi cái này có gì tốt, toàn thân tôi đều cứng ngắc, không được, đánh chết tôi cũng không trượt, tôi ngồi dưới đất bắt đầu rơi nước mắt, huấn luyện viên bị tôi làm cho không biết làm sao, đứng ở bên cạnh tôi, lúc này anh trai Văn Trí đỡ Văn Thông tới, thấy chồng Tinh Tinh thì tôi bắt đầu khóc oa oa, anh muốn kéo tôi đứng lên nhưng lại bị tôi kéo xuống rồi, chúng tôi ngồi ở trong đồng tuyết, để chồng ôm tôi, lau nước mắt giúp tôi.

Sau đó cuộc hành trình trượt tuyết biến thành hình trình ăn ngon của tôi, gia đình anh trai Văn Trí tiếp tục trượt, Bính Bính cũng đã trượt rất khá, cũng chỉ có tôi, không bao giờ đi giày trượt tuyết nữa. Chồng của tôi cũng tham, trượt tuyết cũng bị lỡ, chỉ đi ăn cái này cái kia với tôi, nhìn anh theo tôi ngồi ở trong quán Café, thưởng thức người khác vui vẻ trượt tuyết, tôi ngưỡng ngùng nói: "Chồng Tinh Tinh, thật thật xin lỗi, nếu không anh cũng đi trượt đi, mình em ở chỗ này cũng không có vấn đề gì, nhìn anh trượt thì em cũng rất vui vẻ."

"Như vậy sao được, có chuyện gì cũng không ở bên cạnh vợ thì sao vui vẻ được?"

Nghe lời của anh, tôi lại cảm động.

Lần đáp máy bay trở về Hongkong từ nước Mỹ với Văn Thông, từ lần trước vô tình gặp được trên máy bay đến bây giờ, cuối cùng hơn một năm, chúng tôi từ người xa lạ (chính xác nói không hơn người xa lạ) đến bạn bè, đồng nghiệp, người yêu, cuối cùng đi tới vợ chồng, là trời cao sắp xếp, tóm lại đó là duyên phận, tôi lại là chủ nợ của anh, nợ máu.

Gặp qua cha mẹ, hành lễ xong, chúng tôi trở lại nhà của mình, khi đi vào phòng khách, thì bị Văn Thông gọi lại, tôi thấy anh để cho mình ngồi trên xe lăn, mở rộng hai tay về phía tôi, tôi đi tới trước người của anh, anh

kéo tôi ngồi ở trên đùi của mình, dịu dàng nói với tôi : "Xin cho anh ôm cô dâu của anh vào động phòng thôi."

Trong lòng vui vẻ muốn chết, lại làm ra vẻ mặt rất khoa trương.

"Còn động phòng nữa?"

"Em chạy không thoát." Văn Thông thật chặt ôm tôi, sẽ đưa mở tay nói:

"Vợ ơi, em nhắm mắt lại đi, anh muốn bắt đầu rồi."

Đôi tay ôm cổ của anh thật chặt, ngoan ngoãn nhắm mắt lại, Văn Thông chậm rãi đẩy xe lăn, dẫn tôi vào động phòng,

"Có thể mở mắt, vợ ơi."

Từ từ mở hai mắt ra, miệng của tôi cũng mở lớn.

Tôi thấy được mèo mập cực to, hai con mèo đáng yêu, hạnh phúc rúc vào bên hồ, chính là chúng tôi trong ngày tân hôn đó, Văn Thông vẽ đây, còn có chữ của chúng tôi.

Đôi mắt của tôi bắt đầu sáng lên, trong miệng không ngừng nói:"Tại sao lại như vậy, tại sao lại như vậy?"

"Cảnh sắc ngày đó rất khó quên đối với chúng ta, để cho nó vĩnh viễn đều làm bạn của chúng ta đi." Văn Thông dịu dàng nói, bắt đầu hôn tôi.

Trong khi hôn hít mãnh liệt, tôi hạnh phúc gật đầu, cũng hứa cho anh tất cả của mình, em yêu anh, Lương Văn Thông tiên sinh.

EM LÀ ÁNH SÁNG CỦA ĐỜI ANH!

Du Nhàn Miêu

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 70: Ngoại Truyện Hai (Phần Văn Thông)

Trải qua chia lìa, rốt cuộc tôi cưới được thiên sứ không thể thiếu trong sinh mệnh của mình, con khi đáng yêu của tôi, hơn nữa chúng tôi lại trải qua cuộc sống như hình với bóng lần nữa, thật vất vả thuyết phục con khi không cần đến công ty làm, nhưng hơn một tuần sau, tôi liền hối hận.

Ăn cơm tối xong, ngồi ở trên ghế sa lon nghĩ ngợi, tôi nên nói với cô như thế nào, mở ti vi lên, mà tôi suy nghĩ không hề có biện pháp tập trung một chút nào.

"Chồng Tinh Tinh, anh đang làm cái gì vậy? Ngồi sững sờ ở đây."

Vợ xinh đẹp ôm lấy cổ tôi từ phía sau của tôi, mùi hương ngọt ngào trên người cô từ từ bay vào lỗ mũi của tôi, làm tôi đột nhiên cảm thấy tâm tình thoải mái.

Tôi giữ bàn tay nhỏ bé mềm nhũn của cô trong tay của tôi.

"Vợ, đến đây ngồi với chồng một chút."

Kéo cô từ phía sau qua, để cho cô ngồi ở trên đùi gầy yếu của mình, tôi biết rõ chân không có thịt khiến cô ngồi không được thoải mái, nhưng vì ích kỷ nên tôi vẫn vô cùng thích cảm giác cô ngồi ở phía trên, mặc dù trên đùi tôi không cảm giác rất rõ ràng, nhưng cô ngồi một chút, tôi còn có thể cảm nhận nhiệt độ của cô, chút nhiệt độ này là thuốc tốt nhất để giảm đau đớn.

"Chồng Tinh Tinh, anh đang nghĩ gì?"

Cô ngoan ngoãn ngồi ở trên chân của tôi, đôi tay ôm cổ tôi, dùng đôi mắt xinh đẹp nhìn tôi chăm chăm, dịu dàng hỏi.

Thấy dáng vẻ này của cô, cảm giác hạnh phúc lập tức lại bao vây tôi thật chặt, tôi tựa đầu ở trên ngực cô, nghe tim của cô đập, buộc chặt hai tay của anh, thật sự muốn nhét cô vào bên trong cơ thể tôi.

"Chồng Tinh Tinh, anh điên rồi, sức lực lớn như vậy."

Cô bắt đầu giãy dụa ở trên chân của tôi, cố gắng muốn thoát khỏi từ trong lòng của tôi, vì giữ cô lại, tôi không thể làm gì khác hơn là vận dụng bùa phép chế ngự cô hữu hiệu nhất.

"Vợ ơi, em tốt nhất không nên động, hôm nay eo và chân của chồng em đều đau muốn chết."

Lời này của tôi vừa ra, cô lập tức dừng bất cứ động tác nào lại, nhưng sau khi nhìn thấy nét mặt của cô, tôi bắt đầu hối hận.

Cô khẩn trương nhìn tôi, lông mày xinh đẹp nhíu ở một nơi, sắc mặt cũng bắt đầu thay đổi khiến cho tôi rất khẩn trương.

"Chồng Tinh Tinh, có phải hôm nay anh lại ngồi một ngày hay không, không phải em đã nói với anh sao, buổi trưa ở công ty nhất định phải nằm nghỉ. Anh đau lưng, em càng không thể ngồi ở đây, em đi lấy tinh dầu ấm bóp giúp anh một chút."

"Không, em cũng không được đi đâu hết, nếu như vậy anh sẽ ôm em."

Tính khí trẻ con của tôi nổi lên, hiện tại tôi phát hiện, kể từ sau khi kết hôn, ở chung một chỗ với con khi, tôi không còn trầm ổn như trước kia, ngược lại càng ngày càng trở nên trẻ con, kích động giống như đứa con nít.

"Anh bao nhiêu tuổi rồi, sao không nghe lời như vậy?"

Sau khi cưới con khi cũng thay đổi, ngược lại cô càng ngày càng trở nên trầm ổn, vai diễn của chúng tôi lại đổi chỗ rồi.

"Mặc kệ em nói thế nào, anh không để cho em đi, em ở đây đi, eo của anh cũng không đau nữa."

Tôi còn quấy nhiễu.

"Trời ạ, chồng Tinh Tinh, anh thật sự rất biết ăn vạ."

Cô ngoan ngoãn ngồi ở trên chân của tôi, kề mặt ở trên mặt của tôi, nhìn thấy phương pháp của mình có hiệu quả, tôi cười vui vẻ, nhân cơ hội nói: "Vợ, anh còn có một việc muốn nói với em, mong em đồng ý với anh."

"Chuyện gì? Không nói em sẽ không đồng ý với anh, Lương Văn Thông tiên sinh, anh rất giao hoạt nha."

"Vợ, em đồng ý với anh trước đi, nếu không cuộc sống sau này của anh nhất định không dễ chịu."

Đôi mắt cô nhìn tôi chăm chăm, mà tôi đây, cũng làm ra vẻ vô cùng thành khẩn, thấy dáng vẻ cô vẫn còn do dự, tôi còn nói.

"Đồng ý với anh đi, vợ đại nhân, Please."

"Vậy cũng được, em đồng ý với anh, bây giờ có thể nói chưa?"

"Vợ, chính là em về công ty làm thư ký của anh đi." Tôi nhỏ giọng, có chút ngượng ngùng nói.

"."

Nhìn cô khẽ nhếch miệng, hơn nữa khóe miệng đã bắt đầu cong lên.

"Sao em nhớ chủ tịch anh đã đuổi em đấy. Mới mấy ngày chứ?" Cô cười nói.

"Anh hồi hận sắp chết, vợ đại nhân, rốt cuộc anh phát hiện, nếu như không thấy em, anh không có cách nào yên tâm làm việc."

"Em không đi, như vậy sẽ làm cho chủ tịch Lương mất mặt nha."

Thấy cô lắc đầu, lòng của tôi cũng rúc vào một chỗ rồi, kéo cô gần mình.

"Vừa rồi em đã đồng ý với anh, huống chi anh không sợ mất thể diện, chỉ sợ mất hồn. Vợ, xin em giúp đỡ mà, em cũng biết anh làm việc thì tự chủ rất kém. Đến lúc đó lại mệt đến nỗi ngay cả đứng cũng đứng không vững, không phải em yêu thương anh sao?"

Vợ bảo bối nhìn tôi, cuối cùng bản mạnh xuống ở trên trán của tôi, chu cái miệng nhỏ nhắn của cô nói.

"Em phát hiện, chồng Tinh Tinh, anh thật sự là một người rất giỏi hoạt."

"Em đồng ý với anh rồi, vợ." Tôi muốn xác nhận một chút.

"Em có biện pháp gì đây? Cũng đã đồng ý với anh, hơn nữa em không hẳn tâm nhìn anh đứng không vững."

Tôi vui vẻ ôm cô, thuận tiện hôn cô một cái.

"Vẫn là vợ đại nhân tốt nhất."

Tôi cười vui vẻ, nhưng bản thân cũng cảm thấy tôi rất hư, vì muốn để vợ ở bên cạnh mà không chừa thủ đoạn nào, ai, không có cách nào, ai bảo tôi luôn muốn thấy cô.

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)
[Chương 30](#)
[Chương 31](#)
[Chương 32](#)
[Chương 33](#)
[Chương 34](#)
[Chương 35](#)
[Chương 36](#)
[Chương 37](#)
[Chương 38](#)
[Chương 39](#)
[Chương 40](#)
[Chương 41](#)
[Chương 42](#)
[Chương 43](#)
[Chương 44](#)
[Chương 45](#)
[Chương 46](#)
[Chương 47](#)
[Chương 48](#)
[Chương 49](#)
[Chương 50](#)
[Chương 51](#)
[Chương 52](#)
[Chương 53](#)
[Chương 54](#)
[Chương 55](#)
[Chương 56](#)
[Chương 57](#)
[Chương 58](#)
[Chương 59](#)
[Chương 60](#)

[Chương 61](#)

[Chương 62](#)

[Chương 63](#)

[Chương 64](#)

[Chương 65](#)

[Chương 66](#)

[Chương 67](#)

[Chương 68: Kết Thúc Chính Văn](#)

[Chương 69: Ngoại Truyện Một](#)

[Chương 70: Ngoại Truyện Hai \(Phần Văn Thông\)](#)